

FAVORİT DÜNYA GÖRÜŞÜ YAZARI
ELİSE KOVA

KRİSTAL
TAÇ

BESİNCİ KİTAP

YABANCI

ELİSE KOVA

KRİSTAL TAÇ

13.000 TL

Yayın

İstanbul - Türkiye

Handwritten text, likely a signature or title, centered on the page.

DONDURUCU HAVA, bir yığın kürkün altındaki Vhalla Yarlı'a ulaşmanın bir yolunu bulup yalnızca kışa özgü bir şekilde bütün sıcaklığını alıverdi. Vhalla etrafında döndü ve omzundaki sızlayan acıyla titreyerek kendine geldi. İçten içe irkilerek yarasını ovalayıp acısını dindirmeye çalıştı; eli içgüdüsel olarak oraya gitmişti. Yara her geçen gün daha kötü zonkluyor ve kaşınıyordu. Elecia yarayı iyileştirmek için elinden geleni yapıyordu ama şifa malzemeleri oldukça yetersizdi. Kadının yeteneğindeki bir büyücü için bile yaranın iyileşmesini hızlandırmak adına yapılabilecekler kısıtlıydı.

Vhalla gözlerini ovuşturarak, yattığı yerde doğruldu. Yoldaşları önceki gün çöktükleri yerde dinleniyorlardı; ruhsal tükenişin artçı etkileri. Vhalla'nın solundaki Fritz ağır ağır soluyordu, Elecia'ya iyice sokulmuştu. Jax ise Vhalla'nın sağında yatıyordu. Kuzeyli prensesle koruması birbirlerine sarılmış halde bir köşede uyuyorlardı.

Bakışları Batılı adamla kesişince Vhalla adama sorgular bir biçimde baktı. Jax onun dile getirmediği soruyu anlamıştı, elini battaniyenin altından çıkarıp kapıyı işaret etti. Vhalla gözlerini

hemen sağındaki boş yere dikti, soğğun ona sokulmasına izin veren boş yere. *Yoldaşlarından biri onu bıraktığı yerde değildi.*

Vhalla yavaşça doğrulup kalın bir battaniyeyi omuzlarına atarak yattıkları odanın dışına sıvıştı. Salon boştu. Ocağın girintilerinde için için yanan bir ateş soğğa karşı küçük de olsa bir koruma sağlıyordu. Charem ailesinin evini ezberlemek kolaydı; şimdi misafirlerin uyuduğu oda, Fritz'in ailesinin yattığı üst kat-taki oda ve bir de şimdi içinde durduğu büyük oda vardı. Göz-leri kapının dibine dizilmiş botlara ilişti, iki çift botun arasındaki boşluğu fark etti.

Botlarını giyip iyice sarınan Vhalla erken sabah havasına dal-dı. Ay ve yıldızlar hâlâ şafağın ilk ışıklarıyla boy ölçüşebilecek derecede etrafı aydınlatıyordu. Yoğun karın ve iskelete dönmüş ağaçların dünyasında renklere yer yoktu. Diyarın üzerine salın-mış felaketler çözülene kadar yaşamı askıya almış gibiydi.

Ön kapıdan uzaklaşan bir ayak izi vardı. Vhalla kısa bacak-larıyla derin kar yığını içinde yürümeye çabaladı. Charemlerin esas su kaynağı olarak kullandıkları küçük ama coşkulu akan pınara tepeden bakan figürü görene dek küçük yamaç boyunca ayak izlerini takip etti.

Solaris İmparatoru heykel kadar hareketsiz bir şekilde oturu-yordu. Gecenin gölgeleri ve ay ışığından yapılmıştı âdeta. Sepe-leyen kar tanecikleri omuzlarındaki kara battaniyenin üzerinde gece göğündeki yıldızlar gibiydi. Teni mermerden oyulmuştu sanki, soğuktan bile kızarmamıştı. Vhalla, damarlarında alevler dolanan adamın, soğğu kendisi kadar hissedip hissetmediğini merak etti.

Adamın yanına oturdu, bedenleri birbirine değiyordu. Vhal-la onun bakışlarını takip ederek bu erken sabahın ufkunun öte-sinde neyin bu derece ilgisini çektiğini bulmaya çabaladı. Ada-mın ellerini yavaşça kendi ellerine alıp parmaklarını onunkilere kenetledi.

Adamın dokunuşlarında artık bir akım yoktu, sadece sıcak-lık. Ama Bağ'ın yokluğunda dahi, adamın aklının nasıl işlediğini

biliyordu Vhalla. Onun hislerini bir hayalet organ gibi duyumsuyordu: Orada olması gereken, orada olduğunu tüm kalbiyle bildiği fakat orada olmayan boş ve garip bir his. Vhalla nihayet gözlerini adamın yüzüne çevirdi.

Vhalla'nın halen daha ona söyleyecek doğru kelimeleri bulması gerekiyordu. Gruptakilerin onu gerçek imparatorları olarak ilan etmesinin ardından Aldrik erkenden dinlenmeye çekileceğini söylemişti. Vhalla da elinden geldiğince destek olmak için onunla beraber ayrılmıştı. Aldrik gece boyunca ona sarılmış ama gün doğmadan yanından ayrılmıştı.

Vhalla doğru kelimeleri bulmak istiyordu. Ona güç verecek, hâlâ sahip olduklarını hatırlatacak bir şeyler söylemek istiyordu. Yalandan destek gibi durmayacak bir şeyler söylemek istiyordu. Ama düzeltilemeyeceğini ikisinin de bildiği bir sorun karşısında ne söylese boş olacaktı. Her şeyi kaybetmiş ama dünyayı kazanmış bir adama ne söylenebilirdi ki?

"Aldrik," diye söze girdi zayıf bir sesle.

"Harekete geçmemiz gerek." Sesi Vhalla'nın beklediğinden daha güçlüydü, bu da Vhalla'yı ister istemez duraksattı. "Bir habercinin geldiğini söylemiştin."

Vhalla başıyla onayladı ama onun bu hareketi nasıl gördüğünden emin olamıyordu. Aldrik'in gözleri halen ufuktaki uzak noktaya sabitlenmiş duruyordu.

"Dahası da gelecektir, çok daha fazlası. Victor İmparatorluk üzerinde hemen hak iddia etmeye çalışıyor belli ki, ona karşı çıkmak için birlik olmalarına fırsat vermeden," derken Aldrik'in sesi mekanik ve duygusuzdu. Zihni rizgârdan hızlı işliyordu ama kalbi hepten durmuş gibiydi.

"Aldrik," diye tekrar söze girdi Vhalla, bu defa biraz daha baskın bir sesle.

Aldrik dikkatini ona vermeden devam etti. "İnsanları onun yapabileceğinden daha hızlı bir araya getirmeliyiz, halihazırda birlikte dövüştükleri sancağın altında tabii, Solaris sancağının. Onları korumalıyız."

“Aldrik.”

Vhalla elini iyice sıkınca Aldrik nihayet başını ondan tarafa çevirdi. Gözleri cansızdı, kalbinden bir parçanın son darbeyi attığını gösteren tek şey göz kenarlarındaki kızılıktı. *Daha birkaç gün evvel kardeşinin kaybiyla paramparça olmuş bir kalp.*

Vhalla, kaybı için ona başsağlığı dileyecekti ki son anda durdu. Sözlerini geri yuttu. Dudaklarını sertçe birbirine bastırıp yavaşça başını salladı. “Halkını koruyacağız.”

Aldrik yutkunurken boynundaki çıkıntı yükselip alçaldı. Vhalla’nın kolları battaniyenin altından çıkıp Aldrik’in omuzlarını sıkıca sararak onu kendine çekti. Aldrik’in ellerine tekrar hayat geldi ve o da Vhalla’yı kucağına çekerek onu kendi battaniyesine sarıp ısıttı.

Parmaklarını Vhalla’nın beline ve omzuna sıkıca bastırmıştı. Sanki tekrardan tek bir beden ve zihinde birleşmeye çalışıyorlarmış gibiydi, daha önce Bağ ile yaptıkları gibi. Aldrik’in yüzü Vhalla’nın boynuna gömülüydü ve nefesi boynundaki derinin katmanlarına işlerken Vhalla gözlerini boşluğa dikmişti.

“Bizim halkımız.”

Güneş ufku yarılایana kadar bu şekilde birbirlerine yaslanarak kaldılar, sessizlik herhangi bir kelimenin yapabileceğinden daha yüksek çıkıyordu. Aldrik onu kaldırıp Charemlerin evine giden yolun yarısına kadar taşıdı, evin çatısından mutluluk veren bir duman bulut bulut tütüyordu. Vhalla bunu yerlerini belli eden bir işaret olarak gördü. Eğer Victor’un lekeli mahluklarında azıcık da olsa sezgi kaldıysa er ya da geç bu yöne geleceklerdi.

Ya da daha doğrusu, Victor onları gidebilecekleri olası yerlere yönlendirecekti. O yaratık, insanlardan diz çökmelerini istemişti ki böylece yeni kralları sadakatlerini görebilsin. Kristallerin Victor’la bu menfur şeyler arasında büyüü bir iletişim sağladığı açıktı.

Eve girdiklerinde kimse İmparator’la bir zamanlar bir Rüzgârgüdücü olan kadının dönüşüne sesini çıkarmadı. Cass, Charem kızlarının en büyüğü, kahvaltı boyunca konuşmayı sürdür-

dü. Ama Vhalla'nın bu aileyle yediği ilk yemeğin canlılığının yanından bile geçemezdi bu. Reona kasabada gördükleri lekeli mahluğun yüzü oradaymışçasına tabağındaki yemekle oynayıp durarak ilgisizce oturdu; hislerini gizlemek istiyordu. Elecia endişeli gözlerle Aldrik'e bakıp duruyor, bir yandan da Jax'le fısıldaşıyordu. Fritz neşeli halini korumaya çalışıyordu ama bu bile sahte görünüyordu. Dünyada koyu ve kasvetli bir rüzgâr esiyordu ve masa da buna kapılmıştı.

Yemeğin bitmesine yakın Aldrik hafifçe boğazını temizledi; diğerlerinin ilgisini çekmekten çok kendini konuşmaya hazırlamaya çalışır gibiydi. "Söyleyeceklerim var."

Söyleyeceklerinin kime olduğu konusunda kimsenin şüphesi yoktu, kısa süre sonra yedisi birden arkadaki küçük odada toplanmıştı. Alevtaşıyıcılar odanın köşelerinde süzülen zararsız alev zerreleri oluşturmuş ve odayı tatmin edici bir sıcaklığa getirmişlerdi – ama bu çabaları Vhalla'yı ısıtmak adına pek az işe yaramıştı. Vhalla, Aldrik'in yanına oturdu, öyle yakındı ki birbirlerine değiyorlardı.

"Bu gece ayrılacağız," diye duyurdu Aldrik, bu sıradışı konsey yerine yerleşir yerleşmez.

"Bu gece mi?" Fritz bunu düşünmeye bile yanaşmıyordu. "Dışarısı kesinlikle buz gibidir. Cass bu sabah odun toplarken ufukta fırtına emareleri gördüğünü söylemişti."

"Bu daha iyi. Ay ışığı bize yol gösterir, ay yeterince büyüdü; fırtına da izlerimizi gizler."

Aldrik ufka fırtına bulutlarını aramak için mi bakıyordu? Karanlıkta yol alıp alamayacaklarını görmek için mi o kadar erken kalkmıştı? Vhalla hem şaşırdı hem meraklandı. Aldrik'in üzerine çöken keder konusundaki içtenliğine dair en ufak bir şüphesi yoktu. Ama prensi –*hayır, İmparatoru*, diye düzeltti kendini aklında– yine de dikkatini toplayabilmişti. Nihayetinde, doğası ve yetiştirilme tarzı kederine üstün gelmişti.

"Frtiz," diye araya girdi Vhalla, arkadaşı tekrar itiraz edemeden önce. "Gitmemiz gerek. Eğer kalırsak aileni tehlikeye atarız."

“Ne?” Sarışın adamın ifadesi belirgin şekilde değişmişti.

“Victor bütün Solaris Hanedan’ın öldüğünü duyurdu, tabii benim de. Mahluğu, herkesten yeni kralın önünde diz çökmesini istedi, böylece Victor onların sadakatini görebilecekti. Bunu yerine getirmeyenler korkunç bir kaderle karşılaştı. Öyle bir kader ki ailenin buna uğramasını asla istemem.” Vhalla nazikçe konuşuyordu ama Fritz’ten gerçeği gizleyecek değildi. Savaşta bulunmuştu, felaketlerin farkındaydı ve eğer yola çıkmazlarsa bu felaketlerin kapısının eşiğine geleceğini bilmesi gerekiyordu.

“Ama...”

“Vhalla haklı,” diye araya girdi Elecia. “Eğer Victor, Aldrik’in hayatta olduğunu öğrenirse –yani öğrendiğinde– olay insan avına dönecek. Bize yardım eden ya da barındıran insanlara ne olacağını sanıyorsun?”

Fritz bocaladı.

“Sen kalabilirsin.” Vhalla uzanıp arkadaşının dizine hafifçe dokundu. “Bizim gitmemiz gerekiyor ama sen buna mecbur değilsin. Senin peşinde değiller, Fritz, bize katılman hakkında yalan söyleyebilirsin. Kalacak olursan bunu anlayışla karşılarım.”

“Aptal olma, Vhal.” Fritz onun elini sıktı. “Charemler bir avuç kırılgan kır çiçeği değildir. Kendimizi koruyabiliriz. Ana şahidimdir, Cass, Victor’un yaratabileceği herhangi bir şeyden çok daha korkutucu olabilir.”

Vhalla, Fritz’in kararlı gülümsemesi karşısında uygun yüz ifadesini takınmak için çabaladıysa da yeterince başarılı olamadığının farkındaydı. Arkadaşı, Victor’un ne yarattığını görmemişti henüz. Eski Büyü Bakanı’nın şimdi ne tür bir büyüye muktedir olduğunu idrak edemezdi.

“Eğer sizi şimdi terk edersem,” diye devam etti Fritz, “Larel öbür dünyadan döner ve son nefesime kadar bana musallat olur.”

Vhalla karşılık olarak arkadaşının elini sıktı. Onu daha henüz döndüğü yuvasından ayıracağı için kendini hayli suçlu hissediyordu; hele de dünya böyle belirsizken. Ama bir yandan da onun yanı başında kalacak olmasının verdiği rahatlığı hissediyordu.

Fritz bir erkekti, kendi kararlarını verebilirdi; arkadaşı olarak Vhalla ona saygı göstermeliydi.

“Artık bu konuyu kararlaştırdığımıza göre,” dedi Elecia, Fritz’in onlara katılmasından o da mutlu olmuştu ve Fritz’e onaylayan bir baş işareti göndererek devam etti, “buradan Norin’e olan en hızlı güzergâh eski yollar olacaktır. Ama Büyük Güney Yolu’nu kullanacak olursak...”

“Norin’e gitmeyeceğiz,” diye duyurdu Aldrik konuşmayı tekrar ele alarak.

“Ne?” diye sordu Elecia, Vhalla’nın da duyduğu şaşkınlığı yansıtarak.

“Amcam, Victor’un yaptıklarını duyar duymaz sancaklarını yükseltecektir, benimle ya da bensiz.”

“Mhashan, prensini öldüren ve onlara baskı uygulamayı amaçlayan böylesi bir tiranlığı asla desteklemeyecektir.” Jax, Aldrik’e onaylayıcı bir şekilde kafa salladı.

“Yine de, Doğu bu kadar basit değil.” Aldrik’in bakışları Vhalla’ya yöneldi. Vhalla doğruldu, Aldrik’in pek de belirsiz olmasa da ona yüklediği role uygun davranmaya çabalıyordu. “Doğu savaşa meraklı değildir. Yanında olacakları kişi galip”– Aldrik diğer herkesle aynı anda sözlerindeki zalim ironiyi anlamış gibi kelimeyi söylerken yüzünü buruşturdu “–kazanan taraf olacaktır, bunun barışı ve yönetimi koruyacağı anlamına geldiğini düşünmeleri yeter.”

“Kalpsiz Doğulular.” Elecia bu sözlerle gözlerini devirdi.

“Diline hâkim ol,” diye kuzenini uyardı Aldrik. “Onlar bu İmparatorluk’un bir parçası ve ordumuz için onlara ihtiyacımız var.” Sonra dikkatini odadaki sessiz Kuzeylilere yöneltti. “Aynı şekilde sizin halkınıza da ihtiyacımız var.”

“Anlaşmamız geçerli olduğu sürece halkımız yanınızda.” Sehra, Shaldan Prensesi, Yargen’in Evladı onaylar şekilde başını salladı.

* Türkçe ‘de “galip” anlamına gelen “Victor” kelimesi üzerine yapılmış bir kelime oyunu. –çn

Vhalla'nın midesi düğüm düğüm olmuştu ama ifadesi bu sözlerle duyduğu belirsizliğe dair düşüncelerini açık etmedi. Eğer kendisi Aldrik evlenir ve Vhalla ona bir vâris doğurursa, çocukları iyi niyetin ve yeni fethedilmiş toprakların halkına sahip çıkılacağına dair verilen sözün bir göstergesi olarak Kuzey'e gönderilecekti. Sehra onun bakışlarını yakaladı, sanki orada Vhalla'nın bu düşünce üzerine yaşadığı kargaşayı bulmak istiyordu.

"Anlaşma geçerli," dedi Vhalla hem kendi hem de Aldrik adına. Söylenmesi gereken sözleri o da söyleyebilirdi – Aldrik'in bunları tekrar söylemeye hazır olmadığını fark etmişti.

"Doğu sınırına kadar bizimle Kuzey'e doğru gelin." Aldrik'le Kuzeyli kadın arasındaki düşmanlık dinmeye başlamış gibiydi. Bu durum, Aldrik'in onlarla olan konuşma şeklini değiştirmesiyle neredeyse somut bir hal almıştı. Artık prensesle mecburi bir nişanları olmadığı için araları biraz daha sakindi. Çocuğu üzerine yapılan anlaşma bir kenara, Kuzey klanlarıyla yeni yöneticileri arasında gelecekte yapılacak görüşmeler adına bir umut ışığı bile söz konusuydu. "Bir aradayken daha güvende oluruz."

"Sehra'yı ben korurum," diye duyurdu Za, Güney'in Ortak Dilini kırık bir şekilde konuşarak.

"Korursun," diye onu destekledi Aldrik başını zarif bir şekilde sallayarak, "ama gece etrafı gözleyen fazladan gözlerle bu daha kolay olur, böylece sen de dinlenebilirsin." Bu sözler Za'yı tatmin etmiş benziyordu, Aldrik devam etti, "Hastan'a vardığımızda, Norin'de yeniden toplanmamıza dair planları içeren haberler göndereceğim."

"Öyleyse Norin'e gidiyoruz?" Elecia evine dönecek olmanın verdiği hevesi saklayamıyordu.

Aldrik onu başıyla onaylarken bir yandan da sözlerine devam etti, "Gitmeliyiz. Eğer başka soru yoksa günün geri kalanını hazırlanmaya ayır--"

"Bir şey daha var," dedi Elecia, Aldrik'e. Bu, İmparator'un tek kaşının yukarı kalkmasına neden oldu. Elecia'nın gözleri Vhalla'ya kaydı. "O burada kalmalı."

“Olmaz.” Vhalla bunu ilk kimin söylediğinden emin değildi; kendisi mi yoksa Aldrik mi?

“Charem kızları arasında saklanabilirsin.” Elecia şimdi Vhalla’ya doğru konuşuyordu. “Eğer Güneyliler yürüyüş sırasında senin yerine geçebilseyse sen de...”

“Olmaz.” Aldrik söylenen sözleri duymuyordu.

“Aldrik.” Elecia’nın dikkati ona kaymıştı. “Onun gelmesini istediğini biliyorum. Ama onun yaşamasını da istiyorsun, değil mi? Kendini koruyamaz halde.”

“Bu konu tartışmaya kapalı.”

“Bizimle gelemes!” diye bağırdı sonunda Elecia. “Eğer gelirse, sen dikkatsiz bir aptalsın demektir ve senin hayatın onunkinden çok daha değerli!”

“Sakın buna cüret etme,” diye gürledi Aldrik akrabasına karşı. Sıkılı yumruğunun etrafında büyü tehlikeli bir şekilde aniden parıldadı, kıızıla çalan turuncu alevler harladı.

Elecia korkmadı ve geri adım atmadı. “Eğer ölürsen sancağın kimin için taşınacak? Eğer o gelirse, korunmaya ihtiyacı olduğu an hayatını onun için riske atacaksın. Ve böyle bir durum gelecek, özellikle o artık Sıradan olduğu için.”

“Elecia, artık senin İmparatorunum...”

Bu sözlerin sesli söylenmesiyle Vhalla’nın yüreği durdu.

“Öyleyse buna göre davran!” Belli ki Elecia, Vhalla’nın duyduğu korkuyu paylaşmıyordu. “Sorumluluğunu taşıdığın insanları düşün. *Sana* ihtiyaçları var, Aldrik. İmparatorlarına ihtiyaçları var. Eğer sen olmazsan kimse Victor’a karşı koymaz. Kimse senin yapabileceğin gibi herkesi tek sancak altında toplayamaz.”

“Kaç hayatın sorumluluğunu taşıdığımı unuttuğumu bir an bile aklından geçirme.” Aldrik’in sesi sertleşmişti. “Bu senin vereceğin bir karar değil.”

“Ve senin verebileceğin bir karar da değil, Aldrik.” Vhalla nihayet diğer herkesi susturarak konuşmuştu. “Bu benim kararım.”

“Vhalla...”

Sevdiğinin gözleri çaresizce ona bakıyordu. Adamın kızgınlığı hızla Vhalla'nın Elecia'yla hemfikir olduğu korkusuna evrilmişti. Vhalla'nın onu bırakacağı korkusuna. Vhalla mantıksal olarak bunun "doğru" karar olduğunu biliyordu. Ama ikisi, Aldrik le birbirlerine ifade ettikleri her şey mantığa aykırıydı.

"Geleceğim."

"Çılgın mısın yoksa bencil mi?" diye acımasızca çıkıştı Elecia.

Aldrik kuzenini duymazdan geldi ve Vhalla'ya yavaşça, rahatlamış bir şekilde gülümsedi.

"Eğer kalırsam," diye başladı Vhalla gözlerini Aldrik'in dudaklarındaki gülücüğü izlemenin keyfinden alıkoyup sinirden köpüren kadına çevirerek. "Aldrik benim başımın dertte olduğunu düşündüğünde ne olacak?"

Kadının bu sözlere bir cevabı yoktu.

"Sürekli olarak benim hakkımda endişe etmek onun dikkatini nasıl etkileyecek?"

Elecia yine bir şey demedi.

"Zorlanması gerektiğinde onu kim zorlayacak?" Vhalla, Aldrik'e kaçamak bir bakış atıp bu sözlerini yanlış anlamaması için içinden dua etti. "Söylenmesi gerekeni, ihtiyaç olduğu anda özellikle ona söylemekten korkmayan başka kim var?"

Elecia'nın güvensizliğine meydan okumuştı. Aldrik ile Vhalla hayatlarını dünyanın onlara dayattığı "uygun" kararlarla sarmalamışlardı. Arzularını saklamış ve doğru olduğunu bildikleri şeyi bir kenara kaldırmışlardı. *Peki ya bu onlara ne kazandırmıştı?* Ölüm dolu bir dünya. Dünyanın ondan istediklerini yeteri kadar yerine getirmişti Vhalla.

"Ben çaresiz değilim," diye ısrar etti Vhalla. Haftalardır Daniel'la idman yapıyorlardı. "Bana bir kılıç verin, kendimi savunurum."

"İkinize de lanet olsun." Elecia kibar bir şekilde geri adım atmayacaktı. "Kendinizi öldürteceksiniz, bu böyle sonlanacak."

"İkimize de bir şey olmayacak."

"Buna gerçekten inanıyor olamazsın, Aldrik."

“Ah, yeter,” diye homurdandı Jax. “Eğer bu kadar endişeleniyorsanız, ben yaparım.”

“Ne?” dedi üçü birden.

“Cia haklı, Aldrik.” Vhalla, Aldrik’ten başka hiç kimsenin Elecia’ya çocukluk lakabıyla hitap ettiğini duymamıştı ama Elecia bu sözcüğün Jax’in dudaklarından dökülmesine tepki göstermedi. “Hayatta kalman gerek ve bunu sen de biliyorsun. Ama ya ben? Benim hayatım hiçbir şey. Bu yüzden onun yeminli muhafızı olacağım.”

“Senin hayatın bir çok şey.” Vhalla itiraz etmeden duramamıştı.

Jax kahkahayla başını geriye attı. “Hâlâ benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?”

Vhalla hayal kırıklığı içinde dudaklarını birbirine bastırdı. Buna itiraz etmenin bir yolunu arıyordu ama bulamamıştı ki bu daha da çok can sıkıcıydı.

“Neden?” Aldrik inanmamaktan öte meraklı görünüyordu.

“Baldair için.”

Vhalla keskin bir nefes aldı, bu isim göğsüne saplanan buzdan bir hançer gibiydi. Victor’un merhum prens hakkında ne dediğini hatırlamıştı, onun bedenini parçalayıp köpeklerle yedirmek hakkındaki sözlerini. Eli omzundan göğsüne kadar uzanan yara izini ovalamak üzere yukarı kalktı.

“Baldair’den aldığım son emir Vhalla’yı korumaktı...”

“Bu işi çok iyi yaptın doğrusu,” diye tersledi onu Aldrik.

Jax bir an bocaladı ve yüzünü incinmiş bir ifade bürüdü.

“Bu onun hatası değildi,” diye bastırdı Vhalla aynı terslikle. “Olanların yükü benim omuzlarımda.” Jax’in yaşananlar yüzünden Aldrik’in hiddetini üzerine çekmesine müsaade etmeyecekti.

“Bana bir şans daha verin.” Jax pes etmiyordu. “Ben tacın malıyım. Bu bana uygun bir görev.”

Elecia bu hatırlatma üzerine gözlerini başka tarafa çevirdi, sanki Jax’in dudaklarından dökülen gerçeği duymazdan gelebilirmiş gibi. Vhalla, Jax’in durumunun kendisinin önceki esareti-

2

VICTOR'U HAFİFE ALMIŞLARDI, özellikle de menfur canavarlarının yaratılıp etrafa yayılma hızını. Onun dileklerini yerine getirmeye mecbur bırakılanlar, sevdiklerinin mahluklara dönüştürülmesine tanık olarak yavaş ve acılı bir ölümü tadacaktı. Ve bu, Victor'un kıtayı fethedecek gerçek, sistemli bir orduyu harekete geçirmesinden önce olacaktı. Tabii Victor'un hükmüne karşı çıkacak biri hayatta kalırsa.

İmparator ve sadık takipçileri Fritzlerin evinin ötesindeki minik kasabaya vardıklarında her yeri kan içinde buldular.

Yarı donmuş bedenler gün ortası güneşinin altında kan kırmızı parlayarak yerde yatıyordu. Erkekler, kadınlar, çocuklar –gençler ve yaşlılar– hayatlarından olmuştu. Vhalla yorgun bir şekilde bakıyordu. Artık bunun canını yakmaması gerekiyordu ama acı somut bir hal alıp göğsüne yerleşmişti. Bunu daha önce de görmüştü. Bu kan lekeli hayat onun için daha yeniydi, oysa şimdi İmparatorluk Kütüphanesi'nde kitapları arşivlediği zamandan daha gerçek geliyordu.

Vhalla mengene gibi sıkarak tuttuğu dizginleri bırakıp elini yoğun kardan sırlıklam olmuş omzuna götürdü. Parmakla-

rıyla, ağrıyan yaranın üzerine masaj yaptı. Yaranın acısı bütün koluna vuruyor ve sızlıyordu. Fiziksel acı sadece içini dağlayan suçluluk duygusunu örten bir maskeydi.

Bu onun hatasıydı.

“Kimseyi bağışlamamış, değil mi?” diye fısıldadı Elecia. Bu kıyıma sebep olan her neyse uzun süre önce gitmişti ama o, etraflarındaki ölümlere saygısından sesini hâlâ kısık tutuyordu.

“Neden diz çökmemişler?” Aldrik’in kaşları yılgınlıkla çatılmış, arasında derin çizgiler belirmişti. Hepsinin aklında olan soruydu dile getirdiği.

“Asla çökmezlerdi.” Fritz esintide sallanıyordu, neredeyse eyerinin üzerinden düşecekti. Vhalla onun bu kasabadaki insanları kendisinin Leoul’e komşu kasabalardaki insanları tanıdığı gibi yakından tanıyıp tanımadığını merak etti. “Yüzyıllardır her ailenin en büyük oğlu İmparatorluk Muhafızları’nda hizmet etmeye gitti, Güney’in sadece Lyndum’dan ibaret olduğu zamanlardan beri.” Güneyli başını salladı. “Solaris Hanedanı’ndan olmayan birinin tahta geçmesini asla kabul etmezlerdi.”

Aldrik’in dudakları bir somurtmayla büzüldü. Vhalla onun acısını hafifletecek bir şeyler bulmaya çabaladıysa da kendi suçluluğu bu denli üzerine çökmüşken diyebileceği hiçbir şey yoktu.

“Günbatımına kadar burada kalacağız,” diye karar verdi Aldrik küçük hanı işaret ederek.

Yedili grup atlarını bitişikteki ahıra, yorgun bir midilliyle ürkek bir kısırağın yanına bağladı. Han beklendik şekilde boştu, içeride ne ceset ne de sağ kalan biri vardı.

“Eh, en azından biraları var,” dedi Jax tezgâhın ardındaki araştırmısından sonra.

“Bırak kalsın,” diye emretti Aldrik.

“Sırf sen...”

Aldrik bir iç çekişle burnunun kemerini sıkar sıkmaz bıraktığı delici bakışlarıyla Jax’i susturdu. “Bu yolculukta sarhoş sersemle ihtiyacım yok.”

“Bir içkiyle kimse sarhoş olmaz.” Jax kollarını göğsünde ka-

vuşturdu. Bu hareketi, o barı incelerken Vhalla'nın Jax'in ellerinde fark ettiği hafif titremeyi gizlemişti.

Aldrik gürültüyle iç çekti. "Ne istiyorsan onu yap. Güneş battığında tekrar yola çıkacağız. Hazır imkân varken yatakların keyfini çıkarmalısn."

Aldrik kendi tavsiyesine uyarak muhtemelen hanın odalarına çıkan küçük merdiveni tırmanmaya başladı. İmparator'un gidişini izleyen Jax'in alnında endişe çizgileri belirmişti. Vhalla onun bakışlarını yakalayınca başını onay verir şekilde sallayarak Aldrik'in peşinden gitti.

Vhalla içeriyi gözetlemek için gözünü deliğe dayadığında Aldrik'in pelerini kurumak üzere çoktan asılmıştı. Aldrik gelen ses üzerine hızla dönüp, gelenin sadece Vhalla olduğunu fark ettiğinde bitkinlikten neredeyse yere yığılacaktı. Vhalla kapıyı arkasından kapattı ve sırtını kapıya dayadı.

"Bu insanlar yüzyıllar boyunca aileme hizmet etti." Aldrik sadece bakışlarıyla küçük bir ateş tutuşturduğunda Vhalla bunu görüp rahatladı; durumu kötüyse de kontrolden çıkmış değildi. "Bir kasaba dolusu insan, oğullar, kızlar, sonuna kadar Solaris ismine sadık bunca insan. Ve ben... ben onların farkında bile değildim."

"Onları onurlandıracağız."

"Nasıl? Neyle?" Aldrik'in sesi saldırgandı ama ifadesi yorgun, gözleri arayış içindeydi.

"Bütün bunlar bitene kadar hatıralarını bizimle birlikte taşımak zorundayız. Ve her şeyi düzelttiğimizde daha fazlasını da yapacağız," diye söz verdi Vhalla, ona olduğu kadar kendine de.

"Bu düzeltemeyeceğimiz bir şey."

Vhalla düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı. "Karda yüzüköyun yatanlar için mi? Evet." Hafifçe iç çekerek gözlerini sımsıkı kapattı. Gözlerinin ardında onlarla birlikte yolculuk eden Balda-ir'in hayaleti vardı, yasını tutmak için yeterince vakit bulamadıkları ama her fırsatta akıllarına gelen adam. "Victor bütün kıtayı harabeye çevirmek istiyor, Aldrik. Hâlâ nefes alanlar için henüz

geç değil. Onlar için savaşıyoruz. Ölüleri, hayatta olanlara olan bağlılığımızla onurlandırıyoruz.”

Vhalla gözlerini tekrar açtığında Aldrik hemen önünde duruyordu. Aldrik uzun bir an için onu inceledi. Uzun parmakları Vhalla'nın pelerininin boyun bağlarına gitti ve Vhalla kumaşı omuzlarından çekip almasına izin verdi. Adamın ellerinin sıcaklığının, kalbini sarmalayan buz sarkıtlarının olabildiğince derinine işlemesine izin verdi.

“Sırılsıklam olmuşsun,” dedi Aldrik. “Üşümüyor musun?”

“Donuyorum,” diye fısıldadı Vhalla cevap olarak.

“Ne şanslısın ki *müstakbel* kocan elleriyle ateşi kontrol edebiliyor.” Aldrik bu sözcükleri Vhalla'nın omuzlarına çökerken kadını izledi.

“Gerçekten mi?” Buna inanması şimdi bile gerçekten zordu, hele ki dünya bu haldeyken.

“Eğer dileğin bu yönde değilse şimdi belirtmenin tam sırası.” Bu sözler kibarlıktan olabilirdi ama ciddi bir tonla söylenmişlerdi.

Vhalla bir elini kaldırıp boynundaki saate götürdü. Victor'un baltasıyla yaralandığı sırada zinciri kıl payı kurtulmuştu, kaderin ona acıdığı tek seferdi bu. Aldrik, Vhalla'nın, geleceğini kendisiyle birlikte geçirmesini ilk istediğinde ona verdiği bu yadığara doğru elini götürmesini izledi.

“Sevgilim,” dedi rahatlayarak ve alnını Vhalla'nın alnına dayadı.

Burunlarını birbirine sürttüler ve Vhalla, Aldrik'in dudaklarına yorgun bir öpücük kondurdu. Mevcut koşullar bundan daha fazlasına izin vermiyordu ama Vhalla kendisini bu öpücükte erimeye bıraktı. Lordu, arkadaşı ve sevgilisi – eğer kalbini bir şeye bağlamazsa yolculuklarının geri kalanından sağ çıkamayacaktı.

Aldrik'in emirleri doğrultusunda gün batar batmaz yola koyuldular. Vhalla adamın çok az uyuyabildiğinin farkındaydı ama bunun için onu azarlayacak bir konumda değildi çünkü kendi de kasabanın sakinliğinin verdiği tedirginlikle zamanının

çoğunu uyanık geçirmişti. Yola çıkarlarken Vhalla onları bekletip kasabayı ve cesetleri kullanılabilir bir kılıç bulmak adına aramak üzere ısrar etti. Bir kılıç buldu da; küçük ve Daniel'la idmanlarında kullandığından düşük kalitede bir kılıç olmasına rağmen belinde asılı çeliğin soğuğu ona güven veriyordu.

Sonraki gün öğle vaktini ormanda geçirdiler ki burası terk edilmiş bir handan çok daha az konforlu olmasına rağmen kalması manevi olarak daha kolaydı. Gün boyunca belli aralıklarla Fritz Suakıtcı becerilerini kullanarak karı havalandırıp izlerini örttü. kamp kurmadan önceki bir saat kadar da yaptığı gibi. Nöbetleri bölüştüler ve birbirlerine sokulup uyudular.

Bir gece devrilmiş bir ağacın kıyısında yattılar, sonra bir mağarada, sonra açık alanda. Terk edilmiş evler, kıyımdan geçmiş kasabalar ve insanların ölü kadar sessiz ve hareketsiz olduğu yerlerden geçtiler. Kar tepeleri ve ağaçların ardından bir görünüş bir kaybolan Büyük İmparatorluk Yolu'na paralel gidiyorlardı. Ama bütün endişelerine ve dikkatle ilerlemelerine karşın başka tek bir canlı olsun görmediler.

Günler ve mesafeler akıp giderken sessizlik en yakın yoldaşları olmuştu. İlk zorunluluktan ve gerginlikten dolayı konuşmuyorlardı, sonra ölümlere saygıdan, daha sonra da keşfedilme korkusuyla. Ama nihayetinde sessizlik genel durumları haline gelmişti, dünya sözcüklerle ifade edilemeyecek kadar büyüktü. Vhalla gece olup da koyun koyuna yattıkları yerde Aldrik'in onu sımsıkı sarıp kulağına aşk dolu sözler fısıldamasına can atmaya başladı. Onu güçlü tutan şeylerden biri de buydu.

Vhalla kaç gündür yolda olduklarından habersizdi. Bir haftayı geçmişti belki. Belki de bir yıl olmuştu.

Küçük bir avcı kulübesine geldiklerinde sevinçten ağlamak üzereydi. Bu terk edilmiş baraka onlara soğuğa karşı koruma ve botlarını kurutma fırsatı sunuyordu. Ön kısım neredeyse tamamen çökmüştü ama diğer duvarlar kara karşı koyan çatıyı ayakta tutmaya yetiyordu.

"Ben gidip bir bakayım." Jax eyerinden aşağı kayıp yapıyı

hızlıca araştırdı ve geceyi geçirmek için güvenli olduğunu belirtti.

“Yola çok yakın değil mi?” Elecia gergin bakışlarla ağaçların arasından zar zor görünen İmparatorluk Yolu’nu gözlüyordu.

“Günlerdir kimseyi gördüğümüz yok,” diye homurdandı Fritz. “Ben üzerimde bir çatı istiyorum.”

“Dışarıda uyumaktan daha sıcak olmayacak; ön tarafın yarısı yok,” diye belirtti Elecia.

“Eğer pelerinlerimizi kurumaları için asarsak hem yakacağımız küçük bir ateşin ışığını dışarıdan gizlemiş hem de ısınmış oluruz.” Jax, Vhalla’nın sol tarafında ve hâlâ atının üzerinde olan Aldrik’e döndü. “Ne diyorsun?”

Aldrik yoldan tarafa bakıp iki seçeneği kafasında tarttı. “Eğer soğuktan kurtulamazsak sonunda birimiz hasta olacak, bu daha kötü olur,” diye karar verdi.

Atlasından inip hayvanları en yakındaki ağaca bağladılar. Fritz “ev tamirâtı”nın başına geçip hızla herkesten pelerini istedi. Elecia ile Jax de ona yardım ettiler. Gerçi Batılı adam Vhalla’yı gözünün önünden hiç ayırmıyordu – onun yeni gölgesi olmuştı âdeta.

“İlk nöbeti ben alırım,” diye önerdi Vhalla esneyerek.

“Emin misin?” diye sordu Aldrik.

“En çok uyuyan benim, artık benim nöbet sıram.”

“Tamam ama...”

“Sorun değil.” Vhalla sözlerini vurgulamak adına omzunu ovaladı. Hâlâ hassastı ama derisi her gün biraz daha güçleniyordu. Hissettiği bu ağrının kalıcı olacağını biliyordu. Victor ölene kadar ve sonrasında her an orada olacaktı ağrı. “Dinlen, Aldrik.”

İmparator durumu kabullenip Jax’in kulübenin önündeki açıklığı kapamada kullandığı pelerinin ardında gözden kayboldu. Vhalla’nın dikkati karda kalan diğer iki yol arkadaşına kaydı.

Sehra bir ağaca yaklaşıp iki avucunu birden ağacın gövdesine

koydu. Bunu her durduklarında, şafak ya da alacakaranlık fark etmeksizin yapıyordu. Genç kadın alnını gövdesini buz kaplamış ağaca yaslayıp saygı içinde hareketsiz bir şekilde dikilirken Vhalla onu seyretti.

Gruptaki kimse Kuzeylileri ne sorgulamış ne de onları durdurmuştu. Vhalla izlemeye devam etti, en sonunda merakına yenik düştü.

“Ne yapıyorsun öyle?” diye sordu iki kadın bu gecelik uyu-yacakları yere doğru yürümeye başladığında.

Za ile Sehra anlık olarak irkilip birbirlerine baktılar. Sehra gergin ama kısa bir an için Vhalla’yı süzdü. Bu sessiz test her ne içindiyse Vhalla sonunda geçer not almıştı.

“Kristal büyüsünün izlerini araştırıyorum,” diye cevapladı Sehra.

“Bunu yapabiliyor musun?” diye şaşkınlıkla sordu Vhalla.

Za onu küçümseyerek güldü.

Kısa, tatminkâr bir gülümsemenin ardından Sehra ona cevap verdi. “Yapabiliyorum.”

“Nasıl?”

“Sehra’dan şüphelen mi var?” diye sordu Za savunmaya geçerek.

“Şüphelenmiyorum,” diye Vhalla’dan önce davranıp onu cevapladı Sehra. “Sadece anlayamıyor. Kristal büyüsü tıpkı eski büyü gibidir. Benzer ama farklı. Tıpkı aydınlık ve karanlık gibi aynı bütünün iki yarısıdır onlar. Her ne kadar birbirlerine hükmedemeseler de biri diğerini tanır.”

Prenses bu açıklamayı küçümseyici bir tavırla yapabiliyordu ama yapmamıştı, Vhalla bunu aklına yazdı. Bir süre anlattığını düşünmeye koyuldu. Prensesin dediklerini anlamıştı ama kristal büyüsüyle “eski büyü”nün nasıl farklı olduğunu tam kavrayamamıştı.

“Ve bunu yapabiliyorsun çünkü sen Yargen’in Evladı’sın?”

Sehra’nın yüzündeki gülücük bu defa gerçekten içtendi. Genç kadın diplomasi eğitimi almıştı ve bunu hareketlerinde

gösteriyordu da. Ama kendini rahat hissettiği anlarda gençliği bu eğitimin üzerine çıkıyordu işte. Vhalla bu bilgiyi gelecekte işine yarayabilir düşüncesiyle aklına kazıdı ve bunu yaptığı için kendinden nefret etti.

"Aynen öyle," diye onayladı Sehra.

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bunun anlamı benim Yargen'in güçlerini kullanmak üzere seçildiğim ve kaderi öngörebildiğim." Kulağa ne kadar fantastik gelseler de Sehra'nın konuşma şekli söylediklerinin her bir kelimesine yürekten inandığını gösteriyordu.

"Bir tanrı gibi mi?" Vhalla, yargıda bulunmadan önce Sehra'nın ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

Za bu soruya güldü. "Sadece tanrılar tanrıdır."

"Daha çok tanrıların bir aracısı gibi," diye açıkladı Sehra. "Epey ilgini çekti galiba?"

"Evet, çekti." Vhalla sahip olduğu tüm zarafet ve güçle, ağzından çıkacak sonraki kelimelerini yumuşatarak yukundu. "İlk evladımın çocukluğunu geçireceği yer hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek istiyorum."

Vhalla'nın sözleriyle beraber rüzgâr hız kazanıp yüzünü saçlarıyla ve karla dövdü. Sehra karşısında öylece tepkisiz durduğu için Vhalla bir an bu sözleri dile getirmeyip sadece düşündüğünü sandı.

"Bu kadar korkma, Vhalla Yarl." Sehra sağ elini yumruk yapıp sol elinin avucuna çarptı. Bu hareket Vhalla'ya bir şey ifade etmiyordu ama prensesin yüz ifadesinden kendince bir şeyler – gelecekte hepsinin önünde huzur, güç ve saygı olduğunu – çıkardı. "Benimle birlikte yürümeyi seçtiğin yol kolay değil. Ama doğru olanı."

Sohbetlerinin bitmesinin ardından Za ile Sehra gözden kayboldular. Vhalla cevap alamadığı gibi daha çok soruyla baş başa kalmış hissediyordu. Beynindeki her kıvrımı yoklayıp Kuzey hakkında daha önce okuduğu şeyleri hatırlamaya çalışarak etrafta gezindi ama elinde çok az şey vardı. Vhalla kendisi tarafın-

dan hayal kırıklığına uğratılmış hissediyordu. Neredeyse bütün Güney krallarını sırasıyla sayabilirdi ama Kuzeyli Baş Kabile'den kimseyi bilmiyordu.

Karda atılan adımlar ve bir at kişnemesi onu düşüncelerinden uyandırdı. Vhalla atların bağlı olduğu yapının etrafından dolandı. Bir şey atları ürkütmüştü; bir kutup tavşanı, yuvasından çıkan bir tilki. Kılıcını çekip çekmemeyi düşünürken parmakları kılıcının kabzasını kavradı. Ses herhangi bir potansiyel tehdidi harekete geçirir miydi? Olası avantajlı durumunu elinden mi alırdı?

Jax'i, Elecia'yı ya da Aldrik'i uyandırmayı düşündü kısa bir an için ama pelerinlerin arasındaki boşluktan soluk ışığı süzülen ateş daha yeni sönmüştü. *Daha yeni uykuya dalmışlardı ve onları büyük ihtimalle önemsiz olan bir şey yüzünden uyandıramazdı.*

Vhalla atların bağlı olduğu yapıdan köşeyi dönerken nefesini tuttu. Hiçbir şey görmemişti. Tam rahat bir nefes alacaktı ki sağ tarafından karın üzerinde yürüyen birinin sesi geldi.

Kılıcını içgüdüsel olarak savurdu. Vhalla kısa bir an için İmparatorluk zırhını, belki de bir saray muhafızını görür gibi oldu. Kılıcını adamın omzuna doğru indirirken dünya yavaşladı. Kılıç zırha çarpıp gürledi ve grubun geri kalanını uyandırdı.

Vhalla'nın elinden fırlayan kılıç düştüğü yerde tınlamaya devam ediyordu. Vhalla şok içinde karşısındaki hayalete bakıyordu. *Bu olamazdı.*

"Neler halt dönü—" En hızlı kalkanları olan Jax, asılı pelerinlerin arasından fırlayıp köşeyi döner dönmez kayarak durdu.

Adam Vhalla'yı tereddütsüz bir şekilde tutup olduğu yerde döndürdü. Vhalla kendini tanıdık bir göğüse bastırılmış halde buldu, adam Vhalla'nın başını kendi omzuna yaslayıp elini onun ağzına kapamıştı. Bir an sonra Vhalla'nın boğazında bir hançer vardı.

Aldrik de Jax'in hemen ardından geldi. Vhalla'nın boğazına dayalı bıçağı gördüğü an gözlerinde öfkeyle alevler belirdi.

"Sakin kıpırdamayın," diye seslendi sert, erkeksi bir ses. "Eğer onun ölmesini istemiyorsanız sakın kıpırdamayın."

3

“**A**TLARINIZDAN BİRİNİ alacağım,” diye devam etti adam.
“Bana karışmayın, yoksa kız ölür.”
“Kiminle dalaştığını bilmiyorsun, dostum.” Jax kahkahayla başını iki yana salladı ve karın üzerinde ileriye doğru bir adım attığı anda kalakaldı. Vhalla onun gözlerindeki aydınlanmayı gördü birden. Jax de onun duyduklarını duymuştu. Onu bir anda silahını bırakmaya iten şeyi Jax de görmüştü. “Daniel?”

Vhalla rahatlamayla gözlerini yumdu.

“Ki-ki-kim? Ne?” Daniel’in kolları birazcık gevşedi. “Hayır, *hayır*, mümkün değil. Bu mümkün değil.” Daniel bir hırıltıyla Vhalla’yı tekrar kendine çekip tutuşunu sıkılaştırdı. “Bana yalan atma, hayalet.”

“Daniel.” Jax ellerini ona zarar vermek istemediğini belirten bir şekilde yukarı kaldırdı. Vhalla tek bir düşüncesiyle ateş çıkarabilecek adamın bu hareketindeki ironiyi fark etmeden edemedi. “Benim, Jax. Esir aldığın kadın da Vhalla.”

Onu tutan bu adam, Daniel’in sesiyle konuşan ve Jax’i ikna edecek kadar Daniel’a benzeyen bu adam, bir insandan gelemeye-

vecek delice sesler çıkardı. Sonra adam kıkırdadı ve bu da Vhalla'nın içinde uyanan küçük umut ışığını bastırmaya yetti.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama bir yalancı olduğunu biliyorum. Leydi Vhalla Yarlı öldü."

Vhalla ağzının üzerindeki elin birkaç kelime söyleyebileceği kadar gevşemesini diledi.

"Daniel," dedi Fritz yumuşak bir sesle, Jax'ın arkasından bir adım öne çıkarak. "O ölmedi, hemen ellerinin..."

"Bana onun yaşadığını söylemeyin! Onun Güneşli Sahne'de öldüğünü gözlerimle gördüm! Maklukları onu parçalarken Vhalla'yı nasıl dizleri üzerine çökmeye zorladığını gördüm." Adam neredeyse bağırarak konuşuyordu; Vhalla, Sehra'nın etrafta kristal büyü olmadığı sözlerinin doğru olmasını ve dolayısıyla etrafta menfur şeylerden olmamasını diledi.

Halka açık infazda ölen kimdi?

"Şimdi de." Daniel tekrar güldü, titreyen ellerindeki bıçak Vhalla'nın boğazını kesiyordu. "Şimdi de şurada dikilen adamın şey olduğunu mu..."

Sözleri rüzgâra karışıyordu. Aldrik'in gözleri öfkeyle alev alev, duruşu kaskatıydı. Bakışları Vhalla'dan Daniel'a kaymıştı, onunla göz göze gelmeye çalışıyordu.

"Ben İmparator Solaris," dedi Aldrik ve tehditkâr bir şekilde sustu.

"Yüce Kral Anzbel, o..." Bir süre daha delice kıkırdadı. "Yeter. Senin gerçekte kim ya da ne olduğunu bilmiyorum ama şu atı alıp gideceğim. Gerekirse bunun için kızı öldürmek umurumda olmaz!"

"Baldair'in hatırasını lekeleyecek misin?" diye sordu Jax. Kimse yerinden kıpırdamadı. "Daniel, o sana bir emir vermişti. Senden şu an öldürmekle tehdit ettiğin kadını hayatın pahasına korumanı istemişti."

"Kes şunu..." diye fısıldadı Daniel.

"Hayır! Muhafız olarak yemin ettin. Kalbin attığı sürece bu yemini şerefleştirmen gerek," diye bastırdı Jax. Vhalla'nın bo-

ğazındaki bıçak titredi, Vhalla acısını yok saydı. "Kardeşim." Jax'ın bu tek sözüyle dünya hareketlendi. "Bırak kızı gitsin."

Bir anda bıçak ortadan kalktı ve onu tutan eller gevşedi. Jax söylediği onca lafa karşın, bu durumdayken silah arkadaşına tam olarak güvenmiyordu. Aralarındaki mesafeyi bir anda aşır Vhalla'yı tuttu ve ardına doğru çekeledi.

Şimdi özgür olan Vhalla herkesin bir süredir izlediği adama iyice bakabilirdi. Öldürmediği için müteşekkir olduğu adama. Daniel bitkin düşmüştü. Zırhı kana bulanmıştı, kol zırhının ek-sik olduğu önkolu sarı renkli sargılarla sarılmıştı. Saçları ter ve yağla yapış yapıştı. Çenesini kirli bir sakal kaplamaya başlamıştı.

Bunların hiçbiri Vhalla'yı ürkütmedi. Beden yıkanabilir, yaralar iyileştirilebilirdi. Vhalla'nın içini acıtan şey Daniel'in göz-leriydi. Daniel'in ruhunun derinliklerinde hiçbir merhem ya da iksirin tedavi edemeyeceği büyük bir sorun vardı.

"Daniel, benim." Nihayet kapüşonunu indirip yüzünde bir zamanlar birlikte yürüdüğü ve ona çok şey öğreten adamın iz-lerini aradı.

"Be-ben seni kestim," diye kekeledi Daniel.

Vhalla elini boğazına götürdü. "Öyle yapmışsın. Endişelen-me, canım yanmıyor."

"Seni korumam gerekiyordu." Daniel olduğu yerde sallandı. "Ama sonra senin ölümünü izledim."

"Ben iyiyim." Vhalla bir adım ileri attı. Jax uyarıcı gözlerle ona bakıyordu ama Vhalla adama dik dik bakarak karşılık verdi. Batılı adam onu durdurmadı ama Daniel'la aralarındaki boşluğu kapar-ken onun peşinden de ayrılmadı. Vhalla'nın karşısındaki adam âdeta bir tablo gibiydi, uzaktan insana benziyordu ama yakından bakınca tüm aşınmış fırça darbeleri, titreşimler belli oluyordu. Vhalla cesurca davranıp Daniel'in ellerini tuttu, Daniel bu doku-nuşla az daha yerinden sıçrayacaktı. "Bak, ben iyiyim. Ama sen hiç iyi görünmüyorsun. İçeri gel de otur. Soğukta kalma."

Za, Daniel'a temkinli gözlerle bakarak kendisi ve Sehra'nın nöbete devam edebileceğini söyledi. Kuzeyliler oradan ayrıldık-

tan sonra bile küçük yapının içi kalan altı kişiyle tıklım tıklıydı. Daniel insanların yakınlığından dolayı gergindi, gözleri delice bir o yana bir bu yana kayıyordu.

"Elecia, lütfen yaralarla ilgilenir misin?" diye rica etti Vhalla.

Batılı kadın Jax'e ve Aldrik'e bakıp onlardan baş hareketiyle verdikleri sessiz onaylarını aldı. Tereddüdü her yanından belli olsa da bir hekim olarak görevini yaptı. Elecia'nın eli koluna dokunur dokunmaz Daniel irkilerek kolunu sertçe çekti.

"Hayır!" Daniel kendini geri attı. "Ba-bana dokunma."

"Daniel, seni iyileştirmek için..."

"Onları ben öldürdüm!" İleri atılıp Vhalla'yı kolundan morartacak kadar sıkı tuttu. "Beni iyileştirmeyin, ben mahvolmuşum." Daniel, Vhalla'yı sarsınca Vhalla sağ omzundaki acıyla inledi.

"Kardeşim, dur," diye araya girdi Jax. "Onu yine incitiyorsun."

Daniel dehşete düşmüş bir şekilde bakıyordu, sonra Vhalla'yı neredeyse fırlatır gibi bırakarak geri çekildi. Vhalla, adam dizlerini koynuna çekip başını elleri arasına alırken kalbi kırık bir şekilde onu izledi.

"Ben öldürdüm, öldüler, öldüler, öldüler, onları ben öldürdüm, bu..."

Vhalla kollarını Daniel'in sarsılan omuzlarına sardı. Daniel yine gerildi ama dokunuştan kaçmaya kalkışmadı. "Dur," diye fısıldadı Vhalla. "Bırak da Elecia seninle ilgilensin."

Daniel sızlanıp kıvrandı ama Vhalla ona sarıldığı sürece Elecia'nın onu yapabildiği kadar tedavi etmesine sesini çıkarmadı. Vhalla'nın kolları onun üzerindeyken çalışmak garipti ama Elecia bunu belirtmeyecek kadar nazikti.

Elecia işini bitirdiği zaman Vhalla kollarını gevşetip, "Neden buradasın?" diye sordu.

"Be-ben kaçtım." Daniel sözlerini yutup acı dolu, boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Ne oldu?" diye merakla sordu Jax.

Daniel şakaklarını tutup gözlerini boşluğa dikti. Ağlıyor, ağladıkça gözyaşları yanaklarındaki kan ve kirin üzerinden yol yol aşağı süzülüyordu.

“Daniel...”

“Hayır! Hayır!”

“Asker.” Aldrik tek kelimesiyle sert bir şekilde sohbete dahil oldu. Daniel donup kalmıştı. “Bu, İmparator’unun emridir: Rapor ver.”

Vhalla böyle sert bir tonda konuştuğu için onu azarlamayı istedi ama Aldrik onun bilmediği bir şeyi görmüş ve duymuştu. Emir bir şeyleri yerine oturttu; Daniel’in soluğu dinginleşti ve bakışları bilinçli bir hal almaya başladı.

“Sa-sa-sadece o vardı. Doğruca içeri daldı ve muhafızların ilk grubu ölene kadar kimse onu durdurmayı aklına bile getirmede.” Daniel’in “o” diye bahsettiği kişinin kim olduğunu kimse nin sormasına gerek yoktu. “Kolay olması gerekiyordu, sonuçta sadece bir adamdı. Ama düşen her muhafızın gözlerini alıp şu taşlara çevirdi – şu *kristallere*.”

Vhalla’nın neredeyse boş olan midesi, Fritz’in evine en yakın kasabaya gelen muhafızın görüntüsüyle altüst oldu.

“Ölümler ayağa kalktı. Onun tarafında dövüştüler. Ölmüşlerdi ama o korkunç, iğrenç mavi-yeşil ışık sönene kadar yürümeye devam ettiler.” Daniel, Vhalla’ya döndü ve yalvaran gözlerle ona baktı. “Bizim elimizden ne gelirdi ki?”

“Babam?” diye sordu Aldrik ama Daniel’in gözlerindeki bakışı gören Vhalla bunu sormamış olmasını diledi.

“Onun ölümü sadece başlangıçtı.” Daniel, Jax’e döndü. “Artık sadece biz varız, kardeşim.”

“Muhafızlara ne oldu?” Jax’in sözlerine büyük bir ciddiyet çökmüştü.

“Raylynn, Baldair’in bedenini ondan uzak tutmaya çalıştı. Onu diğerlerine yaptığı gibi kirletmesine mani olmaya çalıştı. İkisinin arasının nasıl olduğunu bilirsiniz. Ayrı gayrıları yoktu. Baldair’i korurken öldü.” Daniel hıçkırıklara boğuldu. “Yüce

Kral Erion'un iki bacağına da parçaladı ve onu eyere bağlayıp Batı'ya geri yolladı. Bu soğukta hayatta kalmış olmasına imkân yok."

"Ya Craig?" diye sordu Jax uzun bir süre bekledikten sonra.

"Craig'le ben..." Birden çok hızlı konuşmaya başladı, kelimeler ağzından şelale gibi akıp gidiyordu. "Erion bize diz çökmemizi söyledi. Biz de ölürsek kimseyi kurtaramazdık. Erion Batı'ya yollanan bir mesajdı ama biz – Victor bizi mahluklarına katmak için ayırdı."

"Mahluklar mı?" diye fısıldadı Vhalla.

"Canını sıkan insanlar odalara sokuldu. Lekelendiler... İlkini iyidiler ama sonra çığlıklar geldi, ciltleri... Değiştiler, *değiştiler*. Ana aşkına, çığlıkları – pençeler, kanatlar, boynuzlar ve pullara yer açmak için derileri yarılırken attıkları çığlıklar..."

Tekrar ağlamaya başladı.

"Yeter, bu kadarı yeter," diye onu yatıştırmaya çalıştı Vhalla.

"Bana dokunma!" Adam eski haline dönmüş gibiydi. Kuşku, şiddet ve ruh ezici bir hüznün arasında gidip geliyordu. "Onları ben öldürdüm. Beslenmeye başladılar. Kan, kana iştahları olacak demişti Kral. Kral, taze ete ihtiyaçları var demişti.

"Craig'le ben beraberdik. Sonrakinin ikimizden biri olacağını biliyorduk. Craig bana bu şansı vereceğini söyledi. Onu o mahluka yedirecek olanın ben olacağımı bilerek... bunun bana kaçma şansı vereceğini bilerek mahlukun beslenmesi için gönüllü oldu. Mahluklar onu yerken benim için çığlık attı. Ben kaçabileyim diye çığlık attı."

Vhalla korkuyla uyuşmuş halde oturuyordu. Daniel'in anlatıp da önlerine serdiği bu şeylere söylenebilecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu.

"Eğer beni bulacak olursa, yemek olacağım. Ya da beni de mahluga çevirecek." Daniel, Jax'e baktı. "Beni onlara verme. Beni kan ve güç sarhoşu olan kan muhafızlarına yem etmesine izin verme. Büyücüler meclisinin beni almasına izin verme."

"Kardeşim, artık güvendesin," diye yalan söyledi Jax.

Daniel güvende falan değildi. Ne onlar ne de dünyanın geri kalanı güvendeydi.

“Seni evine götüreceğiz,” diye söz verdi Vhalla. “Doğu’ya gidiyoruz.”

Bu onun hatasıydı. Victor’a yardım etmiş ve bu gücü serbest bırakmıştı. Dahası, Daniel’ı yakınında tutmuş ve daha iyi bir arkadaş olmuş olsa belki de adam çok daha önce yanlarında olacaktı. Belki de Jax, Kristal Mağaralar’daki o karanlık gecede saldırıya geçmeden onu da yanına almayı akıl etmiş olacaktı. Vhalla epey hata yapmıştı. *Sevdiği daha kaç kişi onun hatalarının bedelini ödeyecekti?*

“Bizi yavaşlatır.” Elecia aklından geçenleri kendine saklamayı başaramamıştı.

“Yardıma ihtiyacı var.” Fritz bile Elecia’nın soğuk sözlerine şaşırmıştı.

“Bizim de yardıma ihtiyacımız var.” Elecia düşüncelerini savunmaya devam ediyordu. “Bizi yavaşlatır, neredeyse delirmiş halde. Söylemeye gerek yok ki biz de onu tehlikeye atıyoruz, artık bizim hayatta olduğumuzu biliyor.”

Vhalla bir an bunu düşündü. Charemlerden ayrılımlarının nedeni buydu. Ama Charemler zekiydi. Daniel ise ormanda kaybolmuş bir çocuktü.

“Bu tartışmaya açık değil.” Daniel artık onların sorumluluğundaydı ve Vhalla onun evine vardığını görecekti. Kararını vermişti.

“Bunu hangi hakka dayanarak söylüyorsun?” diye homurdandı Elecia.

“Müstakbel İmparatoriçen olarak sahip olduğum hakla!” diye sinirle çıkıştı Vhalla, sözcükleri o kadar hızlıydı ki kamçı etkisi yaratmıştı.

Herkes soluğunu tutmuştu, Vhalla’nın kalbi durmak üzereydi. *Müstakbel İmparatoriçeleri.*

Aldrik onun iddiasını yalanlayacak hiçbir şey söylemedi ya da yapmadı.

"Teki" diye söylendi Elecia. Kadın Vhalla'nın hiddetine maruz kalmasına rağmen sanki onun bu açıklamasıyla neredeyse tatmin olmuş gibi görünüyordu.

"Gerçekten bana yardım edecek misiniz?" Daniel ona bakıyordu.

"Edeceğiz."

"Neden? Teşekkür ederim ama neden?" Başını sertçe iki yana sallıyordu. "Ben değersiz biriyim. Ben yapamam – ben acınası bir haldeyim. bir solucan kadar bile değilim. Kardeşimi öldürdüm ben ve onun ölümüyle kaçtım. Bir mahlûğa dönmeyi hak ediyorum." Daniel ağlayıp sızlandı, "Onlardan biri olmama izin vermeyin!"

"Sakin ol, yeter," diye rahatlattı onu Vhalla elini yağlı saçında gezdirerek. "Karar verildi. Şimdi bir şeyler ye ve dinlen. Şafakta yola çıkacağız."

Daniel ellerindeki yemeğin küçük bir kısmını yedi, bu onu biraz sakinleştirmişe benziyordu. Diğerleri bu süreyi yerlerine yerleşme fırsatı olarak değerlendirdi, Daniel'in da onları örnek almasını umuyorlardı. Öyle de oldu. Daniel, Vhalla ile Aldrik'in birbirlerine sokuldukları köşenin yakınında kıvrılıp yattı. Jax de onların arasında kalan köşeye yerleşti. Kirpiklerindeki titreme onu eleveriyordu. Daniel böyle kendini bilmez halde ve Vhalla'ya bu kadar yakın olduğu sürece Jax tek gözü açık uyuyacaktı.

Aldrik'in ona dokunuşu, sıcaklığı, nefesi Vhalla onun peleznin altına kıvrılırken sinirlerini bir parça olsun yatıştırmıştı. Gözlerini Daniel'a dikip onun ikisini yargıladığını hissederek içgüdüsel bir şekilde Aldrik'e biraz daha sokuldu. Daniel, neredeyse bunu Vhalla ile Aldrik fark ettiğinden beri aralarında prens tebaa ilişkisi olmadığını biliyordu. Ama bu, onları birlikte gördüğü ilk seferdi.

"İmparatoriçe mi olacaksın?" diye fısıldadı Daniel.

"Olacak," diye bu sefer Aldrik cevap verdi.

Daniel kıkırdadı. "Hayır, hayır, olmayacaksın. Artık ikiniz için de taht yok. Sadece kan."

Vhalla arkadaşının, bir zamanlar sevgilisi olabilecek adamın şimdi boş bir kabuk olan bedeninin, verdiği hükümden sonra geriye yerleşmesini izledi. Daniel onları gözlerinde delice bir bakışla izliyordu. Sadece kendisinin bildiği saklı korkuların barındığı bir bakışla.

4

ERTESİ SABAH Vhalla'nın omzu öyle tutulmuştu ki oynatamıyordu. Gece nasıl uyuduğuna dikkat etmemiştir – Aldrik'e sokulmuş ve gece boyunca kolunun üzerinde uymuştu. Nazikçe omzunu ovaladı.

"Atlar konusunu ne yapacağız?" diye sordu Fritz, Daniel'a bir bakış atarak.

"Bugün erzak almak için bir yerlerde durmamız gerekiyor," diye sesli düşündü Vhalla. "Başka bir at bulmaya da çalışırız."

"Etrafta pek at yok," dedi Daniel. "Herkes Güney'den kaçmaya çalıştığı için. Ben de bu-bu yüzden..." Gözleri Vhalla'nın boynundaki ince, kırmızı çizgiye takılan Daniel tökezleyerek yarım adım kadar geriledi. "Özür dilerim, Vhalla."

"Sorun değil, Daniel." Vhalla ona cesaretlendirici bir şekilde gülümseyerek diğerlerine de örnek oldu. Onun da grubun bir parçası olduğunun sessiz bir hatırlatıcısı. "Bir sonraki kasabaya süreriz. Doğu sınırına yakın bir tane biliyorum. Orada erzak ve at bulmaya çalışırız."

"O zamana kadar?" Fritz önceki sorusunu yeniledi.

"Vhalla'yla ben aynı atı paylaşıyoruz," diye duyurdu Aldrik.

“Yıldırım’a bineceğiz.” Vhalla’nın bindiği atı işaret etti, yürüyüş sırasında kıtanın diğer ucuna sürdüğü atı. “Pelerinini Daniel’a ver, Vhalla. Sen benimkinin altında oturursun.”

“Bu, bu kadarı çok fazla. Ben bunu hak etmiyorum.” Daniel’ın titreyen parmakları Vhalla’nın zorla eline tutuşturduğu pelerini tereddütle sardılar. “Teşekkür ederim. Özür dilerim. Teşekkür ederim.”

“Yardımlarımızı kabul et, kardeşim,” diyerek onu cesaretlendirdi Jax.

Aldrik, Yıldırım’ın eyerine tırmanıp öne kaydı ve Vhalla’da tırmanabilsin diye üzengideki ayağını çekti. Vhalla ikisi de eyerin üzerinde rahatça oturabilsin diye nasıl durması gerektiğini bularak kıpırdandı.

“Pelerinin altına gir,” diye hatırlattı ona Aldrik.

“Ama o zaman göremem.”

“Şimdiden titriyorsun zaten. Hem dizginlerden tutmayacaksın zaten.”

Vhalla arkadaşlarına sessizce veda ederek pelerini kaldırıp başının üzerine çekti. Kollarını Aldrik’in beline sarmış, kızarmış yüzüyle otururken pelerin onu tamamen örtüyordu. Vhalla yavaş yavaş onun sırtına dayamıştı. Aldrik her zamanki gibi sıcaktı, adam onun şahsi aleviydi ne de olsa ve kalın kumaşın altında Vhalla neredeyse rahattı. Aldrik’in yavaş ve düzenli nefes alıp verişinin ardında dünya kaybolmuştu, bu ses sahile vuran dalgalarinki gibi Vhalla’nın sinirlerini yatıştırıyordu. Yıldırım harekete geçtiğinde Vhalla gözlerini kapatıp, kaçmıyorlarmış da büyük bir macera için yola çıkmışlar gibi hayal etti.

Yeterince macera yaşamıştı. Vhalla hafifçe iç çekti. Belki de sadece babasını ziyarete gidiyorlardı.

“Yıldırım’a sorun olur mu?” diye sordu başını uzatıp. At iki yolcu taşımaya alışkın değildi.

“Olmaz.” Aldrik kapüşonunu kaldırırken belli belirsiz konuştu. Bir kulağı onun sırtına yapışık duran Vhalla sesinin derin uğultusunu muhteşem bir netlikte duyabiliyordu. “Baston’la

aynı aileden. Güçlü bir at. Safkan bir Savaş-Aşan'ın sadece bir nesil sonrası."

"Ne?" Vhalla şaşırmıştı.

"Senin savaşa gideceğini öğrendiğimde, güvenilir bir atın olsun istedim. Böyle kısa bir zamanda düzgün bir Savaş-Aşan edinmek benim için imkânsızdı, özellikle de gizli saklı olarak. Ama Yıldırım kıvrak ve hızlıdır; sana daha uygundu zaten."

"Neden bana söylemedin?" diye sordu Vhalla.

"Yürüyüşe ilk geçtiğimizde sana nasıl söylesem bilemedim. Nasıl görünecekti? Zırhını örmem? Atını seçmem? Tekrar kukla-cı olarak çağrılmaya hiç niyetim yoktu."

Kendi kelimelerini Aldrik'in ağzından duymanın verdiği neşeyle Vhalla hafifçe iç çekti. Burnuyla Aldrik'in sırtını hafifçe dürtünce, adamın karnından başlayıp dudaklarına bir gülümseme konduran hafif nefesi hissetti.

"Ne aptal şeysin," dedi. "Teşekkür ederim. Bugün Daniel'a yardımcı olduğun için de teşekkürler."

Uzun bir sessizlik oldu. "Senin için özel olduğunu biliyorum."

"Öyle." Vhalla bunu inkâr edecek değildi.

"O ve sen..." Aldrik duraksadı, bu soruşturmaya devam etmeyi isteyip istemediğinden emin değildi.

Vhalla sevdiğinin güvensiz hissetmesini hiçbir şekilde istemiyordu ama Aldrik'in bir ölümlü olduğunu ve onun da kıskançlıkla tereddüt hissettiğini görmekte rahatlatıcı bir şeyler vardı.

"Aramızda bir şey yok," diye güvence verdi nişanlısına. "Olabilirdi ama olmadı. Kalbimi sana vermiştim çünkü."

Aldrik'in bir eli dizginleri bırakıp Vhalla'nın parmaklarına kenetlendi. Vhalla hoşnutlukla iç çekti. Atın sarsıntıları Vhalla'nın aklını bulanıklaştırırken Aldrik'in parmakları onun bileklerinde kendilerince oynuyordu.

"Bu seçiminden seni asla pişman etmeyeceğim. Bir daha asla," diye söz verdi Aldrik.

"Ben de sana aynı sözü veriyorum."

Doğu sınırına olan yolculukları arzulandığı gibi olaysız geçti. Neredeyse terk edilmiş başka bir kasabaya vardıklarında grubun tek Güneylisi olan Fritz erzak için takas yapma amacıyla kasabaya gitme riskini aldı. Hiçbiri için yeterli yiyecekleri yoktu ve boş mideleri sabırlarını sınamaya başlamıştı. Bu konuda en büyük yardım, Vhalla'nın hepsinin nöbetlerini devralma fikrinden geldi. Daniel tarafından neredeyse öldürülecek olmasının ardından Jax buna şiddetle karşı çıkmıştı çıkmasına ama Vhalla ısrarcıydı. Daniel karşısında kılıcını bilinçli olarak bırakmıştı. Böyle bir harekette bulunmasını sağlayacak çok fazla insan da yoktu.

Vhalla, Aldrik'in sırtında uyuklayarak günler geçirmişti ve sonuç olarak gruptaki en dinlenmiş insandı. Bu yüzden nöbetlerini devralıp diğerlerinin uyumasını sağlamak mantıklı bir karardı. Sığınacak başka bir yere rastlamadıklarından birçok soğuk geceyi yerde yatarak geçirmek zorunda kaldılar.

Henüz birlikte seyahat etmeye yeni başlamışlardı ki Daniel uykusunda çılgınca dövünmeye başladı. Kollarını, bacaklarını savuruyor, inleyip kendi kendine ağlıyordu. Vhalla Ateş ve Rüzgâr Gecesi sonrasındaki kendi halini hatırladığı için adamı birden uyandırmak yerine onun yanı başında bekliyordu.

Vhalla avucunu Daniel'in terle kaplı alına koyduğunda, adam Vhalla'nın kıl payı kaçındığı bir yumruk savurdu. Karşısındakinin kim olduğunu anlarken bakışları netleşti. Vhalla bir şey söylemedi, hafifçe şşş derken bakışlarıyla onu tekrar uykusuna dönmeye ikna etmeye çalışmak dışında bir şey yapmadı. Daniel'in altdudağı titredi ve Vhalla onun alına terle yapışan saçlarını nazikçe geriye tararken kadına korkuyla bakakaldı.

Vhalla ona yalan söylemedi. Her şeyin düzeleceğini söylemedi. Sadece onun yanında kaldı ve acısını anlamaya çabaladı.

Ertesi sabah Daniel hayli ters davranıyordu. Gün boyunca Vhalla ona kim olduğunu, nereye gittiklerini, Victor'un elinden kaçtığını hatırlatmak için elinden geleni yaptı. Çabaları biraz da olsa işe yaradı ama bu süreç başa dönüp duruyordu. Fakat bütün bunlara karşın Vhalla bir akşam nöbetinin erken saatlerinde-

ki olaya kadar Daniel'in yaşadığı dehşetin derinliğini tam olarak anlayamamıştı.

O akşam uzaktan gelen bir ışık parıltısı çarpmıştı Vhalla'nın gözüne. Büyük İmparatorluk Yolu'nu boydan boya örten parlak karın üzerinden gözlerini kısıp baktı. Ellerini kaldırıp gözüne si-per ettiğinde bir süre sonra üç figürü fark etti. İki muhafız ve onla-rın arasında dört ayağı üzerinde bir yaratık. Bu mahluk gözünde canlandırdığından, hayal edebileceğinden çok daha korkunçtu.

Çenesinden uzun, siyah dili sarkıyordu. Ağzına sığmayacak kadar büyük dişleri garip açılarla ağzından fırlıyordu ve çok kes-kinlerdi. Dudaklarının arasından mürekkep kadar koyu renkli salyası akıyor, yola damlıyordu. Pençeleri yolun üzerindeki karı delip geçiyor, alttaki taşlara sürtünerek ses çıkarıyordu.

Vhalla harekete geçmeden önce korkuyla bir süre yerinde ça-kılı kaldı.

"Fritz," diye fısıldadı arkadaşının omzunu sarsarak.

"Vhal—"

Vhalla onun homurdanmasını engellemek için avucunu ağ-zına kapattı. Diğer elinin parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmasını işaret ettikten sonra hızla fısıldadı. "Bir illüzyona ihti-yacımız var."

Elini çekerken, kol gezen dehşete işaret etti. Fritz korku için-de, gördüklerine inanmayarak bakakaldı.

"Fritz, şimdi!" diye tısladı Vhalla.

"Peki." Fritz çömeldi ve ellerini havada salladı. Vhalla büyü kıvılcımlarının onlarla yol arasındaki alanda sıcak yaz günlerin-de taşlardan çıkan ısı gibi parıldamasını izledi.

Sonra Aldrik'i uyandırdı. "Devriye."

Aldrik'in kara gözleri telaş içinde hızla açıldı. İllüzyonuna odaklanmış Fritz'in yanına koşular.

Grubun geri kalanını yavaşça uyandırdılar. Sehra gözlerini açar açmaz kaşlarını çattı, Vhalla onun bakışlarının anında ufku taramasından bu yüz ifadesinin erken uyandırılmaktan kaynak-

lanmadığını anlamıştı. Sehra'nın dikkati devriye gezen dehşete odaklandı ve burnundan kesik, sert bir şekilde solumaya başladı.

"Sehra," diye fısıldadı Za. Okçu kadın yayını göğsünden alıp sırtındaki kılıftan bir ok çekti.

"Bekle," diye rica etti Vhalla. Za bu emre somurttu. "İllüzyon."

Birbirlerine dönmeden önce ikisi de Fritz'e baktı. Sehra başını hafifçe salladı.

Vhalla yolun kıyısına geri döndü. Kristal mahlukları neredeyse grubun tam karşısındaydı ve bir taş atımı ötede karın üzerine uzanmış olan yolculardan haberleri olduğuna dair en ufak bir belirti göstermiyorlardı. Herkes nefesini tutmuş bekliyordu.

Derken Daniel uyandı.

Vhalla onun kendi kendine mi uyandığını yoksa havadaki gerginliğini mi hissettiğini bilemiyordu. Belki de kaçmak zorunda kalırlarsa diye Jax onu bilinçli olarak uyandırmıştı. Hangisi olursa olsun sonuç değişmeyecekti.

Daniel'in gözleri devriyeyi seçer seçmez adam çılgınca titremeye başladı. Vhalla, Jax'le aynı anda harekete geçmeye çalıştı. O daha uzaktaydı, Jax daha yavaştı.

Daniel'in boğazından keskin bir dehşet çığlığı yükseldi. Jax elini onun ağzına öyle sert kapattı ki Daniel kara gömüldü. Kısa bir çığlık olmuştu ama sanki ormanda sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca yankılanmıştı.

Yaratığın sivri kulakları dikleşti ve grubun bulunduğu yöne döndü. Daniel karda debeleniyor, Jax de onu olduğu yerde tutmaya çalışıyordu. Karda yuvarlandılar.

"Benim için geldiler!" diye korkuyla inledi Daniel, bu da söylediğini doğru kıldı.

Yaratık ve yürüyen dehşetler sese doğru koşmaya başladı. Fritz panik içinde ardına baktı.

"Fritz, Aldrik'i başka biri gibi göster. Aldrik, Jax, Elecia, siz askerleri alın. Za, Sehra, siz de yaratığı. Ben Daniel'ı kontrol altına alacağım," diye çabucak emirlerini sıraladı Vhalla, hızla

yaklaşan düşmanın karda çıkardığı seslerin söylediği isimlerin duyulmasını engellemiş olması için dua etti. Victor'la aralarında nasıl bir bağ olduğunu bilmiyordu ama dönüşüm geçiren aske-
rin insanlardan diz çökmelerini istediğini ve böylece Victor'un onların sadakatini görebileceğini söylediğini hatırlıyordu.

Iax, Daniel'in üzerinden kalkınca Vhalla panik içindeki adamın üzerine atıldı. Dövünen Doğulu adamla güreşerek grubun diğer üyeleri harekete geçerken onu bir yerde tutmaya odaklandı.

Fritz illüzyonunu bozarken buzlar çatırdadı. Sipsivri mızraklar yaratıkların yolunu kesip onları kısa bir an için duraklattı. Sehra, Vhalla'nın Kristal Mağaralar'da yaptığını gördüğü şekilde elini kaldırırken Za da ok fırlattı. Ok bir ışık patlamasının ardından güneş ışını gibi uçup doğruca yaratığa gitti. Gözlerinin arasına isabet eden okla birlikte yaratık ölüp yere serildi.

Sehra yere yığılıp ağır ağır solumaya başladı. Za siperinin önüne doğru yarım bir adım atıp bir ok daha gönderdi. Okun peşinden alevler geldi. Vhalla şimdiye kadar Aldrik'in bir şeyi tamamen yaktığını görmemişti. Sanki Aldrik bütün öfkesini tek bir alevle dışarı atmış gibiydi. Muhafız kömüre dönmüştü.

"Beni almalarına izin verme!" diye inledi Daniel. "Kralı terk ettim, tek gerçek kralı! Beni almalarına izin verme."

"Yeter!" diye bağırdı Vhalla. Adam âdeta bir ahtapota dönmüş, Vhalla'yı üzerinden atmak üzere iyice kavramıştı. Vhalla dirseğini onun yüzüne geçirdi, dizini de böğrüne gömdü. "Kimse seni almayacak, evine gidiyorsun."

"Benimle beslenecekler! Beni yiyecekler!" diye bağırdı Daniel.

"Yeter!" Vhalla çırpınıp kendini kurtararak onun göğsüne oturdu ve ellerini de dizlerinin altına aldı. "Bana bak." Daniel kıvranmayı kesmiyor, başını ileri geri savuruyordu. "Bana bak!" diye bağırdı Vhalla onu yanaklarından yakalayarak. Hıçkırıkları arasında Daniel'in ağzından tükürükler çıkıyordu. "Kimse seni almayacak! Hiç kimse. Sen özgürsün! Paca'ya gidiyorsun, orada yaşlanıp şişmanlayana dek şekerli kuruyemiş yiyeceksin."

Daniel verdiği nefesiyle beyaz dumanlar çıkartırken yavaş yavaş kendine gelmeye başladı.

“Seni almalarına izin vermeyeceğim,” diye fısıldadı Vhalla. “Söz veriyorum.”

Daniel cevap olarak öksürdü ve Vhalla adamın üzerinden kaldırılmadan önce ona sadece cesaret verici bir şekilde hafifçe gülümseyebildi.

Jax, Vhalla’yı yana itip Daniel’i resmen havaya kaldırdı. “Bizi öldürtmek mi istiyorsun sen?”

Vhalla son muhafızın öldürüldüğünü görmemişti ama şimdi üç saldırgan mahluk ölü görünüyordu. *Gerçi üçü de daha önce ölmüştü zaten.*

“Kes şunu, Jax.” Vhalla omzunu ovarak ayağa dikilmişti. “Bunu bilerek yapmadığını biliyorsun.”

Jax somurtup ofladı. “Biliyorum, biliyorum.”

“Özür dilerim,” diyebildi Daniel zar zor. “Be-be-ben neredeyse sizi öldürtecektim. Baldair benden seni korumamı istemişti ama ben neredeyse ölmene sebep olacaktım.”

“Daniel, sorun yok,” diyerek onu yatıştırmaya çalıştı Vhalla.

“Hayır. Hayır.” Daniel dizleri üzerine düştü. “Onları ben öldürdüm. Onları ben öldürdüm.”

Gözleri boş boş bakmaya başlayan Daniel zırhını el yordamıyla aradı. Vhalla daha önce boğazına dayanan bu bıçağı hatırlıyordu. Ama bu defa Daniel onu başkasına doğru çevirmedi.

“Ben seni gene incitirim. Ben sadece tekrar öldürebilirim. Baldair’i hayal kırıklığına uğrattım. Sana olan yeminimde başarısız oldum.”

Daniel bıçağı kendine çevirirken Vhalla’nın “yapma” diye düşünecek vakti anca oldu. Bir sonraki hareketi gördüğünde çok geçti.

Ama bıçak deriyi kesmedi.

Aldrik, Doğulu adamla birlikte yere yuvarlandı. İmparator, yarı deli ve dengesiz haldeki askerine göre daha kendinde ve

daha hızlıydı. Bir saniye içinde bıçağı Daniel'in parmakları arasından aldı ve diğer eliyle adamın yüzüne yumruğu yapıştırdı.

Vhalla'nın içinde aynı anda hem öfke hem rahatlama uyandı.

"Seni salak!" diye bağırdı Aldrik. Bir eliyle Daniel'in yakasını tutmuş, onu oyuncak gibi sallıyordu. "Bundan çok daha iyisin sen."

Daniel karşı çıkmak istediye de Aldrik ona izin vermedi.

"Aksini mi düşünüyorsun? Kardeşime ve onun aptal Altın Muhafızlar'ına utanç getirdin öyleyse. Onun zayıf, kolayca yıkılan adamlar seçtiğini kanıtlamış oldun," diye kükredi Aldrik. "Seni bencil aptal. Vhalla seni kurtarmaya çalışıyor ve bunu yaparak onu incitecek misin?"

İki adam birden yerdeki bıçağa baktı, grubun geri kalanını unutmuşlardı.

Aldrik derince iç çekti, omuzları neredeyse on yıldır taşıdığı görünmez yükü çökmüştü. Daniel'ı tutan elini gevşetti. "Biliyorum," dedi ona olduğu kadar kendine de. "Ben de yaşadım bunu. Başka hiç seçenek yokmuş gibi görünür. Dünya çok ağır geliyordur, katlanılamayacak kadar korkunçtur. Kendini öldürmene göz yummadığımız için benden, bizden, Vhalla'dan nefret edeceğini biliyorum.

"Ama bir gün mutlu ve keyifli olduğunda –ve bir gün mutlu ve keyifli olacağını söylediğimde bana inanmadığını biliyorum– bize teşekkür edeceksin. Bu ölüm döngüsünü dövmüşmeksizin bırakmana izin vermediğimiz için bize teşekkür edeceksin çünkü daha yapacakların var."

"Aldrik..." dedi Elecia güçlükle. Parmak uçlarını dudağına götürmüştü, Vhalla kadının zümrüt gözlerindeki takdiri görebiliyordu. Kadın, kuzeni hakkında, daha önce ona hiç söylenmemiş bir şeyi anlamış ve Aldrik'in kendini hapsettiği suçluluk kafesinin temelini bir anda görüvermişti.

"Hayatta kalacağına söz ver bana," dedi Aldrik. "Bu adamın karanlığına karşı dövüşeceğine söz ver. Benimle birlikte aydınlık tarafta kalacağına."

Daniel Şok ve dehşet içinde yutkundu. Ve sanki o anda bir Şeyler yerli yerine oturdu. Gözlerinden, doğru kararı verdiği okunabiliyordu. Başını salladı.

“Size söz veririm, lordum.”

DANIEL'İN KORKULARI, mahvolan zihni tek bir kelimeyle tanımlanamazdı. Ama Aldrik'le anlaşmalarında sihirli bir şey vardı. Yollarına devam ettikçe Daniel'in aklı daha uzun süre yerinde kalmaya başladı. Jax'le kısa, kesik konuşmalar yapıyordu. Kendini daha az kaybetmeye başlamıştı.

Hâlâ uykusunda kıvranıyor ve ona ya da morarmış gözüne bakmak fiziksel bir acı veriyormuşçasına Vhalla'dan uzak duruyordu. Ama dengeli davranıyordu – çoğunlukla. Onun durumundaki birinin olabileceği kadar dengeli.

Nihayet Doğu sınırının başladığı topraklara vardılar. Vhalla nöbeti sırasında bir kere daha uzakta gezinen bir devriye gördü. Ama Fritz'in illüzyonları onları gizledi ve Daniel da krizini bu defa söylenip olduğu yerde sallanmayla sınırladı.

"Biz Kuzey'e gideceğiz," diye duyurdu Za yavaşladıkları sırada. Bu sözler Vhalla'yı sarsarak uykusundan uyandırdı ve Aldrik'in pelerininin altından çıktı.

Sehra uzun bir an için Vhalla'nın gözlerine baktı. Vhalla onaylayarak başını salladı. "Anlaşmamız devam edecek."

"Devam edeceğini biliyorum." Yargen'in Evladı, Vhalla'nın o âna kadar yaptığını hiç görmediği bir şey yaptı. Dudakları bezgin ama içten bir gülümsemenin şeklini aldı. "Gözlerim gerçeği gördü artık. Sen bu diyarı koruyacaksın."

"Koruyacağım." Bu yemini dile getirmek gereksizdi ama Vhalla yine de söyledi. Bu yemin gerçekleşene kadar onu gerektiği her defasında dünyaya haykıracaktı.

Sehra, Aldrik'e döndü. "Kalbini bu kadına emanet etmek belki de yaptığın en akıllıca seçimdi, Aldrik Solaris."

"Buna itiraz edecek değilim." İmparator başını hafifçe salladı. "Hastan'a vardığımızda size haber gönderirim. Umarım Batı'da şimdiye kadar olduğundan daha güvenle yolculuk edersiniz."

"Ben, Sehra'yı korurum." Za eyerinin üzerinde dikleşti. Sehra, koruyucusuna minnettar bir bakış attı.

"Shaldan'ın nesli sağlamdır. İyi olacağız. Haberini bekleyeceğim."

Diğer altısı Doğu sınırına devam ederken iki Kuzeyli, Büyük İmparatorluk Yolu'na paralel bir şekilde yollarına devam ettiler. Seyrelen orman ve karın arasından parıldayan gün ışığı onları gizleyene dek Vhalla arkalarından baktı.

"Sözlerini tutacaklarına inanıyor musun?" diye şüpheyi fıslıladı Aldrik, Vhalla tekrar onun pelerinin altına girer girmez.

"İnanıyorum," dedi Vhalla başıyla da onaylayarak. "Düşmanımızın düşmanı dostumuzdur." Duraksayıp sonraki sözleri üzerine düşündü. "Ve bu dostlar bize bilmediğimiz şeyler gösterip öğretebilirler."

"Keşke bu ilişki düşmanlıkla başlamasaydı," diye mırıldandı Aldrik.

Vhalla onu hafifçe sıktı. "Barış İmparatoru bu yaraları iyileştirmeye odaklanabilir."

"İlk evladımın on dört yılı pahasına."

"Vesayet o kadar da nadir bir şey değil," dedi Vhalla onu yatıştırmaya çalışarak. "Ben evimi yedi yaşındayken bırakmıştım."

"Bu durum seni de rahatsız etmiyormuş numarası yapma."

Aldrik'in bu acı ama gerçek sözlerine cevabı olmadığı için Vhalla sadece yanagını onun sırtına dayayıp gözlerini yumdu.

Günler boyunca orman seyrelemeye devam etti. Kar, hava sadece soğuktan ibaret olana ve kahverengi çimenler atların toynakları altında çatırdayana kadar eriyip gözden yitmişti. Yol aldıkça hava ısınıyordu, dağların engellemediği kuzey ve kıyı esintileri kaygı uyandıran gri kar bulutlarını güneyde tutuyordu.

Doğu'yu ilk gördüğünde Vhalla'nın neredeyse gözleri doldu. Önlerinde tepeler sanki rüzgârla şişmiş yelkenler gibi kendi etraflarında kıvrılıyorlardı. Verimli topraklardan yükselen taze koku burunlarına çalınıyordu.

Yoldan uzaklaştılar ve ormanlık örtü giderek seyreldi. Bölgede Victor'un devriyelerinden biri varsa, grup uzun otların üzerinde görünürdeydi. Neyse ki daha fazla devriyeyle karşılaşmadılar. Hatta pek fazla insanla da karşılaşmamışlardı ve bu durum Vhalla'yı oldukça tedirgin ediyordu. Yollarda kış hasadını pazara götüren arabalar görünmüyordu. Tarlalar boştu. Geçtikleri ilk terk edilmiş kasabada Vhalla, Victor'un sadece Güney'e nüfuz etmiş olduğunu düşünerek ne büyük saflık ettiğini fark etti. Adam dünyaya hükmetmek niyetindeydi.

Korkularını, günbegün aklını kemiren düşüncelerini zihninin derinliklerine atmaya karar verdi. Daniel'ın ailesinin, adamın onları bıraktığı yerde olmayacağından korkuyordu. Vhalla'nın kendi babasının akıbeti üzerine endişelenmeye başlaması da çok uzak değildi. Aldrik onun endişelerini sezmiş ve yoldayken bir kez konuyu açmaya çalışmıştı ama Vhalla bunun üzerine konuşmak istemiyordu. Sanki bunlardan sesli olarak bahsetmek gerçekleşme ihtimallerini artıracakmış gibi geliyordu ona.

Kader az da olsa yüzüne güldü. Doğu'nun kalbine doğru yaklaştıkça Victor'un tiranlığının emareleri azalmaya başladı. İnsanlar, Vhalla'nın görmeye alışık olmadığı kadar gergindi. Ama yine de hayatlarını sürdürüyorlardı. Hâlâ tarlalarıyla ilgileniyorlardı ve yanından geçtikleri köy evlerinin bacasından ekmek kokuları yükselmeye devam ediyordu.

Vhalla artık Aldrik'in pelerinin altına saklanmıyordu. Kehribar rengi teni ve fındikkabuğu rengindeki saçları, Doğu'nun tonları altında göze batmıyordu. Halkının birçoğuna göre daha açık tenli sayılırdı ama bu, vaktinin çoğunu tarlalarda çalışarak değil de kütüphanede geçirmesinden kaynaklanıyordu.

Görüntüler ve sesler Daniel'ı grubun önderliğini üstlenecek kadar iyileştirmişti. İnsanların onu tanımaya başlaması işe yaramıştı. İşine koşturan yaşlı bir adam durakladı. Bitişikteki tarladan bir kadın onlara seslendi.

Daniel'ın sesi söylediği her kelimeyle daha güçlü çıkıyordu; Vhalla gülümsemeden edemedi. Eğer öylesine bir tanışıklık Daniel'a bu denli yardımcı olduysa, ailesine kavuşmasının ona neler yapacağını umut etme cüretini gösterdi. *Onu evine getirmek doğru karardı,* diye onayladı kendini Vhalla.

"Evim çok uzakta değil," diye bilgilendirdi grubu Daniel. "Buradan itibaren tek başıma gidebilirim."

"Eh, madem ısrar ediyorsun." Elecia omuzlarını silkti.

Vhalla kadını küçük bir hayal kırıklığıyla süzdü. "Seni oraya kadar bırakacağız," diye ısrar etti.

"Be-ben başınıza yeterince iş açtım zaten. Yürüyerek gitsem bile sadece..."

"Hayır, Daniel," diye nazıkçe sözünü kesti Vhalla. "Seni kapına kadar götüreceğiz."

Gözünde bütün o boşalmış kasabalar, kana bulanmış evler canlanıyordu. Köylüler onlara, hiçbir muhafızın geri dönmesini beklemediklerini söylemişti. Bu ayaklı dehşetlerin Doğu'nun bu kadar içine girmiş olduklarını ve köyün erkekleriyle kadınlarını Victor'un hükmünden haberdar ettiklerini anlatmıştı. Vhalla, Daniel'ın bilinmeze doğru tek başına gitmesine izin verecek değildi. *Ya ailesi, öldüğünü düşündükleri oğullarının anısı uğruna savaşıp da öldürüldüyse?*

Bu düşünce ikindinin kalanı boyunca, yanlarından akıp giden tarla ve evleri izlerken Vhalla'nın kafasında kaldı. Egmun'un sözleri aklında yankılandı. Vhalla anahtardı, kullanılacak bir

seydi sadece ve Egmun bunu onun ne olduğunu öğrenir öğrenmez anlamıştı. Vhalla omzunu ovdu. Dünyadaki hatalarını telafi etmesi için on ömür bile yetmezdi.

Daniel'in evi Paca'nın hemen dışındaydı, tam da söylediği yerde. Etrafta kargaşaya dair bir iz yoktu; kötülüğe ya da katliama dair emareler de yoktu. Kapısına varıp da içeriden gelen, ocak aletlerinin çıkardığı metalik sesleri duyabilecek kadar yaklaşıp da minik ev gözlerinin önünde büyüdükçe büyürken Vhalla nefesini tutmuştu.

Daniel yavaşça atından inerken Vhalla da tereddütle onun bir adım gerisinde kalarak aynını yaptı. Kimse konuşmuyordu. Günlük yaşamın huzurlu uğultusu ve kapkacağın yumuşak çınlamasının gürültüsü doldurmuştu havayı. Daniel kapıyı çalmak üzere elini kaldırdı ve ahşap kapı birden sonuna kadar açılıverdi.

Dirseklerine kadar una bulanmış, önlüklü, orta yaşlı bir kadın kapısındaki askere bakıyordu. Vhalla, kadının yüzünden okunan kafa karışıklığına bakarak, Daniel'in şu anki akli durumunun onları yanlış eve getirmiş olmasından endişelendi. Kadın şaşkınlıkla çığlığı basıp ağlamaya başlayınca bütün endişesi bir anda yok oldu.

"Danny, evladım!" diye haykırdı kadın, kollarını Daniel'in omuzlarına sararken.

"Danny, oğlum?" diye ağlandı yaşlı bir adam yanlarına gelir gelmez, kapısındaki yolculara göz gezdirirken. Gözleri kucaklaşan iki aile üyesine takılınca uzanıp ikisini de kucakladı.

"Anne, baba," dedi Daniel, Vhalla'nın ondan hiç duymadığı bir sesle. "Be-be-ben görevimden kaçtım. Ben..."

"Şşş, canım evladım benim, sus." Daniel onu sıkıca tutarken kadın evladının saçlarını okşadı.

"Be-ben öl-öldürdüm..."

"Sadece gerektiğinde, size geri dönebilmek adına yaptı," diye araya girdi Vhalla.

Sohbete müdahalesi aile arasındaki bu ânı bozdu ve üçü bir-

den ona bakmak üzere başını çevirdi. Daniel zırhlı eldiveninin eksik olduğu elinin tersiyle burnunu sildi. Vhalla ona cesaret verecek şekilde gülümsedi. Kan Daniel'ın ellerinden asla temizlenmeyecekti; Vhalla bu duyguya aşınaydı. Ama bunu geride bırakmaya başlayabilirdi. Kendini yuvaya kavuşmanın verdiği hisse bırakabilirdi.

"Arkadaşların kimler?" diye sordu annesi nihayet.

"Onlar..." Ne şekilde cevap vereceğinden emin olamayan Daniel bocaladı.

"Benim adım Vhalla Yarl," diye onun yerine cevapladı Vhalla bir kez daha.

"Gerçek ismini kullanma!" diye tısladı Elecia onaylamaz biçimde.

"Fritznangle Charem, soylu Charem Klanı'ndan!" diye neşyle duyurdu Fritz kapüşonunu açarak.

"Elecia, gerçekten soylu Ci'Dan ailesinden," dedi Elecia kabullenmiş bir iç çekişle beraber.

"Jax," dedi sadece Batılı adam.

Bütün bakışlar beklenti içinde Aldrik'e çevrilmişti. Zor duyulur bir iç çekişle beraber Aldrik eyeri elinden bıraktı ve kapüşonuna uzandı. Hepsini kaplayan kire ek olarak saçı darmadağın bir biçimde yüzünü çevreliyordu. Ama bu hiç önemli değildi. Vhalla bir noktada böyle olduğunu sanmış olsa da onun lider duruşu hiçbir zaman ihtişamlı kılığından kaynaklanmamıştı. Gözünün önündeki adamın derisi alevdendi, özenle dikilmiş kıyafetlerinden ve görkemli kara zırhından daha güçlü bir şeyle yanıp tutuşuyordu.

"İmparator Aldrik Ci'Dan Solaris."

"Ne?" Kadıncağız bu garip açıklamalar yüzünden bakışlarını üzerlerinde gezdirdi. "Daniel, bu insanlar... Eminim başkentte neler olup bittiğini biliyordur."

"Biliyorum." Daniel annesinin dokunuşundan sıyrıldı. "Başkente neler olduğunu gayet iyi biliyorum." Sesindeki sertliği ortaya çıkaran bir gürültüyle iç çekti. "Ama aynı zamanda söy-

ledikleri kişiler olduklarını da biliyorum. Ve eğer onlar yanımda olmasaydı hayatta kalamayacağımı da.”

“Öyleyse, lordum,” diyerek Aldrik’e hitap etti kadın. “Oğlum evine sağ salim getirdiğiniz için size teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etmeyin.” Aldrik başıyla Vhalla’yı işaret etti. “Leydime teşekkür edin.”

Kadının Vhalla’ya odaklanan şükran dolu bakışları, Vhalla’nın Aldrik’e baktığı bir an için gölgede kaldı. *Onun leydisi*, bu kelimeler halkın arasında açık açık sarf edilmişti. Artık aşklarını diğer insanlardan saklamıyorlardı – herkes görsün diye alenen yaşayacaklardı.

“Müsaadenizle size akşam yemeği ve geceyi geçirecek bir yer sunayım,” diye önerdi kadın.

“Kasabada kalacak bir yer bulabiliriz,” dedi Aldrik kararlı bir tonla. “Varlığımızla ailenizi daha fazla riske atmak istemem. Misafirperverliğiniz için teşekkürlerimi sunarım.”

“Gerçek İmparator için elimizden ne gelirse yaparız.” Kadın gülümsedi, yüzü sanki uzun zamandır bu ifadeyi takınmamış gibi görünüyordu. “Ve Daniel’ımızı bize getiren insanlar için.”

“Bu Yüce Kral saçmalığına bir son verecek misiniz?” diye sordu Daniel’in babası.

“Vereceğiz.” Aldrik’in sesinde tereddüt yoktu.

“Vhalla...” Daniel ona dönmüştü.

Vhalla ona bakınca bir zamanlar tanıdığı adamın yorgun kabuğuyla karşılaştı. Eve dönmek ona yaramıştı, sinirleri biraz yatışmış gibiydi. Ama adam o kadar feci bir şekilde çökmüştü ki Vhalla zihninin asla eski haline dönmeyeceğini biliyordu.

Eğer Vhalla olmasaydı adam bu duruma düşmezdi. O hâlâ bir zamanlar Kesişim’de bir çatıda birlikte oturduğu adam olarak kalırdı. Eğer kader kalbi için başka şeyler yazsaydı onun olacak adam olurdu.

“Üzgünüm.” Vhalla sesinin çıkması için çabaladı. “Yaptığım şey için özür dilerim.”

“Vhalla?” Daniel’in anlaşılabilir bir şekilde kafası karışmıştı.

“Anlamadığımı biliyorum.” Boğazına takılıp kalan yumrudan kurtulmak için yutkundu. “Ve sorun değil, anlamam gerekmiyor. Ama beni dinlemeni ve bütün bunları düzelteceğime söz verdiğimi bilmeni isterim. Mağaralara hepten son vereceğim.”

“Sana inanıyorum.” Bu basit anlaşmayla Daniel, Vhalla’nın kararlılığını pekiştirmiş oldu. Ona olan inancı Vhalla’nın hak ettiğinden daha fazlaydı ve Vhalla bunun kıymetini hep bilecekti.

Vhalla onu nazikçe kucakladı, karşısındaki çok hızlı hareket ederse ya da çok sıkı kucaklarsa ürkeceğini bildiği bir varlıktı. “Güvende kal ve mutlu ol.”

Vhalla, Daniel’ı bıraktığında Jax hemen gerisinde dikiliyordu. Vhalla onun atından indiğini dahi duymamıştı, adam heykel gibi hareketsizdi. İki Altın Muhafız, büyük ihtimalle birlikten geriye kalan son savaşçılar karşılıklı bakıştı.

“Asker,” Jax duygularını ve kelimelerini toparlamak için uzunca duraksadı. “Görevinden azat edildin.”

Bu Vhalla’nın söylemeyi asla düşünemeyeceği bir şeydi ama Daniel’in üzerindeki yoğun etkisi çok aniydi. Daniel’in gözlerinde yaşlar parıldadı, gözlerinden yanaklarına süzöldüler. Jax’e uzandı ve iki adam kucaklaştı.

“Baldair bunu bilmeni isterdi.” Jax avucunu onun kafasının üzerine yerleştirdi. “Görevinden şerefle ayrıldın.”

Daniel’dan ayrılmasının hemen ardından Jax kapüşonunu başına geçirdi. Daniel’in evinden çıkıp yola düştüklerinde hepsi aynını yaptı. Elecia ile Fritz kısık sesle muhabbete koyuldular, Güney’den uzaklaşmak nihayet hepsinin üzerindeki gerginliği yatıştırmaya başlamıştı. Ama içlerinden birinin üzerinde hâlâ kara bulutlar geziniyordu. Jax başını öne eğip kapüşonunu sıkıca yüzüne doğru çekti, Paca’ya varana kadar da bu şekilde kaldı.

Küçük Doğu kasabası tıpkı Vhalla’nın hatırladığı gibiydi. Eski kasaba merkezi en büyük binaydı, hemen önünde seçimler ya da duyurular için küçük bir sahnesi de vardı. Aynı zamanda Güneş Festivali boyunca müzisyenler burada çalardı. Vhalla duraklayıp şefkatle gülümsedi.

"Burası senin kasaban mı, Vhal?" Fritiz de hemen yanında durdu.

"Hayır." Vhalla başını iki yana salladı. "Ama ailem önemli olaylar ya da pazarda alım satım yapmak için sık sık buraya gelir-di. Leoul buradan bile daha küçüktür, pek fazla bir şeyi yoktur."

"Evin buradan ne kadar uzakta?"

Vhalla düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Kuzeybatı yönünde aşağı yukarı bir günlük uzaklıkta kalıyor sanırım?"

"Bizim gittiğimiz yönde değil yani," deyip iç çekti Fritz onun yerine.

"Hayır, değil." Vhalla sesindeki özlem dolu ifadeyi gizleyememişti.

"Gitmeliyiz," dedi Aldrik kesin bir sesle.

"Leoul'e mi?"

"Evine," diye netleştirdi Aldrik.

"Ama bu, yoldan bir günlük sapma demek ve acelemiz var," diye zayıfça itiraz etti Vhalla.

"Bence de gitmeliyiz." Elecia, Vhalla'nın destek görmeyi beklediği son kişiydi. Vhalla'nın sorgulayan bakışlarına karşılık verdi, "Aile her şeyden önemlidir. Ben babamın güvende olduğundan emin olmak isterdim."

"Geceyi burada geçireceğiz, iyi bir uyku çekip yarın senin evine süreceğiz."

İmparator sözünü söylemişti, Vhalla'nın göğsünde türlü türlü tezatlar birbiriyle savaş halindeydi. Eve gitmek için heyecanlıydı. Bütün bu olanların ardından babasını fena halde özlemişti. Ama karşılaşılabileceği şeyden korkuyordu. Kökeni bir sır değildi. Ya Victor babası için bir mahluk gönderdiyse? Ve babası güvende olsa bile ya Vhalla'yı istemezse? Evde olduğu son zamandan beri o kadar çok şey değişmişti ki. Babası, Vhalla'nın dö-nüştüğü kadınla gurur duyacak mıydı?

Şansa, Vhalla hanın yolunu yeterince iyi biliyordu ki bu düşüncelerle kalabalık zihnini fazla kurcalaması gerekmedi. Dünyanın mevcut hali hesaba katıldığında hanın dolu olma riski

yoktu, yani ahır için mücadele etmek zorunda kalmadılar. Başının tepesi kel, yanlarına ak düşmüş yaşlı bir adam tezgâhta uyukluyordu.

“Geral?” Vhalla adamın ne kadar az değiştiğine bakıp şaşır-
dı. Vhalla’nın konuşmasıyla Fritz’in artlarından kapıyı örtmesi
kadar kısa zamanda iri yarı adam uyanıp pantolon askılarını dü-
zeltti.

“Ho-hoş geldiniz!” Uyku mahmurluğunu öksürerek attı. “Bu
günlerde pek yolcuya rastlanmıyor! Size nasıl yardımcı olabili-
rim?”

“Geral, bu gerçekten sen misin?”

“Eh, kim olacaktı ki,” diye kıkırdadı adam. “Peki ya siz kim-
siniz, hanımefendi?”

Vhalla kapüşonunu indirince adam boş gözlerle onun yüzü-
ne bakakaldı. Vhalla saçının darmadağın ve kir içinde olduğu-
nun farkındaydı. Aralarındaki mesafeyi aşıp adamın daha iyi
görmesine yardımcı oldu ve ellerini, son geldiği sefer üzerini zar
zor görebildiği tezgâha dayadı. Diğer tarafta Geral kıstığı gözle-
riyle ona bakıyordu.

“Ben...” Geral’ın onu tanıyamamasıyla gelen hayal kırıklığı
Vhalla’yı beklediğinden daha sert vurdu. “Buraya son gelişimde
küçük bir kız çocuğuydum. Beni tanımaman normal. Güneş Fes-
tivali için hep anne babamla birlikte gelirdik ve...” Bir süre için
düşlere daldı. “Özür dilerim, bu gece için bir odaya ihtiyacımız
var.”

“İki,” diye düzeltti onu Aldrik.

“Üç gümüş.” Adam tezgâhın arkasındaki duvarda asılı anah-
tarları almak için döndüğü sırada Aldrik parayı tezgâha bıraktı.

“Pekâlâ, hanımlar odası ve beyler odası mı?” diye sordu Ele-
cia merdivene ulaştıklarında. Aldrik durumun öyle olmadığını
açıklayan bir bakış attığında kadının ağzı açık kaldı. “Beni *onla-
rın* yanında uyutmayın!”

“Bunca zamandır onların yanında uyuyordun.” Aldrik anah-
tarlardan birini Elecia’ya verirken gözlerini devirdi.

"O başka! O zaman başka şansım yoktu. Bu çok uygunsuz."

"Benimle uygunsuz olun, Leydi Ci'Dan." Jax kaşlarını aşağı yukarı oynattı.

"Leydiye sorun çıkarmayın," diye azarladı onları Aldrik.

"Ben asla sorun olmam!" diye somurttu Fritz.

Jax gururla sırıttı. "Ben ise her zaman sorun olurum."

"Kuzen, şanslısın ki seni seviyorum." Elecia'nın keskin bakışı ciddi değildi, Aldrik ona yorgunca gülümsedi. "Ve yatak seçiminde ilkim."

"İkiyim!" Fritz onun ardından zıplaya zıplaya odalarına yöneldi.

Jax yerinden kıpırdamadı. "Ben odanızın kapısında nöbet tutmak istiyorum."

Vhalla hitap edilenin kendisi olduğunu fark edip şaşkınlıkla bakakaldı. Yolculukları boyunca Jax'in onun gölgesi olduğunu unutmuştu; sadece grup halinde seyahat ettikleri için değil, bir şekilde Vhalla'nın yeminli muhafızı olduğundan da bu şekildeydi.

"Jax, git dinlen." Aldrik'in talebi üzerine Batılı adam kollarını göğsünde kavuşturdu. "Eğer kollarımın arasındayken ona bir şey olursa kimse seni suçlamayacak."

"Seve seve itaat ederim." Jax baş selamı verip Elecia ile Fritz'in girdiği açık kapının önünde durdu. "Ah, eğer bir üçüncüye ihtiyacınız olursa haber vermeyi unutmayın!" dedi ve göz kırpıp gülerek odaya girdi.

Aldrik başını iki yana salladı. "Şu adam yok mu!"

"Hiç boş geçmiyor," diye onu destekledi Vhalla.

Oda küçük ve derli topluydu. Bir yatak, yanı başında bir sehpa. Pencere soğuk gece esintisini uzak tutmak adına kapalıydı.

"Ne oldu?" diye sordu Aldrik kapıyı ardından kapatırken.

"Buraya son geldiğimde camları yoktu." Vhalla elini camın üzerine koydu. "Ama bunun dışında pek bir şey değişmemiş."

İki sıcak el kalçalarına yerleşti, Vhalla, Aldrik'in uzun bedenini sırtında hissetti. Onun bedeninden sürekli yayılan sıcaklık bu zorlu dünyadaki her şeye karşıtı. Kendini bu sıcaklığa yaslayıp

Aldrik'in ellerinin onu sıkıca sarmak üzere belinde kavuşmasına izin verdi.

"Sen değıştin," dedi Aldrik nefesiyle Vhalla'nın saçlarını okşayarak.

"Değıştim," dedi Vhalla fısıltıyla. Hiçbir şey yoksa bile gerçekliğı kesin olan bu vardı. Doğı'da olduğı son seferinde amaçsız bir kız çocuğıuydu. Şimdiyse dünyanın ağırlığını hissediyordu omuzlarında. Soyluluğun ağırlığının ve oynayacağı daha önemli rolün omuzlarına nasıl da uyduğunu hissediyordu. Babasına, bihaber bir kız çocuğı olarak dönmeyecekti.

Aldrik onu kendine çevirdi. "Ve dönüştüğün kadını seviyorum, derinden ve büyük bir aşkla."

"Seni seviyorum, Aldrik." Aldrik yüzünü avuçlarının arasına alırken Vhalla adamın dokunuşlarının tadını çıkardı. "Ve korkarım her zaman seveceğim."

"Ah, Vhalla." Aldrik dudaklarını onunkilere kavuşturmadan önce duraklayıp kıkırdadı. "Bu benim korkmadığım tek şey."

6

IMPARATOR O GECE beğenisini leydisine göstermek konusunda tamamen korkusuz davranmıştı. Vhalla'ya damarlarında dolanan ateşi bir kez daha hatırlatmıştı. Tutkusunu ortak yeminlerinin sunağında ona kurban etmişti. Pencereden içeri vuran şafağın ilk ışıkları onları birbirlerine sarılmış yatarken buldu.

Huzurlu sabahlarını kapıya vurulan yumruklar bozdu ve onları uykularından kaldırdı. Vhalla homurdanarak yerinde döndü. Göründüklerinden daha kuvvetli olan iki kol onu sarmalamıştı.

"Aldrik." Vhalla yüzünü onun çıplak göğsüne gömdü. Önceki gece basit de olsa bir banyo bulmuşlardı; hep kullandığı okaliptüs aromalı sabunu olmasa da Aldrik hâlâ is ve çelik kokuyordu, tamamen kendisine ait bir kokuydu bu.

"Ne oldu?"

"Buradasın." Başlarından geçen çılgınlıklar düşünülünce tenleri birbirine değer şekilde onun kollarında uyanmak imkânsız görünen bir mucizeydi. Bu sayede sadece önceki gecenin gerçekliği doğrulanmış olmadı, aynı zamanda elde etmek için savaştıkları geleceğe bir bakış da atmış oldular.

“Başka nerede olacaktım ki?” Aldrik neşeyle kıkırdayıp onu uzun uzun öptü.

“Hiçbir yerde, bir daha asla.”

“Hâlâ uyanmadınız mı?” diye seslendi kapıdan Jax. “Eğer çıplaksanız söyleyin de içeri dalayım.”

“Jax.” Elecia’nın sesi, büyük ihtimalle şu an Jax’e fırlatılmak üzere olan hançerler kadar keskin bakışlarını yansıtıyordu. “Beni kuzenim hakkında bu şekilde düşünmeye zorlama, *lütfen*.”

“Neler olduğunu hepimiz biliyoruz. Hiç de sessiz değildiler,” diye karşılık verdi Jax.

Elecia yol arkadaşının sözlerini boğmak için sesli biçimde Batı’dan bir şarkı söylemeye başladı.

“Bu ikisini bir araya getirerek ne yaptık biz?” diye gülerек yatağında oturdu Vhalla. Tutkuları yüzünden azıcık olsun suçluluk hissetmiyordu; yanaklarında azıcık bir kızarma dahi yoktu.

“Elecia birazcık olsun gevşeyebilir,” dedi Aldrik ayağa kalkarken.

İşte şimdi bu manzara Vhalla’nın yüzünü kızartabilirdi.

Jax çene çalmaya koyulmuştu, “Ah, sevgili efendim, gün başladı, biz de keyfimize başlayalım, güneşin vakti geldi de çattı, siz de gelseniz yalnızlık bana...”

“Ah, Ana aşkına, kafiyele konuşma,” diye homurdandı Aldrik kapının ardından. “Esprilerinden daha kötü olan tek şey bu. Birazdan geliyoruz.”

Huzur illüzyonları tarlaların üzerindeki sabah sisi gibi dağıldı. Bir süre sonra kıyafetlerini üzerlerine geçirmiş ve pelerinlerini omuzlarına atmışlardı. Gruba katılmak üzere merdivenlerden indikleri sırada Vhalla, Aldrik’i düşünüyordu. *İmparator onun evine gelecekti.*

“Epey erkencisiniz,” diye karşıladı onları Geral elleri arasında dumanı tüten bir bardak arpa çayıyla.

Vhalla gülümseyerek anahtarları geri verdi. “Sen de öyle.”

“Doğru.” Adam duraksadı, ifadesi ciddileşti. “Engizitörleri mi atlatıyorsunuz?”

“Engizitörler?” Vhalla, Geral’ın neden bahsettiğini bilip bilmediklerini anlamak için yol arkadaşlarına bakındı ama diğerleri de en az onun kadar anlamamış görünüyorlardı.

“Duymuş olacağınızı düşünmüştüm...”

“Duyacak çok şey var,” diye onu konuşmaya teşvik etti Vhalla kibarca.

“Hep Yüce Kral’ın işleri,” diye başladı Geral.

“Rejim değişikliğini destekliyor musun?” Bu bilgiyi adamın çatısı altında kalmadan önce öğrenmeleri gerekirdi.

“Gereksiz şiddeti destekleyecek bir adam gibi mi görünüyorum?”

“Öyle görünmüyorsun.” Vhalla rahatlamış halde nefesini bıraktı. “Peki, neymiş bu Yüce Kral’ın Engizitörleri meselesi?”

“Bütün kıtayı dolanıyorlar ama varlıkları özellikle Doğu’da kendini belli ediyor. Birinin Rüzgârgüdücü güçleri olduğunu anlamak için kristalleri kullanmanın bir yolunu bulmuşlar.”

Vhalla’nın aklına hemen Victor’un defteri geldi. Victor daha fazla Rüzgârgüdücü olduğunu biliyordu. Çok değillerdi ama buralarda bir yerdeydiler. Onun güçlerine karşı koyabilecek tek şey bir Rüzgârgüdücüydü. Bu bilgi, o güce sahip olduğu doğruların için dehşet verici olduğu oranda faydalıydı da.

Geral devam ediyordu, “Sizin gibi garip bir yolcu grubu böyle bir bilgiye sahip olmak isteyebilir.”

“Teşekkür ederim,” dedi Vhalla içtenlikle ve ayrılmak üzere kapüşonunu örttü.

“Bunu komik buluyorum,” diye ekledi Geral. “Bunca yıldır tek bir Rüzgârgüdücü duymuşluğum var. Doğu’daki yuvasından uçup giden ilki. Vhalla Yarl adında bir kızdı.” Dirseklerini tezgâha dayayıp öne uzandı. “Yine de artık benim tanıdığım küçük kız değildir herhalde. Bilir misin, Güneş Festivali olduğunda anne babasıyla gelip benim hanımda kalırlardı. Ve onun başına gelenleri duyduğumda –iyisiyle kötüsüyle– Doğu’daki herkes gibi ben de onu destekledim.”

Vhalla'nın eli omzuna gidip yarasının biraz üzerine tutundu.

"O Doğu'nun gururu. İnsanların Cyven'in sadece Kuzey'le Güney arasındaki mera ve tarlalardan fazlası olduğunu göreceği bir geleceğin ilk ışığı." Geral fincanından bir yudum aldı. "Ona yapılan şey büyük bir suç. Ama yine de duyduğuma göre ölümü kandırma konusunda epey başarılıymış. Gerçek her an burnumuzun dibinde olabilir."

"Olayların nereye varacağı bilinmez." Vhalla'nın sözleri şaşkınlık yüklüydü.

"Aynen öyle gerçekten." Adam ellerini kaldırıp fincanını döndürdü, fincanın üzerinde Solaris güneşi ışıldıyordu. "Şimdi gidin, Engizitör kasabadaki teftişine başlamadan önce."

Kapı arkalarından kapanmadan önce Vhalla dönüp Geral'a son bir bakış attı. Adamın içten sözleri onu kendine getirmiş, biraz da korkutmuştu. Onlar kendi halkıydı ve onun arkasında duruyorlardı. Vhalla onlara ihanet etmişti ve şimdi ise onları kurtarmak için ne gerekiyorsa yapması gerekiyordu.

"Ona ne kadar ödedik?" Eyer çantalarını kontrol ettikleri sırada Elecia sessizliği bozdu.

"Üç gümüş," diye cevapladı Aldrik.

Elecia ile Fritz bakiştılar. "Siz ikiniz oyalanırken Fritz'le birlikte aşağı indik. Adam ona yanlılıkla fazla para verdiğimizizi söyledi." Elini açıp Aldrik'e uzattı, avucunda üç gümüş para parlıyordu.

Geral, parayı geri vermişti.

Atlasın gürültüsü Vhalla'nın düşüncelerini böldü. Beş adam hızla kasabanın merkezine sürüyordu, önceki gün Vhalla'nın özlemle andığı küçük sahneye. Adımlarının tahta döşeme üzerinde çıkardığı her ses Vhalla'nın çocukluğuna vurulan bir hançer gibiydi.

"Yüce Kral Anzbel'in emriyle bu kasabadaki büyü meziyetlerini soruşturmaya gönderildik." Beşi de sırtına gümüş bir ejder işli siyah pelerin giymişti. Onlar konuşurken insanlar evlerine kaçışıyor gibiydi. "Doğu'daki bütün evler aranacak. Aramalar

rasgele olacak ve sürekli devam edecek. Bu kasabada olanların hepsi şimdi rapor vermek üzere beklenmektedir.”

“Gitmeliyiz,” diye fısıldadı Elecia. “Hazır insan kalabalığıyla meşgullerken.”

“Gitmeliyiz,” diye onu destekledi Fritz.

Vhalla hareket etmedi. Paca halkı, *kendi halkı*, kasaba merkezine doğru yürürken onları izledi. Gayretli ve lider pozisyonundaki insanlar tarafından verilen emirlere karşı görev bilinci sahibi olan Doğulular sıraya giriyordu.

Liderleri olan adam diğer ikisine başıyla işaret etti, onlar da zıt yöne doğru hareket ederek kasabayı araştırmak üzere ayrıldılar.

“Büyücü oldukları bilinenler yardımcılara rapor versin; Tanrılardan gelen yeteneğinizi sergilemeniz ve sınavı atlamanız istenecek.” Hemen yanındaki iki adamı işaret etti. Vhalla hiçbirinin Doğulu olmadığını fark etti. “Geri kalanlar, sınav gayet basit. Bir kristali tutacaksınız. Eğer ışıldarsa, adil Yüce Kralımız, rüzgârın lanetli güçlerine sahip olduğunuz için idam edilmenizi talep etti.”

Vhalla nefes alamıyordu. Victor bütün büyücüler için bir dünya kurmak istediğini söylemişti. Yalan söylemişti. Victor yeniden doğmuş Kral Jadar’dı.

“Victor korkuyor,” aklını öfkeden uzaklaştırmaya zorladı. “Rüzgârgüdücülerden korkuyor. Onu hâlâ durdurabiliriz çünkü.”

“Gerçekten daha fazla Rüzgârgüdücü olduğunu düşünüyor olamaz.” Aldrik başını iki yana salladı.

“Daha fazlası var.” İmparator’un yüzündeki şaşkın ifadeyi görmek için Vhalla’nın dönüp bakmasına gerek bile yoktu. “Daha fazlası hep oldu. Hepsi ya gizli tutuldu ya da öldürüldü.”

Beşlinin lideri çantasından bir kristal çıkardı ve tek tek insandan insana geçirerek sıra boyunca ilerledi. Vhalla Engizitörün lekenin emarelerini göstermeden ne kadar zamanı olduğunu düşündü. Daniel’in mahluk hikâyelerini anımsayıp bunların Victor’un entrikalarının bir parçası olup olmadığını merak etti.

Kristal neredeyse kimsede bir işaret göstermedi. Vhalla nefesini tutmuş, gölgesinde gizlenmekte oldukları ahıra doğru yavaşça gelen diğer iki Engizitörü gözlüyordu.

“Vhalla, gitmemiz gerekiyor,” diye onu zorladı Jax; aralarında ata binmemiş olan tek kişi Vhalla’ydı.

Vhalla, Yıldırım’a doğru bir adım attı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bunu durduramazdı.

Derken bir çığlık duyuldu.

Ergenlik törenine az kalmış, ancak çenesinde tüy çıkmaya başlayacak kadar büyük, on iki yaşlarında bir oğlandı bu. Herkes nefesini tutmuş ona bakarken panik içinde etrafına bakınıyordu – Engizitörler bile şaşırmış gibiydi. Üzerine kenetli parmaklarının arasından kristal soluk bir ışıltıyla parıltıyordu.

“Hayır!” Bir kadın, muhtemelen annesi, uğursuzluk alame-tiymiş gibi taşı alıp öteye fırlattı. “Hayır, bi-bir yanlış olmalı!”

“Gerçekten üzgünüm.” Engizitör’ün sesi birazcık olsun üz-gün gelmiyordu, hatta neredeyse keyiflenmiş gibi çıkmıştı. “Fa-kat Yüce Kralımız bu kristalleri ilahi büyüsüyle yaptı, yanılıyor olamazlar.”

Karalar içindeki adam çocuğun kolunu yakaladı. Diğer kolu-nu da annesi tutuyordu.

“Lütfen, lütfen, o daha... onu doğru yetiştireceğim; Yüce Kral’ı sevecek şekilde büyüteceğim onu. Büyüsünü göstermesi-ne izin vermeyeceğiz.” Kadın hıçkırıklar içinde ağlamaya başla-mıştı.

“Kanun yeterince açık.” Dehşete düşen kasabalıların bakışla-rı altında Engizitör, çocuğu annesinden koparıp aldı.

Vhalla, Victor’un bütün Rüzgârgüdücüleri bulup bulamama-sının bir önemi olmadığını fark etti. Bu tarz manzaralar Rüzgâr-güdücülerin kendilerini asla dünyaya göstermemesini garanti-liyordu. Doğu’da büyü bir kez daha kanunen yasaklanırdı; bu defa Yanan Zamanlar’dan bile kötü olurdu. Victor zekiydi ve güçlerini sergileme cüreti gösterenlere açık bir mesaj gönderi-yordu.

“Olamaz!” diye çığlık attır kadın. “Hayır, olamaz!”

“Sadece bir çocuk!” diye karşı çıktı başka bir cesur ses.

“Hayır,” Vhalla, Yıldırım’a doğru bir adım daha yaklaştı.

“Hey, siz! Rapor vermelisiniz!” Kasabada devriye gezen Engizitörlerden biri nihayet onları görmüştü.

“O benim evladım!” Kasaba halkı kadını kendi iyiliği için uzak tutmaya çabalarken Engizitör, çocuğu sıranın dışına çıkarmıştı.

“Durun!” Vhalla bir yandan bağırırken bir yandan da Yıldırım’ın böğrünü dürttü. “Durdurun şunu!”

“Ne?” Vhalla kasaba merkezine doğru dar sokaktan aşağı dörtlü giderken lider Engizitör’ün kafası kısa bir an için gerçekten karışmış göründü. Çocuğu sert bir şekilde yere itti. “Yüce Kral’ın hükmüne karşı çıktığın için sıradaki sen olacaksın!”

“Olur ama çocuğu bırak gitsin,” diye korkusuzca karşılık verdi Vhalla. “Onu istemezsin. Peşinde olduğunuz benim.” Kapüşonunu açtı. “Ben Vhalla Yarl’ım, Batı’nın Düşesi, Güney Divanı Leydisi ve sizin dediğiniz şekliyle, Rüzgârgüdücü.”

Göklerin yukarısında oturan Anne, Vhalla’nın aptalca olan bu cesaretine göz yummuş olacak ki tam o anda kasabada bir fırtına koptu. Rüzgâr Vhalla’nın pelerinini sırtından sanki ardında görünmez bir el varmışçasına dalgalandırıyordu. Herkes nefesini tutmuştu.

“Yalan söylüyor!” diye bağırdı yardımcı Engizitörlerden biri. “Hiç çekinme!”

Yardımcı, elini savurdu ve buzdan bir mızrak çocuğun böğrünü delip geçti. Kan dolu bir öksürük, boğuk bir çığlık ve ölümün maskesi çocuğun yüzüne yerleşti.

Vhalla keder dolu bir haykırıyla saldırıya geçti. Artık rüzgâra sahip olmaması umurunda değildi. Çıplak elleriyle adamı ikiye bölecekti.

Yıldırım’dan atladığı gibi önce liderlerine saldırdı. Adam ona yumruk atmak için geriledi, Vhalla kenara kaçıp dizini sertçe adamın bacaklarının arasına geçirdi. Rüzgâr adamı terk etmişti,

Vhalla onu üzerinden atıverdi. Adam sahnenin kenarına doğru sendelerken tehditkâr bir hırıltı çıkardı ve bir dolu küfür savurdu. Vhalla korkusuzca kılıcını çekti.

Buz çatırdaması havayı aydınlattı ve Vhalla ardına döndü. Ama az önce yardımcının durduğu yerde artık sadece yerdeki yanık izleri kalmıştı, meydanın ısısı birkaç derece yükselmişti.

“Hareket edersen ölürsün!” diye bağırdı Fritz geriye kalan iki Engizitörden birine elini uzatarak. Jax diğerine her an saldırmak üzere duruş almıştı.

“Ki-ki-kimsiniz siz?” diye kekeledi lider Engizitör, bakışları Vhalla ile atı üzerindeki Alevtaşıyıcının arasında gidip geliyordu.

“Ateş Lordu.” Aldrik kapüşonunu geri itip, aniden bir dağın dibindeki karıncadan fazlası değilmiş gibi görünen adama dikti bakışlarını. Uzattığı elinin parmakları arasında alevler dolaştı ve Engizitörü ateşe verdi.

Vhalla biraz daha yüksek bir direniş bekliyordu ama kalan yardımcı sahnenin yanında dizlerinin üzerine çöküp yüzünü tozlu zemine bastırmıştı. Kimse böyle bir tepkiyi sindirebilmişe benzemiyordu.

“Lordum, lordum,” diye inledi adam. Yüzünü yukarı çevirip Aldrik’e sanki bir tanrıya bakarmış gibi baktı. “Bizi kurtarmak için Baba’nın salonlarından geri döndünüz.”

“Gerçekten söylediğin kişi misin?” Yaşlı bir adam, ölü oğlunun üzerine kapanmış olan kederli anneden uzaklaşıp onlara doğru gelmişti.

“Öyleyim.” Vhalla zamanı geri alabilmeyi dileyerek, yasla parçalanmış olan aileye baktı. “Öyleyiz.”

“Onlara inanamayız,” diye hırladı Engizitörlerden biri, sarışın Güneyli acımasızca bakan gözlerini Fritz’in üzerine dikmişti.

“O Vhalla Yarl,” dedi Geral. “Bu karmakarışık saçı nerede görsem tanırım.”

“Yaşıyorsun,” dedi Jax’in tehdit ettiği diğer Engizitör saygıyla. “Doğruymuş, Mhashan Prensi hayattaymış.” Batılı adam da dizlerinin üzerine çökmüştü.

"Vhalla Yarlı," acılı anne hıçkırıkları arasında onun ismini saykılıyordu. Herkes ona dönmüştü. "Bunu sona erdirecek misin?"

"Erdireceğim," diye yemin etti Vhalla tereddüt etmeksizin. İnsanları ona muhtaçtı ve Vhalla onları bir daha asla yüzüstü bırakmayacaktı. Vhalla sahneye fırladı ve Pacalılara seslendi. "Solaris'in alevleri, adaletin alevleri kuvvetli ve sıcak. Güneş yükseliyor ve karanlığı bu dünyadan silecek. Yüce Kral'ın sonunu getireceğiz."

"Hastan'a gidiyoruz." Gözlerinin ucuyla, Aldrik'in ona garip bir bakış attığını zor bela fark ettiyse de bütün dikkatini önünde toplanan bu kalabalığa güven vermeye odaklamıştı. "Doğu'nun bizim yanımızda olduğunu garantileyeceğiz; Batı'yla ve Kuzey'le birlikte. Buna bir son vereceğiz."

"Solaris'le birlikte durun ya da sahte kralla birlikte ölün," diye duyurdu Aldrik.

"Batı limanlarında sahte kralı seven yok," diye konuştu en yakındaki Engizitör yardımcısı. "İmparator'umun önünde seve seve diz çökerim."

"Onları af mı edeceksin?" diye feryat etti acılı anne.

Vhalla kararsızca bir ona bir Aldrik'e bakıyordu.

İmparator burnundan uzun ve yavaş bir nefes çekti. "Neden sahte kralla hizmet ediyordunuz?"

"Kızım Kule'de," diye cevapladı adam. Vhalla diğer Batılı'nın hareketlenip başını eğdiğini gördü. Ailevi benzerlik aniden dikkatini çekmişti. "Kral, eğer ailesi Engizitörlere katılırsa onun güvende olacağını söyledi."

"Ya sen?" Aldrik de iki Batılı arasındaki benzerliği fark etmiş ve Güneyli olana dönmüştü.

"Be-be-ben," diye kekeledi adam. "Başka seçeneğim yoktu. Ya bu ya da ölüm."

Vhalla'nın solundaki Batılı adam gözlerini bir parça kıstı ama bir şey söylemedi. Vhalla, Daniel'in başkentin durumunu nasıl anlattığını gayet net biçimde hatırlıyordu. Engizitörlerin başlarına gelenleri birçok insanın anlayamayacağını biliyordu.

“Kalpleriniz Solaris’le birlikte mi?” diye sordu Aldrik.

Üçü de bunu onayladılar.

“Öyleyse sizi affediyorum.”

“Tek bir şartla!” Vhalla eğer bir şart konulmazsa kederli anenin Pacalıları öfkeli bir kalabalık haline getirebileceğinin farkındaydı. İnsanların gece huzur içinde uyuması için bir çeşit ceza gerekiyordu.

Aldrik, Vhalla’ya döndü. Ona uzun bir bakış attıysa da itiraz etmedi. Bu tek hareketle, ona bağışladığı otoriteyi duyurmuştu.

Vhalla derin bir nefes aldı ve hızla bulduğu çözümün yeterince iyi olması için dua etti. “Eğer kaçarsan ya da Victor’a doğruca karşı çıkarsanız sizin ve sevdiklerinizin canını alır. Ölümünüzün kimseye faydası olmaz. Sanıyorum ki tamamlayıp bildirmeniz gereken devriyeler vardır ve hepsinin ötesinde onun siz bulacak gücü de var. O manyağın elinde ibretlik örnek olmak istemezsiniz.”

Kimse itiraz etmedi.

“Masumların kanına karşılık sadakat hiçbir tahtın temelinde yer almaz.” Vhalla doğruca Doğuluların gözlerinin içine bakıyor ve söylediklerini anlamaları için onlara yalvarıyordu. “İki yanlış bir doğru etmez. Ve sadece kendi özgürlükleri için savaşanları öldürmek, onları intikam için öldürmek, bizi karşısında dövüş-tüğümüz şeyden daha iyi yapmaz.

“Bu yüzden canınızı size bağışlıyoruz, *eğer* bu canı Doğu’daki kardeşlerinize yardım etmek için kullanırsanız. Size söylenen yere gidin. Rüzgârgüdücülerini bulmak için kristali kullanın. Ama bulduğunuz her Rüzgârgüdücü’ye saklanmasını söyleyin. Victor’un size bir eyer gibi yüklediği bu lanet *şeyi* bir hediye gibi kullanın. Ölümün habercisi olmayın, yaşamın takipçisi olun. Rüzgârgüdücülere kaçmalarını söyleyin, artık Doğu’da onlara rastlanmadığı ve bir daha rastlanmayacağı inancını yayın.”

Vhalla Rüzgârgüdücülerin de bir gün diğer büyücülerle beraber özgürce büyülerini üzerinde çalışabileceğine dair gizli rüyasını insanlara açmadı.

“Bu sözlerimi çocukları annelerinden ayırmak istemeyen diğer Engizitörlere de yayın. Bunu yapın ve affınızı hak etmiş sayılın.”

Engizitörler bir Aldrik’e bir Vhalla’ya bakıyor, böyle bir hüküm vermeye kadının yetkisi olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı.

Nihayet Batılı adam konuştu. “Eğer öleceksem en azından aynada kendi yüzüme bakabileceğim.” Ayağa kalktı. “Eğer bu lordumuzu memnun edecekse?”

Aldrik derin bir nefes aldı ve Vhalla’ya anlamını çözemediği bir bakış attı. Gözlerinde hüznün vardı ama tutkuyla alev alevdi. Omuzları üzerlerine binen ağırlıktan çökmüştü ama dudaklarının kenarı çok küçük bir gülümsemeyle birlikte yukarı kıvrılmıştı.

“Bu beni oldukça memnun eder. Ne de olsa gelecek İmparatoriçe’nizin ilk hükmü bu.”

VHALLA, ALDRIK'İN ONU geleceğin İmparatoriçe'si olarak duyurmasına Paca halkının verdiği tepkiyi sonsuza dek hatırlayacaktı. Halkın onu kucaklayışı, kutlayışı küçük kasabadan çıkarlarken aklından tekrar tekrar geçti. O an gözlerinin önünde canlanmaya devam etti, ta ki aklının köşesinden içini kemiren yeni bir düşünce gürültüyle yükselip de onu duyurmaktan başka seçeneği kalmayana kadar.

"Özür dilerim," dedi Vhalla suçlulukla. "Engizitörlere doğru o şekilde atıldığım için."

Yol arkadaşları şaşkınlık içinde ona baktılar.

"Özür dilemene gerek yok, Vhal," dedi Fritz gülümseyerek.

Vhalla başını iki yana salladı. "Sorumsuzcaydı ve hepinizi tehlikeye attım. Gelecekte daha dikkatli olacağım."

"Eh, öyle olacağından emin ol," dedi Elecia kibirli bir tonda. Vhalla dikkatini tekrar yola vermeden önce kadınla bakışıp birlikte gülüştü.

"Vhalla," diyen Aldrik sessizce kadının bütün dikkatini üzerine topladı. "İnsanların hareketlerimizi öğrenmesi konusunda da dikkatli olmayız."

Vhalla biraz düşündü. "Hastan'a gideceğimizi söylemem konusundan bahsediyorsun."

"Şu an için açıkça kolay hedefleriz. Hayatta olduğumuzu ne kadar çok insan bilirse peşimizdeki insanlar da o kadar çoğalacak."

"Daha dikkatli olurum," diye söz verdi Vhalla. Daha fazla özür dilemeyecekti artık. Özür dilemek bir şey ifade etmiyordu, onlara da bir yardımı olmayacaktı. Daha önce olduğundan çok daha iyi olmalıydı artık. Bu bir süredir yol aldığı bir yolculuktu ve Vhalla istediği insan olmaya giden yolun bir sonu olmadığını keşfediyordu. Her zaman için adapte olacağı, değişeceği, gelişeceği bir boşluk mevcut olacaktı.

"Peki." Aldrik eyerinde kıpırdanıp sabahın ağırlığını dağıttı. "Asla gerçek bir tehlike altında değildin. O büyücü bozuntuları benim karşımda duramazdı."

Vhalla haftalardır ilk defa güldü. "Ateş Lordu'yla birlikte yolculuk ettiğimi unutmuşum."

"Ateş Lordu," diye homurdandı Elecia. "Ne gülünç bir unvan ama."

"Senin için de bir isim düşündük, 'Cia." Aldrik bir an duraksadı. "Taş Kaplı Leydi?"

"Daha çok Taş Kalpli gibi," diye kıs kıs güldü Jax.

"Peşinde olduğum tek bir unvan var," dedi Elecia herkesin dikkatinin onda olduğundan emin olana kadar bekledikten sonra. "Batı'nın Leydisi."

"Bunu göreceğiz bakalım," diye kıkırdadı Aldrik. "Büyükbaban onu devirmek için uğraştığından haberdar mı acaba?"

"Asla öyle bir şey yapmam," diye panikle konuştu Elecia.

"Seni gülerken görmek çok güzel," diye seslendi Fritz, Vhalla'ya sol tarafından. "En son ne zaman gördüm hatırlayamıyorum."

Vhalla omuzlarını silkti. "Son zamanlarda gülünecek pek bir şey yok."

“Var aslında. Katılmıyor musun?” Fritz söylediklerini kanıtlamak istercesine hafifçe gülümsedi. Küçüktü ama oradaydı. “Hepimiz hayattayız, değil mi?”

“Kesinlikle hayattayız.”

“Bana kalırsa babana da gülmesi için geçerli bir sebep vereceğiz, ölümden dönen kızıyla.” Fritz parmaklarını gittikçe uzayan saçlarının arasından geçirdi.

Bu, Vhalla’nın üzerine düşünmediği bir şeydi. Paca’da Victor’un onu ölü ilan ettiğini duymuşlardı. Korku Vhalla’yı ele geçirdi. *Ya babası onun öldüğünü düşünüp de Victor’un kuzeye olan seferinden kaçmak için evi terk ettiyse?*

Vhalla ileriye baktı. Kitanın bu kadar içine girdikçe güney dağlarının oradaki tepeler düzleşmeye başlıyor, arazide en fazla hafif bir eğime rastlanıyordu. Oldukça uzağı görebiliyordu ama evi hâlâ görüş alanının dışındaydı.

Gün boyunca yüzlerine rüzgâr yiyerek sürdüler. Ne bir kıvılcım ne de onu çağıran büyü vardı rüzgârda. Arada sırada, aptalca bir düşünceyle sırf Doğu’da olduğu için büyüünün geri döneceğini umarak ellerini yumruk yapıyordu. Ama Kanal’ındaki akışı onaracak kadar büyüü olmadığı sürece böyle bir şey olmayacaktı.

Leoul’un ilk işareti olarak eski bir yol tabelası gördüler. Tozlu yollar ve otlaklarla hayvanları ayıran kırık dökük çitler Vhalla’ya tanıdık gelmeye başladı. Hepsi birden hatıralardan oluşan bir yapbozun parçaları gibi birleşmeye başlıyor ve Vhalla aniden bilmem hangi çiftçinin tarlasında kaç ağacı ya da hangi evin kaç penceresi olduğu gibi minik detayları hatırlıyordu.

Vhalla parmağını uzaktaki yalnız bir ağaca yöneltip boğazından yükselen çocuksu, tiz bir çığlıkla bağırdı. “Benim çiftliğim!” Dizginlere sıkıca asıldı. “Daha hızlı gidebilir miyiz?”

“Bana uyar!” Fritz gülümseyip atını tırısra kaldırmak üzere topuğuyla dürttü.

Geri kalanlar da aynısını yaptı. Yaşlı, eğri büğrü meşe hâlâ ayakta ve kış mevsimine rağmen yapraklarla örtülüydü. Hatırla-

diğından daha küçük duran iki geniş tarlanın arasında yükseliyordu ağaç. Vhalla'nın evi manzaraya girmişti artık.

Derken Vhalla'nın kalbi duracak gibi oldu.

Evi tıpkı bıraktığı gibiydi. Yıldan yıla daha inceliyormuş gibi duran saz çatı. Hiç onarılmamış kapısıyla ağıl. Taş yolu tamamen kaplamaya niyetli otlar. Vhalla'nın gözleri dehşet ve kan görüntüsüne doymuştu ama nasılsa on bir mutlu yılını geçirdiği bu eve bakarken onu yakıp küle çevirmiyorlardı.

Çatıdan neşeli bir duman bulutu yükseliyordu. Yaklaştıkça ekmek kokusu yoğunlaşmaya başladı. Vhalla omuzları üzerinden etrafa bakınıp herkesin hâlâ yanında olduğundan emin oldu. Beyninin mantıklı kısmı onu, bunun bir tuzak olabileceği konusunda uyarıyordu. Bunların hepsi onları gafil avlamak için düşünülmüş bir planın parçası olabilirdi.

Vhalla hızla atından indi ve kapıda durup içerideki sesleri dinlerken soluklandı. Kendini daha fazla tutamayıp kapıyı heyecanla vurmaya başladı.

"Baba!" diye seslendi sesini zar zor kontrol ederek. İçinden haykırmak geliyordu. "Babacığım!"

Şüphe ve korkularını bir yana atıp kapıyı iterek açtı ama aynı anda diğer taraftan biri de kapıyı çekerek açıyordu.

Kapının ardında babası duruyordu. Ortalama boyda ve yaşına rağmen yapılı bir adamdı, teninin koyu rengi tarlada çok zaman geçirdiğini açık ediyordu. Saçı Vhalla'ninkilerle aynı renkteydi ama kulaklarına indikçe rengi biraz açılıyordu.

"Vhalla?" Adam şaşkınlıkla bakakalmıştı, sanki karşısındaki bir hayaldi de birden yok olacaktı.

"Babacığım!" Vhalla'nın içindeki çocuk, babasının ona sarılmasını ve her şeyin yolunda olduğunu söylemesini isteyen o küçük kız serbest kalmıştı. Korku ve gizem dolu bir dünyaya fırlatılan kız. İşte o kız aylardır ilk defa kazanıyordu. Vhalla'nın yanaklarından yaşlar süzüldü. "Babacığım, babacığım, babacığım..."

Dizleri gücünü kaybetmişti, birden bitap düşüp tükenmişlerdi. Babası Vhalla'yı kollarından tutarak yavaşça yere oturttu. Şaşırmış halde birbirlerine bakakaldılar, dünyanın geri kalanını unutmuşlardı.

"İyisin."

"Bunu ben sana demeliyim, minik kuş." Babası onu çekip sıkıca sarıldı.

"Özür dilerim. Daha erken gelmeliydim. Burada olmalıydım. Bir leydi oldum. Sana para göndermiştim. Aldın mı?" Kelimeler kontrolsüzce ağzından dökülüyordu. "Eve gelmek istedim, baba ama o kadar çok şey yaptım ki. Kim olduğumu bilemiyordum. Ne istediğimi bilemiyordum. Ama artık biliyorum, biliyorum."

"Şşş." Babası onun yanaklarını okşayıp gözyaşlarını sildi. "Kendini durduk yere heyecanlandırıyorsun."

Vhalla yutkunarak başını salladı, gülümsemesiyle birlikte gözyaşlarının sonuncusu da akıverdi. "Seni gördüğüm için çok mutluyum." Endişe kedere sebep olmuş ve keder de kavuşmanın mutluluğuyla yok olmuştu.

"Seni gördüğüme asıl ben çok mutluyum." Babası ona tekrar sıkıca sarıldı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim."

"Küçük kuşumla ilgili o kadar çok görkemli hikâye duydum ki. Çok endişelendim ama çok da gurur duydum."

Vhalla dizleri üzerine oturup yüzünü ovaladı. 'Ortada kötü bir şey yokken bu kadar ağladığı için kendini aptal gibi hissediyordu. Ama aslında her şeyin iyi, mükemmel ve umut etme cesareti gösteremediği kadar yerli yerinde olmasına ağlıyordu.

"Hadi." Babası ayağa kalktı. "Eminim bana anlatacağın sürüyle şey vardır ama gel de önce arkadaşlarınla ilgilenelim."

"Doğru." Vhalla da ayağa kalktı; babasının hayatta ve iyi olmasıyla kendini hepten kaybetmişti. "Şey..." Bakışları hapishane kaçkını gibi görünen arkadaşları üzerinde gezindi. Esasında hayli komik bir manzaraydı. Gözden düşmüş lord, Güneyli büyüücü, Batılı soylu ve İmparator.

"Fritz en yakın arkadaşımıdır; onunla Büyücüler Kulesi'nde tanıştık." Vhalla arkadaşlarını atlarından indikleri sırayla babasına tanıstırıyordu. "Bana sayısız defa yardım etmişliği vardır, ayrıca çok yetenekli bir Suakıticidir."

"Elecia da yakın bir arkadaşım." Söz konusu kadın, Vhalla onu bu şekilde tanıttınca irkildi. "Hiçbir şeyden kaçmama izin vermez, baba. Gerçekten yetenekli ve ayrıca çok güçlüdür."

"Jax..."

"Onun kişisel muhafızıyım," diye cümleyi tamamladı Batılı adam.

Vhalla gözlerini kısıp ona dikti, onun da kendisi için hayli değerli bir insan olduğunu eklemek üzereydi.

Derken babası araya girdi, "Kızımı koruduğunuz için teşekkür ederim."

"Kendini korumada epey iyidir aslında." Jax ellerini beline yerleştirip düşünceli bir şekilde Vhalla'ya baktı. "Başını belaya sokmakta olduğu kadar iyidir."

"Seni duyabiliyorum, biliyorsun değil mi?" diye çıkıştı Vhalla soğuk bir sesle.

"Ah, bilmez miyim." Jax kocaman sırttı.

"Gerçekten de ilgi çekici bir grup bulmuşsun kendine." Babası kıkırdayıp kim olduğunu bilmediği son adama döndü. "Ve siz de?"

Vhalla'nın göğsü sıkıştı. İmparatoru? Lordu? Prensi? Arkadaşı? Aşkısı? Nişanlısı? Bu unvanların herhangi biri dökülebilirdi Aldrik'in dudaklarından.

"Benim adım Aldrik," dedi sadece.

Vhalla donup kalmıştı, Elecia bile Aldrik'in kendini bu sıradan tanıttırma şekline şaşırmıştı.

"Lo-lordum." Babası şaşkınlıkla dizlerinin üstüne çöktü.

Aldrik bir süre adama baktıktan sonra o da diz çöktü ve onunla aynı seviyeden konuştu. "Sadece Aldrik yeterli."

"Yo, yo, bunu yapamam," diye itiraz etti Vhalla'nın babası. Yıllarca orduda hizmet etmişti. Vhalla onun zihninde soyluluğa

saygının nasıl derine kök saldığını biliyordu. Adamın liderleri ve hükümdarlarının önünde yerini nasıl her daim bildiğini. Babası bunu çok iyi bilirdi ve aynı şekilde kızına da o öğretmişti.

“Rica ediyorum, lütfen, sadece Aldrik.” Aldrik son derece gündelik bir sesle konuşuyor ve hatta gülümsüyordu.

“Babacığım, sorun yok.” Vhalla babasının kolundan çekip onu ayağa kaldırdı. Babası oldukça kararsız duruyordu. “Aldrik yeterli, onunla evleneceğim.”

Babası bakışlarını kızıyla Aldrik arasında gezdirdi, bariz bir şekilde durumu sindirmeye mücadele ediyordu.

Aldrik bile Vhalla’ya şaşkınlıkla bakıyordu ama adam kendini hızla toparladı. “Tabii itirazınız olmazsa, efendim.”

Karşısındaki Doğulu adam kahkahalara boğulduğunda İmparator iyice şaşırılmış görünüyordu. “Bu Vhalla’nın seçimi, benim değil. Evlenmek istediğiniz ben değilim ne de olsa. Eğer o mutluyorsa ben de mutlu olurum.” Sonra elini Aldrik’e uzattı. “Rex Yarl.”

“Nihayet sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Rex.” Aldrik, Vhalla’nın babasıyla tokalaşırken Vhalla kendine bir rüyada olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. İmparator gerçekten de onun babasıyla el sıkışıyordu.

“Atları nereye bağlayalım?” diye sordu Jax.

“Ah, tabii. Ahırın içinde ve etrafında yeteri kadar yer olmalı.” Vhalla göğe baktı. “Yağmur yağacağa benzemiyor, dışarı bağlasak da olur.”

Elecia, Jax ve Fritz atları alıp bağlamaya götürerek anlayışlı bir şekilde Aldrik, Vhalla ve babasını baş başa bıraktılar.

Vhalla, İmparator’un elini tutup parmaklarını onunkilere kenetledi. “Gel de sana evimi gezdireyim.”

Babası hâlâ Aldrik’in varlığıyla biraz gergindi. Vhalla’nın sol yanında sakince yürüyordu ama Vhalla onun sık sık Aldrik’e kaçamak bakışlar attığını görüyordu. Vhalla göz ucuyla babasının ifadesini okumaya çalıştı ama bu zordu. Vhalla’nın ne istediğini

bilmesi ve bunun için babasından izin almaya ihtiyacının olmaması, bu iznin verilmesini istemediği anlamına gelmezdi.

“Bunlar ben küçükken annemle beraber ektiğimiz çilekler.” Mevsim neredeyse bahardı ve yaprakların arasında minik meyveler görünmeye başlamıştı.

“Bir bahar Vhalla bir oturuşta hepsini yemişti,” diye anlattı çileklere doğru sevecen bir bakış atan Vhalla’nın babası, Aldrik’e.

“Midem çok fena ağrımıştı!” Vhalla babasının anlattığı günü hatırlayıp kahkaha attı.

Rex, kızına bakıp gülümsedi. “Annen de seni kötü fırçalamıştı.”

“Çok sinirlenmişti.”

“Ben de öyle. Annenin çilek turtası yapmasını dört gözle bekliyordum.” Rex merhum eşinden bahsederken yüzünde hâlâ hafif bir keder vardı.

“Annem çok güzel turta yapardı,” diye iç çekti Vhalla özlemle.

Sonra Vhalla üç çilek koparıp tadına bakmaları için dağıttı. Çilekler minicik ve henüz olgunlaşmadıklarından ekşiydi. Ama Vhalla için çoktan geçmiş baharların hatıralarla tatlı tadını taşıyorlardı.

Evin önündeki taş yoldan yürüyüp Vhalla’nın yaşlı meşenin bir sürgününden diktiği ağaca geldiler. Ağacın cılız bir dal olduğu vakitleri hatırladı Vhalla, oysa şimdi Vhalla’nın boyu kaddı.

Bir de banyo fıçısı vardı burada, Vhalla ile annesi nice akşam burada yıkanmışlardı. Evin bitişiğindeki kulübeden pek uzakta değildi. Ama burada durmadan devam edip üzeri tabak gibi oyulmuş, dikdörtgen bir taşın yanına gittiler. Vhalla boş oyuğa düşünceli bir şekilde baktı.

“Anneciğim.” Vhalla oyuğun içine dokunmamaya özen göstererek taşın kenarlarındaki toz toprağı temizledi. “Kirlenmişsin; Ana’ya yağmur göndermesini söyle.”

“Bitkilere de iyi gelirdi bu.” Babası kolunu Vhalla’nın omzuna doladı.

“Onu hâlâ özlüyor musun?” Vhalla artık ikisi arasındaki bir ritüele dönmüş bu soruyu yine sordu.

“Tabii ki özlüyorum, minik kuş. Hem de her gün.” Özlemi derin iç çekişi kadar gözle görülür bir boyuttaydı.

Vhalla hayatında ilk defa babasının acısını anlayabildiğini hissetti. Daha önce anladığını düşünmüştü hep ama şimdiye kadar hiç anlamamıştı. Annesini kaybetmek benzersiz, derin bir acıydı ama ruhunun diğer yarısını kaybetmek gibi değildi. Vhalla bakışlarını Aldrik’e çevirdi.

“Adı neydi?” diye sordu Aldrik.

“Dia,” diye cevapladı Rex.

“Dia. Ne güzel bir isim.” Aldrik tekrar mezar taşına döndü. “Dia, farkında olduğunu biliyorum ama kızın muhteşem bir kadın oldu, o olmasa yolumu kaybederdim.”

“Bildiğine eminim.” Rex sevgiyle kızını okşadı. “Ben de biliyorum bunu.”

“Gidip yemeği hazırlamalıyız,” dedi Vhalla neşeli bir sesle, kalbine aniden saplanan acıyı açık etmek istemiyordu. Annesinin Günbatımı Ritüel’i yapıldıktan sonraki birkaç saat, rüzgârın mezar taşının üzerindeki oyuktaki külleri yavaş yavaş uçurmasını seyrederek burada oturduğunu anımsıyordu. Doğu geleneğine göre burası annesinin rüzgârlarının kaynağıydı.

Biraz sonra Vhalla kendini Fritz’le yan yana yemek hazırlarken buldu. Jax’le Elecia tezgâhın yanındaki uzun masanın etrafından ağız dalaşına girmişlerdi; Aldrik’le babası ise ocağın başında alçak sesle sohbet ediyorlardı. Vhalla ne konuştuklarını anlamaya çalışarak omzunun üzerinden bakıp durdu ama bu küçük, tek odalı evde bile ancak tek tük birkaç sözcük yakalayabildi.

“Sen iyi misin, Vhal?” diye sordu Fritz. Tuzlanıp tütsülenmiş domuz etini kesmekle meşguldü.

“Aslını istersen, daha iyi olamazdım.” Vhalla babasıyla Aldrik’in ne fısıldaştığını dinlemeye çalışmayı bırakıp gülümsedi. “Bunları doğru kesmiş miyim?”

"Evet, evet. Tencereye at," diye talimat verdi Fritz. "Senin daha iyi bir aşçı olacağını düşünürdüm."

"Annem bana sadece basit şeyler öğretti," diye itiraf etti Vhalla.

"Ah, tabii, üzgünüm."

"Üzgün olmana gerek yok," diye arkadaşını rahatlattı Vhalla. "Onun aklıma gelmesi beni gerçekten mutlu ediyor; bana öğrettiği her şeyi hatırlıyorum. Yemek pişirmek bunlardan biri değildi sadece."

"Kim bilir, Vhalla Yarl," diyerek Elecia da sohbete katıldı. "Belli ki sende bir parça soyluluk var, baksana, başkalarının senin için yemek hazırlamasına alışıksın."

Vhalla gözlerini devirdi. "Eh, Leydi Ci'Dan. Ben en azından yiyeceğim yemeği hazırlamak için ellerimi kirletme konusunda istekliyim," diye sataştı Vhalla ona hafifçe.

Vhalla'nın kışkırtması istediği etkiyi yarattı ve diğer kadın da Fritz'in yönlendirmesiyle sebze doğramaya başladı, eli boş kalan Vhalla ekmek yapmaya koyuldu.

"Şuna da bakın." Jax masanın üzerine eğildi. "Elecia Ci'Dan toprak zeminli bir evde sebze doğruyor."

"Hazır yapabiliyorken eğlen bakalım." Elecia ona doğru dönmedi bile.

"Bunu yapacağımı biliyorsun." Jax'in bakışları Elecia'yı birkaç defa baştan ayağa süzdü.

"Seni zampara," diyerek dürttü onu Vhalla.

"Beni suçlayabilir misin?"

"Jax." Elecia duraklayıp bıçağı elinde ustaca döndürdü. "Şu anda benimle zıtlaşmak istediğinden emin misin?"

"Bıçak becerileri beni sadece daha da etkiler."

Fritz ile Vhalla gürültüyle kahkaha attılar.

"Evin yeniden şenlenmesi ne güzel," dedi Rex, Aldrik'le beraber sohbete katılarak. "Varlığını ne çok özlemişim."

"Özlemekten bahsetmişken, annemin baharatları da bitmiş." Vhalla boş duran pencere pervazını işaret etti.

“Geçen yıl kötü bir kuraklık vardı. Onlara yetecek kadar bile su tasarruf edemedim.”

“Sana çok kızardı.” Vhalla hamuru, bir kâsede dinlenmeye bırakıp üzerini bir bezle örtmeden önce yoğurmaya başladı. “Kuyu ve dereler şimdi nasıl?”

“Normalden daha kurak bir yıl oldu ama ekim yapacak kadar su var,” diye yanıtladı babası. “Bunu dert etme sen.”

“Dert ederim.” Vhalla iç çekti. “Tarlaların sürülmesi gerek-”

“Daha tam vakti değil.”

“-ahırın kapısı kırık-”

“Yıllardır öyle zaten.”

“İşleri ihmal ediyorsun,” diye bitirdi Vhalla konuşmasını.

“Hallediyorum.” Rex Yarl güldü. “Çiftlik iyi, ben iyiyim. Bazı baharatlarım yok, o kadar. Hafif yemekleri hep sevmişimdir.”

“Hiç de bile.” Vhalla inatçı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. “Annemin yemeklerini seversin sen ve o da her zaman baharat kullanırdı.”

“Öyle çünkü annen ne yaparsa yapsın çok severdim.”

Yemek sessiz ve sakin geçti. Fritz’in çorbası Vhalla’nın ekmeğinden önce hazır oldu ama herkese yetecek kadar kâse yoktu. Bu yüzden küçük somunların pişmesini beklerken konuşmaya devam ettiler.

Vhalla fırının ısını en çok nereye verdiğini hatırlamadığı için somunlardan bazısı biraz fazla koyu bir kahverengiydi. Neyse ki Jax ısıyı, fırın yakıldıktan sonra ne kadar mümkünse, Vhalla’nın istediği dereceye güzelce ayarladı da ekmeklerin hepsi yenebilir oldu.

Vhalla ekmeklerin tepesini oyup çorbayla doldurmayı akıl ettiği için kendini epey zeki buldu; her ne kadar bunu henüz sıcakken yaptığı için parmaklarını yakmış olsa da. Fritzlerin evinden beri gerçek, sıcak yemek yememişlerdi ve bu Vhalla’nın hayal ettiğinden çok daha iyi olmuştu. Belki bunun birazı çektikleri açlıktandı ama herkes seve seve ikinci tabağı alıp midesini iyice doldurdu.

Çok sürmeden hepsi yere yığıldı. Fritz ile Elecia kısa sürede uyuyakaldılar, Jax de hemen peşlerinden. Pelerinleri battaniye işlevi gördü; Rex'in kıyafetleri de dürülüp yastık yapılmıştı. Açık havada geçirilen bu kadar gecenin ardından bir çatının altında art arda iki gün geçirmek büyük bir nimetti.

Rex, Aldrik'in, onun küçük yatağında yatması için ısrarcı ol-duysa da Aldrik bunu reddedip Vhalla'nın yatacağı küçük sediri tercih etti. Yatağa ikisinin birlikte sığmayacağını anlayınca Vhal-la'ya vermek istedi ama bu sefer de Vhalla reddetti. İmparator'u zaten uyku sorunu çekiyordu ve eğer bu ince saman tabakasının yardımı olacaksa, Vhalla bunu ondan almayacaktı.

Herkes hızla uykuya daldı. Vhalla dışında herkes. Çok yor-gundu ama uykusu gelmemiştii bir türlü.

Ocağın kızıl ışıklarının sönüp karanlığa karışmasını izledi. Masanın yanındaki pencereden izlediği ay, bulutların arasın-da saklambaç oynuyordu. Fritz'in hafif horultusunu, Elecia'nın döndükçe çıkarttığı hışırtıları dinledi. Jax'in botları, o uykusun-da kıpırdandıkça zeminde sürtünüyordu.

Vhalla ayağa kalkıp babasının yatağına baktı. Rex yüzünü diğer tarafa dönüp kıvrılmıştı, göğsünün nefes alıp verişleriyle kabarıp inmesi yavaş ve düzenliydi. Vhalla bir çocuk gibi kapı-dan dışarı süzüldü.

Merdiven hep olduğu yerde, bacanın hemen yakınındaydı. Eski ve kırık döküktü ama Vhalla'nın ağırlığını sorun çıkarma-dan taşıyabilirdi. Vhalla kendini taşların yakınına yerleştirip ge-cenin serinliğini üzerinden atmak için, ekmek yaparken ısınan taşlardan yayılan ısıdan faydalandı.

Bütün endişe ve değerlendirmeleri doğru çıkmıştı. Çatının aktarılması lazımdı. En azından şimdilik saz örtünün altındaki kirisler çürüyüp bel vermemişti. Vhalla sonsuz göğü seyrederek çatının eğiminden kendini geriye çekti.

Merdiven gıcırdayıp oynadı ve derken babasının kafası çatı-nın kenarında göründü.

"Seni burada bulacağımı düşündüm," dedi Rex yumuşak bir

sesle ve merdivenin kalanını tırmandı. Vhalla sıcak taşlara iyice sokulup dizlerini kendine çekti ki babasına oturacak yer açılsın. “Hâlâ tüneyebileceğin yerler mi arıyorsun kendine?”

“Sanırım öyle.” Vhalla kütüphanedeki pencere kenarı sandalyesini düşündü, nasıl da bütün başkenti gözlerinin önüne seriyordu. Kule’deki odasını ve çok sevdiği minik balkonunu düşündü. Aldrik’in onu kulenin tepesine götürdüğü geceki korkusuzluğunu. Yüksek yerlere olan düşkünlüğünü daha önce hiç birbirine bağlamamıştı. “Benim ne olduğumu biliyordun, değil mi?”

“Neymişsin?”

Nihayet babasıyla yalnız kalabilmişti. Haftalardır içinde bir kor gibi yanan sorularını sorma fırsatını yakalamıştı. Ama şimdi ise alacağı cevaplardan çok korkuyordu.

“Senle annem, benim bir Rüzgârgüdücü olduğumu biliyor muydunuz?” diye sordu Vhalla korkusuna rağmen.

Babası uzun bir süre sessiz kaldı ki bu bile başlı başına bir cevaptı. “Şüphelenmiştik.”

“Ve bana söylemediniz mi?” Vhalla şaşkınlıktan sarsılmıştı. “Bunu benden *gizlediniz* mi?”

“Minik kuşum, ne deseydik sana? Büyü kullanabildiğini düşündüğümüzü mü? İkimizin de böyle güçleri yoktu ve bunun ne demek olduğunu doğru düzgün bilmiyorduk. Tek bildiğimiz, büyükannenin annene öğrettikleriydi.”

Babası ona geçmişiyile ilgili yeni katmanları açarken, onun Vhalla’ya taktığı lakap bile şimdi yeni bir anlam ifade eder olmuştu. “Büyükannem ne öğretmişti ki?” Vhalla büyükannesiyile dedesinin Hastan’daki posta ofisinde çalıştıklarını biliyordu ama ona anlattıklarına göre annesi babasıyla evlenince araları bozulmuştu.

“Onda da rüzgârın gücü vardı.” Babası derin bir iç çekti, Vhalla’nın incinmesinin ona acı verdiği barizdi. “Annen şüphelenmeye başladığında sen henüz yeni yeni emekliyordun. Büyükannen seni ona göndermemizi istedi, böylece sana yeteneklerini gizleyerek nasıl yaşayacağını öğretecekti.

“Ama annen seni bırakmaya razı olmadı. Eski Cyven hakkında elinden geldiğince şey okuyup dinledi ve Rüzgârgüdücüler üzerine öğrenebildiği her hikâyeyi öğrendi. Seni seviyordu, Vhalla ve seni kendisi büyütmek istiyordu.”

Vhalla çenesini dizlerine dayadı. İçinden, eğer gönderilse daha mı iyi olurdu diye düşünüyordu. Ne olduğunu bilseydi. Eğer bilseydi, Doğu'dan hiç ayrılmasaydı belki de bunların hiçbiri gerçekleşmezdi.

Ama Vhalla bir evladının olmasının ve çocuğunu verme seçeneğiyle yüz yüze gelmenin nasıl hissettirdiğini bilmiyordu. Dizlerinin etrafındaki kollarını sıkılaştırdı. Bunu hiç bilemeyecekti. Çünkü ilk evladını doğurursa, doğurunca, ister erkek ister kız olsun Kuzey'e gönderecekti – *buna çoktan karar verilmişti. İtiraz etme şansı yoktu.*

“Annene kızma,” diye iç çekti babası.

“Kızmadım,” diye cevapladı Vhalla, babası düşünceli halini yanlış yorumlamasın diye çabuk davranarak. “Sadece daha önce bilmeyi isterdim. *Birinin* bana anlatmasını isterdim.” *Böylece çatıdan atılmasına gerek kalmazdı.*

“Eğer neler olacağını bilseydim işleri başka türlü yapardım,” diye itiraf etti babası.

“Olan oldu artık.” Vhalla bunu bir kenara kaldırdı. “Annemle senin beni neden gizlemeye çalıştığınızı biliyorum. Doğu'nun Rüzgârgüdücüler ve büyü hakkındaki öğretisini biliyorum.” Vhalla bir süre bunu düşündü. “Ama nihayetinde her ne kadar bazı şeyleri başka türlü yapmış olmayı dilesem de... bu olanları değiştirmezdim.”

“Bu nedenmiş peki?”

“Çünkü okumayı bırakıp eyleme geçtim.” Vhalla, Aldrik'in ilk buluşmalarında ona söylediği sözlerin hatırasıyla hafifçe gülümsedi. “Her şeyi berbat ettim. Bazı dostlarımı yeterince seve-medim. Kimi zaman kendime diğerlerinden daha fazla önem verdim. Ama bu hataları yapmasaydım şimdi geleceğe bakıp da korkmayacak kadar güçlü olamazdım.”

“İmparatoriçe olacağın bir gelecek,” diye yeni bir konu açtı babası.

Vhalla da hemen bu konuya geçti. “Sana daha fazla yazmalıydım. Sana daha erken söylemenin bir yolunu bulmalıyıldım. Eve gelmeliydim.”

“Savaşları sonlandırmakla uğraşıyordun.” Babası o içten kahkahasıyla güldü. “Kendine bu kadar sert davranma, minik kuş.”

Vhalla iç çekti. “Baba, benim iyi bir İmparatoriçe olacağımı düşünüyor musun? O kadar çok korkunç şey yaptım ki.” Vhalla, Victor’u dünyanın üzerine salmanın omuzlarına yüklediği günahı itiraf etmek istiyordu. Ama bu suçluluk, babasıyla paylaşmak için fazla ağırdı.

“En iyisi,” dedi babası tereddüt etmeden. “Senden hiç şüphem yok; nasıl bir İmparatoriçe olacağını biliyorum. Ama genç vâris prensimize gelince, Kristal Mağaralar Savaşı sırasında askerlerden duyduğum dedikodular dışında pek bir şey bilmiyorum. Bana müstakbel İmparator’umuzun nasıl olacağından bahsetsene.”

Vhalla babasına minnettardı. Sanki kelimelerin kaynağı kendisiymişçesine sözcükler ağzından çağlayarak döküldü. Babasına Aldrik’i anlatırken Aldrik’le nasıl tanıştıklarından, kıtanın en soğuk, en içine kapalı insanı olarak bilinen bu adamı nasıl tanıdığından bahsetmek zorundaydı.

Vhalla onu mükemmel biri gibi anlatmadı. Aldrik’in tonla kusuru olduğunun farkındaydı. Ama kendisi de öyleydi. Aldrik sinirlenmeye meyilliydi, Vhalla ise bencilliğe. Ama hem kendileri hem de birbirleri için daha iyi olmak adına birlikte savaşıyorlardı.

Bu şekilde Vhalla, babasını son görüşünden beri başından geçen her şeyi ona anlattı. Yıllar, dakikalara ve saatlere sığdırıldı. Babası Vhalla’nın acılarıyla yüzünü düşürdü ve sınanmalarından başarıyla geçtiği için takdir etti.

Vhalla ile Rex Yarl şafağa kadar gecenin serinliğinde oturdular.

8

HAVADAKİ KOKUYLA Vhalla'nın göğsüne bir ağrı saplandı; doğan günün ışığında süzülen tozlar, şafak çiyiyle ıslanan toprağın kokusu... Hepsi canını yakıyordu. Bütün bu duyular içini uzun zaman önce kaybettiği dünyanın özlemiyle dolduruyordu.

Aldrik'in yanındaki yerine kıvrılalı ancak bir saat olmuştu ve bir türlü uykuya dalamamıştı. İmparator'un yavaş ve düzenli soluğunu dinlemiş ve bu sesle gözkapaklarının ağırlaşmasına izin vermişti. Ama uyuyamıyordu. Yuvasındaki her bir ânın tadına varmak istiyordu.

Şafak baskın çıktı ve nihayet Vhalla doğrulup oturdu. Neyse ki uyuyabilmiş babasını izledi. Babası artık genç bir adam değildi ve buna rağmen Vhalla onu gün doğana dek uyanık tutmuştu.

Parmaklarının ucunda yürüyerek evin içinde tuttukları odun yığınınına gitti. Annesi kışları her sabah ilk iş ocağı yakardı. *Artık bu iş ona kalmıştı.* Vhalla'nın yüreği ona böyle söyledi.

"Dur sana yardım edeyim," diye fısıldadı Aldrik kulağına.

Ödü kopan Vhalla elinde tuttuğu odunu yere düşürdü. Aldrik'in eli onun ardından uzanıp hemen odunu yakaladı.

“Teşekkür ederim, hayaletim,” diye işveyle sataştı ona, adamın geldiğini duymayı bırak hissetmemişti bile.

“Bu eski lakabın geri dönmesinin sebebi ne?” diye fısıldadı Aldrik, Vhalla’nın kulağına düşen saçları havalandırarak.

“Bunun bir lakap olduğunu fark etmemiştim,” dedi Vhalla neşeyle.

“Belki de bu benim o zamanlar kurduğum hayaldi.” Aldrik’in dudakları bir sırtışıyla yukarı kıvrılmıştı. Aklından geçen bir düşünceyle beraber hemen yanlarındaki ocak alevlendi.

“Öyle mi?” dedi Vhalla avuçlarını Aldrik’in göğsüne yerleştirerek. “Prens, kütüphaneci kızla ilgili hayal mi kuruyordu?”

“Artık bana nasıl bir büyü yaptıysan.” Aldrik öne doğru uzandı.

Vhalla’nın elleri onu kıyafetinden yakalayıp kendine çekti. Aldrik’in bir eli Vhalla’nın kalçasını kavrarken diğeri tüyleri diken diken olmuş ensesinde dolanıyordu. Dudaklarının birleşmesi isteğiyle Vhalla’dan hafif bir inilti yükseldi. *Onu yeterince öpmemişti daha.*

Onca kargaşa, bitmek bilmez yolculukları, mecburi yol arkadaşları. Hepsi bu sevgi dolu yakınlaşmaları bir lüks kılmıştı. Ama Vhalla kendi iyiliği adına, hiçbir şeyin adamın kendi dudaklarına bastırılmış dudakları kadar zaruri olduğunu hissetmemişti.

“Beni ne zaman bu şekilde uyandıracaksınız, efendim?” dedi Jax alayla, bunu kime söylediği belli değildi. Vhalla ile Aldrik aynı anda geri çekildiler.

“Ana aşkına, Jax, henüz çok erken,” diye homurdandı Aldrik.

“Hepiniz için çok erken,” diye sert bir şekilde cevapladı onu Elecia.

“Nihayet bir konuda hemfikiriz.” Fritz de uyanmıştı.

“Birçok konuda hemfikiriz,” dedi Elecia ısrarla.

Fritz sırtıttı. “Hayır, değiliz.”

“Bunu bilinçli yapıyorsun.”

“Sen de bütün yorganı kendine çekiyorsun.”

Böylece hepsi birden uyandılar.

Vhalla Doğu usulü bir kahvaltı hazırlamaya girişti. Önceki gecedan kalma ekmeklerin arasında, kurutulmuş domuz eti dilimleri. Pek yemek pişirmişliği yoktu belki ama *bazı* şeylerin nasıl yapılacağını biliyordu.

“Rex,” diye söze girdi Aldrik, Vhalla’nın duyar duymaz hoşlanmadığı bir tonla. Biliyordu işte. “Düşünüyorum da, burada kalmak senin için güvenli olmaz.”

Vhalla ocağın bitişiğindeki pencerenin altındaki tezgâha yaslanmış halde kalakalmıştı.

“Vhalla ile benim hayatta olduğumuz haberi hızla yayılacaktır. Ve yayıldığında şimdikinden daha çok devriye peşimize düşecektir.” Elindeki ekmeği suyla yutmak için biraz durakladı. “Hastan’dan sonra Batı’ya gideceğiz. Norin’de anne tarafımdan hâlâ yaşayan akrabalarım var ve amcam da Batı Lordu. Senin de gitmeni istediğim yer orası.”

“Anlıyorum.” Babası, işaretparmağını düşünceli bir şekilde dudağının üzerinde gezdirdi.

“Babamın bizimle birlikte gelmesini mi istiyorsun?”

“Pek sayılmaz.” Aldrik’in özür dileyen bakışları her şeyi daha dudaklarından dökülmeden anlatıyordu Vhalla’ya.

“Tek başına mı?” Vhalla sesindeki panik belirtisini gizleyememişti. “Dışarıda neler dolandığını kendin gördün, Aldrik.”

“Bunun doğru karar olduğunu sen de biliyorsun,” diyerek ısrar etti İmparator.

Vhalla oflayarak kafasını çevirdi. Bunu istemese de Aldrik’in haklı olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Babasının tek başınayken öylesine biri olduğunu biliyordu. Oysa onun ve Aldrik’in yanında bir hedef olurdu.

“Babacığım?” Babasının konu üzerine ne düşündüğünü öğrenmek için düşüncelerine ara verdi.

“Başımın çaresine bakarım, minik kuş.” Babası uzandı ve onu sıkıca kucakladı. “Unutma ki bu evde savaşa gitmiş bir tek sen değilsin. O kadar da yaşlı ve paslanmış sayılmam.”

Vhalla hafifçe iç çekip gözlerini yumdu ve yüzünü babasının omzuna gömdü. Doğru olan, babasının evinde kalmasıydı. Babasının elleri tırnaklarının altına işlemiş toprak ve ocaktaki isin kokusuna bulanmıştı. O burada kaldığı sürece Vhalla'nın her zaman dönüp gelebileceği bir yuvası olacaktı.

Eğer giderse bu, dünyanın gerçekten değiştiği anlamına gelirdi.

“Öyleyse benim kılıcımı al. Silaha ihtiyacın olacak,” diye ısrarcı oldu Vhalla; daha itiraz etmenin anlamı yoktu. Yıllar akarken her şey değişmişti ve değişmeye de devam edecekti. Hayat böyleydi.

Hazırlıklar fazla sürmedi. Tulumlar kuyudan dolduruldu. Ekmekten artanlar aralarında paylaşıldı, Vhalla en büyük parçayı alması için babasına ısrar etti.

Rex Yarl diğerlerinden önce çıkıp Batı sınırına doğru yola koyuldu. Vhalla'ya, yolculuğuna devam etmeden önce sadece bir defa, güvendiği bir arkadaşının evinde mola vereceğine dair söz vermişti. Yolda Engizitörler tarafından durdurulması ihtimaline karşılık yanına kim olduğunu belli edecek hiçbir şey almadı. Bu da Norin'e vardığında kim tarafından yollandığını nasıl kanıtlayacağı sorununu gündeme getirmişti.

“Aldrik,” diyerek konuyu açtı Vhalla yola çıkmalarının ardından. “Yeni bir parola düşünmelisin.”

“Ne parolasından bahsediyorsun?” diye sordu Aldrik ona, aklını okuyamadığını hatırlatarak.

“Ölmeden hemen önce en güzel olan şey nedir? Bir gül,” diyerek babasına Norin'de Aldrik'in amcasına söylemesi için ezberlettiği sözleri tekrarladı Vhalla. “Baldair'in ölümünden sonra bana söylemiştin.”

“Söylemiştim.” Bu anıyla beraber Aldrik'in sesi bir parça kısılmıştı.

“Victor bu sözleri biliyor, bana söylediği için onunla beraber gittim.”

“Biliyordur.” Aldrik fısıltıyla lanet okudu. “Bu parolayı sadece tamamen güvendiğim insanlara söylerim.”

“Bir dakika, yani bu, bana güvendiğin anlamına geliyor, değil mi?” Fritz bu durumdan çok heyecanlanmıştı.

Vhalla konunun uygun biçimde değişmesine memnun olmuştu. Kendine düşenleri söylemişti ve İmparator’unun aklının nasıl işlediğini biliyordu. Aldrik yeni bir çözüm ve alternatif bir parola bulana değin bu konuyu aklında evirip çevirecekti. Vhalla, Fritz’e bakıp gülümsedi. “Bana kalırsa tam da bu anlama geliyor.”

“Teknik olarak, bu bilgiyi ona veren kişi Elecia,” diye açıkladı Aldrik umursamazca.

“Eğer tamamen güvendiğin birine söylediğimden emin olmasam bunu yapmazdım.” Elecia’nın sesi savunmacı ama biraz da şakacıydı. “Fritz, Ci’Dan ailesinin başının üstünde yerin var.”

Fritz gergin bir kahkaha attı. “Bunu isteyip istemediğimden pek emin değilim.”

Bu sözler Elecia’yı soylu Ci’Dan ailesinin uzun tarihçesini anlatmaya itti. Vhalla bunu dinlemesi gerektiğini biliyordu – bu Aldrik’in soyuydu ve bu yüzden Vhalla için de önemliydi. Ama dikkatini verebildiği tek şey ailesinin topraklarından çıkmak üzere olduklarıydı. Babasının, kimliğine dair bir şey olmadan gidişi, ailesine ait her şeyin burada kalması anlamına geliyordu.

Vhalla eyerin üzerinde dönüp uzakta gözden kaybolan çiftlik evine baktı. Ev boş ve sahipsizdi, onu talan edecek, değeri olan birkaç parça şeyi de çalıp götürecek haydutları bekliyordu. Ya da Victor’un adamları sırf Vhalla’ya olan garizlerinden gelip evi yerle bir ederdi.

Vhalla atını durdurdu.

“Vhalla?” Aldrik onun gruptan ayrıldığını görür görmez kısa mesafe ileride atını durdurdu.

Vhalla dizginleri sıkıca kavradı. Geri dönmek ve ona yuvasını hatırlatacak ne bulursa yanına almak istiyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye seslendi Fritz.

“Her şey yolunda,” demeye zorladı Vhalla kendini. *Hatıralar nesnelere bağlı değildir.* Grubun yanına döndü. “Hadi gidelim, Hastan bizi bekliyor.”

Hastan’a yolculuklarındaki sonraki günler huzur verici bir olaysızlık içinde geçti. O kadar ki kendilerini istedikleri için seyahate çıkmış beş gezgin olarak hayal etmeleri mümkündü. Yol kenarındaki hanlarda geceleyip kimliklerini gizlediler. Her gece Vhalla öylesine bir kadın, Aldrik de öylesine bir adammış da ikisi sadece nişanlı bir çiftmiş gibi davranıyorlardı. Vhalla, Aldrik’in öpücükleriyle kafasındaki endişeleri savuşturuyor, onun iç çekişleriyle aklındaki sesleri susturabiliyordu.

Doğu’nun kalbine doğru ilerledikçe Victor’un hâkimiyetine dair daha az şey görüyorlardı. İnsanlar neler dönüp bittiğini biliyordu; hatta birkaçı Victor’un yarattığı menfur şeyleri görmüştü. Ama çoğunluk için hayat neredeyse normal seyrinde ilerliyordu.

Normallik Doğu’nun başkentine ulaşmalarıyla son buldu. Hastan, yükseklerle kurulu Güney başkentinin tam tersiydi. Bir dağın doruğuna dikilmemiş, etrafını çevreleyen ovadan yavaş yavaş büyümüştü. Şehir başlamadan önce ekili araziler sona erdi ve evler görünmez oldu, uzun bir mesafe boyunca çıplak topraktan başka hiçbir şey yoktu. Bu insansız bölge Hastan’ı, Cyven’in geri kalanından ayırıyordu. Hastan’da yerleşik olarak yaşayan çok az insan vardı; şehir Cyven halkı için daha çok idari, ticari ve kültürel bir merkezdi.

Bu, Vhalla’nın şehri ilk görüşüydü.

“Batı neden Hastan’ı kuşatıyor?” Vhalla bütün Hastan’ın etrafını saran ordu karargâhlarını inceledi. Kızıl flamaların üzerinde rüzgârda kanat çırpın Batı Ankası işliydi.

“Bilmiyorum.” dedi Aldrik kaşlarını çatarak.

“Onların bildiğini tahmin ediyorum.” Jax şehre giriş yoluna barikat kuran bir dizi askeri işaret ediyordu.

“Durun,” diye seslendi askerlerden biri onlar yaklaşırken. “Kimin tarafındasınız?”

"Eh, bütün mesele de bu zaten, değil mi?" diyerek kıs kıs güldü lax kısık sesle, gruplarının oluşturduğu garip karışıma bakıyordu.

"Hastan Senatörleri'yle görüşmek için geldik." Aldrik, İmparator sesiyle konuşmuştu.

"Senatör demek istediniz herhalde," dedi adamlardan biri ağır bir Batılı aksanıyla.

"Senatör?" Vhalla onlara bakındı. "Doğu'nun dört senatörü olması gerekir."

"Öyleydi, ta ki Yüce Kral tahtı ele geçirdiği sırada hâlâ başkentte olan üçünü yakalayana kadar."

"Siz kimin emriyle buradasınız?" diye sordu Elecia.

"Taht hakkını sürdüren tek hükümdarın." Asker konuşurken Vhalla göz ucuyla Aldrik'e bakıyordu. "Lord Ophain Ci'Dan."

İmparator'un dudakları rahatlamayla yukarı doğru kıvrıldı ve bu hafif bir gülücüğe evrildi. Gülücüğü etrafına güven yayıyor ve askerlerin ihmalkârlığından kaynaklanan rahat tavrı sergiliyordu. Vhalla gözlerini Aldrik'ten ayırır ayırmaz Elecia'nın kuşkucu bakışları Vhalla'yı buldu. O da Aldrik'in ifadesini görmüş ve bundan aynı keyfi almıştı.

Aldrik başını iki yana salladı. "Peki, amcamın tahttaki iddiası itiraz edemeyeceğim bir konu. Tabii eğer ben hayatta olmasaydım."

Asker konuşmak üzere ağzını açtı ama Aldrik'e bakarak duraksadı, sonra bakışlarını silah arkadaşına çevirdi. İkisi de Aldrik'in sözlerinin anlamını idrak etmeye çabalıyordu.

"Genelde hükümdarın önünde diz çökülür," diye onlara ipucu verdi Elecia.

"Hayır, hayır... Lord Ophain'in yeğeni, merhum prensesimiz... Prens Aldrik öldü."

"Ama dolanan söylentiler..."

"İnsanları bilirsin, sürekli konuşurlar," diye arkadaşının lafını böldü diğer asker.

"Ah, vakit kaybediyoruz." Elecia eyerin üzerinde dikleşti. "Bu operasyonun başındaki kişiye götürün bizi."

"Sizin gibi sahtek rlar için Lord Sevin'i rahatsız edecek değiliz."

"Ne dedin sen?" Elecia  l  gibi hareketsizleşmişti. Sahtek r olarak anılmasının ardından Vhalla ondan bir azarlama bekliyordu. "Burayı kim idare ediyor dediniz?"

"Saygıdeğer Lord Sevin Ci'Dan."

Elecia atından indi. Ellerinden birini yumruk yapmış, diğer elinin avucuna vuruyordu – Vhalla çok önceden bunun, kadının Kanal'ını açmak için kullandığı fiziksel hareket olduğunu öğrenmişti. Kıvrıcık saçlı kadın hiçbir şeyin farkında olmayan muhafızların üzerine yürüdü. Fareyi kediye teslim edercesine askerleri cezalarını kesmesi için Elecia'ya bırakmaktan memnun halde kıpırdamayan İmparatorları gibi grup hareketsiz kaldı.

"Daha fazla yaklaşma, yoksa karşılık vermek zorunda kalacağız." Adam kılıcını çekti. "Kendi yoluna git de kan akmasın."

Elecia ilerlemeye devam etti. Adam kılıcını onun omzuna savurdu ve keskin  elik Elecia'nın gömleğini yırttı ama kılıç kadının taştan teninde sadece bir çınlama çıkararak sertçe durmuştu. Elecia uzun bir an ona saldıran kılıca baktı, sonra gözlerini kılıcı tutan askere çevirdi. Adam tek kelime edemez halde donup kalmıştı.

"Eğer dediklerimizi yaparsan Lord Sevin'e bunu görmezden gelmesini söyleyebilirim." Elecia zafer dolu bir gülümsemeyle başını dikleştirdi. "şimdi, beni babama götür."

Yoldan atılan birkaç adım sonrasında Elecia'nın tanınması uzun sürmedi. şte bütün gereken buydu. Onlara yol gösteren askerler yolcuların bütün isteklerini yerine getirmeye aniden gönüllü olmuşlardı – *İmparator'un huzurunda olduklarının farkına vardıkları için.*

Onlardan önce bir elçi Lord Sevin'e ulaşmıştı. Kararg hın merkezine ulaştıklarında Sevin onlara doğru koşturuyor, çadır

kanatları ardından uçuşuyordu. Elecia atından inip babasının patinaj yaparak durduğu yere geçti.

"Kızım," dedi adam şaşkınlık içinde.

Vhalla hızla Lord Sevin Ci'Dan hakkında iki şeyi fark etti. İlki adamın Aldrik'ten çok da büyük görünmediği. İkincisi de bu iki adamın dış görünüş olarak birbirlerine kardeş kadar benzediği. Aldrik'in annesi, Fiera Ci'Dan, Batı Prensesi, Sevin'in babası olan Lord Ophain Ci'Dan'ın kız kardeşi. Bu da Aldrik'le onu kuzen yapıyordu. Benzerlik gayet anlaşılır, diye düşündü Vhalla.

"*Fiarum evantes*," diye Batılı karşılmasını güçlü bir ses tonu ve gururla dillendirdi Elecia.

"*Kotun un knox*," diye karşılık verdi babası.

Birbirlerini dirseklerinden tuttular ve adam başını eğerek alnunu kısa bir süreliğine kızıninkine dokundurdu. Fazlasıyla ölçülü bir karşılamaydı ve Vhalla'nın alışkın olduğu Doğulu kucaklaşmaları yanında bunun ona hayli soğuk gelmesini beklerdi. Ama hareketlerinde gerçek bir tutku vardı, burada durgun sular hayli derindi. Bu Vhalla'nın aşına olduğundan farklıydı ama yine de sevgi doluydu.

"İmparator'um." Lord tek dizinin üzerine çöktü.

"Sevin," dedi Aldrik atından inerken. "Buna hiç gerek yok. Seni iyi gördüğüme sevindim."

"Buna ne denli katıldığımı anlatamam." İki adam, baba kızın yaptığının aynısını yaparak birbirlerini dirseklerinden tuttular. "Öldüğünüzü duymuştuk."

"Leydimin ölümü aldatmak gibi bir alışkanlığı var." Aldrik, Vhalla'yı işaret etti. "Bu defa şansının bir kısmını bizimle de paylaştı."

"Sizin... leydiniz?" Adam, Aldrik'in Vhalla'yı gösteren elini takip etti.

"Vhalla Yarl," diye kendini tanıttı Vhalla ve atından indi.

"Anlatacak çok şey var." Sevin adamlarına dönmeden önce gözlerini grubun diğer üyeleri üzerinde gezdirdi. "Atlarıyla ilgi-

lenin, kaşığlatıp temizletin. Hurma, cohi, ekmek ve taze neyimiz varsa getirin.”

Hep birlikte lordun çadırına geçtiler. Bir masa, karyola ve kişisel eşyalarının sığabileceği kadar büyük bir yerdi. Yine de yürüyüş sırasında Aldrik’in kaldığı çadıra benzemiyordu. Bu çadır bir süre yerinde durması amacıyla kurulmuş gibiydi.

“Babanla iletişim halinde misin?” diye sordu Aldrik alçak masanın etrafını çevreleyen büyük yastıklardan birine otururken.

“Düzenli olarak.” Sevin, kızının yanına yerleşti. “Ona derhal haber göndereceğim.”

“Şahsi bir mektup yazmayı yeğlerim.” Aldrik sağına geçip oturması için Vhalla’ya eliyle işaret etti, Vhalla da tereddüt etmeden denileni yaptı. Fritz ile Jax de küçük çemberdeki kalan boşlukları doldurdular. “Eğer mektup benim elimden çıkmazsa senin delirdiğini düşünebilir.”

“Elbette.” Askerler istenilen yiyecekleri servis ederken lord konuşmasına ara verdi. “Doğu’nun doğası düşünülünce, delirdiğim şimdiden şüphelenmeye başladığı bir şey olabilir.”

Vhalla bu son açıklamanın tonundan rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. “Neden buradasınız?”

Sevin, Aldrik’e döndü ve kadının bu soruyu doğrudan sorma yetkisinin olduğunu onayını aldı. Aldrik beklenti içinde baktı ona.

“İlk elçiler Norin’e ulaşıp Solaris’in düşüşünü bildirdiler ve babamdan diz çökmesini, Batı’nın Kral Victor’un hükmünü tanımasını talep ettiler.” Bir kahkaha attı, bu düşüncenin kendisi başlı başına komikti ve bunu anlatması bile onu eğlendiriyordu. “Doğal olarak, menfur şeyleri öldürdük ve bu deli adama sert bir şekilde karşı koymaya başladık.

“Lakin Doğu, mektuplarımızı cevapsız bırakıyordu. Çoktan yenik düştükleri ya da Kral Victor’un tarafına geçtikleri korkusuna kapıldık.”

“Yani Doğu cephesini de zapt etmek amacındaydı,” diye sonuca vardı Aldrik.

Sevin başıyla onayladı. "Ama gelince anladık ki cevap verilmemesinin nedeni Doğu'da kalan senatörün diğer üçünün Güney'den canlı olarak dönüp dönemeyeceğini beklemesiymiş." Fısıltıyla belli belirsiz homurdandı. "Aptal herif."

"Şimdiki tereddüdün sebebi nedir öyleyse?" diye sordu Aldrik.

"Doğu'yu bilirsiniz; savaş kapılarına dayansa bile savaşmak istemezler. Kazananın tarafını tutup tutamayacaklarını görmek için oyalanıyorlar, ardından da tıpkı İmparatorluk'la olduğu gibi o tarafa yanaşacaklar."

"Böyle yapmak sayısız hayat kurtardı." Vhalla hafifçe somurtmuştu. "Doğu on yıllık bir savaşa sürüklenmektense yenilgiyi kabul etmeyi bilir."

Lord, Vhalla'nın Mhashan'ın İmparatorluk'a karşı uzun ama önlenemez şekilde çöken direnişine gönderme yapmasını takdir etmişe benzemiyordu.

Vhalla hafifçe iç çekti; ayrışmak onları bir yere götürmezdi. "Ama bu defa farklı," diye devam etti. "Bu aynı masaya oturulacak bir güç değil. Bu adam mantık ve duyguların ötesinde biri. Hepimizi sırf canı öyle istediği için öldürebilir."

"Onu görmüşsünüz." Lord, Vhalla'nın ses tonunda yakaladığı bir şeyden ötürü bunu bir sorudan ziyade bir açıklama olarak söylemişti.

"Ona bu çarpık gücü veren benim." Vhalla onun bakışlarına karşılık verince Lord istemsiz bir şekilde geriye yaslandı. "Ve bunu ondan geri alacak olan da benim. Onu öldürecek ve kristallerin getirdiği bu hastalığı sonsuza dek ortadan kaldıracam."

"Neler gördünüz?"

Hikâyelerini özetleyecek kişi Vhalla'ydı. Konuşmanın gidişatını ele geçirmişti ve geri vermeyecekti. Elecia bile araya girmelerini en az seviyede tutarak ancak Vhalla'nın atladığı önemli bir detay olduğunda müdahale etti.

"Dehşet verici," dedi Lord korku içinde, onları bu çadıra geti-

ren olayları anlatmayı bitirdiklerinde. "Alçak bir şeyler olduğunu biliyorduk ama böylesi?"

"Daha da kötüleşecek." Vhalla'nın elleri yumruk halini almıştı. Büyüsünün hayaleti bedenini ele geçirmişti ve bedeni güce olan ihtiyacını karşılamak için bir Kanal illüzyonu yaratmıştı. "Birlik olmalıyız ve dövüşmeliyiz. Shaldan bizim yanımızda savaşacak."

"Shaldan?" Lord, kafası karışık bir halde Aldrik'e döndü. "Nasıl? Sanmıştım ki..." Sevin'in gözleri karşısındakinin kim olduğunu anlayabilmek için çabalarken Vhalla'ya dönmüştü, "leydinizin karşımda oturmasının Kuzey Prensesi'nin öldüğü anlamına geldiğini sanmıştım."

"Ölmedi." Aldrik'in çenesi sıkılmıştı. "Kıtanın hayrına olacak bir anlaşmaya vardık."

"Anlıyorum." Anlamadığı açıktı ve detayları merak ediyordu. Ama terbiyesi üstün geldi ve daha fazla soru sormadı. "Batı'nın, Düşesimizle olan birlikteliğinizi coşkuyla öveceğine eminim. Hem şartlar göz önünde bulundurulduğunda, Doğulu bir İmparatoriçe hepimizin hayrına olur."

Vhalla sertçe yutkunup, bu düşünce üzerine kendisine hücum eden duygulara anlam vermeye çabaladı. Aldrik'in onu diğer insanlara karşı leydisi olarak takdim etmesine henüz alışmışken şimdi bir de İmparatoriçe olarak anılıyordu. Bu unvan için yetiştirilmemişti ama altını doldurmak için elinden ne geliyorsa yapacaktı.

"Henüz İmparatoriçe değil, kuzen," diye onu düzeltti Aldrik, Vhalla'nın gerginliğini sezmişti.

"Ah?"

"Bağlılığımızı henüz Güneş Ana önünde dile getirmedik."

"Tahta geçişinizi mi bekliyorsunuz?"

Aldrik başını iki yana sallarken Vhalla kafası karışmış halde ona bakıyordu. Aldrik'in sözleri kulaklarında yankılandı. "No-rin'de evleneceğiz."

Norin'de mi? Aldrik evliliklerini aylar, yıllar sonrasına ya da hükümdarlığını geri aldığı zamana değil de birkaç hafta sonrasına mı planlamıştı? Sadece sayılı gündür onun leydisi olarak biliniyordu Vhalla ve şimdi *haftalar* içinde Tanrılar ve kanun önünde İmparatoriçe mi olacaktı?

"Düğünün detaylarını konuşacak vaktimiz ileride olacaktır." Aldrik ayağa dikildi, Vhalla'nın yaşadığı kargaşanın gayet net farkındaydı ve o patlamadan önce eyleme geçmişti. "Şimdi Doğulu senatörle konuşmaya gidelim."

Fritz, Elecia ve Jax, Aldrik ile Vhalla görevlerini yerine getirirken lordun çadırında kalıp dinlenmeyi seçti. Elecia, hükümdarların hükmetmesine izin vermenin konunun çözümüne daha yararlı olacağı fikrini gönülsüz biçimde anlamış olsa da Fritz ile Jax kendilerini nihayet eyerden inmenin ve ağızlarını olabildiğince çok yemekle doldurmanın hevesine kaptırmış gibi görünüyorlardı.

Vhalla'nın işine gelmişti çünkü bu, kendisini Aldrik'le yalnız bırakmak için Lord Ci'Dan'ın adamlarıyla birkaç adım geriden gelmesi anlamına geliyordu. Aklındaki soruları sormamak için gerçek anlamıyla dilini ısırması gerekmişti. Karargâhtan Hastan'a doğru birkaç adım atmışlardı ki sözcükler ağzından hızla döküldü.

"Norin mi? Norin'de mi evleneceğiz?"

"Bunu sana danışacak fırsatı bulamadığım için özür dilerim." En azından sesi özünde içten gibi *geliyordu*.

"Bunu gelinine danışmanın önemli olacağını düşünmedin mi?" Vhalla, İmpartor'una kısa bir sinirli bakış attı.

"Vhalla, şimdi hiç sırası değil."

"Peki ne zaman sırası olacak? Ailenden başka biriyle konuştuğumuz zaman mı?" diye söylendi Vhalla.

"Bu gece." Aldrik öne uzanıp Vhalla'nın gözlerini kaçırmamasını imkânsız hale getirdi. "Bu gece, sevgili Vhalla..."

"Tatlı kelimelerin bende işe yaramaz, İmparator Solaris," diye yalan söyledi Vhalla.

Ona gönderdiği gülücüğe bakılırsa kendini beğenmiş soylu adam da bunun bilincindeydi. "Bu gece konuşacağımıza sana söz veririm."

"Madem söz veriyorsun," diye iç çekti Vhalla konuyu şimdilik bırakarak.

Hastan sakindi. Yolda geçtikleri küçük kırsal kasabalardan daha fazla insana, dükkâna, binaya sahip olsa da şehir o kadar sessizdi ki rüzgârın sesi bile gürültülü geliyordu. Vhalla hem merak hem çekinceyle onlara bakan insanlara göz attı. Güven verici bir şekilde gülümsemeye çabaladıysa da bunun pek işe yaradığı söylenemezdi. *En azından denemişti.*

Hastan'ın merkezi hükümet binası, Doğu-Batı Yolu'nun sonundaki büyük, dairesel bir yapıydı. Mühendisler burada herkesin eşit olduğunu, kimsenin taraf tutmadığını vurgulamak için daire formunu seçmişlerdi. Aynı sebepten dolayı bina tek katlıydı. Bu durum Vhalla'nın onca okumasına karşın kafasında yer etmese de dünyanın bu kadar fazla yerini gördükten sonra kendi tarihini ya da kültürünü daha önce hiç bu kadar çok takdir etmemiştir.

"Yine mi döndün?" Muhafız gibi görünmeye çalışarak giyinmiş –ve bunda başarısız olmuş– bir köylü kapı önünden esneyerek seslendi. "Seni aynı gün ikinci defa kabul etmeyecek."

"Senatör'ü, İmparator'un kendisini görmek istediği yönünde bilgilendirin." Vhalla, Aldrik'in kelimelerine nasıl güç kattığıyla ilgili aklına bir not düştü. Sakince yaptığı bir açıklamayı nasıl hem arkadaşça bir emir hem de bir hükümdardan gelen tehdit gibi duyurduğunu.

"İmparator öldü."

"Baba öldü ama oğlu hayatta," diye açıklık getirdi Vhalla.

Adam onu ilk defa görüyormuş gibi baktı Vhalla'ya. "Sen onlardan biri değilsin."

"Öyleyim. Tıpkı senin gibi. Hepimiz Solaris İmparatorluğu'yuz. Halkını seven ve huzurlu bir Güneş İmparatorluğu."

"Sen kimsin?"

"Vhalla Yarl."

Adamın tavırlarına bakıldığında Vhalla'nın ona kendisini Baba'nın gece göğündeki hapishanesinden fırlamış bir kaos ejderhası olarak tanıttığı sanılırdı. Adam sendeleyerek geriledi, şaşkınlıktan gömleğini çekiştiriyordu. Kendini gerçek İmparator olarak tanıtan adamın varlığını tamamen unutup uzun bir an Vhalla'yı inceledi.

"Sen... Sen benimle gel." Adam kapıya doğru yürümeye koyuldu. "Geri kalanınız burada beklesin."

"Anlamadım?" diye tepki gösterdi Lord Ci'Dan.

"Senatör daha fazla Batılı görmek istemediğini söyledi. Ama Rüzgârgüdücü'yü ona götüreceğim." Köylü muhafız kapıya gelince durdu.

"İmparator benimle gelecek," diye ısrar etti Vhalla.

"Gerek yok." Aldrik elini hafifçe Vhalla'nın koluna koyarak dikkatini kendisine çekti. "Senatör bir kere seninle görüştüğü zaman hiç şüphem yok ki geri kalanımızı da dinlemek isteyecektir."

Vhalla ne yapacağını bilemez halde durakladı. Aldrik ona bu kadar güveniyordu demek. Bu durum onu heyecanlandırdı. Onu dehşete düşürdü. Ama giderek olmayı umduğu kadın oluyordu – çünkü bu onu korkuttuğundan daha fazla mutlu ediyordu.

"Pekâlâ." Vhalla başını salladı. Parmaklarını kısa bir süreliğine Aldrik'inkine kenetledi. "Gideceğim ve sizi dinlemesine ikna edip hemen döneceğim."

Girişteki odaya doğru muhafızı takip etti, oda binanın şekli gereği hafifçe kavisliydi. Odayı geçip uzun bir koridora çıktılar.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu Vhalla.

"İnanıyorum," diye cevap verdi adam hiç tereddüt göstermeden. "Aklı başında hiç kimse eğer gerçekten o değilse Vhalla Yarl olduğunu kabul etmez."

Vhalla güldü, buna karşı çıkamazdı. Vhalla Yarl olduğunu iddia etmek, mevcut dünyada doğruca ölüm cezası almak demektir. Adam onu başka bir kapıdan geçirip binanın merkezine

götürdü. Zeminin üç kat altına uzanan dairesel bir toplantı salonuydu burası. Açık tavandaki perdeler çekilmişti ve gün ışığı içeri giriyordu. Şakakları kırılmış kahverengi saçlarıyla bir kadın, bazı belgelerle uğraştığı yuvarlak masadan başını kaldırıp ona baktı.

"Bu kim?" Soru netti ama kaba ya da sert değildi.

"Vhalla Yarl."

Senatör gözlerini kısarak Vhalla'yı bir süre baştan ayağa inceledi. "Senin ölmüş olman gerekiyordu."

"Ölümün bana yakışmadığı söylendi."

"Benim bildiğim Vhalla Yarl'a da yakışmamıştı doğrusu." Kadın gülünce gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar derinleşti. "Gerçekten Vhalla Yarl'san, duruşman sırasında mahkemeyi karıştırmak için ne yaptığını söyle bakalım."

"Mohned Usta'yı düşmekten kurtardım," diye rahatça cevapladı Vhalla. "Senatör, İmparator'unuz sizinle görüşmeyi bekliyor ama bugün zaten Batı ile görüşmüş bulduğunuz için buraya gelmesi reddedildi."

Kadın bunu uzunca bir düşündü. "Dürüst ol, o gerçekten İmparator mu?"

"Bunun doğruluğunu onu gördüğünüzde anlayacaksınız."

Senatör, Vhalla'yı haklı çıkardı. Aldrik'i gördüğü anda bütün tereddüdü yok oldu. Dakikalar içinde soğuk arpa çaylarını karşılıklı içerek hararetli bir şekilde Batı'yla birlikte uygulayacakları planları konuşur duruma gelmişlerdi. Bitirdiklerinde güneş epey alçalmıştı.

Her şey Vhalla'nın beklediğinden daha kolay olmuştu. Doğu ile Batı hemfikirmiş gibi gözüküyordu. Doğu, en güçlü hakkın kime ait olduğuna ya da kıta üzerinde en çok desteği kimin sağlayacağına dair bir zorluk çıkarmadan Aldrik'in taht üzerindeki iddiasını desteklemekte neredeyse hiç tereddüt etmemişti.

"Bu çok kolay halloldu," diye belirtti Aldrik'e, kıvrımlı kordondan Hastan'ın posta kuşlarının tutulduğu yere giderlerken.

“Bu da öyle olsun,” diye güldü Aldrik. “Yeterince zorluk yaşadık.”

“Benim beklediğim de buydu.” Vhalla, Aldrik’in koluna girip ânın tadını çıkardı. En son baş başa kalmalarının üzerinden yüzyıllar geçmiş gibi geliyordu. Elecia babasıyla çadırda uyumayı tercih etmişti. Ama Fritz ile Jax hükümet binasında Vhalla ve Aldrik’le birlikte kalacaktı; bu yüzden Vhalla böylesi zamanların kısıtlı olmasını bekliyordu.

“Babam,” dedi Aldrik düşünceli bir sesle. “Bütün kusurlarına karşın, adamlarının kalplerine yerleşmiş bir vizyona sahipti. Hepimizi altında birleştirecek olan tek sancak vizyonu. Birbirimize karşı mücadele etmektense daha güzel bir gelecek uğruna birlikte mücadele etmek.”

Vhalla bir süre için onun kolunu sıkıca tuttu, Hilal Kıtası’ndan bahsedip etmemekte kararsızdı. Bu kararsızlığına hemen bir son verdi. *Babasının zalimliklerinin hatırlatılmasına hiç gerek yok.* Aldrik’in sevgiyle dolu hatıralarını anmasına izin verecekti.

Aldrik devam etti, “Bu, insanların hâlâ uğruna savaşmak istedikleri bir düşünce. Çünkü tadını alacak kadar yakındık bu fikre.”

“Bu savaşı bitirecek ve huzur dönemi İmparatoru olacaksın.” Vhalla bu fikirle hafifçe gülümsedi.

“Biz bitireceğiz. Ve *ikimiz birlikte* huzur dönemi hükümdarları olacağız.”

9

GECENİN KARANLIĞI son posta kuşunu da içine alıp sakladı. Vhalla'nın elleri mürekkep lekeli ve yorgundu. Aldrik'in yazdığının üç katı mektup yazmıştı ama bu mektupların sadece üçte biri gönderilmişti. Daha önce hiç İmparatoriçe olarak mektup yazmamıştı ve doğru tonu tutturup devam ettirmek beklediğinden çok daha zordu.

Vhalla ilk yığını kendi yazmış, Aldrik'in değerlendirmesinden sonra ise ikinci yığına geçmişti. Nihayetinde Batılı lord ve leydileri İmparator'un hayatta olduğundan haberdar etmenin formülünü bulmuştu. Ama o bunda ustalaşana kadar Aldrik kendi yazacaklarının çoğunu bitirmişti bile.

"Hadi." Aldrik, Vhalla'nın elini tutup dikkatini pencereden çekti. "Dinlenmemiz gerek."

Vhalla, hükümet binasının Doğu tarzı sade zarafetine hayran kalmıştı. Burası senatonun ilk toplandığı yerdı ve müsrifliğe kaçmadan Doğu'dan beklenecek kadar gösterişliydi. Zemin açık ve koyu desenle zikzak oluşturacak şekilde döşenmiş çok renkli ahşaptandı. Koridorlar geniş aralıklı zarif çerçeveler içindeki resimlerle doluydu. Zemindeki cila kandillerin ışığında parılıyordu.

Ama bu güzelliği gölgesine alacak bir mutlak karanlık söz konusuydu. Burası halk tarafından, halka hizmet etmesi için kurulan bir hükümete –Doğu’nun büyük deneyine– aitti. Victor hayatta oldukça eski ihtişamının bir taklidinden ibaret kalacaktı, yüceliği bir manyağın gölgesiyle sınırlanacaktı.

Vhalla farkında olmadan omzunu ovaladı. Yarası artık dokununca acımıyordu. İyileşerek çirkin ama bir zararı olmayan bir ize dönüşmüştü.

Odalarına giderken Jax ile Fritz’in geçici olarak yerleştikleri odaların önünden geçtiler. Vhalla arkadaşıyla vakit geçirmek üzere duracaktı ama Fritz’in kapısının altından hiç ışık gelmiyordu. Vhalla onun gerçek bir yatakta çok ihtiyacı olan uykuya dalmış olduğunu umdu.

Unvanlarına ve genel ahlaka uygun şekilde Vhalla ile Aldrik’in odaları ayrıydı. Vhalla bu fikri duyunca gözlerini devirmişti. Anlaşılan Senatör de Vhalla’yla benzer düşünüyordu ki odalarının arasında bir geçit vardı. Doğu’nun iş fiziksel yakınlığa geldiğinde takındığı umursamazlıkla örtüşüyordu bu. Kutsal namus olgusu, kültürlerinin önemli bir ilkesi olmaktan ziyade Batı’nın dayattığı gevşek bir yapıydı.

Doğal olarak Vhalla çoğu gece kendini Aldrik’in yatağında buluyordu. Yakınlıkları karşı konulamazdı ve bir açıdan Vhalla ona her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyordu. Aldrik’in kolları ona bu dünyada bir yeri olduğuna dair güven veriyor, sadece soylu gibi davranan bir kız olmadığı konusunda onu ikna ediyordu.

Aldrik’in yavaş ama düzenli nefesini dinleyerek, dilinin ucunu dağlayan kelimeleri düşünüyordu. İkisinin de dinlenmeye ihtiyacı vardı ve Aldrik uykuya dalmak üzereydi. Vhalla, İmparator’unun çenesini burnuyla nazıkçe dürttü.

“Ne oldu?” dedi Aldrik karanlıkta.

“Norin?” diye cevapladı Vhalla.

Aldrik hafifçe iç çekip yanağını onun alnına bastırdı. “Bunu konuşacağımıza söz vermiştim.”

“Ben de bu sözü tutmanı sağlayacağım.”

“İmparatorluk’un kesinlikle tam desteğini almalıyız,” diye başladı Aldrik. “Başka türlü Victor’a karşı durmak imkânsız olur.”

Vhalla buna katılıyordu.

“İmparatorluk’umuz karışıklık içinde, parçalanıp dağılma tehdidi altında. Hayatta olmam Batı’yı harekete geçirmeye yeter. Senin İmparatoriçe olman da Doğu’nun desteğini kesinleştirir. Ama Kuzey onlarla yaptığımız anlaşmaya bağlı.”

Vhalla kendini tuttu, teknik olarak Sehra’nın anlaşması *Aldrik’in* vârisi için geçerliydi, söz konusu vârisin hangi kadından olacağı belirsizdi. Vhalla’nın savaşın sonunu göreceğinin bir garantisi yoktu.

“Dahası, insanların bir güç gösterisine ihtiyacı var. Baştakilerin birlik, bütünlük içinde olduğuna ve yönetimin sağlamlığına dair. Bir düğün tam olarak bunu sağlayacak.”

“Bundan emin misin?” Vhalla ikna olmamıştı. “Düğün, halkımızla ilgilenmemiz gerekirken kendimizi düşünüyormuşuz gibi görünmemize sebep olmaz mı?” “Halkımız” gibi kelimeleri kullanmanın giderek kolaylaşması hayli garipti.

Aldrik gülümsedi ve dudaklarını sıkıca Vhalla’nın alnına bastırdı. “İmparatorluk’umuza olan bağlılığına bayılıyorum. Ama senden dileğim bu konuda bana inanç göstermen. Saray işlerinden ve halkın beklediği gösterilerden anlarım.”

“Sana inancım tam ama bu beni emin olamamaktan muaf tutmuyor.”

“Vhalla’m.” Aldrik’in kolları onu sıkıca sardı. “Bunu bana bırak. Eğer bana bir şey olursa...”

“Öyle deme.” Vhalla karanlıkta onun yüzünü bulabilmek için döndü ve sert bir öpücükle sözlerini ağzından aldı. “Bu sözleri söylemeye cüret etme, Aldrik Solaris. Bu dehşet verici olasılıkları değerlendirmek için fazla şey yaşadık.”

Vhalla onun gönlünden geçeni biliyordu. Eğer Kuzey’deki son savaşta ölürse, Vhalla’dan Batı’ya gitmesini istediği zaman

gönlünden geçenle aynıydı. Gerçek buydu ama Vhalla bunu kelimelere dökmek istemiyordu. İmparatoriçe unvanının onun korunmasını güvenceye aldığıнын farkındaydı. Aldrik'in bundan başka bir şey arzulamadığını biliyordu; bunun dile getirilmesine gerek yoktu.

"Pekâlâ," diye iç çekti Aldrik onun sırtını uzun bir süre boyunca nazikçe öpüp. "Eğer bu gerçekten konuşmak istemediğin bir şeyse biz de konuşmayız. Ama sen gene de düşün, tamamen reddetmeden önce iyice bir değerlendir."

"Bunu yapabilirim işte." Vhalla'nın sözleri ağzından sakın bir fısıltıyla dökülmüştü ama beyni birbiri üstüne yığılan bir sürü düşüncenin kakofonisiyle dolup taşıyordu.

Birkaç saat sonra, tam da zihnindeki sesleri susturmuşken terdirgin uykusundan göğü sarsan bir feryatla uyandı. Sanki gökler parçalanıyormuş gibi gelen bu gürültü ikisinin birden irkilerek uyanmasına neden olmuştu. Birincinin ardından başka bir feryat daha yankılandı. Sanki binlerce insan aynı anda acı dolu çığlıklar atıyormuşçasına ıstırabın vücut bulmuş haliydi bu.

Vhalla hemen ayaklanıp pencereye koştu, camı açıp ufka doğru bakındı.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Aldrik bir yandan bakmaya çalışarak.

"Buradan bir şey görünmüyor." Vhalla gecenin karanlığına doğru gözlerini kıstı.

Başka bir çığlık daha geldi. Gece göğünü yaratıklar vızıldayarak delip geçiyor, Vhalla'nın yüzüne rüzgârlarını çarpıyorlardı. Doğal olmayan bir şeyin Hastan'ın üzerine hücum ettiğine dair bir görüntü Vhalla'nın gözüne ilişti. Menfur şeylerin irikıyım gövdelerinin dış hatları o tanıdık turkuaz tonla hafifçe ışıldıyordu.

"Mahluklar," dedi nefesi kesilerek. "Victor saldırıyor."

"Onu gördün mü?" Aldrik kapıya koşmadan önce pencereden son bir kez baktı.

"Kendisini değil ama kristallerle yarattıklarını." Vhalla göğü neyin kapladığını bilmiyordu ama bu daha önce gördüğü hiçbir

şeye benzemiyordu. Yoldayken Daniel’la birlikteyken gördükleri mahluk bunun yanında hiçbir şeydi. Şu an için gökte bir karaltıdan ibaret olsa da bir kâbusun vücut bulmuş haliydi – insana geldiği yer her neresiyse orada kalmış olmasını dileyen bir iblis.

Aldrik kapıyı artlarından kapatırken yüksek sesle lanetler yağdırdı. “Burada olduğumuzu biliyor.”

Vhalla bunun nasıl mümkün olduğunu soracaktı ki kelimeleri ağzına tıklandı. Paca’daki Engizitörleri ve büyük bir aptallıkla nereye gideceklerini söylediğini hatırladı. İnsanlara ilham vermek, o adamları Victor’un elinden çekip almak istemişti. *Ama ya adamlar taraf değiştirmediyse?* İhanet edilmiş olmanın alevi Vhalla’nın yanaklarını kızarttı.

“Neler oluyor?” dedi Jax koridorda onlara katılırken.

“Victor saldırıyor,” diye cevapladı Aldrik durmadan.

“Vhal?” diye esnedi Fritz gözlerini ovalayarak. Bütün bu sese rağmen daha yeni kendine geliyor gibiydi. Bu adam kıyamet koparken bile uyuyabilirdi.

“Saldırıya uğradık,” diyerek arkadaşını yanına çekiştirdi Vhalla.

Dördü oraya vardığında binanın girişi çoktan kalabalıklaşmıştı. Senatör kaosu düzenlemeye çabalıyordu ama bu beyhude bir çabaydı. Aldrik boğazını temizledi.

“En hızlı atınıza ihtiyacım var,” diye seslendi bütün odaya. “Ve üzerime uyacak herhangi bir zırha.”

Bütün oda bir anda duruldu.

“Savaş deneyimi olan kim varsa benimle gelsin. Sahte kraldan gelen bu saldırıyı karşılamak için şehrin dışındaki Batı kuvvetlerine katılacağız.” Aldrik ona doğru bakınca Vhalla adamın gözlerindeki suçluluk duygusunu okudu. Vhalla bunun sebebi ni hemen anladı ve bunun için ondan nefret edebilmeyi diledi. “Leydim burada kalacak. Emirleri benim emrimmiş gibi uygulanсын.”

Aldrik onu ardında bırakıyordu. “Aldrik,” diye aceleyle fısıldadı Vhalla ona. “Kılıç kullanabilirim; ben de dövüşebilirim.”

Aldrik'in bakışları odanın geri kalanında gezindi ve insanlar onları dinliyordu. "Benim için burada daha değerlisin. İşleri düzene sok. İçerideki gözüm kulağım ol."

"Ben Leydi Yarl'ın yanında kalacağım," diye duyurdu Jax öte yanından.

"Hayır, sen de Lord Solaris'le birlikte gideceksin," diye karşılık verdi Vhalla. "Fritz, sen de gideceksin. Her ikinizin becerileri de sahada işe yarar."

Jax itiraz edecekti ki başka bir çığlık sesi lafını kesti. Hükümet binasının açık kapılarından içeri duman kokuları doldu, onunla beraber esinti yanında çığlıklar ve bağrışlar da getirdi. Vhalla kararlı bir şekilde dikilirken üç adam birbirlerine baktılar.

"Gidin, askerlerin lidere ihtiyacı var."

Adamlar onu dinledi, Vhalla onların, yanında birkaç askerle gidişini izlerken çılgınca atan kalbini dizginlemeye çalışıyordu. Dünyanın geri kalanı gözleri önünde kaosa sürüklenirken oda hareketsiz kaldı. Vhalla yumruklarını sıktı.

Belki de Aldrik'in onu geride bırakmasında Vhalla'nın henüz anlayamadığı başka bir şey daha vardı. Etrafındaki insanlar arasında panik saman alevi gibi yayılıyor, kontrolden çıkıyordu. Vhalla, Aldrik'in onun buradaki değerine dair sözlerinin bir iltifattan fazlası olabileceğini fark etti. Derhal bir lidere ihtiyaç vardı.

"Senatör, şu anda Hastan'da kaç sivil var?"

"Birkaç yüz insan," diye cevapladı onu kadın.

"Etrafta kaç tane taş bina var? Şehir stokları için bodrum ya da mahzenler nerede?"

Birkaç kişi değişken cevapları sıraladı. Üç ya dört seçenek ümit vadeder gibiydi.

"Sivilleri bu yerlere götüreceğiz," diye emretti Vhalla. "Bunu yaparken şifa ve tedavi konusunda deneyimi olanları bulmalıyız. Her yere eşit mesafede olduğu için burada bir triyaj alanı kuracağız. Haberci olarak görevlendirmek üzere en az dört adama ihtiyacım var."

Erkek ve kadınlar hemen gönüllü oldular. Odadaki kalabalık, orada kalacaklar ve çıkıp diğer sivillere yardım edecekler şeklinde hızla bölündü. Hastanlıların şehirlerini tanıdıklarına ve kardeşlerini onun yardımı olmadan da korumak için her şeyi yapacaklarına dair güveni tamdı.

“Triyaj burada olacak,” diye duyurdu kalanlara hemen. Şifacıları her türlü yaralanmayı görmüş yaşlı kadınlardan, deneyimli gazilerden, annelerden ve bir avuç da olsa bu işin eğitimini almış insandan oluşuyordu. İlk değerlendirmeleri yapmak üzere yaşça en büyük olana yetki verdi.

“En kötü yaralanmalar koridorun ilerisine gönderilecek, en hafifleri ise sağ tarafa. Neye gereksinim duyarsanız alın ve ihtiyacınız olan bütün odaları kullanın.”

“Bu odalar soyluların kullanımı içindir, İmparator’un konukları için,” dedi birisi.

“Anlamadım?” diyerek emirlerine ara verdi Vhalla.

“İmparator’dan bu odaları alamayız...” diye ekledi başka biri emin olmayan bir sesle.

“Ben sizin müstakbel İmparatoriçe’nizim,” diye belirtti Vhalla. “Bunlar alt tarafı battaniye, çarşaf, yatak. İmparator ve ben, bunların bandaj, turnike ve yaralıların acısını dindirecek şeyler olarak kullanılmasını arzu ediyoruz.”

Nihayet herkes harekete geçti. En deneyimli şifacılar ve gaziler, konu savaş olunca her şeyin askıya alındığı gerçeğiyle en kolay yüzleşenlerdi. Onları örnek alarak herkes kendi kullanacağı bölümü aceleyle düzenlemeye başladı.

İşlerinin başlaması için çok vakit geçmedi. Geri dönen haber-cilerle birlikte yaralılar da gelmeye başladı. Doğu’daki hükümet merkezi salonunun zemininin kan lekelerinden geçilmez hale gelmesi sadece bir saat aldı.

“Rapor ver,” diye talep etti Vhalla karşısına çıkan ilk haberciden.

“Leydim,” diye söz başladı genç kadın, “yedi kanatlı yaratık şehrimize yüz kadar asker getirdi.” Sesi korkuyla dalgalansa da

kız dayandı. “Kuzeye indiler ve hızla Batı ordusunun kurduğu hattı yıkıp geçtiler.”

“Ordu toprakları geri kazanmak için yan taarruza geçti mi?”

“Geçti,” diye onayladı genç kadın.

“Git ve şehrin kuzey kısımlarındaki tüm sivillerin diğer yerlerdeki güvenli bölgelere nakledildiğinden emin ol, tabii geriye kalan olursa,” diye emretti Vhalla. “Sonra güneye geç. Oradaki yetkililere kuvvetlerini bölüp kuzeydekileri savunmak ve onlara yardım etmek üzere şehre hücum etmelerini emrettiğimi ilet.”

“Anlaşıldı,” dedi haberci ve hızla geceye karıştı.

Vhalla hükümet binasının girişinin ardındaki karanlığa gözlerini dikip omzunu ovaladı. Yıkımın durumunu merak ediyordu. Arkadaşlarının iyi olup olmadığını merak ediyordu.

İki büklüm bir asker sendeleyerek içeri girdi.

“Yürüyebilir durumdaysan sağ tarafa git,” dedi Vhalla dalgın bir şekilde.

“Ben de seni gördüğüme sevindim.” Jax yüzünde yorgun bir sırtıyla başını kaldırdı, adamın varlığı Vhalla’yı daldığı düşüncelerden hemen sıyırdı.

“Jax!” Vhalla adama doğru atıldı. “Sen iyi misin?”

“Daha iyi günlerim olmuştu. Daha kötüler de.” Jax ona doğru yığıldı.

Vhalla onun sırtını gördü. Paramparça olmuştu. Omzundan beline doğru inen derin bir kesik ve yanında bu kesici çevreleyen iki kesik daha vardı.

“Bir şifacıya ihtiyacım var!” diye seslendi Vhalla, Jax’in bitişik odadaki bir sandalyeye oturmasına yardım ederken.

Emri hemen etkisini gösterdi, bir adam hızla içeri gelip Jax’in sırtındaki yaranın durumunu değerlendirdi. Vhalla, Jax’in gömleğini omuzlarından kesip alarak hızla yardım etmeye girişti.

“Leydi Yarl, böyle eğilimleriniz olduğunu hiç bilmezdim.” Jax kaşlarını mânâlı biçimde aşağı yukarı oynattı. “Başka bir adamın gömleğini kesmek müstakbel İmparatoriçe’imize hiç yakışmıyor.”

Vhalla gözlerini devirdi. "Ah, sus." Vhalla, Jax'in şakalarının başka yerlerde duyurulmamasına dair sessiz bir talep için hemşireye kısa bir bakış attı. Adam konuşulanları duyamayacak kadar bütün dikkatini Batılı yaralının tedavisine vermiş gibi görünüyordu.

"Bu nasıl oldu? Dışarıda durum nedir?" Vhalla sorularının cevabını duymak istediğinden pek emin değildi.

"Tam bir kargaşa." Adam yaranın üzerine bir çeşit merhem sürerken Jax yüzünü buruşturdu. "Mhashan'ın kudretinden faydalanabilirdik ama askerler bir saldırıya hiç hazır değil.

"Şimdiye kadar üç yaratığı indirdik ama piçlerin neredeyse büyüye karşı bağışıklıkları var. Kristaller onlara direnç veriyor ve aynı zamanda iyileştiriyor da. Onları indirmek için üç güçlü büyücü anca yetiyor."

"Büyücülere sahip olduğumuzu sanıyordum," diye umutla sesli düşündü Vhalla.

"Sahibiz ama deneyimli olanlar gerektiği kadar fazla değil; ayrıca diğer askerlerin özellikle bizim büyücülerimizi koruması gerektiğini anlatmak zor oluyor."

Vhalla, Jax'in ne demek istediğini anlıyordu. Aldrik de yaratıkları yenebilecek kudretteki büyücülerden biriydi. Aklındaki diğer soruları sormak istediğinden emin değildi.

"Aldrik? Fritz? Elecia?"

Jax ona işkence etmedi. "Hepsi iyi."

"Onlar da senin gibi yaralandı mı?" diye sordu Vhalla, şifacı Jax'in yarasına son dikişleri atarken.

"Ben ayrıldığım sırada hiçbiri yaralı değildi." diye sırttı Jax. "Zor durumdaki güzel ve narin bir leydi için hayatını feda edecek kadar aptal olan bir tek ben vardım aralarında."

"Ah, feda edemediğine sevindim." Vhalla ayağa kalkıp adamın omzuna hafifçe vurdu. "Şifacının işi bitince odana gidip dinlen."

Jax tamamen tükenmiş gibi görünüyordu. Vhalla yorgun argın kendi gözlerini ovaladı. Her ne kadar yorulmuşsa da bu, cephe savaşı askerlerin yaşadığı yanında hiçbir şeydi.

Dışarıdaki savaş yavaş yavaş dinginleşirken hükümet binasının içindeki gürültü arttı. Bambaşka bir savaşta hayatları için mücadele veren kadın ve erkeklerin inleyip ağlamaları Vhalla'nın kulaklarını dolduruyor ve onun yeni emirlerinde yankılanıyordu. Bu insanlar onun gözetimindeydi, onları koruyup kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

İkinci gelen tanıdığı Fritz oldu. Sürekli kapıya bakan Vhalla onu gelir gelmez fark etti. Bir zamanlar düzenli olan tıbbi istasyonda yere dizilmiş insanların arasından geçerek hızla ondan tarafa koşturdu.

"Fritz," dedi bir rahatlamayla.

"Vhal." Fritz dermansızca onun kucaklamasına karşılık verdi.

"Ana'ya şükürler olsun iyisin."

"Sen de, Vhal." Arkadaşı kollarını ondan geri çekti. "Bir şeyler hattı kırıp geçecek diye çok korktum."

Vhalla başını iki yana salladı. "Ordu saflarını korudu." Gece boyunca habercilerden şehrin durumu üzerine raporlar almıştı. Tek bir bina bile kaybetmemişlerdi. "Durum nedir?"

"Menfur şeylerin hepsi öldü. Aldrik şimdi kalan büyücüler hakkında hüküm veriyor."

Vhalla odaya göz gezdirdi. Eğer savaş dinmişse yeni bir yaralı akını yaşanmayacak demektir. Şifacılar gece boyunca onun önerileri doğrultusunda kendi sistemlerini geliştirmişlerdi ve Vhalla onları kendi başlarına bırakmakta bir sakınca görmüyordu.

"Atın var mı?" diye sordu arkadaşına.

Fritz başıyla onay verdi.

"Burada kal ve temizlen."

Fritz onu durdurdu. "Sen nereye gidiyorsun?"

"Orada olmalıyım." Vhalla bileğini tutmaktansa adamın elini kavradı. "Bunu yaparken onun yanında olmam gerek."

"Vhalla, anlamıyorsun..."

"Elbette anlıyorum." Fritz'in parmaklarını sıktı. "Bu yüzden orada olmam gerek."

Güneyli arkadaşı yorgunca gülümsedi. “Git öyleyse, İmparatoriçe.”

Fritz elini bırakınca Vhalla oradan ayrıldı. Fritz’in onu korumak için gelmekte ısrarcı olmamasını takdir etmişti. Artık buna ihtiyacı olmayacak bir askerin kılıcını alıp sırtına yerleştirdi. Savaş bitmiş olsa bile savaş alanına silahsız gitmeyecek kadar bu işleri biliyordu. Aksini düşünmeyecek kadar çok eğitim almıştı bu konuda.

Sadece tek bir silah ve deri zırhla kuzey tarafına doğru yola çıktı. Aldığı raporlara göre İmparator’un bulunması en muhtemel yer orasıymış gibi gelmişti. Gökte kızıl ışınlarıyla yükselen güneş, önündeki kızıl toprağı yansıtıyordu âdeta.

Kayıplar ağırdı, şehrin etrafındaki Batılı askerlerin sayısı göz önüne alındığında Vhalla’nın beklediğinden daha ağırdı. Ama kanatlı, dev yaratıkların cesetleri buna makul bir açıklama sunuyordu. Devasa çenelerinden Vhalla’nın boyundan uzun dişler fırlıyordu. Neredeyse köpeğe benzeyen başları vardı ama kalın, kayışa benzer derileri garip şekilli kaslarının üzerinde gerilmişti. Bazılarının iki kolu vardı, bazılarınınsa dört, hatta birinde altı. Ejderhalarinki gibi kanatları, akreplerinki gibi kuyrukları vardı. Tanrıların asla yaratmaya niyetlenmedikleri türden canlılardı bunlar ve bedenleri üzerinde şimdi etkin olmayan kristaller güneş ışığında obsidiyen gibi parıldıyor, yavaş yavaş toza dönüşüyorlardı.

Bir grup kadın ve erkek etrafları sarılmış halde dizüstü çökmüşlerdi. Askerlere ek olarak büyücüler ve Sıradanlar, onları öldürmek için mahlukların sırtında şehre dalmış bu hainleri idam etmeye hazır halde bekliyorlardı. Kalabalığın en önünde at üzerindeki zarif adam figürünü seçti Vhalla – tahtına karşı savaşmış olanlar hakkında hüküm veren bir İmparator.

“... sahte kraldan vazgeçin.” Vhalla yaklaşırken Aldrik’in sözlerini duymaya başladı. “Bilgi verenlerin canı bağışlanacaktır.”

Kimse konuşmadı.

“Bir korkağı savunuyorsunuz,” diye bağırp varlığını duyurdu Vhalla. Kadın atını ona doğru sürerken Aldrik şaşkınlıkla arkasına döndü. “Gücü –sizi inandırdığı gibi– kendi becerilerinden değil, hırsızlıktan gelen bir adamı destekliyorsunuz.”

“Sen ne biliyorsun ki?” diye sordu diz çökmüş büyücülerden biri, sesinden merak okunuyordu.

“Gayet iyi biliyorum,” diye cevapladı Vhalla sakince, “çünkü bu gücü çaldığı kişi benim.”

İşte şimdi dikkatlerini çekmişti.

“Victor mağaraları kendi başına açamazdı; kristalleri kontrol edebilecek kadar güçlü değildi. Biliyorum çünkü bunu yapmasında ona yardım etmeme ihtiyacı vardı. Peşinde olduğu şeyi eline geçirdiğinde lekelenmeye karşı kendini korumak için benim büyümü çaldı.”

“Yalan!” diye alay etti biri. “Leke sadece zayıf iradelileri, Sıradanları ve kıdemsiz büyücüleri etkiler.”

Umutsuzluk askerlerin yüreğinde aptallığın kök salmasına sebep olmuştu.

“Buna inanıyor olamazsınız. Victor’un siz söylediği bu mu? Güçlü olduğunuz için bağışıklık sahibi olduğunuz mu?” Vhalla kederli bir kahkahayla başını iki yana salladı. “Sizi yalanlarıyla doldurup gözden çıkarmış.”

“Sen gerçekten Rüzgârgüdücü müsün?” diye sordu aralarından ürkek bir ses.

“Öyleydim.” Vhalla sadece kendisine soru soran adama doğru konuşuyordu. “O benim gücümü çalana kadar Rüzgârgüdücü’ydim. Artık bir Sıradan’ım. Bu mahluku dünyanın üzerine salan benim büyüm–”

“Vhalla...” Aldrik’in sesinde uyarıcı bir ton vardı.

“–ve bu yüzden de hiç kimse bu yanlışlığı düzeltmek için gerekenlerin yapılmasında benim kadar sıkı mücadele etmeyecek.” Sözleri acı veriyordu. Hâlâ yüzünü acıtan büyüsüz, normal rüzgâr gibi acı veriyordu. Ama nihayetinde bu, doğru hissettiren bir

acıydı. Dile getirilmesi gereken kefaretin acısıydı. “Geceyi atlattık. Güneş yine doğacak ve ben de şafakla birlikte duracağım.”

İmparator’a baktı. Aldrik’in bakışları son birkaç haftadır Vhalla’nın dönüştüğü kadına ayak uydurmak için değişip duruyordu.

“Kim güneşle birlikte duracak?” Aldrik bakışlarını ondan ayırıp bu son sözlerini söylemişti.

Ürkek bir sesle soru soran adam yavaşça ayağa kalktı. “Sahte kral sahte tahtında oturuyor.”

“Büyücüler için bir utanç kaynağısın,” dedi Victor’a sağdık kalanlardan biri. “Bir yalancıyı ve bir Sıradan’ı takip ediyorsun.”

“Güç kendi büyüsünü yaratır,” dedi adam buna cevap olarak, doğruca Vhalla’ya bakıyordu.

“Başka kim bizimle duracak?” diye sordu Vhalla.

İkisi daha ayağa kalktı.

“Neden onlara acıyalım ki?” diye sordu Batılı askerlerden biri. “İmparatorluk’umuza karşı savaştılar. İdam edin onları.”

“Çünkü bilge bir kadın bana hiçbir ruhun kurtulamaz durumda olmadığını öğretmişti,” dedi Aldrik rahatlıkla.

Vhalla’nın göğsü daraldı, aklına hemen Larel gelmişti.

“Bizim tarafımızda duranlar yaşayacak; durmayanlar ise ölecek. Seçiminizi yapın. Şafak sökmek üzere ve o hiç kimseyi beklemesin.” Aldrik gözlerini Victor’un büyücülerine çevirdi.

İkisi daha ayağa kalktı, toplamda beş kişi olmuşlardı. Bağışlanacaklar ancak bu kadardı. Vhalla, Victor’un idealleri uğruna ölen büyücülerin sessiz tanığı oldu. Kendi hayatlarından çok onun amacına değer verecek kadar Victor’un yalanlarıyla lekelenmiş erkek ve kadınların.

Vhalla ölen bütün erkek ve kadınları saydı. *Toplamda yirmi üç kişi.* Eyerinde doğruldu ve omuzlarına ağır gelen kılıcı hissetti. Victor’u gördüğünde onu bizzat kendisi bıçaklayacaktı, tam yirmi üç defa.

10

VHALLA SESSİZLİK İÇİNDE hükümet binasına geri sürdü. Birkaç defa Aldrik'i incelemişti. Sayısız yara beresi ve omzunda derin bir kesiği vardı; onu daha erken tedavi olmaya gelmediği için azarlamaya hazırды ama genel olarak Aldrik iyiydi. Midesinde rahatsız eden bir his duydu ama bir süre sonra yatıştı.

Sevdiklerinin savaşa gitmesini daha kaç defa izlemek zorunda kalacaktı?

Bir şifacı ona seslenene kadar sessiz bir gölge gibi Aldrik'in yanında kaldı, sonra şifacının peşinden gitti. Koridorları aşp giderken birden kendini tükenmiş hissetti. Halkın ihtiyacı olan İmparatoriçe olabilmek için düşünebildiği her şeyi sınava tabi tutmuştu ama başarmaya yaklaşıp yaklaşmadığından bile emin değildi.

Ayakları Fritz'e bakmak için yola çıkmıştı ama başka bir arkadaşının kapısında durdu; Jax'in kaldığı odanın kapısı altından zemine ışık saçılıyordu.

"Benim için endişelen..." Jax'in kısık sesli sözlerini zar zor duyabiliyordu.

“Odaklanmam gereken başka işler vardı.” *Elecia*, diye fark etti *Vhalla*. Kapıyı açmak üzere bir adım attı, kadının her zamanki iğneleyici tonunu takınacak kadar iyi olduğunu duymak onu rahatlatmıştı.

“Oo, endişelenmişsin,” diye sataştı ona *Jax*.

“İyi misin, değil misin?” *Elecia* gürültüyle iç çekti.

“İyiyim.” Uzun bir ara oldu. “Cia, gerçekten, ben iyiyim.”

“Bir daha kahramanlık yapmasan iyi edersin,” diye söylendi kadın.

“Eğer yapmasaydım şimdi burada olamazdın.”

Vhalla donup kaldı. *Jax*, yaralarını zor durumdaki güzel ve narin bir leydiyi kurtarıken aldığını söylemişti. *Elecia* pek de narin sayılmazdı.

“Teşekkür ederim.” *Elecia*’nın teşekkürü zorlama ve garipti belki ama *Vhalla*’nın ondan bugüne dek duyduğu her şeyden daha samimi bir şekilde söylenmişti. *Elecia* çoğu zaman kaba ve kesinlikle iğneleyiciydi ama genellikle söylediklerinde içten olurdu, iyi olsun kötü olsun.

“Lafı bile olmaz, Leydi Ci’Dan.”

“Böyle bir şeyin mümkünatı yok. Bunun bir şeyleri değiştirdiğini...”

“Lafı bile olmaz dedim.” Sinirler geriliyordu.

“Peki, *Jax*, öyle olsun.” *Elecia*’nın ayak sesleri kapıya yaklaşıırken *Vhalla* hafifçe *Fritz*’in kapısını çaldı; onların konuşmasına kulak misafiri olurken yakalanmak istemiyordu.

“Biliyor musun, sen de onlardan birisin,” diyerek iki kadını da durdurdu *Jax*’in sesi. “Bana hâlâ Lordum diye hitap etmeyen azınlıktan.”

“Unvanların geri alındı.”

Vhalla bunun sebebini hâlâ bilmiyordu.

“Ve bu, Batı Senatosu’nun bunu bana sürekli hatırlatmak için unvanımı kullanmasına hâlâ engel olmuyor.” *Jax*’in sesi değişmişti.

"Senato'nun nasıl olduğunu bilirsin." Elecia'nın sesi kayıtsız çıkıyordu ama kelimeleri pişmanlık dolu ve içtendi. "Bazıları hâlâ senin tarafında."

"Kim bilir neden," diye homurdandı Jax.

"Ben de öyleyim."

Fritz kapısını açtı ve Vhalla'nın dikkatini dağıtarak sonraki sözleri duymasını engelledi. Vhalla kendini hemen Güneyli adamın odasına attı ki Fritz'in konuşması Elecia tarafından duyulmasın. Batılı kadın böyle özel bir konuşmanın Vhalla tarafından dinlenmesine asla müsaade etmezdi. *Haklı olarak*, diye kendi kendine itiraf etti Vhalla. Ama Jax hakkındaki bilgiyi öğrenmek istiyordu, onun neden tahta ait olduğunu öğrenmesi gerekti. Jax neden neredeyse köle haline gelmişti ve bu durumda bile efendileri tarafından nasıl bu derece saygı görebiliyordu?

"Her şey yolunda mı?"

Bu düşünceler Fritz soru sorar sormaz başka bir zaman düşünölmek üzere rafa kaldırıldı. Vhalla kollarını beline sarıp Güneyli arkadaşını sıkıca kucakladı. Arkadaşı hâlâ savaş gibi kokuyordu – ter ve kanın o metalik kokusu üzerindeydi. Ama onun kolları da tereddütsüz bir şekilde, sorgusuz sualsiz Vhalla'yı sarmıştı. Vhalla nefes alıp dünyayı bir süre onsuz dönmeye bırakırken Fritz sessizce onu kucaklamaya devam etti.

"İyi olduğun için çok mutluyum, Fritz."

"Ben de," diyerek hafifçe güldü Fritz.

"Neden buradasın ki?" Soru, Vhalla onu düşünür düşünmez ağzından çıkıvermişti.

"Evimden ayrıldığımız sırada anlatmıştım ya: Eğer seni yalnız bıraksaydım Larel bana musallat olurdu."

"Bu yeterince iyi bir bahane değil." Vhalla başını iki yana salladı.

"Değil mi?"

"Hayır, savaşa devam ediyorsun. Benim yerime savaşıyorsun. Neden yapıyorsun bunu?"

“Aptal Vhal.” Fritz hafifçe iç çekti ve çıkan ses yüzüne bir gülücük kondurdu. “Evime geldin, kız kardeşlerimi gördün.”

Charem ailesinin kaosundan kaçmak da yeterince iyi bir bahane gibi gelmemiştir.

“Hepsinin bu dünyada kendilerine ait bir yer var. Her biri kim olacaklarını biliyor. Cass evi miras alacak. Reona muazzam bir eş ve anne olacak. Nia da bir aşçı ya da fırıncı olur. Hepsinin bir şeyi var. Benimse hiçbir şeyim yok, hiçbir zaman olmadı.”

“Büyücülüğün var,” dedi Vhalla.

“Ve bu da beni onlardan uzaklaştırdı.” Fritz’in büyüğü yüzünden böylesine hüzünlü hissettiğini daha önce hiç görmemiştir. Ailesi bunu olduğu gibi kabullenmişti. “Kule’ye giderek kendi yerimi bulmayı umut etmişim. Hâlâ daha buna uğraşıyorum. Grahm, Larel, sen, hepiniz ne istediğinizi biliyorsunuz. Bunu ben de bilmek istiyorum. Kendime ait bir amaç istiyorum.”

Vhalla arkadaşının ellerini sıkıca tuttu. “Gerçekten ne istediğimi ben de bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun.” Fritz bu fikre gürültüyle güldü. “Bilmediğin bir dönem oldu ama nihayetinde buldun. Şimdi ben de kendimkini bulmaya çalışıyorum.”

“Pekâlâ...” Vhalla, Fritz’le beraber onun yatağının üzerine oturdu. “Ne olmak istiyorsun? Ne yapmak istiyorsun?”

Fritz’le uzun uzadıya konuşmak terapi gibiydi. Vhalla ona, kendisinin de dinlemesi gereken tavsiyelerde bulundu. Karmaşık saçlı arkadaşının bu kadar uzun süre yanında kalmış olması boşuna değildi. İhtiyaçları olan her şeyde birbirlerine o kadar benziyorlardı ki.

Vhalla nihayet odasına döndüğünde, Aldrik’in odasına geçiş sağlayan kapının altından alevin hafif ışığının sızdığını gördü. Kalbi ayaklarını ileri atılmaya zorladı. Aldrik ateşin yanındaki küçük masada özveriyle çalışıyor, bir kâğıda karalamalar yapıyordu.

“Mektuplar mı?” diye sordu Vhalla.

“Amcam ve diğer Batılı lordlara,” diye cevapladı Aldrik ona dönmeden.

Vhalla botlarını çıkarıp kapıda bıraktı. Çıplak ayaklarıyla koşturarak kamburunu çıkartmış İmparator'a doğru gitti. Kollarını onun omuzlarına doladığında Aldrik hareket etmedi.

"Yardımcı birlik de iste, sevgilim," dedi Vhalla.

"İmparatoriçe'nin emri mi?" Aldrik'in tüy kalemi durmuştu, yeniden hareketlendiğinde Vhalla isteğinin yerine getirildiğini gördü.

"Eğer İmparator'un müsaadesi varsa."

"Saldırı sırasındaki karmaşayı nasıl hallettiğine bakınca müsaade konusunda hiç kuşku yok," diye mırıldandı Aldrik kedi mırıldaması gibi rahat ve memnun bir sesle.

"Hâlâ korkuyorum," diye itiraf etti Vhalla. "İmparatoriçe olmaktan."

"Gerçekten mi?" Cidden şaşırılmış görünüyordu. "Hiç belli olmuyor."

"Aklıma yapacak başka bir şey gelmediğinde öyleymişim gibi davranıyorum sadece."

"Demek ki düşündüğünden çok daha hazırsın buna."

"Arkadaşlarımı kaybetmekten korkuyorum, yanlış karar vermekten," diye açıkladı Vhalla. Kelimelere döktüğünde yükünü taşıması daha kolay oluyordu. "Barışa hasret kaldım ve korkarım ki kaderi dökülen kanlarla yazılmış biriyim."

"Bu kadar yanlış sözler duymadım hiç." Aldrik tüy kalemi masanın üzerine bırakıp ona döndü. "Barış içinde on sekiz yıl geçirdin. Aksine, ölümün gölgesini senin peşine takan benim."

Vhalla başını iki yana salladı ama itirazını kelimelere dökemeden Aldrik sözlerine devam etti.

"Senden ne istediğimin farkındayım. Ben bunun içine doğdum, bunun için yetiştirildim. Şimdi senden yasalarla ve diplomasiyle ilgilenmeni bekliyorum, benim yıllardır gerçekleştirmek için eğitildiğim işlerle." Aldrik onu çekip kucağına oturttu ve elini yanağında gezdirdi. "Ama dediklerime dikkat et, içine doğdum dedim, bunun için doğdum değil. Eğitim açısından avan-

tajim olabilir belki ama sen de yönetmek için benim kadar hatta benden daha uygunsun.”

Vhalla alnını Aldrik’inkine yaslayarak burunlarını birbirine sürttü. “Bana öğretsen?”

“Her zaman.”

Aldrik hemen o gece Vhalla’ya İmparatoriçe eğitiminde normalde öğretilmeyen birkaç şey öğretti. Ve sonrasında da kabarıp inen göğüsler ve bedenleri üzerindeki ter damlacıklarıyla, Güney ve Batı’daki krallar üzerine bildiklerini yaklaşık bir saat boyunca uzun uzun anlattı. Aldrik onların bütün hatalarını ve onları yükselişe ya da çöküşe sevk edenlerin ne olduğunu en ince detayına kadar anlatıyordu. En sevdiği hikâyeleri ve bunun nedenini vurgulayarak anlatıyordu; çoğunlukla birinin kusurlarını kabul etmesiyle selamete eren türden hikâyelerdi bunlar.

Vhalla’nın gözleri hafiften kapanır gibi olunca Aldrik ona sataştı. Ama İmparator, leydisini zorla uyanık tutmadı. Bitkinliği Vhalla’yı ele geçirirken Aldrik onu kendine sararak yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti.

Ertesi gün Aldrik yine görev başındaydı. Daha onlara ayrılan şahsi odalardan çıkamadan Aldrik o güne ait bütün planlarını, o gün başarmayı umduklarını ve bunu nasıl yapacağını anlatmıştı bile. Vhalla’dan, izleyip öğrenmesini istedi.

Doğu’ya yapılacak ilave tahkimatlar üzerine Senatör’le görüşürken onu izlemek, nihayet onun gerçek kabiliyetini görmek gibiydi. Aldrik ustaca amacına doğru ilerliyor, yeni planlar yapıyor, Solaris adına, sadakate dair manevi güvenceler elde ediyordu. Onun yaklaşımını bildiğinden, dilbaz prens Vhalla için bir kabare sihirbazına indirgenmişti, Vhalla onun el çabukluklarını iyi biliyordu.

Bütün kararlarını Doğu’nun onun iktidarına bağlı kalmasını sağlayacak şekilde uzun dönemli çözümlerle sonlandırıyordu. Konu senatörlerin yenilenmesine gelince Aldrik bunu öyle bir noktadan talep etti ki Senatör’ü kendiliğinden kimleri önerdiğini sormaya yönlendirdi. Vhalla, önerdiği isimlerin Aldrik’in aklına

bir anda gelmiş kişiler değil, ya bir şekilde ona borçlu olan ya da sadakatleri çeşitli şekillerde sınanmış insanlardan oluşan planlı bir listedeki kişiler olduğunu biliyordu.

Görüşmeden sonra Hastanlı tüccarlarla öğle yemeğine katılmak üzere yola çıktılar. Yolda Aldrik, kelime seçimi ve konuşma yöntemi üzerine Vhalla'yı test etti. Neden bir sözcük yerine diğerini seçtiği ve durumu nasıl ters yüz ettiği hakkındaki düşüncelerini sordu. Vhalla'dan, onda kusurlar bulmasını ve bunları iyileştirmek için yöntemler geliştirmesini istedi. Aldrik'in kusurlarını aramak Vhalla'nın bütün olan bitene daha yakından bakmasını sağlamıştı.

Evsahibinin mütevazı malikânesine varmalarından hemen önce Aldrik konuyu değiştirdi.

"Bu yemekte konuşmaya senin önderlik etmeni istiyorum."

"Ama nasıl önderlik edeyim?" Vhalla, Aldrik'in ona nasıl bir yetki verdiğinden emin değildi.

"Bunlar senin halkın." Vhalla'nın yüzüne düşmüş saçları sevgiyle geriye atmak için konuşmasına ara verdi. "Doğulu bir nişanlım varken neden bundan yararlanmayayım?"

"Anladım." Vhalla komplocu bir şekilde sırttı.

"Benim akıllı Doğulu gelinim olacak mısın?"

"Sanırım evet, eğer İmparator'um öyle istiyorsa," diye iç çekti Vhalla oyunbaz bir edayla.

Bu şakalaşma sayesinde, vardıklarında Vhalla'nın sinirleri yatışmıştı. Yemek masasına oturduğunda ise gayet sakindi. Bunlar onun halkıydı. Ve Leoul'deki manav ve fırıncılar dışında tüccarlarla iletişimde bir deneyimi olmasa da Vhalla onların beklenti ve ihtiyaçlarını her Doğulunun anlayabileceği gibi anlıyordu.

Tüccarların, onun çocukluğuyla ilgili sorularına müsamaha ile yaklaştı. Babasının tarlaya ne ekip biçtiği ve sudan tasarruf etmenin yöntemleriyle ilgili soruları cevapladı. Rüzgârgüdcü'nün hikâyeleri bütün Doğu'ya yayılmıştı ve bu tüccarlar da hikâyelerin ardındaki kadın hakkındaki her bilgiye açlardı.

İmparator'la Vhalla sırasıyla sözlü bir dansa giriştiler, birbirlerinin etrafında dönüp duruyorlardı. Aldrik konuyu resmî işlere getiriyor, Vhalla da duruma önderlik ediyordu. Lordlardan biri Aldrik'in önerileriyle gerilince Vhalla tatlı diliyle araya giriyor ve Doğu festivallerinin sevgi dolu hatıralarını gündeme getiriyordu. Eğer leydilerden biri Aldrik'in isteklerinden ürkerse Vhalla gülümseyerek kadının elini tutuyor ve iyi niyet belirtisi olarak onunla ekmeğini bölüşüyordu.

Öğle yemeğinin ardından Batılıların karargâhına geçtiler. Burası hâlâ çatışma sebebiyle karışık; Vhalla hem onlara hem de Hastan halkına aynı anda nasıl yardım edebileceğini merak ediyordu. *Ellerinde herkese yetecek kadar kaynak yoktu.*

Senatör, Lord Sevin'le birlikte lordun çadırında bekliyordu.

"Gecikme için kusurumuza bakmayın," dedi Aldrik içtenlikten uzak bir sesle. *İmparator, insanları bekletebilir,* diye açıklamıştı daha önce ona. Dünya onları bekliyordu.

"Buna hiç gerek yok, lordum." Senatör her ikisine de saygısını göstermek için başını hafifçe eğdi. "Leydim."

"Sevin, adamlar ve kaynaklar hakkındaki son rakamlar elinde mi?"

"Evet." Batılı lord birtakım kâğıtlar çıkardı.

"Çok iyi." Aldrik, omzunun üzerinden bakan Vhalla ile birlikte kâğıtları okumaya başladı.

"Kaynaklarımızın çoğu savaşa rağmen duruyor fakat umduğumuzdan daha ağır kayıplar verdik," diye özetledi Lord.

"Zaten Batı'dan fazladan yardım talep etmiştik." Aldrik dikkatini kâğıtlardan ayırdı.

"Desteklerin gelmesi zaman alabilir," diye sesli düşündü Vhalla. "Hem Doğu kendisini nasıl savunacağını öğrenmeli."

"Aklınızda ne var, Leydi Vhalla?" diye sordu Senatör.

"Askere ihtiyacımız olduğu haberini yayacağımız bir sistem kurmaya ihtiyacımız var. Beş atlı, haberi en yakındaki beş kasabaya ulaştırır. Orada diğer beş atlıya, başka beş kasabaya gidip haberi ulaştırmalarını emredebilir."

“Ve Cyven boyunca bir haber ağı kurulmuş olur,” diye devam ettirdi Vhalla’nın mantığını Senatör. “Hiç de kötü bir öneri değil.”

“Bu Lord Sevin’in adamlarının onları eğitme düzeyine bağlı tabii.” Vhalla bakışlarını Batılı lorda çevirdi. “Bunlar oldukça acemi çiftçiler ve çobanlar olacaktır.”

“Onları eğitebiliriz,” diye başını sallayarak onayladı Sevin. “Eğitilmek istedikleri sürece bu mümkün.”

“Eğitimlerinin ardından Hastan’ın savunulmasına yardım edecek ve saldırmak için hazır olduğumuzdaysa Güney’e hareket edecek bir ordu kurabilirler.” Vhalla en son Aldrik’e döndü.

“Nişanlımın önerisinin hayata geçirildiğini görmeyi istiyorum,” diye emretti İmparator.

Toplantının ikinci yarısı boyunca Vhalla sessiz kaldı, bir kere daha Aldrik’i izleyip öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye çalışıyordu. Sonrasında Aldrik’in kullandığı yöntemler hakkında test edilmeyi bekliyordu ve haklı çıktı.

Hükümet binasına geri dönerken Aldrik yaklaşımı üzerine ona sorular sordu ve onu hem eleştirdi hem övdü. Eğitime devam edecekleri alanlar hemen belli oldu ama Aldrik bunları da gayet güzelleştirerek sundu ona. Bazıları Vhalla’nın duruşunu düzeltmesi gerektiği kadar basitti. Diğer eksikleri öyle çok katmanlıydı ki ana binaya girdikleri sırada Vhalla hâlâ tam olarak anlamamıştı.

“Ve diğer hepsinden öte,” diye devam etti Aldrik, “onların İmparatoriçe’si olduğunu asla unutmamalısın.”

“Ama kendimi uzaklaştırırsam onlarla nasıl yakınlık kurarım?”

“Bunu başarana kadar pratik yaparak. Ama bu zor bir şeydir,” diye itiraf etti Aldrik. “Seni arkadaşları olarak görmelerinden dense hükümdarları olarak görmeleri onlar için daha önemli. Senin onların üstünde olduğunu bilmeleri.”

Vhalla düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Bundan memnun olmadın." Aldrik yorgun bir şekilde gülümsedi.

"Nasıl anladın?"

"Bunu görmek için Bağ'a ihtiyacım yok. Seni yeterince tanıyorum."

Vhalla başını iki yana salladı. Aralarındaki yakınlığın sadece Bağ'dan ötürü olduğunu düşündüğü zamanlar olmuştu. *Bu şimdi ne kadar da aptalca görünüyordu.*

"İkisi de olamaz mıyım? Hem liderleri hem de arkadaşları?"

"Bazıları için, evet." Aldrik başını salladı. "Ama kitleler söz konusu olduğunda olamazsın."

"Sanırım kitapları çoğu insandan daha fazla seviyor olmam iyi bir şey," diye homurdandı Vhalla.

"Muhteşem bir hükümdar olma yolundasın." Aldrik ona çok bilmiş bir gülücük attı ve Vhalla kendini daha da rahatlamış hissetti.

II

İKİ GÜN SONRA Vhalla mide bulantısıyla uyandı.

Aldrik gidip Elecia'yı getirmek için ısrar etse de Vhalla bunu reddetti. Gerginliğe karşı şifacıların yapabileceği bir şey yoktu ve Vhalla hiçbir merhemmin stresi iyileştiremediğini biliyordu. Onun ihtiyacı olan ilaç derisinin altındaydı ve sessizlik içinde gelirdi ancak. Günleri iki sabah içinde Norin'e doğru yola çıkmak için yaptıkları hazırlıkla dolu olduğundan Vhalla aklındaki soruyu sormayı ertelemişti. Nihayet konuyu müstakbel kocasına açtığı anda onu sorumluluklarla tek başına bırakmaktan endişelendiği için adam ona kendini aptal gibi hissettirdi.

Şehir kayıtları odası tozlu ve havasızdı. Oda uzun süredir havalandırılmamıştı; Vhalla raftan çektiği ilk büyük parşömen tomarının ardından bir öksürük krizine tutuldu. Burası onun ilk tercihi değildi elbette ama Hastan'ın etkileyici bir kütüphanesi yoktu ve burada yalnız kalabileceğini biliyordu. Tek istediği sakin bir yer ve bir şeyler okumaktı.

Hastan'ın idari kayıtları pek de heyecanlı belgeler sayılmazdı ama Vhalla'nın politik söylevler ve yönetimde olgunluğun öne-

mi üzerine yeni gelişen ilgisi bu konuda okumayı eskisine göre çok daha çekici hale getiriyordu.

İki rulo okumuştı ki Jax başını içeri uzattı ve ona takıldı, "Ah, İmparatoriçe."

"Henüz İmparatoriçe değilim." Vhalla parşömeni önünde hizaladı.

"Neredeyse öylesin." Jax sırttı ve kendi kendine içeri girme izni verdi. Sonra kapıyı kapatıp ona yaslandı. "İmparatoru'muz benden sizi kontrol etmemi ve bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını sormamı istedi."

"Elecia'yı göndermemesine şaşırdım," diye mırıldandı Vhalla.

"Bunu denedi." Jax, Vhalla'nın bu isabetli tahminine güldü. "Elecia dedi ki, eğer iyi değilsen onu kendin bulma 'kapasitesi-ne' sahipmişsin."

"Kadının hakkı var." Vhalla, Aldrik'in kuzenini takdir edecek bir şey daha bulmuştu.

"Buna karşı çıkamam."

Jax'in doğrudan övgüsü Vhalla'ya daha önce kulak misafiri olduğu konuşmayı hatırlattı. Her ne kadar detaylardan bahsetmeye cüret etmese de onu halen rahatsız eden bir şey vardı. Vhalla başını önündeki rulodan kaldırdı ve Jax'in koyu renk Batılı gözlerini inceledi. Bu gözlerin koyuluğunu aşmayı denedi, böylece herkesin seve seve ima ettiği fakat asla konuşmadığı o gizi ortaya dökceklerini umuyordu.

"Neden tahta aitsin?"

Jax'in yüzüne panik yayıldı. Vhalla onu savunmasız yakalamıştı, buna karşılık olarak adamın savunma duvarları hemen yükseldi. Vhalla dudaklarını birbirine kenetleyip üzgün bir şekilde gülümsedi. Aldrik'le o kadar uzun süredir birlikteydi ki bir adam gerçeği zihinsel bir savunma mekanizmasıyla bastırmaya çalıştığında bunu anlardı.

"Bu, dinlemek isteyeceğiniz bir hikâye değil." Aniden bir kahkaha attı. "Bana güvenin."

“Buna sen karar veremezsin.” Vhalla sandalyesinde geriye yaslandı ve odadaki diğer sandalyeyi, hemen karşısındakini işaret etti. “Otur ve anlat bana.”

“Bunu hiç sanmıyor–”

“Bu bir emirdir, Jax.” Kelimelerini olabildiğince nazik bir şekilde söylemeye çalıştı ama Jax’ın gözlerindeki incinmeyi tedavi edecek bir nezaket yoktu. Ona emir vererek bir çizgiyi geçmişti Vhalla ve bu çizgiyi bir daha hiç silemeyebilirdi.

Jax kendini sandalyeye attı ve aceleci bir dargınlıkla hikâyesini anlatmaya başladı. “Ben Batı’daki soylu bir ailede doğdum. Le’Danlar ya da Ci’Danlar gibi önemli olanlarından değildik ama ailem gururlu bir aileydi ve birkaç kuşaktır soyluydu. Ben ilk ve tek erkek çocuktum, kız kardeşlerim de benden birkaç yaş ufaktı.”

“Yani aile mülkü sana miras kalacaktı.” Vhalla sandalyesinde kıpırdanıp öne uzanarak dirseklerini masaya dayadı. Bu adamın çılgınlığının ardına bakma fırsatını ilk defa yakalamıştı.

“Kalacaktı,” diye onayladı Jax. “Her şey ayarlanmıştı ve tam küçük bir lordtum. Geriye kalan tek şey soylu bir eş bulmaktı.”

“Ayarlanmış bir evlilik,” dedi Vhalla. Bildiği son ayarlanmış evlilik gelmişti aklına: Aldrik’in evliliği. Bu düşünce kendini dudaklarının kenarında gösterdi ve yüzü somurtkan bir ifadeye büründü.

“Onu sevmiştim.” Jax bu iki kelimeyle Vhalla’nın yüzündeki ifadeyi sildi, şimdi Vhalla şaşkınlıkla dinliyordu onu. “Onu, Baba’nın Ana’yı sevdiği kadar sevmiştim. Güneşten daha fazla sevmiştim onu, yaşamın kendisini sevdiğimden de çok. Elimini kabul etmeye hazır olması için gerekiyorsa bin yıl bekleyebilirdim.”

“Bu kadar beklemeye ihtiyacı var mıydı?” Vhalla, Jax’ın bu ıslıl ıslıl hikâyesindeki pürüzü bulmaya çalışıyordu.

“Hayır, hislerimiz karşılıklıydı.” Jax bir süre gözünü boşluğa dikti. Sonra bakışlarını kaldırdı. Vhalla bunu kendisinin mi uydurduğunu bilmiyordu ama adamın ifadesi aniden değişmişti.

“Daha doğrusu, ben öyle olduğunu düşünüyordum...”

“Sonsuza kadar birlikte yaşayacaktık. Elimize geçen her fırsatta birbirimizi görecektik, birlikte olacaktık. Birbirimizin yakınında olmaktan, aynı havayı solumaktan başka bir şey istemiyorduk. Her şey o kadar mükemmel olacaktı; bu ayarlanmış bir aşktı ama gerçektir de.”

Sözlerinin üzerinde huzursuz bir bulut dolanıyordu. Kelimeleri öyle hızlı söylüyordu ki sanki daha önce prova yapmıştı. Sanki bu konuşan Jax değildi artık da başka biri, bu anlatacaklarının acısını çekmemiş biri onu ele geçirmişti.

“Ta ki ona sürpriz yapmaya karar verdiğim o güne kadar. Gizli Sanatlar Akademisi’nde okuyordum. Ya da bir sınıfa ders veriyordum. Nedenini hatırlamıyorum... Belki de bana ihtiyaçları olmuştu.” Başını iki yana salladı. “Neyse, sonuçta eve erken dönmüştüm. Herkesin umduğundan daha erken.

“Onu son görüşümden beri birkaç gün geçmişti. Sanki sonsuzlukmuş gibi gelen günler. Ona ailesinin evinde sürpriz yapacaktım... Etraf sessizdi, çok sessiz.”

Vhalla’nın yüreği Jax’in gözlerini ele geçiren delice parıltıyla sıkıntıdan kabarmıştı.

“O kadar sessizdi ki onları duyabiliyordum. Sesleri, çılgınlıkları onun odasına kadar takip ettim. Onu tamamen çıplak halde başka bir adamın altında uzanırken buldum.” Jax kıkırdamaya başladı. Fırtınalı gökte alçakta çakan şimşekler kadar karanlık ve uğursuz bir kıkırdamaydı bu. “Daha bir kadına sahip olmamıştım bile. Kendimi ona saklamamın romantik olduğunu sanıyordum. Ama o bu adamı tanıyordu. O loş odada defalarca kez keşfetmiştim bunu.

“Çiftleşmede romantizme yer yoktu.”

Vhalla ani bir itirazda bulunmamak için dilini ısırıyordu. Karşısındaki adam mantıktan çok uzaktı.

“Güven bana, Vhalla. Bu, doyuma ulaşmayı arzulayan en hayvani ihtiyaçtır. Daha fazlasını bulmak için dünyayı dolaştım ama bunu asla bulamadım. Hepimiz altı üstü maddi varlıklarız; avlanan, parçalayan, eksikliklerimizi deşerken kalbimize açtığı-

mız boşlukları doldurmak için başkalarını tüketmenin peşinde koşan.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu Vhalla uzun bir süre sustuktan sonra. Cevabı duymak istediğinden emin değildi. Ama bu cevaba *ihitiyacı* olduğunu biliyordu.

“Hepsini öldürdüm.” Jax ardına yaslanıp başı geriye düşene kadar sandalyesini eğdi. Kolları bacakları söğüt dalları gibi sarkıyordu. “Önce adamı. Ölmek zorundaydı. Yanması gerekti. Ona dokunmuştu bir kere ve ah, bunun için onu öldürdüm. Onun izlemesini sağladım ve o da...” Jax hikâyesine kısa bir ara verdi ama hemen kontrolü geri kazandı, “onu kurtarmak için bana *yalvardı*. Onun hayatı için ağladı, sanki bir şekilde seviyordu onu.

“Kızın ailesi beni durdurmaya çalıştı. Kızın ağlayıp çığlık atması üzerine gelmişlerdi ve beni durdurmaya çalıştılar. Ama onlar da biliyordu. Neler döndüğünü biliyorlardı. Onların da ölmesi gerekiyordu. Hepsi yandılar ve o...”

Jax kahkaha atmaya başladı. Bu, göğsünün derinliklerinden gelen bir hırıltıydı ve kısa bir süreliğine adamın neşeyle ulumasını sağladı. Vhalla bu hikâyede gülünecek bir şey göremiyordu ama adamın deliliğinin sebebinin bu olduğu açıktı. Jax aniden durup ona baktı.

“Sonra sadece ben kaldım. Dürüstçe söylemek gerekirse parmaklarımdan çıkıp da onların etini yakan alevlerin büyüsunün yarısını hatırlamıyorum bile. Ama yanmalarından aldığım tatmini hatırlıyorum. Onların kanı bâkir ellerime bulaşan ilk kandı.”

Vhalla bir faniydi. Onun da kendi kıskançlıkları vardı ve bunları yenmişti. İnsanların içinde uyanan o kötü duyguları biliyordu; bunu her açıdan görecektik kadar şey yaşamıştı. Ama bu, *bu* algılayabileceğinden fazlasıydı. Durum ne olursa olsun kendini, Aldrik’e zarar verirken düşünemiyordu. *Bir adamı sevdiği insana zarar vermeye iten bir sevgi ne tür bir sevgiydi ki?* Vhalla’nın beslediği sevgiden daha güçlü bir sevgi miydi bu?

“Yakalanmaya direnmedim. Ana şahidimdir, suçumu bile itiraf ettim! Bu dünyada benim için hiçbir şey kalmamıştı. Gelece-

ğim de onunla birlikte ölmüştü; sevdiğim kadınla, öldürdüğüm kadınla. Lord Ophain unvan ve rütbelerimi benden aldı.” Jax ayağa kalkıp hikâyesini soğukkanlı bir şekilde toparladı. “Öldürülmem gerekiyordu; sonuçta cinayetin cezası budur.”

“Neden öldürülmedin?” Vhalla olanları anlamaya çabalıyordu. Jax yıllar boyunca hayatta kalmayı başarmıştı. Baldair’in komutasında hizmet etmiş ve hatta ondan saygı görmüştü. Vhalla genç prensin, kadınlara zarar veren adamlara hakkında ne düşündüğünü gayet iyi biliyordu.

“Benim ölmemi o kadar fazla istiyorsun, öyle mi?” diye güldü Jax.

“Sorumu cevapla.” Vhalla onun oyunlarını daha fazla çekemeyecek bir haldeydi.

Jax gözlerini devirip emre itaat etti. “Bir arkadaşım vardı, hak ettiğimden daha iyi biri. Abisiyle Akademi’de beraber okumuştuk, orada tanıştık. Savunmamı o üstlendi ve her şeyi deliliğe bağladı. İhanet ederek hata edenin kadın olduğunu iddia etti. Köklü bir aileden geliyordu ve ismi mahkemede hem yardımcı hem de ayak bağı oldu.”

“Erion.” Vhalla parçaları birleştirmişti. Eğer Jax’in mahkemesi Lord Ophain tarafından yönetildiyse ayak bağı olabilecek tek isim Le’Dan ismiydi. Jax’in muhafızlarla bağlantısını da açıklıyordu bu.

“Ding dong,” diye şakıdı Jax. Karanlık mazisinden tekrar bahsediyor olmak için fazla neşeliydi. “Bildiklerini ondan daha da yüksek konumdaki bir arkadaşına anlatabilmek için işleri elinden geldiğince geciktirdi.”

“Baldair...” Bu ismi söylemek bile keder uyandırıyordu içinde.

“Bu ikisi benim için ayrı bir ceza tasarladı. Öyle ki Lord Ophain bile buna ikna oldu.” Batılı adam kapıya doğru bakındı. “İnsanlara olan borcumu ödemek için Altın Muhafızlar’da hizmet edecektim. Kuşkulu bir şey yaparsam öldürüleceğim.”

Bu koşullar Vhalla için tanıdıktı. “Ne kadar süreliğine?”

“Öleceğim güne kadar.”

“Sonsuza kadar mı?” Bir zamanlar kendisi de tahta ait olmasına karşın hiç bitmeyen bir hizmeti düşünemiyordu. “Sen bir kölesin.”

“Yine de asker unvanını yeğlerim.” Jax omuzlarını silkti. “Gerçi bazıları bütün bunlar hiç olmamış gibi, yaptıklarımın aklanabilirmişim gibi, sanki hâlâ bir ailem varmış gibi beni hâlâ lord unvanıyla anıyor. Diğerleri hiç değilse bunun başına ‘düşmüş’ ekliyor.”

“Hiç özgürlüğünü talep ettiğin oldu mu?”

“Hayır.” Jax doğruca gözlerinin içine baktı. “Bu kazanmam gereken bir şey, talep edebileceğim değil. Hem günahlarım da affedilmeyi hak etmiyor.”

“Ama ya ailen...”

“Aynada kendime bakamıyorum. Onların yüzüne bakabileceğimi mi sanıyorsun? Sevdiğim kadını öldürdüğüm gün ben de onlar için öldüm.”

Aralarına durgun ve ağır bir sessizlik yerleşti. Vhalla, İmparatoriçe olarak çirkin, korkunç şeylerle yüzleşeceğini biliyordu. Ama bunların, arkadaş bellediği insanlardan gelmesine henüz hazır değildi. Ama yine de Jax’le o şimdi neydi? Bu adamı hiç tanımamış gibi hissediyordu.

Vhalla ona yeni gözlerle baktı ve Jax de aynısını yapıyor gibiydi. Aralarındaki ilişki değişmişti artık ve nasıl devam edeceklerine karar vermenin kendisine düştüğünü Vhalla biliyordu. Neyse ki Jax onu bir karar vermesi için zorlamakta isteksizdi.

“Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, müstakbel İmparatoriçe’m, bana haber verin, gelip hallederim.” Jax hafifçe başını eğdi. “İmparator’umuzun hayatımı sizin ellerinize bıraktığını unutmayın.”

“Sanki hatırlatılmaya ihtiyacım varmış gibi...” diye mırıldandı Vhalla, kapı Jax’in ardından kapanırken.

Vhalla geri yaslanıp karnının üzerinden gömleğini kavradı. Daha iyi hissediyordu ama beklenmedik bir bulantı bütün kuvvetiyle geri dönmüştü. Vhalla midesi ağzına gelmeden önce kayıt odasından kaçıp kendini odasına atacak vakti zor buldu.

“Vhalla?” Aldrik odalarını birleştiren kapıdan gelmişti hemen.

Vhalla başını lavabodan zor kaldırdı. Dizleri biraz titriyordu, destek almak için duvara dayandı. Jax’ın hikâyesinin onu bu denli şiddetli etkileyeceğini düşünmemişti.

“Batılı lordlarla görüşeceğini sanıyordum.”

“Öğle yemeğinden önce üstümü değiştirmek için gelmiştim.” Aldrik elindeki çamurlu pantolonu bir kenara bırakıp Vhalla’nın yanına geldi. “Hâlâ kötü mü hissediyorsun? Elecia’ya uğradın mı?”

Vhalla başını iki yana salladı. Bir şifacıya değil, gerçeklere ihtiyacı vardı. Jax’ın anlattıklarının gerçek olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu.

“Sen ve Jax.” Vhalla hemen önündeki çıplak göğüslü adamdansa odanın bir köşesine dikti bakışlarını. “Gerçekten yakın mısınız?”

“Sana anlatmış,” diye iç çekti Aldrik.

“Onun bu halde kalmasına nasıl izin veriyorsun?” Vhalla, Aldrik’in Jax’ın varlığını neden tolere ettiğini idrak edemiyordu, bu diğer Batılıyı nasıl arkadaşı olarak gördüğünü. Sevdiği adam hakkında bildiğini düşündüğü her şeye aykırıydı bu.

“Böyle olmasını o istiyor,” dedi Aldrik nazikçe. “Kısa süre öncesine kadar onu görevinden azat etme yetkim yoktu.”

“Onu azat eder miydin?” diye şaşkınlıkla sordu Vhalla. “O, o çok lanetli bir şey yaptı.”

“Çok daha kötüsünü yapan adamlar serbestçe dolaşıyor.” Aldrik’in yüzünden suçluluk duygusu geçti.

“Onun yaptığı şey senin mağaralarda başına gelenle kıyaslanamaz bile.” Vhalla İmparator’unun elini sertçe sıktı. Aldrik bir an için şaşırmış göründü; bu da Vhalla’nın doğru şeyi kastettiğine işaret etti. Vhalla onun taşıdığı yükleri adamın kendisi kadar iyi biliyordu.

“Pekâlâ,” diye sesli düşündü Aldrik. “Sen beni ve suçlarımı affedebildin, belki onunkileri de affedebilirsin. Onun hayatını senin ellerine bıraktım, uygun olan bu.”

“Neymiş o?” diye kaşlarını çatı Vhalla.

“Onun özgürlüğünü, kaderini senin kontrol etmen.”

“Aldrik, ben...”

“Vhalla bir gün İmparatoriçe olacaksın. Eğer bir adamın kaderine karar veremiyorsan kitlelerinki hakkında nasıl karar verebilirsin ki?” *Sinir bozucu soylu herif bunu bir öğrenme fırsatı olarak kullanıyordu.* “Seni bundan esirgemeyi isterdim fakat...”

“Ama yapamazsın,” diye cümlesini bitirdi Vhalla onun yerine. Kelimeler kurşun kadar ağırdı. Bu sevgisinin bedeliydi. Seçtiği adamla birlikte olmanın bedeli. “Ya hiçbir zaman hatasını telafi ettiği hükmüne varmazsam?”

“Bu kararla sen yaşayacaksın.”

“Kalpsizin teki olabiliyorsun,” diye zayıf bir sesle karşılık verdi Vhalla hafifçe gülümseyerek.

“Beni incittin.” Aldrik ellerini onun beline koydu. “Kalpsizsem bunun sebebi kütüphaneci bir kızın kalbimi çalmasıdır.”

“Bu süslü laflarınla beni kandırabileceğini mi sanıyorsun?” Vhalla başını kapı çerçevesine yaslayıp utangaç bir edayla ona baktı.

“Sanırım bunu yapabilirim,” dedi Aldrik ve onu hafifçe öptü.

Vhalla onunla aynı fikirde olmak istemiyordu ama İmparator istediğinde hayli ikna edici olabiliyordu.

12

“ŞİMDİ, VHALLA, NE DENLİ muhteşem bir adam olduğumun farkındayım ancak korkarım ki bana böyle bakıp durmaya devam edersen nişanlın kıskanmaya başlayacak.” Jax ona sırtıttı.

“Sana baktığımı falan yok,” diye homurdandı Vhalla önlerindeki yola gözlerini dikerek. Üç gündür at sürüyorlardı, Doğu ile Batı arasındaki sınıra epey yaklaşmışlardı. Vhalla’nın mutlu olduğu tek şey midesinin sakinlemesiydi.

“Lordum,” diye seslendi Jax, Aldrik’e. “Leydinizin benim yakınımda olmasının güvenli olduğunu sanmıyorum.”

“Senin gibilerden korkmak için bir sebebim olduğunu sanmıyorum ben de,” diye soğuk bir şekilde cevapladı Aldrik.

“Vhal’ın gözleri tek bir adamda,” diye ona arka çıktı Fritz.

Elecia göz ucuyla Vhalla’ya bakıp homurdandı. Kadın ağzını kapalı tutuyordu ama bakışları Vhalla’nın aklına Daniel’ı getirdi. Vhalla kadının bakışlarını yakaladı ve Elecia gözlerini kaçırana kadar dik dik ona baktı. Elecia, Daniel’la aralarında ne geçip geçmediğini bilmiyordu. Bu yüzden suçlanamazdı da.

Elecia'nın dikkati başka tarafa kayar kaymaz Vhalla eyerinin üzerindeki oturuşunu değiştirip Jax'e kaçamak bir bakış daha attı.

Artık hayatı kendi ellerinde olan bu uzun saçlı Batılı adamın yanında hâlâ kendini pek rahat hissetmiyordu. Bunun Aldrik'in bir sınavı olduğunun farkındaydı; sakinliğini koruyup, hakkında çelişkili duygular hissettiği birinin etrafında olmayı nasıl idare edeceğini öğrenecekti. Eğer Jax hakkında nasıl hissettiğine karar veremezse, iş Güney Senatosu'ndaki yılanları idare etmeye geldiğinde başarısız olurdu. *Tabii Senato'nun bir daha toplanacağını varsayarsa.*

Vhalla'nın asker toplamak için gönderdiği habercilerin ardından bütün Doğu, Hastan'a saldırı haberiyle çalkalanıyordu. Uğradıkları kasabalarda ve kaldıkları hanlarda daha önce karşılaşmadıkları bir dinginlikle karşılaşıyorlardı. Savaş yakındı ve insanların hazır olup olmamasını umursamıyordu.

Etraflarındaki arazi değişti, bununla beraber tarlalardaki ekinler de değişti. Toprak daha açık renkli, daha kumlu hale geldi ve Batı'ya yaklaştıkça Doğu'yu saran küçük nehirler ve derelelerin doluluğu azalmaya başladı.

Üçüncü günün sonunda başka bir Engizitör grubuna rastladılar. Aldrik bunlara da önceki gruba sunduğu seçeneği sundu ve Güneyliler hevesle yalancı kralı reddettiler. *En azından öyle görünüyorlardı.* Vhalla bu karşılaşma boyunca dilini tutup yüz ifadesinin düşüncelerini ele vermemesine uğraştı. Daha önceki gibi gittikleri yeri ele verip daha fazla insanı tehlikeye atmaya-caktı.

Bu eski Engizitörlerden Victor'un son hükümlerini öğrendiler. Deli herif artık Vhalla ile Aldrik'in hayatta olduğunu öğrenmişti ve onları dirilmiş yaratıklar, çarpık ve yozlaşmış kişiler olarak tasvir ediyordu. Bu Vhalla'nın yaratık olarak ilan edildiği ilk sefer değildi ve eğer bu durum Victor'un takipçilerinin kararlılığının çözülmesine hizmet edecekse Vhalla bu sıfatı seve seve tekrar üstlenirdi.

Engizitörlerin verdiği haberlere göre Güney’de muhaliflerin varlığı alışıldık hale geliyor ve giderek daha çok insan kana bulanmış sokaklardan kaçabilmek için Engizitör olmaya yöneliyordu. Victor’un kişisel ordusu –yani Kara Birlik– eski hanedana sadık olma ihtimali olan herkesten arındırılmıştı.

Ama her kuvvet karşıtını yaratır. Engizitörler ayrılmadan hemen evvel enteresan bir bilgi daha verdiler: Gümüş Kanatlar. Bu isim Vhalla’nın aklına girip kendisi savaştan döndüğünde Kule büyücülerinin gururla gümüş kanat rozeti taktığı anısını gözünde canlandırdı. Bu gizli grubun tarifi ve üyelerinin birbirlerine duydukları yüksek sadakat Vhalla’nın şüphelerini doğruluyordu. Engizitörlerin dediğine göre başkenttekiler Gümüş Kanatlar’ı sahte kralın tiranlığına karşı durmanın tek yolu olarak görüyorlardı.

Bu bilgi yolculuklarının ertesi gününde morallerini epey yerine getirdi. Victor’un hakimiyetinin tam olmadığını ve ona karşı örgütlenenlerin güçlerin olduğu haberini almak hepsini keyiflendirmişti. Güney’den ayrıldıklarından beri umut bağladıkları en büyük fikir buydu ve ertesi gün buna her şeyden daha fazla ihtiyaçları olmuştu.

Hancı onları, Batı sınırında kendilerini neyin beklediği hakkında uyarmıştı ama varıp da karşılaştıkları şeye hazır olmalarının imkânı yoktu.

Sınır tamamıyla kapatılmıştı. Yolun üzerinde her iki yana doğru sonu gelmez biçimde uzanan duvarlarıyla devasa, kristal bir kapı dikiliyordu. Kapının üzerine ise Hastan’a saldıranlar gibi iki kanatlı bir iblis tünemişti. Vhalla bu parlak, doğaya aykırı yapıya baktı. Tek düşünebildiği Aldrik’le beraber Batı’dan talep ettikleri askerlerdi.

Eğer hedeflerine ulaşamazlarsa Batı’daki bütün askerler gönderilse bile bir işe yaramazdı.

“Bu daha çok Victor eksik hissettiği bir şeylerin acısını çıkarıyormuş gibi görünüyor,” diyerek kapının boyutunu yorumladı Jax, bir yandan da kıs kıs gülüyordu.

“Şimdi hiç sırası değil,” diye söylendi Elecia, Batılı adamın diğer yanından. Gözlerini doğruca önüne dikmişti.

“Buradan nasıl geçeceğiz?” diye sordu Fritz ortaya. Gözleri bu uğursuz ve aşılamaz engele kenetlenince atları yavaşlayıp yürüyüşe dönmüştü.

“Öylece geçmemize izin vereceklerini sanmam,” dedi Elecia gözlerini Victor’un muhafızlarına dikmiş halde. Duvarın yanına yine kristalden inşa edilmiş bir grup yapıyı işaret etti. “Victor’un buraya herhangi birini koyacağını da sanmıyorum. Büyük ihtimalle leke yüzünden yarı deli gibiler ve öyle değilse bile en sadık askerlerden oldukları kesin.”

“Duvar bir yerde bitiyor gibi de görünmüyor.” Vhalla elini gözlerine siper ederek her iki yönü de gözledi. Etrafından dolaşabilseler bile bu günler sürerdi. Ki bu da sahip olmadıkları bir zamandı.

“Öyleyse ne yapacağız, İmparator?” diye sordu Jax.

“Gözleyeceğiz,” diye karar verdi Aldrik atını durdurarak.

Hükümdarlarının emrine uyarak atlarını yol kenarına çektiler. Uzun otların ve bakımsız tarlaların arasında kalıp önlerindeki mesafeyi gözlediler. Vhalla akıllı bir şeye takılı halde parmaklarıyla Yıldırım’ın yelesini tarıyordu.

“Victor neden bir kapı yapmış ki?” dedi aniden. Sessizliğin ani bozuluşuyla yol arkadaşları yerlerinden fırladılar. “Doğu ile Batı’nın birbirine yardım etmesini engellemeye çalışıyor. Bundan emin olabileceğimizi düşünüyorum. Kıtayı böl ve herkes diz çökene kadar her seferinde biriyle uğraş.” Bu sözlerine kimse karşı çıkmadı. “Öyleyse neden bir kapı yapmış? Neden sadece duvar değil?”

“Doğru dedin,” diyerek onu destekledi Fritz.

“Kendi adamlarını hareket ettirmesi de lazım,” diye düşüncelerini devam ettirdi Vhalla. “Eğer Doğu’yu bütün kuvvetlerini buraya yığarak yenerse, onları Batı’ya ulaştırmaya da ihtiyacı olacaktır; bu da kapının anayol üzerinde olmasını açıklıyor.”

“Neden ihtiyacı olduğu zaman sadece duvarı yıkmıyor ki?” diye fikir yürüttü Fritz.

“Kuvvetlerini organize etmek için, giriş noktalarının kontrolü sağlamak için; belki de duvarı inşa etmek onu tükettiğı için yıkmak istememiştir.” *İşte bu ilginç bir fikirdi*, Vhalla bunu daha sonra tekrar ele alacaktı. “Eğer dönmeyi planlamamışsa kuvvetlerinin kendi kendine hareket edebilmesi gerek.”

Vhalla gördüğünden beri aklını kemiren düşüncelere parmağını basarak kapıyı gözledi. Kapı ona Kristal Mağaralar’ı hatırlatmıştı, Victor’un onu Aldrik’in büyüsünü kullanarak açmaya zorladığı mağarayı. Vhalla İmparator’una erişmeye çalışmadan edemedi, aralarındaki Bağ’ın yokluğunun düşüncesi yüreğine tarifsiz bir acı veriyordu.

Derken aklına başka bir fikir geldi. “Aldrik.” Dönüp ona ve konuştuğı Elecia’ya eliyle işaret etti. “Nasıl gireceğimizi biliyorum.”

“Biliyor musun?” Elecia şaşkın ve etkilenmiş görünüyordu, şüpheci değil.

“Açmak ve kapamak için kapıyı kendi büyüsüyle uyumlu hale getirmiş, tıpkı...” Vhalla sertçe yutkundu. “Tıpkı Kristal Mağaralar’daki gibi.”

“Bu mümkün.” Mağaraların düşüncesiyle Aldrik’in çenesi kasıldı.

“Kapıyı açmanın tek yolu bu; buna yetecek gücü, dayanıklılığı ve kristal bilgisi olan tek kişi o.” Vhalla eğer hâlâ büyüsüne sahip olsaydı kapıyı açıp açamayacağını merak etmekten kendini alamadı. Ama bunun üzerine kafa yormanın anlamı yoktu. Büyüsü gitmişti ve geri getirmenin bir yolu da yoktu.

“Yani Victor bu taraflara uğramaya karar vermezse açılma umudu yok mu diyorsunuz?” diye sordu Jax.

Vhalla başını iki yana salladı. “Bu hiç mantıklı değil. Eğer gelip kendi açacaksa neden bir kapı yapsın ki? Fritz haklı, öyle olsa sadece yıkıverirdi. Bir anahtar bırakmış olmalı, kapının karşılık

vereceği, askeri birliklerin gerektiğinde geçmesi için onu açacak, onun büyüsünü taşıyan bir kristal muhafaza."

"Peki bu kristal neye benziyordur?" diye sordu Elecia.

"Herhangi bir şekilde olabilir ama etrafa bakınarak bulacağımız bir şey değil. Eğer... eğer büyülü görüşüm hâlâ olsaydı kapıdaki büyüye bakar ve büyüsü onunkiyle uyuşan kristali görürdüm. Bu kadın ve adamlar leke yüzünden yarı delirmiştir, Victor onlardan pek bir şey bekleyemez; bu yüzden de anahtarın ortada bir yerde olduğunu düşünüyorum."

Bir süreliğine hepsi sustu.

"Fritter," dedi Elecia aniden.

"Fritter?" Bu yeni bir isimdi.

"İllüzyonlara ihtiyacım olacak. Seninkiler de gayet muhteşem." Elecia, Fritz'e dişlerini göstererek kocaman güldü.

"Benimkiler iyidir," diye karşılık verdi Fritz mütevazılıkla.

"Elecia?" Aldrik'in sesinde belli bir endişe vardı.

"Ne?" diye ofladı Elecia sinirli bir şekilde ve kuzenine sert bir bakış attı. "Senin gidecek halin yok ya. Sen bizim İmparator'umuzsun ve büyülü görüşün de yok. Vhalla'nın gitmesine izin vermezsin-" Elecia, Vhalla'yı işaret etti "-büyülü görüşü olsaydı bile izin vermezdin."

"Benim büyülü görüşüm var ve ne İmparatorum ne de İmparatoriçe," dedi Jax aniden. "Bırakın ben gideyim."

"Olmaz, ne kadar az olursak o kadar iyi," diye directti Elecia. "Hem senin kendi görevin var zaten, İmparatoriçe'mizi koruman gerek. Bu artık senin sorumluluğun, değil mi?"

Jax karşı çıkmadı. Vhalla'ya daha da yanaştı.

"Fritz, günbatımından hemen sonra onları boşuna teyakkuza geçirecek bir illüzyon yapacak. Bu karışıklıktan yararlanıp içeri gireceğim ve anahtarı bulacağım. Anahtarı bulunca kapıyı nasıl açarım?"

"Sadece kapıya değdirmen gerekiyor." Vhalla farkında olmadan omzunu ovaladı.

"Gayet kolay."

“Bundan hoşlanmadım,” dedi Aldrik. “Çok riskli.”

“Ah, evet. Dünyamız etrafımızda kaosa sürüklenirken daha az riskli olmasını mı beklemeliyiz?” Elecia bu iğneleyici sözlerin ihtişamıyla ona baktı. “Aldrik, ben eve gidiyorum. Annemi ve büyükbabamı görmek istiyorum. Babamın durumuna dair haber almak istiyorum.” Aldrik sessiz kalınca Elecia, Fritz’e döndü. “Var mısın?”

“Ben, ee...” Fritz’in mavi gözleri iki soylu arasında gidip geldi.

“Varsın,” deyip elini omzuna yerleştirerek arkadaşını cesaretlendirdi Vhalla. Sonra da Aldrik’e, “Elimizdeki en iyi fırsat bu,” dedi.

“Bunu mu seçiyorsun?” diye sordu İmparator.

Vhalla, Aldrik’in üzgün bakışlarına bitkince gülümsedi. Aldrik ne yaptığını biliyordu. Daha fazla eğitim, daha fazla hazırlık, Norin’de Aldrik’in onun başının üzerine koyacağı taca uygun olduğuna dair daha fazla güvence. Eğer Vhalla hayır derse arkadaşları bir süre daha güvende kalırdı. Belki yeteri kadar beklerlerse yeni bir plan bile yapabilirlerdi.

“Evet,” Vhalla’nın sesinde şüphenin izi yoktu. İçinde ne kadar büyük fırtınalar koparsa kopsun bunu göstermeyecekti. Aldrik sakinliğinden asla ödün vermezdi, o da vermeyecekti. “Bu gece harekete geçeceğiz.”

Elecia hemen Fritz’le ihtiyacı olan illüzyonlar hakkında konuşmaya geçmeden önce Vhalla’ya onaylayan bir bakış attı. Vhalla bir süre onları duymazdan geldi. Kapının ardından batan güneşe baktı ve bunun yakında hepsinin kaderini belirleyeceğini düşündü.

Gün battığında Elecia baştan ayağa değişmiş ve kendini hazırlamıştı. Babası onun Hastan’dan kaliteli deri zırhlar ve daha da kaliteli çelik silahlar olmadan ayrılmasına izin vermemişti. Çizmelerine gizli iki bıçağı, belinde de ayrıca bir hançeri vardı. Kadın silahlarını defalarca kontrol edip kullanıma hazır olduklarından emin oldu.

Diğerleri de hazırlanmıştı. Batı ordusu İmparator'un bu seferinde her türlü silah desteğinde bulunma onuruna sahip olmuştu. Kolay hareket edebilmek ve göze batmamak için çelik zırh giymemişlerdi ama hepsinde deri zırhlar ve çelik silahlar vardı. Beşi de eskimiş seyahat pelerinlerini yol kenarına bıraktılar; Batı'ya geçtiklerinde dikkat çekmemek daha az önemli olacaktı.

Vhalla, Jax, Fritz ve Aldrik yıldızlar parıldamaya başlarken atlarına yerleştiler. Elecia uzun otların arasında kaldı.

"Sisi başlat," diye emir verdi Elecia, Fritz'e. "Başta az olsun ama yarı yola geldiğimde yoğunlaştı." "

"Tamamdır, şef." Fritz şakalaşma girişiminde başarısız oldu.

"Geri kalanınız, atımı unutmayın." Başıyla binicisi olmayan atını işaret etti. "Kapıdan koşarak geçeceğim ama Norin'e at üstünde gitmek istiyorum."

"Dikkatli ol," diye emretti Aldrik.

"Şimdi benden şüpheye düşmeye başlayarak aptallık etme." Elecia sırtıp birkaç adım attı. "Siz, ikiniz," dedi Aldrik'le Vhalla'yı işaret ederek. "Diğer tarafa geçmeye bakın. Özellikle de sen, Aldrik; dünyamızın yeniden güç kazanması için sana ihtiyacı var. Başka kimse bu rolü oynayamaz."

Vhalla, Elecia'nın Aldrik'i neye teşvik ettiğini biliyordu. Yanına iyice yaklaşmasına bakılırsa Jax de öyle. İmparatorları Vhalla yüzünden dikkatsiz davranamazdı. Vhalla düşünceli bir şekilde belindeki hançere dokundu. Öyle ya da böyle, Vhalla bunun olmasına müsaade etmezdi.

"Bana yakın kal," diye yumuşak bir sesle ona fısıldadı Aldrik.

"Kalırım," diye söz verdi Vhalla.

Yarım ayın soluk ışığı sönükleşiyordu. Elecia iyice eğildi, neredeyse elleri ve dizleri üzerine çökmüştü, sonra kapıya çıkan tarlaların içinde yavaşça harekete geçti. Vhalla'nın başta düşündüğünden daha uzun bir mesafeydi, kuşku çekmemek için epey uzakta durmuşlardı.

Elecia ilerledikçe araziye karışıyordu; nihayetinde karanlığın

içinde gözden kayboldu. Fritz gözlerini kısmış, Elecia'nın olduğunu varsaydığı uzak bir noktaya bakıyordu. Dikkati arttıkça tarlaların üzerinde bir sis oluşmaya başladı. Fritz açık avucunu yavaşça kaldırdığındaysa sis bulutu yoğunlaştı.

"Bunun büyü olduğunu fark etmezler mi?" diye fısıldadı Vhalla, arkadaşının konsantrasyonunu bozmaktan çekinerek.

"Eğer dikkatli bakarlarsa anlarlar." Aldrik dizginlerini iyice sıkımişti. "Dikkatli bakmak adına bir nedenleri olmamasını umalım."

Kapı sisin ardında kalmıştı. Kampın meşaleleri, içinde kaldıkları siste cılızca ışıyordu.

"Harekete geçmeliyiz." Fritz'in aklındaki zemberek bir sonraki aşamaya geçmek üzere atmıştı.

Atlarını yavaşça sisle kaplı açıklığa sürdüler. Şimdilik tarlalardan gidiyorlardı, yumuşak toprak nal seslerini gizliyordu. Vhalla elinden geldiğince hareketsiz ve gergin durmaya çalışıyordu ki eyeri takırdayıp her şeyi berbat etmesin.

Yarı yola geldiklerinde tekrar durdular. Fritz'in alnından ter damlaları süzülüyordu. Elleri yumruk halinde sıkılmaktan bembeyaz kesilmişti, o kesik kesik nefes aldıkça bütün dünya soluğunu tutuyor gibiydi.

Birden canlandı. Fritz sanki uzağa bir şey fırlatıyormuş gibi yaparak elini hızla öne attı. Yolda soluk figürler belirdi. Bu mesafeden bakınca yoğunlaşan sisten ibaretlerdi ama kapıdan bakınca kesinlikle atlılara benziyor olmalıydılar.

"İmparator," dedi Fritz solukları arasında. Muazzam boyutta bir büyü kullanıyordu. Vhalla onun bu karmaşık büyüü ne kadar sürdürebileceğini merak etti. "İşaretimle birlikte kapıya doğru alev gönder."

Aldrik, Fritz'in hareketlerini takip ederek başıyla sertçe onayladı. İmparator'un duruşunda belirgin bir değişim oldu. Vhalla taptığı bu adamın yavaşça bütün dünyayı korkutan Ateş Lordu'na dönüşmesini izledi.

Fritz ayrı bir uyarı olmadan kolunu ileri attı; bu sırada neredeyse eyerinden düşecekti. Görülmeyen büyülü eforla inledi. Sis figürler sahte saldırılarına başladılar.

Aldrik bileğini oynatarak illüzyon askerlerden kampa doğru alev gönderdi. Kristalden yapılmamış olan barakaları alev aldığından bu beklediklerinden daha etkili olmuştu. Gece göğünü inlemeler, çığlıklar doldurdu, hemen ardından da her yanda yankılanan bir feryat. Karşılık olarak iblislerden biri tünediği yerden havalandı. Koca kanatların çırpılışı ve pençelerin parıltısı sisin ardından zar zor görünüyordu.

"Hadi ama," dedi beklentiyle Fritz.

"Gel de oyna," diye sataştı Jax, gözlerinde kana susamış bir parıltıyla.

İblis tüneğinden ayrılıp illüzyonlara doğru atıldı. Fritz avuçlarını yan tarafa hareket ettirince sahte biniciler bir anda kenara çekildiler. Büyüsünü kampın sağ tarafına kaydırды ve Victor'un sadık adamlarından birçoğu ortaya çıktı.

İblis haykırıp yükselerek havada daireler çiziyordu. Vhalla onun ne olup bittiğini bir şekilde görüp görmediğini merak etti. Ya da Victor kristallerle büyülü bağı sayesinde ne olduğunu görebiliyor muydu? Bu feryatlar aşağıdaki askerleri işin gerçeği hakkında bilgilendirmeye çalışan bir çeşit konuşma olabilirdi. Eğer öyleyse kimsenin bunu anlamadığını umdu.

Aldrik diğer üçünün onu takip edeceğine güvenerek bir şey demeden dizginlerine sarıldı. Sis in arasından ikinci bir bulanık esinti halinde harekete geçtiler. Fritz eyeri üzerinde kalmaya zorlansa da beceriyordu.

Victor'un askerlerinin şekilsiz, dağınık kampı yavaşça netleşmeye başladı. Kamp kalıcı olmak üzere kurulmuştu. Çadırlardan ziyade barakalar inşa edilmiş ve lağım çukurları kazılmıştı. Vhalla toprağın üzerinde biten kristali çatık kaşlarıyla inceledi. Böyle bir şey hiç var olmamalıydı.

Atları Doğu-Batı sınır taşını aştığı anda kampta kalan askerler onların varlığıyla alarma geçti. Bağırışlar yükseldi ve bu, sisten

atlıların peşindeki askerlerin bağırışlarında yankılandı. Vhalla'nın bakışları Fritz'e kaydı. Güneyli sultanmış gözlerini kırptıştırıyordu, bedeni yarı uyuşmış haldeydi. *Sisteki dağılma Vhalla'nın hayal ürünü değildi.*

Vhalla'nın kalbi hızlandı. Kalp atışları kulağında Yıldırım'ın nal seslerini bastırdı ve kısa bir an için Bağ'ı yerinde duruyormış gibi geldi. Vhalla bu güzel yalanla cesaretlendi.

Diğer iblis kapının üzerinden havalandı ve gökte bir alev peyda oldu. Aldrik'le Jax birlikte davranıp üzerlerine alevden koruyucu bir kalkan oluşturarak hem yaratığın saldırısını önlediler hem de binaları ateşe verdiler.

Kapı bir ışıltıyla beraber harekete geçti. Vhalla rahatlayıp neşeli bir kahkaha attı. Elecia'dan iz yoktu ama kadın bu kadannı yaptıysa yolun kalanını da halledebilirdi. Devasa kapı toprağın üzerinde gürültüyle sürtünerek kolayca açıldı.

Çöl havasının esintisi Vhalla'nın yüzüne çarptı; hiç bu kadar tatlı bir his yaşamamıştı. Her şeye rağmen rüzgâr ona ulaşmaya devam ediyor gibiydi. Sanki Kanal'ının derinlerde bir yerde durduğunu biliyor, erişmeye çalışıyordu. Geleceğinin bu tozlu rüzgârda olduğu sözünü veriyordu âdeta.

"Tek sıra olun!" diye bağırdı Aldrik. Ağır kapılar bir buzuldan daha yavaş hareket ediyordu.

"Kapıyı kapatın!" diye seslendi adamın biri kristalin çıkıntısı üzerinden.

"Hayatta olmaz!" diye diye duyurdu Elecia zaferle. Adamın gözüne bir hançer saplandı ve Batılı kadın cesedi aşağı atıp gurrulu bir edayla başındaki bandanayı düzeltti.

"Poz vereceğine aşağı gel!" diye seslendi Jax ona, bir yandan yeni bir alev dalgası atarken.

Elecia aşağısındaki alçak çatıya koşup yuvarlanarak yere atladı. Ayağa kalkıp toparlanarak hızla koşurmaya başladı. İki feryat havayı yardı ve Aldrik üçünü de koruyacak genişlikte bir alev kalkanı yapmaya girişti.

Vhalla yapması gerekeni yapıyordu. Kapıdan geçmeye odaklanmıştı. Herkesin bir görevi vardı ve onunki de emirleri takip edip hayatta kalmaktı.

“Bu, Ateş Lordu!” diye bağırdı bir kadın.

Bunlar Kule büyücüleri, elbette içlerinden Aldrik’in büyü-sünü tanıyan biri çıkacaktı. Ama Vhalla buna lanetler savururken Aldrik gülüyordu.

“Eğer benim kim olduğumu biliyorsan neden savaşmayı deniyorsun ki?” İki kolunu da genişçe açmıştı. İki alev duvarı kampı ve büyülerini onların üzerine salmayı deneyen askerleri tutuşturdu.

Bir çığlık Aldrik’in yüzündeki ifadeyi sildi.

Elecia, elinde buz saçığı olan bir Suakıtcının saldırısıyla yere yuvarlanmıştı.

“Elecia!” diye bağırdı Vhalla.

“Cia!” Aldrik acı içinde kadının çocukluk lakabını kullanmıştı.

Elecia adamı üzerinden atıp göğsüne oturdu ve öfkeyle adamın boğazını kesti. “Gidin!” diye bağırdı onlara.

Vhalla, Yıldırım’ı döndürmeye başladı.

“Ana aşkına, kadın, git hadi.”

Vhalla’nın kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Sıranın sonuna düşmüştü ve eğer gitmezse Elecia büyük ihtimalle başaramazdı. Başka bir alev Elecia’nın ardındaki büyücüye isabet etti; kadın onlara yetişmek üzere umutsuz bir şekilde koşturuyordu.

Vhalla atını kapıya çevirdi ve arkadaşını ardında bırakmanın verdiği üzüntüye karşı kalbini dizginledi.

Tek sıra halinde geçmelerine anca yetecek kadar açılmış kapıdan geçtiler. Diğer tarafta onları koca bir kamp karşıladı. Ama asıl hoş geldin diyen, Anka kuşu işlemeli kızıl sancaklardı.

Büyük ihtimalle Doğu’ya yardıma gelen Batılı askerler kargaşayla ayaklanmışlardı. Yolun karşısında ellerinde çekilmeye hazır kılıçlarıyla duruyorlardı.

“Bırakın geçelim!” diye emretti Aldrik avazı çıktığı kadar.

“Gerçek İmparator’unuzun emriyle yolu açın!” Sözlerini vurgulamak için göğre bir alev topu attı ve etraf gün gibi aydınlandı.

Askerler yolu açtılar ve İmparator’la eşliğindekiler Doğu-Batı yolundan at sürmeye devam ettiler. Batı ordusu kapıdan geçip iblislerle olan savaşa katılırken ateş ve buz göğü kapladı. Vhalla bakışlarını grubun üzerinde gezdirdi. Önde Aldrik vardı, Fritz hemen yanındaydı, Jax ise geriden geliyordu.

Vhalla atını olduğu yerde döndürünce Yıldırım bu ani istek karşısında şikâyetle kişnedi.

“Geri dönmeliyiz.”

Kalbi kaburgalarını parçalamak üzereydi, soluğu göğsünde donmuştu. Vhalla kapıdaki kargaşayı anlamaya çalıştı. Batılı askerler kapı aralığına akın ediyordu, Yerkırcılar yerden çıkardıkları taşlarla kapının kapanmamasına uğraşıyordu. Alevtaşıcılar menfur şeyleri köşeye sıkıştırmaya çabalıyordu. Karınca yuvasını tekmelemişlerdi ve Vhalla bu kargaşada tek bir kişiyi bulmaya çalışıyordu.

“Vhalla...”

Aldrik’in ona devam etmesini söyleyeceğini biliyordu. Bir karar vermiş olduğunu biliyordu. Elecia’nın planını destekleyen oydu, riskleri biliyordu. Artık arkadaşının ölümüne sebep olduğunu bilerek yaşamına devam etmek zorundaydı.

“Hayır, hayır, bu benim hatam. Onun için geri dönmem gerek.” Vhalla’nın sesi uzun süreden beri ilk defa böylesine ağlamaklıydı.

“Vhalla...”

“Onu geride bırakmamam gerekirdi. En yakın olan bendim.” Vhalla gözlerini kapıya odaklamış, Aldrik’in onu bölmesine izin vermiyordu. “O benim arkadaşımdı, akrabam olacaktı ve ben onu ardımda bıraktım! Bunu yapmasına neden izin verdim ki?”

“Çünkü başarabileceğimi biliyordun.” Bir kadın sesi onu susturdu. Vhalla bakışlarını yavaşça Jax’in atına çevirdi. Batılı adamın ardında ona sıkıca sarılmış bir çift zümrüt yeşili göz vardı ve Vhalla bu gözleri iyi tanıyordu. Jax’in pelerini onu gizlemişti

ve şimdi zafer duygusuyla sırtıyordu. "Beni böyle umursadığını hiç bilmiyordum. Vakti gelince Günbatımı Ayini'mde olacağından emin olmak istiyorum. Sanırım gözünün yaşı hiç dur--"

Elecia'nın sözleri Vhalla'nın ona sarılmasıyla bir homurdanmaya döndü. Eyerin üzerinde olmaları ve Jax'in hemen bitişikte olması garipti ama Vhalla bunu umursamıyordu. Elecia'yı sıkıca kucaklayarak kadının gerçekten burada ve hayatta olduğuna dair kendine güvence verdi.

"Öldüğünü sandım."

"Bütün bu sarılma saçmalığı kuzenim olduğunda da devam edecek mi?" diye söylendi Elecia. "Çünkü Batı'da bu tip şeyler yoktur."

"Ölümüne sebep olduğumu düşündüm." Vhalla, Elecia'nın huysuzluğuna gülümseyerek biraz geri çekildi.

"Eğer öldürülseydim bu benim hatam olurdu; olmam gereken yerde değildim çünkü. Yaptıklarımızı yapmamız için emir vermen yüzünden değil." Kadının sesi belirgin biçimde yumuşamıştı. "Senin için inanması zor olabilir, Vhalla Yarl ama dünya senden ibaret değil."

Vhalla rahatlamayla gülümsedi. Elecia kendini Doğulunun kucaklamasından kurtardı ve kendi atına binmek üzere eyerden indi. Vhalla'ya bir kez daha hafifçe gülümseyip başıyla Aldrik'e belli belirsiz şekilde selam verdi.

"Hazır iblisler yoğunken yolumuza devam edelim." Aldrik son defa kapı tarafına bakındı. "Karşımıza çıkan ilk soylu hane de dinleniriz."

Şafağa doğru atlarını sürdüler. Vhalla kumulların üzerinden doğan güneşe baktıkça rahatlaması bedenini sarıyordu. Doğu'dan çıkabilmişlerdi. Endişelenmesi gereken milyon tane şey vardı: babası, Hastan, Victor'un ilerleyişi ve menfur şeylerin yaratılması. Ama kısa süreliğine de olsa saçlarında dolanan rüzgârın tadını çıkarmak üzere kendini bıraktı. Dostlarla olmanın tadını çıkardı. Ve onları muazzam şeylerin beklediğine inanıyordu.

NİHAYET BİR MALİKÂNEYE vardıklarında evin lordu, İmparator'u, müstakbel İmparatoriçe'yi ve eşliğindekileri ağırlamaktan onur duyacağını söyledi. Kimliklerini açıkladıklarında onları açık kollarla karşıladı. Kahvaltı sırasında Aldrik'le uzaktan akraba oldukları üzerine bitmek bilmez bir gevezeliğe başladı. Şükür ki tam zamanında konuşmayı bitirip onlara odalarını gösterdi. Aldrik'in kendi odası vardı, Elecia bir odayı Vhalla ile paylaşacaktı, Fritz'le Jax de öyle.

Vhalla'nın bir havluyla yüzünü kurularken farkına vardığı üzere, kendini Elecia ile baş başa bulduğu ilk andı bu. Kadını bir yıldan fazladır tanımasına rağmen baş başa hiç zaman geçirmemişlerdi.

"Peki, adam gerçekten de sizinle akraba mı?" diye adamın gevezelikleri üzerinden sohbet açmaya çalıştı Vhalla.

"Kim bilir?" diyerek kendini yatağa atıp esnedi Elecia. "Batı kadimdir ve aile ağaçları geniştir."

Vhalla uzun bir süre bunu düşündü. Batı soylularıyla önceki karşılaşmalarını gayet net hatırlıyordu. Alçak yatağın kenarına çöktü.

“Ne oldu?” diye sordu kıvrıkcık saçlı kadın çekinerek, sormaktan pek de emin değilmiş gibiydi.

“Senin de başını ağrıtmayayım.”

Elecia gözlerini abartıyla devirdi. “Zavallı Vhalla, etrafında yardım etmek isteyen o kadar çok insan olmasına rağmen dertlerini tek başına yükleniyor.”

“Bazen çok kırıcı olabiliyorsun, biliyor muydun?” diyerek hafifçe gülümsedi Vhalla.

Elecia omuzlarını silkti. “Dobra biriyim. Eğer bunu kabalık olarak görüyorsan bu senin sorunun.”

“Senin bu huyunu seviyorum.”

“Ben de sevdiğin bir şey mi var?” diye yapmacık bir şaşırma ifadesi takındı Elecia. “Ben de düşman olduğumuzu sanıyordum.”

“Bir süre senin hakkında ne düşüneceğimi bilemedim.” Vhalla yatağa uzanıp üzerini örttü.

“Eh, bu durum karşılıklıydı. Aldrik’in sende ne gördüğünü hiç bilemiyordum.”

“Bilemiyordun? Geçmiş zaman demek,” diye belirtti Vhalla.

“Geçmiş zaman.” Elecia seçtiği kelimelerden geri adım atmayı denemedi. “Daha katetmen gereken çok yol olduğunu düşünüyorum ama gelişme kaydettin.”

“Gerçekten çok teşekkürler.” Bu itirafların Batılı kadından gelmesi Vhalla için çok şey ifade ediyordu.

“Evet, şey...” Elecia’nın rahatsız hissettiği açıktı. “Az önce canını sıkışın şey bu olamaz.”

“Bu lorda güvenilebileceğimizden emin misin?”

“Sende başka türlü bir intiba mı uyandırdı?” Şüpheci yaklaşılabilecekken sorusu ciddiye.

“Hayır ama... Onun Jadar Şövalyeleri’nden olmadığını nereden bileceğiz?” Vhalla, sırf Albay Schnurr’u geri püskürttü diye vazgeçmeyeceklerini bilecek kadar tanıyordu Jadar Şövalyeleri’ni. Schnurr liderlerinden biriydi ama şövalyeler yüz yıldan uzun süredir var olan bir teşkilattı ve daha uzun bir süre de var olacak gibiydi.

Elecia bunu uzun bir süre düşündü. "Öyle olsa bile büyük ihtimalle şu an harekete geçmeyeceklerdir."

"Aldrik yüzünden mi?"

"Kısmen," diyerek başıyla onayladı Elecia. "Eğer durum tahtta Batılı kanını taşıyan biri mi yoksa bir Güneyli mi oturacak sorusuysa, hangisini seçeceklerine hiç şüphem yok. Ailemize karşı duydukları tüm nefrete rağmen." Bu son sözlerde biraz acı vardı. "Dahası, amaçları her zaman kristaller oldu. Mağaraların açılmasıyla bu yarışı kaybettiler gibi. Bir amaçsızlık krizi yaşadıklarından eminim ve büyükbabam zeki biri olduğundan bunu sadakatlerini kazanmak adına kendi yararına kullanacaktır."

"Onların sadakatini istediğimden şüpheliyim."

"Karamsarlık hiç yakışık almıyor, Leydi İmparatoriçe," diye alay etti onunla Elecia.

Vhalla homurdandı.

"Değil mi ama," diyerek güldü Elecia. "Gören de görgü kuralı nedir bilmiyorsun sanır." Vhalla gözlerini devirip yüzünü buruşturan Elecia'ya baktı. "Neyse, yorulдум ben, ışığı kapa da uyuyayım."

"Ne demek, elbette, Leydi Ci'Dan," dedi abartılı bir zarafetle Vhalla ve kadının isteğine uydu.

"Leydi Ci'Dan, bunu sakın unutma," diye mırıldandı Elecia. "Ne de olsa her şey bittiğinde hizmetlerim sebebiyle sonraki Batı Leydisi unvanını almayı bekliyorum."

"Anlaştık," diye karşılık verdi Vhalla dürüstçe.

Sonraki iki gece boyunca Vhalla ile Elecia aynı yatağı paylaştılar. Üçüncü gece bir han bulabildiler ve Vhalla yine Aldrik'in kollarında olmanın keyfini çıkardı. Elecia kötü bir yatak arkadaşı değildi; hatta geçen her günle beraber Vhalla kadının arkadaşlığından keyif almaya başlamıştı.

Ama hiçbir şey Aldrik'in nefesini teninde hissetmekten, hareketlerinden, karanlıkta ona fısıldamasından daha iyi olamazdı. Vhalla hepsinin tadını çıkardı. Etrafındaki bütün bu kargaşaya

rağmen, sevgili   Verdiğinden emin olmasını sağlayan birçok şeyden biri de buydu.

Aldrik onları bir çift olarak tanıttıkça adamın yanında zarif bir şekilde durmak her gün daha da kolaylaşıyordu. Karnındaki kelebekleri bastırmak için elini karnına götürmesi hâlâ devam ediyordu ama bu da gitgide azalıyordu. *Bütün bunlar Norin'de başlayacak olan yeni bir hayatın alıştırmaları,* diye hatırlattı kendine.

"Bu akşam sizi ağırlamak benim için büyük zevk," diye övgü dizedi lord onlara, bir akşam yemekten sonra içkilerini yudumladıkları sırada. Aldrik bir kadehi adabı muaşeret gereği isteksizce kabul etmişti. Her ne kadar lord onlara kadeh kaldırdıktan sonra mecburi bir yudum almış olsa da zaman zaman sessiz bir çekişmeyle gözlerini kadehe dikiyordu.

"Güney Senatosu'na geldiğiniz gün, büyük bir kadere yazgılı olduğunuzu biliyordum. Bana kalırsa hepimiz biliyorduk bunu."

Adam yalanlarını sıralarken Vhalla gülümsedi. "Öyle mi?"

"Doğal bir zarafetiniz ve seçkinliğiniz vardı, taht için doğmuş gibiydiniz. İmparator'umuzun yanında olmak o Kuzeyli kızdansa size yaraşır."

"O zaman ne dediysem arkasındayım. Bu İmparatorluk, İmparatoriçe olarak Prenses Sehra gibi birine sahip olsaydı şanslı olurdu." Vhalla bölgeler arasındaki herhangi bir husumete göz yumacak değildi. *Bir barış İmparatorluğu;* nefes aldığı sürece bu hayalini bırakmayacaktı.

"Şüphesiz." Lord, Vhalla'nın Aldrik'in eski nişanlısına olan övgüsünü karşılayacak denli hitabete sahip değildi.

Aldrik hafifçe gülümseyerek, lordun Vhalla'nın söyledikleriyle cebelleşmesinin keyfini çıkardı. Vhalla soyluları yönlendirmeye alıştıkça Aldrik'in yanı sıra küçük oyunlar oynamaya başlamıştı. Henüz kuklacı seviyesine eriştiğini düşünmese de gelişme kaydettiği şüphesizdi.

"Norin'de evlenme planlarınız olduğunu duydum. Bu çok etkileyici."

"Aşkımızı resmi hale getirmeyi dört gözle bekliyorum." Aldrik hafifçe Vhalla'nın elini sıktı.

Vhalla ona gülümsedi. Aldrik, Norin'deki düğüne karşı bir itirazı varsa bunu dillendirmesi için onu teşvik etse de Vhalla tek kelime etmemiştir. Doğu'dan kaçmalarından evvel her şey o kadar karmaşıktı ki bunun üzerine düşünme fırsatı bulamamıştı. Ve bu fırsatı yakaladığında ise fikir aklında bir olgu olarak yer etmişti bile.

"İletişimde olduğum diğer leydi ve lordlar da tahta geçmeden evlilik kararı almanız konusunda şaşkınlıklarını ifade ettiler."

Aldrik lordun dile getirmediği soruyu cevapladı. "Güney'e döndüğümde bu, hem atalarımın evini tekrar sahiplenmek hem de gelinime gelecekteki evini tanıtmak için olacak. Solaris İmparatorluğu halen güçlüdür. Bugünün işini neden yarına bırakayım?"

"Ben daha iyi ifade edemezdim." Lord bu cevapla tatmin olmuşa benziyordu; Vhalla ise soyluların daha ne kadar oyunu olduğunu merak ediyordu, Aldrik'in Norin'de evlenmeye karar vermesini sağlayan, onun anlamadığı oyunlar. "Her ne kadar başkentteki tapınağın düğün töreni için öncelikli bir yer olduğunun farkındaysam da Batılı düğününü hevesle bekliyorum. Belki de bu bir geleneğe dönüşür?" dedi lord. "Merhum prense-simiz de İmparator'la Norin'de evlenmişti."

Vhalla, Aldrik'e kaçamak bir bakış attı. Aldrik'in yüzü duygularını ele vermiyordu ama Vhalla onun merhum annesinden bahsedildiğindeki gerginliği neredeyse fiziksel olarak hissedebiliyordu. Vhalla nişanlısındaki gerginliği anlayarak kadehini masaya bıraktı.

"Lütfen bana müsaade edin." Sonra ayağa kalktı. "Günler süren yolculuğun ardından bitkin düştüm."

"Leydim, size eşlik etmeme izin verin." Batılı lordun yanı sıra Aldrik de ayağa dikilmişti.

"Sorun yok, Aldrik, sadece yorgunum. Lütfen muhabbetin tadını çıkar," diye teşvik etti onu Vhalla.

Vhalla onun bütün lordlarla vakit geçirmesi gerektiğini biliyordu. İmparatorlukları hatırı sayılır derecede, soyluların kayıtsız şartsız sadakatlerine ve kaynaklarına dayalıydı. Ve biliyordu ki, haksız yere olsa bile, bazı konular erkekler arasında daha kolay paylaşılıyordu ve Aldrik'in bu fırsatı lehine kullanacağından şüphesi yoktu.

Söylediği gibi odasına çekilmedi. Doğu'dan beri Fritz'le baş başa pek zaman geçirememişlerdi. Güneyliyi odasında şömine-nin yanındaki rahat bir koltuğa kurulmuş halde buldu.

"Pek rahat görünüyorsun." Vhalla kapıyı ardından yavaşça kapattı.

"Hem de ne rahatlık. Gel de bana katıl, Vhal." Fritz üzerindeki battaniyeyi açtı.

Vhalla bu daveti seve seve kabul ederek koltukta yanına sıkıştı. "Gerçekten rahatmış. Ne kitabı buldun öyle?"

"Acayip sıkıcı bir şey. Aile otobiyografileri derlemesi. Hepsi de ne kadar muhteşem olduklarından bahsediyor."

Vhalla gülerek birkaç sayfa karıştırdı. Başını iki yana salladı. "Soylular."

"Şu konuşana bak, *sen* de soylusun. Pek yakında hepsinin en soylusu olacaksın."

Vhalla başka zaman yapacağı gibi gülüp geçmek yerine ateşe bakıp durakladı. "İyi iş çıkaracağımı düşünüyor musun?"

"Hayır."

Vhalla şaşkınlıkla ona bakakaldı.

"Bunu *biliyorum* zaten." Arkadaşı onu neşeyle dürtükledi. "Kendinden şüphe etme."

"Eğer edecek olursam beni temin etmek için yanımda olacak mısın?"

"Her zaman."

Vhalla elindeki kitabı kapatıp Fritz'in omzuna yaslandı. "Haklısın, bu kitap çok sıkıcı. Bunun yerine bana kendinle ilgili bir hikâye anlat."

“Eh, sanırım eğer İmparatoriçe bir hikâye talep ediyorsa iste-
diğini alır.”

“Henüz İmparatoriçe değilim.”

“Henüz,” diyerek sadece bu sözcüğe katıldı Fritz. “Pekâlâ, bakalım neyimiz var...” Daha rahat bir şekilde uzanmak için kıpırdandı. “Kule’ye katıldığımda çoğu zaman yalnızdım. Nasıl arkadaş edineceğimi gerçekten bilmiyordum. Hep kız kardeşle-
rim olmuştu yanımda ve bana katlanmak zorundalardı. Ama so-
nuçta sen de biliyorsun, evimiz kasabadan uzakta ve ailem hep
büyüm başka bir çocuğu dondurur ya da daha kötüsünü yapar
diye endişeleniyordu. Bu yüzden diğer çocuklarla pek iletişimim
olmadı.”

Fritz gibi en iyi durumlarda bile büyü bölücü bir güçtü.

“Nihayet kendim gibi insanların arasındaydım ve etrafıma
ördüğüm duvarı nasıl yıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.
Bir ders sonrası Larel bana acıdı ve kütüphanede yanıma geldi.
Üç ay boyunca her gün aynı saatte, aynı masada buluştuk. Hiç
kelimelere dökmedik ama ikimiz de birbirimizi bekleyeceğimizi
biliyorduk.”

“Bu, seni bulduğum masa mıydı?” Vhalla bu dağınık saçlı
Güneyliyi ilk görüşünü anımsadı. Sanki bir ömür geçmiş gibiydi
üzerinden.

“Evet, öyle.” Fritz yanağını Vhalla’nın alnına dayadı.
“Grahm’la da orada tanıştık... Bir gün içeri girdim, bir de baktım
masam kapılmış. Şimdi, eski ben olsa gider başka yere otururdu.
Ama o masa *benim* masamdı ve Larel’le arkadaşlığım beni daha
cesur biri yapmıştı. Dahası, Grahm gerçekten ama gerçekten çok
sevimliydi.”

Vhalla hafif bir gülümsemeyle gözlerini yumdu. Fritz’in han-
gi sıklıkla Grahm’ı düşündüğünü merak etti. Uykuya dalmadan
hemen önce, arkadaş olduğu bu Doğulu adamın hâlâ hayatta
olup olmadığını düşündü.

EVİNDEN AYRILDIKTAN sadece birkaç hafta sonra Vhalla kendini yine Kesişim’de buldu. Bundan daha iyi bir manzara olamazdı doğrusu. Şehrin çarşılarının hareketliliği, sokaklarda her tipten insanın dolaşması. Victor’un zorbalıkları ya da Vhalla’nın daha önce buradayken yaşadığı nahoş olaylar havadaki enerjinin ve buradaki güzel anıların etkisini köreltmezdi.

Burası dünyanın merkeziydi. Burası Vhalla’nın evleneceği adama aşkını ilan ettiği yerd. Arkadaşlar bulduğu ve onları kaybettiği yerd. Kendi içindeki gücü keşfettiği yerd. Burada hayaller kurmuş, ağlamış, gülmüş ve –buraya varır varmaz fark ettiği üzere– geleceğe bir bakış atmıştı.

Bilindik İmparatorluk otele doğru giderlerken Vhalla’nın bakışları büyük çarşıya kilitlenmişti. Birden içinde büyük bir merak uyanmıştı.

O gece kulağının dibindeki Aldrik’in soluğu sakin ve düzenliydi. Aldrik artık alışkanlık haline getirdikleri şekilde Vhalla’nın sırtına sarılıp kıvrılmıştı. Aldrik’in son hareket edişinden beri bir saat geçmişti, Vhalla ilk defa uykusuzluk çekme konusunda

Aldrik'i geride bırakmıştı. Bir zamanlar uyumakta sıkıntı çeken prens şimdi başını yastığa koyduktan nispeten kısa süre sonra uykuya dalan ve gece boyunca uyuyan İmparator'a dönüşmüştü. Tabii müstakbel İmparatoriçe'siyle bazı *aktiviteler* için bilinçli olarak uyanık kalmıyorsa.

Vhalla hayli uzun süren bir dizi küçük kıvrılmayla kendini Aldrik'in kollarından kurtardı. Aldrik şikâyetçi mırıltılarla kımıldandı ama Vhalla o uykuya tam anlamıyla dalana kadar bekledi. Karanlıkta onu zar zor seçebiliyordu, yine de perdelerin arasından içeri süzülen ay ışığıyla yüzü belli oluyordu.

Aldrik'in ifadesi rahatlamış ve neredeyse huzurluydu. Vhalla bu gece, Kesişim'de en son birlikte kıvrılıp yattığı adamdan çok farklı bir adamla yatağa girmişti. Aldrik'in teni sıhhatli bir ısıltı saçıyordu ve gözlerinin altındaki koyuluklar hafiflemişti. Batı'daki yolculukları şimdiye değin hayli kolay olmuştu; sanki hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir kışın ardından buzları çözülüyormuş gibi hissettiriyordu bu.

Vhalla yavaşça yataktan kalkıp doğruldu. Aldrik'in elleri bataniyeyi Vhalla'nın az önce olduğu yerden sıkı sıkı kavramıştı ama başka bir uyanma belirtisi göstermiyordu. Vhalla banyoya geçip kapıyı ardından sessizce kapattı. Soğuk fayansta çıplak ayaklarıyla Vhalla buradaki dolabı karıştırmaya başladı. İmparator'un teşrifi önceden duyulmuş ve otelin dolabı onları karşılamak adına zengince ve şatafatlı kıyafetlerle doldurulmuştu.

Vhalla üzerine bir tunik geçirip yaralı omzunu ovalarken onlara düzülen övgüleri düşündü. Batılı lord ve leydiler *Rüzgârgüdücü'yü* İmparator'ları için başarılı bir seçim olarak görüyordu. Vhalla onları bir Sıradan olduğunu söyleyerek düzelttiğinde bunu duymuş gibi görünmüyorlardı. Önyargılarla uğraşmak şimdi de Batı'ya doğru yola çıktıkları ilk zamanki kadar zordu.

Vhalla giyinip başını karanlık odaya uzattı. Vhalla kapıyı kenara kaydırıp dışarı çıkarken Aldrik hâlâ hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Vhalla elini saçından geçirip Aldrik'in hevesli ellerinin buklelerinde bıraktığı düğümleri çözdü. Ondan bu şekilde

gizlice kaçtığı için kendini suçlu hissetmesi gerektiğini biliyordu ama cevap bulması gereken bazı sorular vardı.

Günün her saati kalabalık olan ana lobiden kaçınıp arka kapıdan çıktı. Kapüşonu çekili ve başı öne eğikken kimse onu umursamadı. Mümkün olduğunca göze çarpmamaya çalışıyordu. Gölgelelerin arasında kaybolmayı umuyordu.

Kesişim bu geç saatlerde bambaşka bir yerdi. Birçok dükkân gündüz açılmak üzere kepenkleri indirmişti, bazıları ise yarı sarhoş ve paspal görünümlü müşterilere hizmet etmek üzere daha yeni açılıyordu. Caddelerin köşelerine davetkâr bakışlı kadın ve erkekler dizilmiş, gelip geçenlere ümit ve zevk vadederek el işaretiyle çağırıyorlardı.

Vhalla kapüşonunu daha da çekti, şu an müstakbel İmparatoriçe Solaris olmanın vakti değildi.

Kenardaki şaibeli figürlerden biri Vhalla'yı çağırıp onu gölgelerden çıkıp caddenin ortasına yönelmeye mecbur bıraktığında, Vhalla oteli neden terk ettiğini sorgulamaya başlamıştı. Yapmak üzere olduğu şeyden bir parça utanç da duyuyordu, arkadaşlarının duydukları güvene rağmen yüreğinde var olmaya devam eden şüphenin verdiği utançtı bu. Aldrik, geleceklerinin aşk, bereket ve mutlulukla dolu olacağına yemin ediyordu. Ama gelecek günün ne getireceğini bilemezken önlerindeki yılları nasıl bilebilirdi ki?

Karanlığın içinden birden ortaya çıkıveren tanıdık bir dükkân onu düşüncelerinden çekip çıkardı. Masanın üzerindeki tek bir mum ışığı sayılmazsa dükkân tamamen karanlıktı. Vhalla'nın eli omzundan boynuna kaydı ve şüphelerinden dolayı onu bağışlaması için sessizce Aldrik'e yakardı.

Girişteki perde onu davet edercesine kenara çekilmişti, Vhalla gözünü karartıp içeri girdi. Görünmez bir güç, Vhalla içeri girdikten sonra perdeyi örtünce Vhalla gözleri ani karanlığa alışmaya çalışırken şaşkınlıkla arkasına döndü. Bakışlarını tekrar önüne çevirdiğinde mum ışığıyla aydınlanan bir yüzü ona bakarken buldu.

“Geleceğini biliyordum.” Kadının sesi ipek kadar yumuşak ve Vhalla’nın şimdiye kadar duyduğu bütün enstrümanlardan daha melodikti. Çağırıyordu. Yalvarıyordu. İnsanların vermek isteyip de dile getirmekten korktukları sözleri yansıtıyordu.

“Biliyor muydun?” Vhalla, kadının ardında durduğu alçak boylu vitrinin boş olduğunu fark etti. Bir zamanlar türlü şeyle dolup taşan raflar şimdi ıssızdı, sadece gölgeleri barındırıyorlardı.

“Bu sözleri ilk duyuşun değil, Vhalla Yarlı.” Kadın mumun yarattığı aydınlık çembere doğru öne çıkınca Vhalla onu daha iyi görebildi. Kadın eskiden daha süslü kaftanlar giyerdi ama bu defaki altın işlemeli, düz beyaz renkteydi. Uzun, siyah saçları kumaşın üzerinde keskin bir tezat oluşturuyordu. Vhalla, İmparatorluk renklerini böylesine cesurca giyen kadın karşısında şaşkınlıkla bakakaldı. “O zaman da doğru değil miydi?”

“Neden bahsediyorsun?” Vhalla’nın hafızasında Aldrik’in kütüphanede ilk karşılaştıkları geceki yüzü canlandı.

“Neden bahsettiğimi biliyorsun.” Kadın parmak uçlarını masaya dayayıp, yavaşça yürüyerek elini yüzeyde gezdirdi. “Tacını giydiğin adam sana bu sözleri söylemişti.”

“Bunu nasıl biliyorsun?” Vhalla, Aldrik’in saraydaki odasında tacını Vhalla’nın başına koyduğunu hatırlayarak elini alına götürdü. Orada o zaman kimse yoktu ve ne o ne de Aldrik bundan başkasına bahsetmişti.

“İlk karşılaşmamızda adını nasıl bildiysem bunu da öyle biliyorum. Beni aramanın sebebi de bu bilgim zaten.”

“Madem bu kadar biliyorsun, öyleyse neden burada olduğumu da biliyorsundur.” Vhalla kendi kendine cesur olması gerektiğini hatırlattı. Bu kadın ne çeşit güçleri sahip olursa olsun korktuğunu göstermemeliydi. Cesaretini kolayca topladı ve zihninin derinlerinden gelen yumuşak bir ses, burada başına bir şey gelmeyeceğini fısıldıyordu.

“Biliyorum.” Kadın ellerini önünde kavuşturup vitrine yaslandı. Yanan mum ardında kaldığı için ifadesi gölgede kalıyordu.

Gözleri dışında. Vhalla bu gözlerin sıradışı parıltısını kafasında uydurduğuna emindi, bir ışık oyunuydu muhakkak...

"Öyleyse başlayalım. Hâlâ araçların var mı?" Vhalla boş odada gözlerini gezdirdi.

"Hadi başlayalım," diye hemfikir oldu kadın. "Ama bu gece onlara ihtiyacım yok."

"Meraklar dükkânları bu şekilde işlemez mi?"

"Geleceğini şimdiden alevlere atıp kaderinin üç dönüm noktasını işaretledin, Vhalla Yarlı." Kadın bir elini yumruk şeklinde kaldırıp parmaklarını çözdü. "Bu karşılaşmalardan birinde sana yol göstermeye çalıştım. Diğerinde seni kurtarmak için uğraştım. Benimle sadece bir karşılaşman kaldı."

"Ne?" Vhalla kadının ne ima ettiğini idrak etmeye çalıştı. Daha önce Vi'yle sadece bir defa karşılaşmıştı ve bu yine bu dükkânda olmuştu. Ya da o böyle düşünüyordu. Achel'i çaldığı gece gördüğü, havada bir *tüy* gibi parıldayarak uçuşan büyü aklına geldi. "Kuzey'de mi? O sen miydin?"

"Öyle."

"Ve Jadar Şövalyeleri, değirmendeki gece." *Un çuvalları.*

"Öyle," diye tekrarladı kadın.

"Nesin sen?" Vhalla'nın damarlarında bir korku dolanmaya başladı. Kesişim aniden çok uzakta gibi gelmeye başlamıştı; Vhalla önündeki kadının yanında kendini yapayalnız hissetti. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bu gece senin soruların için değil," dedi Vi. "Büyük bir güce sahibim ama kaderinin dönüm noktasında değilken sana gelmek benim için bile tüketici."

"Eğer sorularıma cevap vermeyeceksen başka işimiz yok demektir." Vhalla gerileyip elini perdeye attı ama onu bulamadı.

"Söyle bana, bu dünyayı seviyor musun?"

Soru Vhalla'yı hazırlıksız yakalamıştı. "Tabii ki seviyorum."

"Tabii ki," diye tekrarladı kadın. "Bunu ne kadar çok söylediğinin farkında değilsin. Tabii ki bunu yaparsın, tabii ki oraya gidersin, tabii ki senden beklenen şeyleri yerine getirirsin."

Vhalla'nın zihninde bu sözleri söylediği birçok an canlandı. Bunu *o kadar* sık söylemiyordu, değil mi? Herhangi birinden daha çok söylemediği kesindi.

"Neden biliyor musun?" Başını merakla yana yatırken birkaç saç teli kadının omzundan aşağı döküldü. Bu retorik bir soruydu, kadın devam etti, "Çünkü bunun için yapıldın sen. Bu şeyler senin kaderinde olan şeyler. Daha prensinle karşılaşmandan, onun kalesine varmandan çok önce kaderin kızıl iplikleri seni Doğu'dan çekip bütün bunları harekete geçirdi."

"Ana'dan bahsediyorsun."

"Eğer seçtiğin isim buysa." Kadın gülümsedi. "Bir girdaba yakalandın. Defalarca ve defalarca kaderini görev bilinciyle tekrar edeceksin. Eğer kaderin kendisini değiştiremez ve dünyamızı kurtarmazsak."

Kadın vitrinden uzaklaştı. Vhalla'ya doğru süzülürken çıplak ayakları hiç ses çıkarmadı. Vhalla, şimdi daha yakınında olan kadının gözlerindeki kızıl parıltıyı artık inkâr edemiyordu.

"Seni görmeme izin ver," diye fısıldadı kadın.

Vhalla donakalmıştı, kadının kapüşonunu indirmesine izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar acizdi. Kadının yüzünden garip bir özlemle karışık keder okunuyordu.

"Beklediğimden daha gençsin ve omuzlarında çok yük var, müstakbel İmparatoriçe."

"İmparatoriçe olacak mıyım?" Vhalla Alevtaşıcı'nın ağzından duyduğu ilk kesin sözcüğe atlamıştı.

"Olacaksın." Kadın bir adım geriledi. "Sana söylemiştim, aradığını bulacaksın."

"Ama bunu hiç..."

"O adamı arıyordun," diye ani bir yoğunlukla lafını kesti kadın. "Onun kim olduğunu ve unvanının ne anlama geldiğini biliyordun, her ne kadar bunu kabul etmesen de onunla birlikte olmanın nereye varacağını biliyordun. Ve şimdi ona sahipsin."

"Bütün bunları zaten biliyorum." Vhalla'nın kadının geleceğe dair yorumlarına geri dönmesine ihtiyacı vardı.

“Söyle bana, feda ettiğin şeye değdi mi?” Kadın yine ellerini önünde kavuşturup vitrine yaslandı.

“Feda etmek mi?” Vhalla’nın aklına feda ettiği bir dolu şey gelse de bunların hiçbirini öylece dile getirecek değildi.

“Feda ettiğin bu dünya.”

“Hayır, öyle yapmadım...”

“Onun için, daha ilk filizlendiğinde büyüünü Defetmekte tereddüt ettin. Onu savunmak için, onun İmparatorluk’u için baltayı, kristal silahların sonuncusunu alıp ilk var olduğu yere götürdün. Gizli kalabilecekken o adamın gerçekliklerine cevap aradın. Güneşli bir sahnede durabilmek için gecenin örtüsünü ve yuva hayallerini bir kenara attın.”

“Hayır...” Vhalla’nın kalbi hızlanmaya başlamıştı. “Hayır, ben... ben doğru olanı yaptığımı düşünmüştüm. Sadece onun için değil, herkes için. Bilmiyordum. Bütün bunları bana önceden söylemeliydin.”

“Söyledim.” Kadının yüzünden bir gülümsemenin gölgesi gelip geçti.

“Hayır, evet, hayır!” Vhalla hüsrarla başını iki yana salladı.

“Bu kadar çok kelimeyle değil,” diye devam etti Vi. “Ama Tanrıların dilini ölümlülerin diline aktarmak zordur. Senin için elimden geleni yaptım.”

“Eğer bilseydim...”

“Farklı bir şey yapmazdın.” Bunları söylerken kadının sesinde derin bir keder vardı. “Artık bunu biliyorum. Kader girdabını net olarak gördüm.”

“Bu doğru değil,” diye ısrar etti Vhalla.

Kadın bir süre duraklayıp Vhalla’nın hakkında bir yargıya vardı. “Tıpkı Aldrik gibi Kara Kule’yi yöneten bir adam tarafından kandırıldın. Tıpkı onun gibi mağaralara götürüldün. Tıpkı onun gibi kapıları açmak için kullanıldın. Tıpkı onun gibi anne-siz büyüdün. Tıpkı onun gibi savaşa zorlandın.

“Birçok açıdan tıpkı onun babası gibi.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Annen, kendi annesinin yargılanma ve zulümden ya da daha beterinden kaçıp gizlenmesini izlemek zorunda kaldı.” Vhalla’nın, çocukluğu üzerine yeni öğrendiği bilgiler kadının sözlerini olduklarından daha ağır hale getiriyordu. “Annen senin içinde de aynı geleceği gördü.”

“Bunlar hakkında hiçbir şey bildiğin yok,” dedi Vhalla sertçe.

“Aldrik’in sana söylediği ilk sözleri de bilmediğim gibi mi?” Kadın koyu renk kaşlarından birini havaya kaldırmıştı.

“Kimsin sen?” Vhalla’nın sesi yükselmeye başlamıştı.

“Ben, sana bir seçenek sunmak üzere olan kişiyim. Her şeyi değiştirecek ve girdabı kıracak şeyi harekete geçirecek bir seçenek.” Vi nihayet sadede gelmişti. “Söyle bana, Vhalla, kısıtlı görüşünle görebildiğin kadarıyla, İmparator’un çocuğu nasıl büyüyecek?”

“Ne?” Elinin içgüdüyle karnının alt kısmına yerleştiğini fark etmemişti bile.

“Düşün.”

Kadının sözlerini anladığı anda Vhalla’nın gözleri kocaman açıldı. Vhalla annesiz büyümüştü. Aldrik annesiz büyümüştü. Eğer kadının öngörülerine inanılacak olursa Aldrik’in babası da ebeveynlerinden biri olmadan büyümüştü. Son öğrendiklerinin ışığında Vhalla annesinin tam olarak neden annesiz büyüdüğü’nün detaylarını merak etmek zorunda kaldı.

“Hayır.” Vhalla, kadının bahsettiği girdabı kısacık bir an için gördü. Kaderin döngüsü onu ve sevdiği herkesi esir almıştı. Vi’ye doğru tökezleyip kadının sıcağı elini tuttu. “Alevlerde gördüğün gerçeğin bu olmadığını söyle bana!” Vhalla kendi canı için değil, Aldrik’i ve henüz tanışmadığı çocuğunu bırakmamak için yalvarıyordu.

“Yalan söylememi mi istersin?” Kadının sesi, teninin aksine buz gibiydi. “Sana yalan söylemeyeceğim ama bir seçenek önerebilirim.”

"Seçenek mi?" diye tekrarladı Vhalla uyuşmuş bir halde, kadının parmak uçlarından bütün bedenine garip bir karıncalanma hissi yayılıyordu.

"Eğer şimdi gidersen, esir halde kalırsın. Sen ve bütün tanıyıp sevdiklerin de bu şekilde devam eder, hep aynı şekilde, sonsuza kadar. Kaderin açlığı muazzam ve asla doymayacak."

"Ya da?.." Vhalla kendini gelecek cevaba hazırladı.

"Ya da yeni bir kader inşa edersin." Kadın elini belindeki geniş kuşağa soktu. Ucunda tanıdık bir cep saati asılı olan gümüş bir zincir çıkardı. "Rüzgârgüdücü güçlerini yeniden kazan ve dünyada yeniden kurulacak dengenin temeli ol."

"Bu..." *Onca ay evvel istemsizce bir muhafaza mı yaratmıştı?* "Tabii..." Vhalla kendini durdurup kelimelerini değiştirdi. "Evet, yeni bir kader inşa etmek istiyorum."

Vhalla uzandığında kadın saati geri çekip avucuna aldı. "Sana demiştim, kader aç ve hakkı olanı alması gerekir. Önünde uzananı feda etmeden yeni bir gelecek kazanamazsın."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Bu dünyanın ihtiyacı olan İmparatoriçe olup olmayacağını seçeceksin. Geleceğini kaderin sunağında, Tanrıların ve insanların huzurunda feda edip etmeyeceğini. Bu dünyayı kurtarabilecek İmparatoriçe olup olmayacağını. Bu girdabın nihayet son bulması için benimle anlaşma yapıp yapmayacağını." Vi parıldaayan tehlikeli gözleriyle dikkatle Vhalla'nın vereceği tepkiyi izliyordu. "Zamanı, zamanla satın al."

Bir avuç Aldrik'in saati üzerine kapandı ve Vhalla kadının ne istediğini hemen anladı.

"Büyünü geri kazanmak için saatten vazgeçersen Aldrik'in yanında olmayacağını mı düşünüyorsun?" Kadın hafifçe gülümsedi.

"Olacak mı?" diye sordu Vhalla.

"Başka öngörü yok; buna gücüm kalmadı. Seçeneklerin önünde: Değişmeden kal ve dünyayı tüketmekle tehdit eden bu

girdabın içinde esarete devam et. Ya da senin için en kıymetli olanı, önündeki geleceği senden ve benden daha büyük bir şey için feda et.”

Vhalla'nın bütün bedeni titredi. Çekip gitmek istiyordu. Bedeninin her yanı, hiç ayrılmaması gereken yatağına dönmesi için çılgınlık atıyordu. Vi'nin sözlerini hiç duymamış gibi yapmak istiyordu. Kadın bir hayalden fazlası değilmiş gibi yapması için zihnini zorladı.

Ama yüreği biliyordu. Zihni bu olup bitenlerin hepsini idrak edemese de derinlerde bir yerde ruhu, Vi'nin dediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Saatin görüntüsüyle, büyüüne geri kavuşmanın düşüncesiyle içi acıdı.

“Daha sonra gelmeme izin ver,” diye denedi Vhalla. Aldrik'i istiyordu, en azından bunları ona danışmak istiyordu.

“Olmaz. Bir dahaki gelişinde beni bulamayacaksın. Sana gelebileceğim sadece tek bir sefer daha var.”

“Öyleyse seçimimi bu gelecek sefer görüştüğümüzde yapacağım.” Aptalcaydı ama Vhalla bu umut dolu aptallığa razıydı.

“Kararını şimdi ver. Bu sadece senin seçimin olmalı.”

Vhalla elleri harekete geçtiğinde kadının bakışlarına katlanamadı. Yapmak üzere olduğu şeye şahit olunmasını kaldıramazdı. Vhalla'nın parmakları, Aldrik ona geleceğini vadettiğinden beri hemen hiç çıkarmadığı saati kavradı.

“Tek bir şeyi söyle bana.” Vhalla, Aldrik'in armağanını başkasına vermeye çekinerek durakladı. Prens, saatin onun büyü-sünü barındıran bir muhafaza olduğunu söylediğini anımsadı. “Bu, Aldrik'i incitmekte kullanılmayacak, değil mi?”

“Bunu, seni incitmek için kullanmadım.” Vi elini çevirip saati iki parmağı arasından aşağı sarkıttı. “Bunu Güney tahtında oturan adama çok büyük bir fiyata satabilirdim.”

Vhalla buna itiraz edemedi, Aldrik'in ona verdiği saate indirdi bakışlarını. Bir zamanlar pırıl pırıl olan yüzeyi şimdi çizilmiş ve sürekli takıldığı için kenarlarından dökülmeye başlamıştı ama

şimdi Aldrik'in ona verdiği ilk günden daha fazla seviyordu bu saati. Aldrik bu saati Kesişim'de yaptığını söylemişti. Yine aynı yerde kaybedilmesi hüznü bir şiirsellik taşıyordu.

Vhalla en kıymetli varlığını titreyen eliyle uzattı.

Bir anda saat gitmişti. Vhalla, Alevtaşıyıcı parmaklarını Aldrik'in hediyesine kenetlerken izledi. Aldrik'in onca sevgiyle yaptığı şey gidivermişti. *Onu Vhalla vermişti.*

Vhalla elindeki boş saati inceledi. Yüzeyi pürüzsüz, mükemmel biçimde lekesizdi. Aldrik'in hediyesini güçle değiş tokuş etmişti. Victor'dan bir farkı kalmış mıydı?

Alev söndü ve irkilen Vhalla'nın başı geriye atıldı. Karanlık üzerine çöktü ve Vhalla'nın göğsünü ezdi.

"V-Vi?" Vhalla kapının olduğunu bildiği yöne doğru bir adım attı. "F-fikrimi değiştirdim. Ondan vazgeçemem."

Aldığı tek cevap sessizlik oldu

"Lütfen, bunu istemiyorum." Boynunu çıplak hissediyordu. "Onu kaybetmek istemiyorum. Çok şey kaybettim ama bu olmaz. Bağımız yok artık; saat kendimle taşıyabileceğim tek parçası onun."

Karanlık bunaltıcıydı, kulakları çınlamaya başlamıştı. Vhalla boş saati avucunda sıkıca tutuyordu. Odaya bir esinti doldu ve bir anda Vhalla artık yalnız hissetmedi. İzleniyor olmanın tüyler ürpertici hissiyle diken üstündeydi.

Vhalla ardına döndü ve var gücüyle koşarak kaçmaya koyuldu.

Kendini sokağa atınca korkunç bir şeyin peşine düşmek üzere olduğu hissiyle çılgınca ardına bakındı. Ay ışığı üzerine vuruyordu, zaman normal şekilde akıyordu. Dükkânın kopkoyu karanlığına bakarken Vhalla kendini sersemlemiş ve hasta hissetti.

Ayakları kurşun gibi ağırdı. Beyni kafatasının içinde yüzüyor, etrafındaki dünya dönüyordu. Vhalla yapabildiğince hızlı bir şekilde otele geri döndü. Hasta olacağı kesindi. Bir adım daha atacak hali kalmayan Vhalla kendini zar zor otelin aydınlık lobisine attı.

"Leydim!" Tezgâhın ardında duran kadın şaşırıp kaldı, irkilerek ayağa fırlamıştı. "Dışarıda ne yapıyordunuz? İyi misiniz?"

"İ-i-iyiyim." Vhalla avucunu çevirip baktı, saat halen avucundaydı. Tere batmış ve üşümüştü. "Sadece biraz uzanmam gerek..."

Kadın başını salladı ama İmparatoriçe'nin hali karşısında ağzını kapalı tutmayı zor başarıyordu. Vhalla midesinin hemen üzerinden karnını tuttu. Bedeninin ortasında her yeri acıyordu, garip ve giderek büyüyen ıstıraptı bu. Başını yukarı kaldırdı. Bir kere daha Aldrik'in yanında olunca daha iyi hissedecekti. Birkaç saat daha az evvel olup bitenler gerçek değilmiş gibi düşünebilirdiğinde.

Basamaklarda ayağı kaydı ve çığlıkla yere yığıldı. Merdivenlere çarptığında içinde bir şey parçalanmıştı. Hızla yanına gelen kadını zar zor fark etti.

"İmparator'u alıp geliyorum hemen."

Vhalla acıya karşı gözlerini açık tutmaya çalışıyor, elindeki saate bakıyordu. Kuvvetli bir bulantıyı zorla yutkundu. "Hayır. Leydi Ci'Dan'ı çağır. Elecia'ya ihtiyacım var."

Kadın hızla gidip Vhalla'yı tek başına, nefes almaya çabalar halde bıraktı. Vhalla kollarını bedenine sarıp kıvrıldı. Bir şey ters, çok ters gidiyordu.

"Vhalla?" Yanına diz çöken Elecia sesindeki uyku sersemliğini hemen attı. "Bu saatte ne yapıyorsun böyle?"

"Yardım et," diye yalvardı Vhalla, dünyanın en iyi şifacılarından biri olan Yerkırıcı'ya.

"Gel." Elecia, Vhalla'nın iri ter damlacıklarıyla dolu alnuna bir bakış atıp koluna girerek merdivenden yukarı çıkmasına yardım etti.

"Bir şifacı getireyim mi?" diye seslendi resepsiyondaki kadın.

"Ben şifacıyım," diye çıkıştı Elecia. "Bunu kimseye anlattığını duymayayım."

Kıvrıcık saçlı kadın Vhalla'yı üçüncü kattaki kendi odasına neredeyse kucağında taşıdı. Burada uzun koltuklardan birine

onu özenle yatırıp kapıyı kapattı. Bedenine yayılan yeni bir acı dalgasıyla Vhalla tekrar iki büklüm oldu.

“Bilmiyorum.” Vhalla yüzünü buruşturdu. “Bilmiyorum ama acıtıyor.”

“Dur sana bakayım.” Kadın, Vhalla’nın kollarını karnının üzerinden alıp ellerini tuttu. Elecia gözlerini açıp kapadı ve büyümlü görüşüyle Vhalla’yı baştan aşağı süzdü. “Bu saatte neden uyanıksın ki? Sanıyordum ki sen...”

Elecia’nın bakışları Vhalla’nın karnında durakladı.

Kadın birden telaşlandı ve bir açıklama yapmaksızın Vhalla’yı banyoya doğru sürüklemeye başladı. Vhalla’nın pelerini çözüp çıkardı. Kendi yansımasına bakan Vhalla, Elecia’nın az önce büyü yardımıyla ne gördüğünü anladı. Bacakları arasındaki kumaş kanla koyulaşmıştı.

Bir kader, başka bir tanesi için feda edilmişti.

Vhalla kontrolsüz bir çığlıkla yere yığıldı.

15

“V HALLA, HADİ, SENİ temizlememiz gerek.” Elecia’nın elleri Vhalla’nın titreyen kollarındaydı, onu kavrayıp ayağa kaldırdılar. Kadının sesinde sanki diğer bütün duygularını kapatmış da sadece şifacılığa odaklanmışçasına soğuk bir ton vardı.

Vhalla’nın bir eli saati öyle sıkı kavramıştı ki bütün eli bembeyaz kesmişti ve tırnaklarından kan sızıyordu. Diğer eliyse farkında olmadan yaptığı şeyin bilincine varmasıyla bedeni sarsan inlemeyi boğmak üzere ağzının üzerindeydi. Elecia banyoyu hazırladığı sırada başka bir acı dalgası karnından yayılmaya başlarken Vhalla tezgâha dayandı.

“İkinizin de bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum. Dikkatli olacağınıza güveniyordum. İhtiyacınız olursa ikinizden birinin benden Ay İksiri isteyeceğini sanmıştım. Jax’in sizin için bulup getirdiğini düşünüyordum,” diye söylendi Elecia. Vhalla’ya dönmeden önce malzemeleri karıştırdı. Vhalla’nın giysilerini çıkarmaya yardımcı olan kadının eli Vhalla’nın çıplak tenine dokundu.

“Bak,” derken Elecia’nın sesi belirgin bir şekilde yumuşamıştı. “Sorun yok. Her şey yoluna girecek. Acıyı azaltabilirim, daha hızlı geçmesini sağlayabilirim. Bu, sandığından daha fazla kadının başına geliyor. Bunu çok gördüm ve ciddi söylüyorum, bunun Ana’nın bir lütfu olarak düşünmeyi denemelisin. Tanrıça seni gözetiyor. Eğer doğursaydın taşıdığın çocuk Aldrik gibi piç olduğu söylentileriyle birlikte büyüyecekti.”

Gözyaşları Vhalla’nın yanaklarından süzülüp zemine damladı. *Çocuk Aldrik gibi büyüyecekti, Ana’nı bir lütfu;* bu sözler Vhalla’nın zihninde bir hortumdan daha hızlı dönüyordu. Ne kadar imkânsız görünse de bu dünyada Vhalla’nın meraklar dükkânında bir anlığına da olsa gördüğü büyük bir güç vardı demek. Anlaşılabilirliğin ötesinde bir güçtü bu ve Vhalla’nın kaderini değiştirmişti. Hayır, kaderini değiştiren *bu* değildi. Bu Vhalla’nın kendi seçimiydi. Çılgılık atmak, kusmak istiyordu ama ortada sadece sessizlik ve kurumuş kan vardı.

“Banyoda sana eşlik edeyim.”

“Te-tek başıma yıkanabilirim,” diye kekeledi Vhalla. Utancına başka birinin daha hazla tanıklık etmesini istemiyordu. Yalnız kalmak istiyordu, başını suya sokmak ve dünyanın sesini boğmak istiyordu.

“Olmaz.” Elecia’nın sesindeki keskin ton geri gelmişti. “Seni bu halde yalnız bırakmayacağım.”

Vhalla, Elecia’ya yardımcı olmayı denedi ama elleri hiçbir şey yapamayacak kadar çok titriyordu. Kendini çok hassas hissediyordu. Sanki Ana onu baştan yaratmıştı.

“Bu nedir?” diye sordu Elecia, Vhalla’nın yumruğuna dokunup onu gerçekliğe döndürerek.

“Bu...” Vhalla imkânsız gerçeğin kendisinden başka bir açıklama bulamadı. “Büyümün bir muhafazası.”

“Ne?” diğer kadın ona sanki bir deliye bakarmış gibi baktı. “Olamaz, bu...” Vhalla’nın avcundaki yadigâra bakarken Elecia’nın söyleyecekleri yarıda kaldı. “Ana aşkına, bunu nereden buldun?”

Ana aşkına, evet... Gerçekleşenlerin başka bir açıklaması olabilir miydi? "Başka bir şeyle takas ettim."

"Hiçbir şey anlamadım." Elecia iç çekti. "Sonra bakarız."

Diğer kadın, Vhalla yıkanmayı bitirip de onu kurulamaya koyulana kadar yadigârı elinde tutmasına izin verdi. Vhalla bir noktaya kadar yardımcı olmaya çabaladı ama kendini tükenmiş ve umursayamayacak kadar uyuşuk hissediyordu.

Vhalla'yı bitişikteki yatak odasına götüren Elecia yatağın üzerine iki kat nevresim serdi. Vhalla onun dediğini yapıp uzandı. Karnı ve sırtı hiç olmadığı kadar ağrıyordu.

"Gidip Aldrik'i getireceğim." Elecia kapıya doğru atıldı.

"Olmaz!" Vhalla hızla doğruldu ve bu ani hareketle canı yannınca tısladı. Henüz Aldrik'e bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu, daha fazla zaman ihtiyacı vardı. Evvela parçalanan gerçekliği bir araya getirecek bir tutkala ihtiyacı vardı. "Ona şimdilik söyleme."

"Ne?" Elecia yatağın başına geri geldi. "Bana, onun bundan haberi olmadığını mı söylüyorsun?"

Vhalla'nın tek yapabildiği başını onaylarcasına sallamak oldu.

"Aylık kanaman durduğunda aklınızdan ne geçiyordu?"

"Kuzey seferinde de olmuştu bu," diye açıklamaya çalıştı Vhalla. "Bu defa da öyledir diye düşündüm. Doğru düzgün beslenmedik ve sürekli yollardaydık, gergindik..."

Elecia gürültülü bir iç çekişle burnunun kemerini sıktı. Pek de mantıksız değildi ve kadın bunu hemen çürütemedi. Konuşmak üzere ağzını açtığı anda kapının yumruklanmasıyla cümlesine başlayamadı.

"Elecia!" Aldrik bağırmamak için kendini zor tutar gibiydi. "Ana aşkına, kapıyı aç."

"Cia, içeride misin?" diye Fritz de seslendi. "Vhalla da orada mı?"

Elecia'nın bakışları kapıyla yatak arasında gidip geldi.

"Yapma..." diye yalvardı Vhalla.

"Üzgünüm." Elecia gerçekten de üzgün görünüyordu. "Ama bunun için sonradan bana teşekkür edeceksin."

"Hayır!" Vhalla hızla ayaklarını yatağın kenarından sarkıtmaya çalıştı ama hareketin neden olduğu acıyla donup kaldı.

"Uzan!" diye kızdı Elecia.

Vhalla yatağa geri yerleşip battaniyeyi başının üzerine çekti. Çocukça davranıp davranmadığı umurunda değildi. O kadar çok güçlü durmak zorunda kalmıştı ki şu an tek istediği bu ânı acısıyla geçirmektir. Aldrik'in gözlerini gördüğü anda üzerine çullanacak olan utançtan sakınmaktan başka bir şey arzulamıyordu.

"Bağırmayın," diye çıkışan sesi duyuldu Elecia'nın dış odaya, muhtemelen kapıyı açıyordu bu sırada.

"O burada mı?" Aldrik'in sesi sertti.

"Burada."

"Nerede?" Aldrik'in ayak sesleri odayı geçti.

"Aldrik, önce biraz sakinleşmen gerek." Elecia'nın sesinde, kuzeniyle konuşurken Vhalla'nın daha önce hiç duymadığı bir ton vardı. "Fritz, sen de şimdilik gitsen iyi olur."

"İçeride mi?" Aldrik'in sesi yükselmişti, Vhalla iyice büzüldü.

"Beni dinle..." Elecia müdahalesinde geç kalmıştı.

Aldrik ön odayla yatak odası arasındaki kapıyı açtığı anda yatağın üzerine suçlayıcı bir oka benzeyen ışık düştü. Vhalla hareket etmedi, omuzları titriyordu ve zar zor nefes alabiliyordu. *Ona ne diyebilirdi ki?*

"Vhalla," dedi Aldrik, onun ismini söylerken sesine bir rahatlama gelmişti. Bu, Vhalla'nın yüreğine karnındakini bastıran bir acı sapladı. "Beni çok korkuttun. Uyandım ve senin olmadığını gördüm." Yatağın kenarına oturan Aldrik'in ağırlığını hissetti. "Seni bulamadım, Fritz'in yanında da olmadığını fark edince..."

Aldrik elini uzatıp Vhalla'nın omzunu sarmalayan battaniyeye değdi.

"Bana dokunma!" Vhalla kendini geri çekti.

Aldrik'in eli havada kaldı, Vhalla'nın arzusuna uysa da bun-

dan rahatsız olduğu belliydi. "Aşkım... Benim dokunuşumdan uzak durmak istemene ne sebep olabilir ki?"

"Aldrik..." Vhalla adamın adını boğulurmuş gibi çıkarmıştı ağzından.

"Seni sakinleştirmeme izin ver," diye yakardı Aldrik. "Bir rüya mı? Kâbus mu? Korkacak bir şey yok."

Aldrik'in eli nazikçe ve tereddütle alçaldı. Vhalla sızlanarak onaylayınca adamın eli önkolunu sardı. Aynı anda hem güven veren hem de endişe uyandıran bir dokunuştı bu.

"Aldrik," diye araya girdi Elecia.

"Yapma!" Vhalla battaniyeye iyice sarınarak oturdu.

"Giysilerin nerede?" Aldrik onun çıplak sırtına gözlerini dikti.

"Bilmeyi hak ediyor." Elecia kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Eğer sen söylemeyeceksen ben söylerim."

"Bunu söylemek sana düşmez!"

"Öyleyse kocan olacak adama anlat!" Elecia kapıyı ardından öyle bir çarptı ki Aldrik'le Vhalla yerlerinden sıçradılar.

"Bana neyi anlatacaksın?" Aldrik elini Vhalla'nın sırtına koyup onu şakağından hafifçe öptü. "Korkma, her neyse bunu birlikte atlatacağız."

"Be-ben oğlumuzu kaybettim," diye itiraf etti Vhalla kocaman açılmış gözlerle. Aldrik'in yazdığı notu hatırladı, alıp göğsüne sıkıştırdığı notu. Kendisi, Aldrik, oğulları.

"Neler söylüyorsun?" Aldrik'in sesi cansızlaşmıştı.

"Dikkatsiz davrandık." Vhalla o kelimeleri söyleyecek cesareti bulamadı.

"Nasıl dikkatsiz davrandık?" Aldrik cevabı bilecek kadar zekiydi.

"Nasıl olduğunu biliyorsun!" Vhalla ona döndü ve karnının derinlerinde keskin bir acı uyandı. Boğazında tıkanan hıçkırıkla tekrar yatağa yığıldı.

Aldrik'in tek yapabildiği Vhalla'nın söylediklerini idrak ederken gözlerini kadına dikmekti, Vhalla kendini bu bakışlardan sakındı.

“Elecia.” Aldrik ayağa kalkıp kapıya koşturdu. “Elecia, anlat bana...”

“Aptal olmayı bırak,” dedi Elecia terslenerek, kapıyı sertçe açıp odaya geri girerken. Aldrik’inkinden daha serin bir el Vhalla’nın alınına yerleşti. “Vhalla, şunu iç. Rahatlamana yardımcı olur.”

“İstemiyorum.” Vhalla çektiği acının her zerresini hak ediyordu.

“Yapma böyle. Bana söz vermiştin, hayatının...”

“Hayatımın ne demek olduğunu bilmiyorsun!” Batılıya bakmak için, hissettiği acıyı yok sayarak ona doğru döndü Vhalla. “Yaptığım fedakârlıkları bilmiyorsun. Sanıyorsun ki bu...”

Vhalla’nın sözleri arasında küçük bir şişe nazik davranmayı umursamadan dudaklarının arasına boşaltıldı. Elecia’nın Vhalla’nın zorla ağzına dayadığı şişe dişlerine çarptı ve dudakları şişenin ağzını sardı. Vhalla teslim olup sıvıyı yuttu.

“Kes şunu. Güçlüymüş gibi davranmayı bırak. Buna ihtiyacın yok. Burada yok. Şimdi yok. Gerçek gücün dönene kadar üzüntünü yaşa.” Boşalan şişe nazikçe ağzından geri çekildi. Elecia, Vhalla’nın terli alınına yapışan saç tutamlarını yavaşça geriye itti. Aralarında daha önce gerçekleşmemiş derecede sevecen bir hareketi bu.

“Kuzen,” dedi Elecia bir yandan uzaklaşarak, “ikinizin tamamen aptal olduğunu düşünsem de... Bunu gizli bir lütuf olarak değerlendirmenin mümkün olduğuna inansam da...” Konuşmaya uzun bir ara verdi. “Üzgünüm.”

Elecia kapıyı ardından bir kere daha kapayıp dışarı çıkarak odasını İmparator’la leydisine bıraktı. Elecia diğer odadaki koltuğa yerleşirken hafif bir gıcırta sesi duyuldu. Vhalla ister istemez, Kesişim’de bulunduğu son seferde gecelerini bu oteldeki koltuklarda uzanmış, iyileşmeye çalışarak geçirdiğini anımsadı.

Aldrik nihayet yatağa dönmeden önce uzun uzun nefes alıp verdi. Sevdiği adam yatakta hemen yanına yerleşti ama ona dokunmadı, aralarındaki kısacık mesafe aşılamaz gibi geliyordu.

Aldrik sonunda konuştuğunda sessizlik işkenceye dönmüştü. "Bana bak."

"Hayır."

"Bana karşı koyma, şimdi yapma." Elini Vhalla'nın omzuna koydu. "Lütfen."

Vhalla'yı etkileyen şey bu rica oldu. Dönüp kızıl gözleri alev alev olmuş İmparator'una baktı. Kadının yüzü kederden allak bullak olmuş, gözyaşı ve sümükten parıldar haldeydi. Aldrik bu ifadeyi okşadı ve şefkatle karşılık verdi.

"Ben..." Derin bir nefes aldı. "İyi olduğun için mutluyum."

Vhalla gözlerini sımsıkı yumdu. Vhalla'nın onlara nasıl bir haksızlık ettiği üzerine hiçbir fikri yoktu Aldrik'in.

"Çok endişelendim." Aldrik dudaklarını Vhalla'nın alnına dokundurdu. "Uyandım ve senin orada olmadığını gördüm. Fritz'e gittiğimde orada da yoktun... Seni bulamasaydım bu uğurda Kesişim'i yakıp yıkmaya hazırdım."

"Böyle konuşma," diye söylendi Vhalla acı içinde.

"Gerçek bu."

"Bunu daha önce de demiştin." Kesişim'de oldukları ilk sefer Aldrik'in onu gizli bir kapıdan yolcu etmesi gelmişti aklına. "Bir daha böyle deme. Artık öncekinden farklı olmak zorundayız."

"Farklı?"

"Kaderimi değiş tokuş ettim. Girdabı kırmalıyız. Daha iyisini yapmalıyız." Vhalla yaptıkları yüzünden kendinden bir kere daha iğrendi. Gece, zamanla silikleşen anılardan meydana gelen bir kargaşaya dönüyordu giderek. Gerçeğin ne olduğuna dair en ufak bir fikri var mıydı? *Yoksa sadece aklını mı kaybediyordu?*

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir Alevtaşığı vardı." Vhalla söylenmesi gerekeni söyleyebilmek için kendini toparlanmaya zorladı. "Onunla buraya son gelişimde tanışmıştım. O... bana o zaman dedi ki... Seni kaybedeceğimi söyledi bana. Victor'dan bahsetti. O zaman anlamamıştım. Endişeliydim, bu yüzden ona gittim..."

“Dışarı mı çıktın? Bu gece mi?” Aldrik’in sesindeki şefkat yavaşça soluyordu.

“Tek başıma gitmek istedim...”

“Meraklar dükkânına mı? Duman ve ayna oyunları oynayan bir Alevtaşıcı’ya mı? Neden bana söylemedin?” Haklı bir kızgınlıkla kaşları çatılmıştı.

“Bana oraya gitmememi söylemeni istemedim.”

“Yani buna karşı çıkacağımı biliyordun?” Aldrik onu bırakıp geri çekildi. “İsteklerime bir türlü saygı gösteremiyorsun. Bunun hakkında en azından benimle konuşamayacak kadar mı hem de?”

“Sana açıklamalıyım.”

“Açıklamalıydın. Benden sır saklamaman gerekir, en azından senin böyle yapmaman gerekir.” Aldrik’in sesinde şimdi derin bir acı vardı. Eski güvensizlikleri tekrar alevlenmiş ve kalbindeki yaralar bir kere daha görünür olmuştu.

“Öyle yapmadığımı biliyorsun.” Vhalla uzun bir süre ona bakıp itiraz etmesini bekledi.

Aldrik alçak sesle bir küfür savurup bakışlarını kaçırdı.

“Üzgünüm, bu olayı kötü idare ettim. Sadece bilmek istedim... bunu gerçekten atlatıp atlatamayacağımızı.”

“Bunu bilmek için bir Alevtaşıcı’ya sormak zorunda olmamalıydın,” diye homurdandı Aldrik.

“Sanki haftalardır kaçmıyormuşuz gibi! Korkmuştum, Aldrik. Bir şeyler bulacağımı, kalbimdeki endişeyi dindirecek bir şeye kavuşacağımı düşünmüştüm ama...” Konuşa konuşa kendini o korktuğu eşiğe getirmişti. Olup biteni Aldrik’in ciddiye alacağı bir şekilde nasıl özetleyebilirdi ki?

“Ama?” diye ısrar etti Aldrik. “Bu Alevtaşıcı, sana dokundu mu?” diye hırladı. Gözlerinde korumacı, tehlikeli bir parıltı vardı. “Onun yüzünden mi kaybettik?..” Aldrik devamını getiremedi.

“Hayır.” Bu Vhalla’nın kendi sorumluluğuydu ve bunu kabullenenecekti. “Bu sadece benim hatam.”

“Senin hatan değil,” diye mırıldandı Aldrik.

Vhalla'nın biraz durup az sonra ağzından çıkacak lafların yaratacağı darbeye kendini hazırlaması gerekiyordu. Vhalla bu geceyi geride bırakmayı çok istiyordu ama ardında dile getirilmeyen gerçekler kalırsa bunu yapamazdı. Zihnindeki giderek yoğunlaşan bulanıklığa rağmen kendini devam etmeye zorladı.

"Yaptığın saati verdim."

Aldrik o kadar tepkisizdi ki Vhalla dediklerini duymadığını sandı. "Sen... *Ne yaptın?*"

"Bir gerekçem vardı!" Vhalla elini yorganın altından çıkarıp gümüş ganimetini âdeta Aldrik'in gözüne soktu. "Bu, Aldrik, bununla..."

"Başka bir saat daha mı? Benimkinden sıkılıp daha iyisini istediğin için mi verdin?"

"Bu bir muhafaza!" Bu söz birbirlerini bölüp durmalarını sonlandırdı. Vhalla gerçeği söyleyerek lafını kestiği için Aldrik'in ağzı söylemeye hazırlandığı sözcükle birlikte açık kalmıştı. "Bu bir muhafaza."

"Ne?"

"Alevtaşıyıcı sorularımı cevaplamak için alevlere en son baktığında bilinçsiz olarak yaptığım bir muhafaza," diye hızla açıkladı Vhalla. "Bunun sayesinde... Bunun sayesinde ben..."

Ne diyeceğini bilemiyordu. Vhalla'nın ona söylediklerine rağmen Aldrik'in yüzündeki acı kaybolmamıştı. Vhalla, saatini bütün bir Hilal Kıtası karşılığında verdiğini söylese dahi Aldrik'in ifadesinin yine acı içinde kalacağını sandı. Bu geceki seçiminin bedelini ödeyen Vhalla değildi. Bu bedeli Aldrik ödemişti.

"Bu benim hatam... Seni istiyordum, o yüzden orada kaldım. Ve orada kalarak Victor'un bana ulaşabileceği bir yerdeydim. Ölen bütün o insanlar; Erion, Craig, Raylynn, baban... Hepsi benim yüzümden. Bütün acılar benim sorumluluğumda. Bununla, büyümle, yaptığım hataları düzeltebileceğim. Victor'u kendi oyununda yenebilirim. Bütün Rüzgârgüdücüleri öldürebileceğini ya da saklanmaya zorlayabileceğini sanıyor. Ama ben ona

karşı koyacağım. Kendim için istediklerimden önce halkımızın ihtiyacı olanı yapacağım.”

Aldrik heykel gibi hareketsizdi. Vhalla onun bakışlarının da ağırlığını üzerine aldı. Dünyayı taşıyordu omuzlarında zaten ve Aldrik eklentiye sadece. Yeminini gerçeğe dönüştüremezse her şeyi kaybedecekti.

“Her şeyi düzeltmek istedim. Böyle yaparak seni incittiğim için üzgünüm. Niyetim asla bu değildi. Ama ben...”

Aldrik’in avcunun karnına yerleşen sıcaklığı Vhalla’nın sözünü kesti. Vhalla, kocası olacak adama baktı. Aldrik’in kara gözlerinin ardında fırtınalar kopuyordu.

Aldrik iç çekti. “Ben sana ne yaptım böyle?”

“İstemediğim bir şey yapmış değilsin.” İmparatoriçe olmayı Vhalla istemişti. Aldrik’i seçtiği an bunu da seçmişti. Bunun anlamını gerçekten kabullenmesi zaman almıştı çünkü bunca zamandır hayatta kalmakla uğraşıyordu. Artık sadece kendi hayatı değildi söz konusu olan, halkının hayatı da vardı.

“Uyumalısın. Bedeninin dinlenmesi lazım.”

Vhalla öne uzandı ve alnını Aldrik’in koynuna yasladı. Aldrik de kollarını ona doladı. “Oğlumuzu kaybettim,” diye inledi Vhalla.

“Hayır.”

“Hep hayalini kurduğun oğul...” diye devamını getirmeyi denedi Vhalla.

“Bu çocuk değildi.”

Vhalla bir şekilde onun anlamasını sağlayabilmeyi diledi. Aldrik’in bütün hayalleri rüzgârda dağılıp gitmişti. Gelecekleri, Aldrik’in dört gözle beklediği kaderin kızıl iplikleri yarıda kesilmişti. Ama Vhalla onun, kendi bedenindeki boşluğu dolduran gerçeği anlamasını sağlamaya çalışmadı. Bu gerçeği sırtında taşımak birinin göreviydi ve bunu yapacak olan da Vhalla’ydı.

“Tekrar deneriz.” Aldrik, Vhalla’nın başını öptü. “Evlendiğimizde, tahtıma geçtiğimde. Çocuğumuz o zaman dünyaya gelir.

Ve o gün geldiğinde bu gece unutulmuş bir kâbustan başka bir şey olmayacak.”

Vhalla’nın adamın bu iyimserliğine ihtiyacı vardı. Zihni bulanık ve dalgındı. Elecia’nın ona zorla içirdiği ilaca Derin Uyku kattığını düşündü ama Elecia bir şifacı olarak daha iyisini bilirdi sonuçta. Vhalla gözlerini yumdu ve üzerine gelen karanlığa direnmeden teslim oldu.

Vhalla nihayet uyandığında yatak buz gibiydi ve sabah havası şafakla aydınlanıyordu. Bitişikteki odadan Aldrik’in sesini duydu, adamın sesi onu uykusundan tamamen çekip çıkarmıştı.

“Onu nasıl buldun?”

“Gecenin bir vakti aniden ortaya çıktı,” diye cevapladı Elecia.

Vhalla sersemlemiş bir halde gözlerini kırptırdı, Derinuyku’nun zihnindeki etkisi sürüyordu.

“Meraklar dükkânına gittiğini söyledi. Jax, mümkün olan en gizli şekilde bu Tanrının cezası şehirdeki tüm meraklar dükkânlarının altüst edilmesini istiyorum. Eğer içlerinden biri dahi bir bilgi verirse her şeyi öğrenmek istiyorum. Ve...” Aldrik’in sesi dilinin ucunda bir zehre döndü. “Ona el sürenin kim olduğunu bulursan...”

“Kimse cesedini bulamayacak,” diyerek pratik bir kötülükle konuyu bağladı Jax.

Vhalla başını iki yana salladı ve doğrulup oturdu. Vi çoktan gitmişti. Kadın her ne ise bu, daha önce gördükleri türden bir şey değildi ve kadının kalmış olması da mümkün değildi. Yine de Aldrik’i bu taleplerinden alıkoymaya çalışmanın gereği yoktu. Eğer Aldrik’in acısını azaltacak ve onu rahatlatacaksa, Vhalla bunları kabullenmeye razıydı.

“Fritz, Vhalla bunun bir muhafaza olduğunu söylüyor.”

“Bu, bu sanki onun büyüymüş hissi veriyor,” diyerek açık bir şaşkınlıkla onayladı Fritz.

“Bunu sana söyledim zaten.” Vhalla, Elecia’nın gözlerini devirdiğini sesinden bile anlayabilmişti.

"Büyüyü çekmeye yardımcı olacaksın, böylece Vhalla'nın Kanalı tekrar açılacak."

"Bunu daha önce hiç..."

"Senden rica etmiyorum, Fritzangle, sana bunu İmparator'un olarak emrediyorum."

Vhalla karnını ovaladı. Yataktan kalkması ve arkadaşlarına götlük yapmaması için korumacı sevgilisini durdurması gerekiyordu.

"Ama henüz değil," dedi Elecia ciddi bir sesle. "Ne yapmaya çalıştığını görüyorum."

"Elecia..." diyerek onu uyardı Aldrik.

"Hayır. Her şeyi düzelterip senin için neresi iyiyse oraya yerleştirmeye zorluyorsun ama onu buna zorlayamazsın. Vhalla'nın bedeni iyileşiyor. Bu bir savaş yarası değil ve etrafta kan görmeyince düzelmiş olmayacak. Sen de iyileşiyorsun."

"Aldrik," diye seslendi Vhalla.

"Vhalla, ne oldu?" Kapı hızla açıldı ve Aldrik hemen onun yanına geldi. "Neren acıyor?"

"Uyandım ve sen yanımda değildin." Vhalla kendini zorlayarak hafifçe gülümsedi.

"İlgilenmem gereken birkaç şey vardı, sevgilim. Buradayım. Yanımdayım."

"Burada kal," diye talep etti Vhalla.

Aldrik'in saçları darmadağındı ve gözleri çukurlaşmıştı. Nasıl olduysa, bir gecede zayıflamış gibi görünüyordu. Elecia'nın Aldrik'e tavsiyesi Vhalla'nın yüreğini acıtmıştı. İkisinin de canı yanıyordu ve bu acının dinmesinin tek yolu birlikte olup üzüntüye izin vermelerinden geçiyordu.

Aldrik, Vhalla'nın yanına oturduğunda Elecia içeri girdi. Geceğin bir kısmını Vhalla'nın içmesi için yeni iksirler hazırlayarak geçirdiği belliydi. Şifacı çıkarken Aldrik ondan okuyacakları bir kitap bulmasını istedi.

Vhalla onun, iyileşmesi için neye ihtiyacı olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Ya da bir ihtimal kendi kargaşası içinde

Aldrik de onunla aynı şeye ihtiyaç duyuyordu. Günün kalanını birbirlerine sokulup dünyayı umursamadan geçirdiler.

Aldrik ondan tekrar banyo yapması gerektiğinde dahi ayrılmadı. Bunu kendisinin halledebileceğini söyleyip Elecia'yı gönderdi. Vhalla her ikisinin yardımını da istemiyordu ama girişimleri sonuçsuz kaldı.

"Bunu kendi başıma yapabilirim," diye ısrar etti. "Sana ihtiyacım yok."

"Haklısın, bana *ihtiyacın* yok. Ama ben sana yardım etmek *istiyorum*." Aldrik onu alıp dumanı tüten banyoya götürdü.

"Aldrik bunu yapmak istemezsin, bu... bu çok pis bir iş." Vhalla durumu tarif edecek daha etkili kelimelere de sahipti ama bunları kullanmadı. Kesinlik ve süslü laflar, Vhalla'nın durumunu bariz bir şekilde ortaya koyacağından onun yüreğini incitirdi sadece.

"Kan beni korkutmaz." Aldrik bir yandan onu soymaya başladı.

Vhalla onu bileğinden yakaladı. Kadının gözlerinin kenarında sinirden ve hüsrandan kaynaklanan yaşlar birikmişti. Sürüyle sözcük boğazına düğümlenmişti ve serbest kalma umutları yoktu.

"Eğer gitmemi istiyorsan," diye fısıldadı Aldrik. "Açıkça söylemen yeter. Yanından gitmemi söyle, ben de gideyim."

Vhalla başını iki yana salladı. Aldrik'in gitmesini istemiyordu. Tıpkı onun gibi Vhalla'nın da onun varlığına ve sevgisine ihtiyacı vardı. Bu duygu, Aldrik onun bacaklarındaki kanı temizlediği zaman bile değişmedi.

Aldrik'in gözlerindeki mesafe günler geçtikçe azaldı. Acının kendini gösterdiği tek an, Vhalla'nın çıplak boynuna gözlerini diktiği andı. Ama Aldrik bunu dile getirmedi ve Vhalla da konuyu zorlamadı. Dünyanın sonuna kadar özür dileyip bahaneler uydurabilirdi. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Az da olsa yardımı dokunan tek şey Elecia'nın, onun muhafazadan büyüsunü almayı deneyecek kadar iyileştigiğine karar vermesiydi. Bu hiç değilse ikisine de Vhalla'nın vazgeçtiği şey bir yana kazandığı bir şeyin de olduğunu hatırlatıyordu.

"Pekâlâ, Vhal," diye söze girdi Fritz. "Çok da zor olmasa gerek. Kanal'ın aracılığıyla büyünü çağırmak için bir Muhafaza'ya sahip olman yeterli *olmalı*. Ama kesin olması adına büyünün her bir damlasını çekmen lazım."

"İşe yarayacak mı sence?" diye sordu Vhalla gergince.

"Eğer içinde Kanal'ını açacak kadarı varsa, kullanmayı denediğin ilk seferinde büyü akacaktır."

"Nasıl çekeceğim?" Vhalla korkmayı kendine yasakladı. Başarmaktan başka bir seçenek söz konusu değildi.

"Sana yardım ederim," diyerek onu cesaretlendirdi Fritz. "Saati tut ve onu Kanal'ınmış gibi düşün. Onu hisset, tanı ve içine girmesine izin ver." Fritz, Vhalla'nın parmaklarını saatin üzerine kapatıp ellerini tuttu. "Büyünün dışarı çıkmasına yardım edeceğim, sana doğru yönlendireceğim."

Vhalla başını salladı, gerginlikten konuşamıyordu.

"Hazır mısın?" Vhalla hafifçe başını sallayınca devam etti. "İşte geliyor..."

Fritz gözlerini yumunca Vhalla'da aynısını yaptı. Büyüsünü ilk kullandığı seferki gibi hemen önünde bir şey olduğunu hayal etti ve ona dokunmayı denedi. Ne dünya büyüü bir hevesle tekrar yaratmıştı, ne de Vhalla rüzgârda büyü emaresi hissediyordu. Sadece parmak uçlarında bir karıncalanma vardı.

Vhalla umudunu tüketmemişti. Sınırdaki olduğunu ve her şeyi avucuna alabilmek için son bir çabaya daha ihtiyacı varmış gibi hissetti. Saatin barındırdığı gerçeğe zihinsel olarak ulaşmaya çalıştığı sırada nefesi kulaklarında yankılanıyordu.

O Rüzgârgüdücü'ydü. Kendinde açılan boşluğu önündeki yeni gelecekle dolduracaktı.

"Vhalla, yeter." Fritz ellerini gevşetti. "Şimdilik bu kadar zorlama."

"Ama hepsini al demiştin." Vhalla'nın gözleri titreyerek aralandı.

"Bence aldın da." Fritz saati inceledi. "Büyüyü ararken onu tüketmek istemezsin."

“Yani işe yaradı mı?” Vhalla ellerine bakıyordu.

“Yakında öğreniriz.” Fritz gözlerini birkaç kez kırıştırtıp Vhalla’yı incelemek üzere büyü görüşüne geçti. “Kanal’ının toparlanmak için zaman ihtiyacı var, tabii eğer toparlanırsa. Ana aşkına, Vhal, küçük bir büyü kırıntısı hissetsen bile kullanmak için fazla hevesli olma, yoksa büyüü hepten kurutur ve önceki haline geri dönersin.”

Günün geri kalanında Vhalla yatarak dinlendi. Bundan sıkılmaya başlamıştı, hele bir de kanaması iyice durmuşken. Ama Aldrik, Elecia, Fritz ve Jax söz konusuyken bunu hafife almama seçeneği yoktu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Aldrik yatmaya hazırlan-
dıkları sırada.

“Yorgun.” Günü dinlenerek geçirmiş olmasına karşın gerçek buydu.

“Seni uyurken izlemeyi hep sevmişimdir. Öyle huzurlu oluyorsun ki.” Aldrik Vhalla’nın yüzüne dökülen saçlarını sevgiyle kenara çekti. “Sonsuza kadar bunu yapmayı planlıyorum.”

“Şimdi bile mi?” diye fısıldadı Vhalla, bunu Aldrik’in ağzından duymayı arzulayarak.

“Şimdi bile,” diye onayladı Aldrik.

Acı hâlâ oradaydı ama azalmaya başlamıştı; Aldrik için bile. Ne kadarını kaybetmiş olurlarsa olsunlar, hâlâ birbirlerine sahiplerdi. Ve bu devam ettiği sürece şafağı karşılamayı sürdürebilirlerdi.

Fakat şafak keyiflerine göre çok erken geldi. Perdelerin arasındaki boşluktan sızıp yüzüne vuran ışıktan rahatsız olan Vhalla bitkin bir halde kımıldandı. Tükenmiş hissediyordu. Aldrik’in kolları onu sıkıca sardı ve ensesini burnuyla dürttü.

“Çok aydınlık,” diye şikâyet etti Vhalla. “Kes şunu.” Perdelere doğru elini salladı. Oda karardı ve ikisi birden irkilerek uyan-
dılar.

Vhalla gözlerini, görünmeyen bir esintiyle salınan kapanmış perdelere dikmişti.

16

VHALLA SERSEM BİR ŞAŞKINLIKLA donup kalmıştı, bakışları iddiasız parmakları ve durgunlaşan perde arasında gidip geliyordu. Elini kaldırıp titrek bir nefes aldı, kendini az önce ona gösteren gerçeğe tekrar şahitlik etmeye kararlıydı.

Uzun, sıcak parmaklar nazikçe onu bileğinden yakaladı. "Yapma." Aldrik ona bakıp başını iki yana salladı. "Kendini zorlama."

"Ama ya..." Vhalla gözlerini pencereye dikmişti.

"Perde esinti yüzünden kapandıysa mı?" Aldrik'in gülümsemesi silikti belki ama gözlerinde içten bir neşe vardı. Vhalla'nın yüzünü avuçları arasına alıp dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. Uzun zamandır ilk öpüşmeleriymiş gibi hisseden Vhalla'nın karnındaki kozadan bir kelebek havalandı. "Aptal olma, sevgili büyücüm."

"Öyle miyim?"

Aldrik elini uzatıp avcunu yukarı çevirdi ve tam ortasında minik bir alev ortaya çıktı. "Söndür bunu. Ama sadece bu küçük testi yapacağız, sonra dinleneceksin."

Vhalla elini yavaşça, tereddütle kaldırdı. Aldrik avcunu yaklaştırdı, minik alevin turuncu ışıltısı Aldrik'in çıplak göğsünü aydınlatıyordu. Vhalla'nın parmakları gerilip öne doğru uzanır uzanmaz rahatladı. Vhalla gözlerini kırptığında alev kıpırdandı ve ardında mavi bir parıltı bırakarak söndü.

"Büyüm," diye fısıldadı Vhalla.

Vhalla onları kenara fırlatınca çarşaf lar etrafta uçuşt u. Ayağını yatağ ın kenarından atmış tı ki onu belinden kavrayan kolla hareketi yarıda kesildi. Aldrik onu kendine çekti, kalbi güm güm atıyordu.

"Görmek istiyorum."

"Daha şimdi gördün." Aldrik onu iyice kendine çekti.

"Hayır, hayır, bu kadarı yetmez."

Aldrik burnuyla Vhalla'nın ensesini okşadı, bu şefkat onu hareketsiz kılmış tı. "Dinlenmelisin. Başından çok şey geçti."

"Biliyorum." Hatıralarla beraber damarları âdeta buz kesti. "Bunun uğruna her şeyimi feda ettim, o yüzden bırak da dene-yeyim."

"Öyle yapmadın." Aldrik başını iki yana sallarken saçları Vhalla'nın omzunu gıdıkladı. "Taşımaman gereken bir çocuktan vazgeçtin. Bir de gümüş işleme üzerine acınası çalışmalarım dan birinden."

Vhalla'nın içi burkuldu ama son birkaç günde kiler gibi değildi bu defa. Vhalla onun bir anısına şahit olmuştu; Aldrik, onu kendi evladı gibi sevmesi gereken kadına bir hediye sunuyor ama reddediliyordu. Vhalla yanındaki adamda o genç, endişeli çocuğ u görünce üzüldü.

"Hiç de acınası değildi." Aldrik'in dikkatini çekecek denli ciddi bir sesle konuşuyordu. "Şimdiye kadar aldığım en iyi hediye-ydi, eğer bitmemiş ve şekilsiz olsaydı da severdim çünkü onu bana veren sendin. Asıl önemli olan da buydu, onu bu yüzden feda edebildim. Çünkü aşkımız boynuma taktığım bir şeyden daha fazlası. Zamanımız iki kol ve rakamların sayabileceğ inden çok daha fazlası. Çünkü o saat olmasa da hâlâ sana sahibim."

Vhalla'nın son sözleri kısmen bir soru da içeriyordu, Aldrik iç çekti ve dudaklarının kenarında bitkin bir gülücük belirdi.

"Bana her zaman sahip olacaksın." Sonra Vhalla'yı kendine olabildiğince yakın tutarak yatağa geri çekti. "Aşkımız maddi şeylere hapsedilemeyecek boyutta. Ne sevgimizi gösteren yadigarlara ne de ölümsüz ruhlarımızın bu ölümlü kargaşaya zincirliken konakladığı bedenlerimize. Eğer büyüünün sana dönmesini sağlayacaksa yüz tane daha saat yaparım."

Yine de Aldrik'in sözlerinde hâlâ bir acı vardı. Ama bu, söylediklerinin gerçekliğini değiştirmiyordu. Büyüsünün dönüşünün mutluluğunu Aldrik de paylaşıyordu. Vhalla hafifçe iç çekip Aldrik'e sokuldu. Eğer yatakta kalmaya mecbursa bu saatlerini en güzel onunla geçirerek değerlendirebilirdi.

Elecia ile Fritz nihayet Vhalla'nın fiziksel ve büyüsel olarak iyileştigi ve odadan ayrılabilceğine ikna olunca dünyadan bir haftalığına da olsa elini çekmenin bedeliyle karşı karşıya kaldı. Norin'den ve Hastan'dan gelen bir yığın mektup birikmişti. Norin'e yolculuklarının kalanı için de yeni bir zaman çizelgesi yapmaları gerekiyordu.

Doğu-Batı sınırındaki kristal kapıda açtıkları gedik Batı birliklerinin Hastan'a doğru yürüyüşe geçmelerine yetecek kadar açık kalmıştı. Elecia'nın babasının bildirdiğine göre birlikler tam zamanında yetişmişti çünkü Hastan, birlikler ulaştıktan kısa bir süre sonra Victor tarafından ikinci bir saldırıya uğramıştı. Bu sefer Victor, Leoul dahil yol üzerindeki bütün şehir ve kasabaları yakıp yıkarak Güney'den gelen bir piyade birliği yollamıştı.

Bu haberle Vhalla asla eve dönemeyeceğini anladı. Yine de babasının kapının inşasından önce buradan geçmeyi başardığına ve onunla Norin'de buluşacağına inanmaya devam etmek zorundaydı. Aslında ev, her zaman için sevdiği insanların bulunduğu yer olmuştu. Yıllar boyunca bu Leoul'daki çiftlikti. Ama artık babasının, Aldrik'in ve arkadaşlarının olduğu yerd.

Haberler Vhalla için bir başka sebepten dolayı da kasvet bulutları getirmişti. Leoul, Paca'dan daha kuzeydeydi ve Da-

niel'in evi de Victor'un kuvvetlerinin yolu üzerinde kalıyordu. Daniel'in hassas durumu Vhalla'nın zihninde yankılandı; Vhalla'nın yüreğinde ağırlık yaratan bu adam, Victor'un büyücülerini görünce derin bir acı çekmişti muhakkak. Vhalla arkadaşının sağ salim kaçmayı başarıp başaramadığını ya da Doğu'nun üçte birlik kısmıyla aynı kaderi mi paylaştığını merak etti.

Vhalla'nın içinde amacına yönelik bir hırs olmasaydı bile bu haberdan sonra uyanırdı. Kalbi katılaşmaktan ziyade alev almıştı. Kalbi yanıyor ve damarlarına kum fırtınalarından daha hızlı bir şekilde sıcak kan pompalıyordu. Vhalla, Hastan'dan gelen raporlardan edindiği bilgileri değerlendirebilmek adına zihnini olabildiğince yordu. Görüşü bulanıklaşıp göremez oluncaya dek oturup Doğu'nun sınırlı askeri kuvvetlerini en iyi nasıl böleceğini düşündü.

Doğu'nun merkezi olan Hastan'ın yanı sıra, en büyük gıda üretim alanları öncelikli olarak korunmalıydı. Ama bazı küçük kasabaları kurban etmekten başka seçeneği yoktu. Bu Vhalla'nın şimdiye kadar verdiği en zor kararlardan biriydi ve Vhalla kendini bu kararın acısını sonuna kadar hissetmeye bıraktı. Hissiz bir karar verseydi bu, hayatları üzerine karar aldığı insanlara karşı bir ihanet olurdu.

Olabildiğince çok hayat kurtarmak adına, bu savaşa katılmayı düşünenlere Hastan'a sığınabileceklerini anımsatan daha fazla haberci ve hatırlatma notu gönderildi. Vhalla emirlerini mektuplar aracılığıyla yayıyor, Doğu'nun kadın ve erkekleriyle, onların neden ve nasıl yerlerini değiştirdiği bilgisini paylaşıyordu. Bunun, onların liderliğini üzerine alan kişinin seçimi olduğunu da. Vhalla, eğer bu gerçekleri onlardan gizleseydi halkının sadakatini asla kabul edemeyeceğini biliyordu.

Aldrik sürekli olarak onun üzerine titriyordu. Daima endişeliydi. Vi ile yaptığı değiş tokuş sonucunda Aldrik'e ettiği ihanetin bedeli olarak Vhalla bu hareketlere göz yumuyordu. Ama Elecia nihayet patlamıştı.

Kadın, Aldrik'e müstakbel eşinin bakımını nasıl yapıp yapamayacağını dikte etmeye başlamıştı. Aldrik'in kadının tedavi yöntemlerine duyduğu şüphelere Elecia katlanamıyordu. Aldrik en sonunda boyun eğdi ve Solaris İmparatorluğu'nu Vhalla'nın yanı başında canla başla yönetmeye girişti.

Jax de sürekli yanındaydı, özellikle de Aldrik'in, onlarla görüşmek üzere Kesişim'e gelmiş önemli leydi ve lordlarla bir süreliğine yüz yüze görüşmek üzere ortadan kaybolduğu vakitlerde. Jax'in geçmişine dair itiraflarının hatırası Vhalla'nın aklındaydı ama bunun üzerine pek düşünmüyordu. Jax'in yıllar önce işlediği suçlardan çok daha büyük sorunlarla yüz yüzeydi. Bunun üzerine düşünme sırası er geç gelecekti.

Aldrik, Vi'nin meraklar dükkânının nerede olduğunu göstermesi için Vhalla'yı sadece bir kez sıkıştırmıştı. Çarşı içerisinde birkaç defa dolandılar ama Vhalla ne perdeyle örtülü küçük girişi ne de ona az çok benzeyen bir yer bulabildi. İmparator'u uğradığı hüsrânı gizlemek için elinden geleni yapıyordu ama Vhalla kayıtsızdı. Vi ile bir daha karşılaşmayı beklemiyordu. Kadın kendini ancak kendi belirlediği şartlarda gösterirdi, Vhalla'nın şartlarında değil. Vhalla, Vi'nin yaptıklarını ne kadar çok anlamak isterse istesin, Vi'nin doğal olmayan karanlığını ve Vhalla'ya bakarken onun fiziksel varlığının ötesini gören gözlerinin verdiği ağırlığı, olanları fazla sorgulayamayacak kadar üzerinde hissediyordu. *Bazı şeyler anlaşılmak için değildi.*

Zaman geçtikçe o gece daha da belirsizleşiyordu. Vhalla sonunda direnmeyi bıraktı ve bu anının hafızasının gerilerindeki bulanık gölgelere karışmasına izin verdi. Aldrik'te bu süreç daha yavaş işledi ama kısa bir süre sonra bu konu üzerine konuşmayı bıraktılar. Sehra'nın Kuzey'deki hazırlıklarla ilgili mektubu ulaştığında bu konu Norin'e yolculuklarındaki koyu bir lekeden fazlası değildi.

Kaybolmayan şeyse Vhalla'nın büyüüne yeniden kavuşmasına duyduğu sevinçti. Vhalla eline geçen her fırsatta rüzgârını

çağırdı. Nesneler kaldırıldı, itildi, açıldı, kapatıldı. Gece esintisi-
ni teninde hissetmek için pencereler açık yatmak istedi.

Günler geçip giderken yapılması gereken çok fazla iş vardı ve Kesişim'den ayrılmakta gecikmişlerdi. Ophain'den aldıkları son mektup, Norin'e gelme niyetleri olup olmadığı, yoksa Kesişim'i yeni karargâhları yapmaya mı niyetlendikleri sorusuyla başlıyordu. Vhalla o gece konuyu İmparator'a açtı.

"Kalmak daha mantıklı olmaz mı?" Ophain'in mektubuna işaret ediyordu.

"Neden?" Aldrik, birliklerin son sayımlarını incelediği masanın öbür ucundan başını kaldırdı.

"Çünkü Sehra ordusunu buraya, Kesişim'e getirecek." Vhalla üzerinde çok defa çalışılıp işaretlenmiş bir haritalardan birini arandı. "Eğer kısa zaman içinde yola çıkacaksa amcana ve Norin'deki birliklere de aynını yapmalarını söylebiliriz. Birkaç gün arayla varmış olurlar. Bu da bizim Norin'e gidip dönmemize kıyasla en azından... iki hafta kazandırır."

"Evlenmemiz gerekiyor." Aldrik tüy kalemmini bırakıp bütün dikkatini Vhalla'ya yöneltti.

Vhalla bir süre daha haritaya baktı. Bunu Aldrik'in bu şekilde gördüğünü biliyordu; sembolik olarak yapmaları gereken bir şey. Seçilen gün yaklaştıkça zamanlamayla ilgili endişesi artsa da Vhalla bunu kabullenmeye devam ediyordu.

"Öyleyse burada yaparız," diye önerdi Vhalla.

"İmkânı yok."

"Kesişim'de töreni yönetecek Emegen yok mu?" Bu düşüncenin saçmalığına güldü.

"Törenin Norin'deki Batı'nın Güneş Tapınağı'nda yapılması gerekiyor," diye ısrar etti Aldrik. "Orası babamın evlendiği yer."

"Şu an hiç de duygusallığın sırası değilmiş gibi geliyor bana," diyerek nazikçe duruma işaret etti Vhalla.

"Hem de hiç değil," diye onayladı Aldrik. "Ama gün, leydi ve lordlara, tüm dünyaya doğru izlenimi verme günü. Gücümüz yerinde ve sahte bir kralın bizi gizli saklı evlenmeye mecbur et-

mesine müsaade etmiyoruz. Ya da birlikteliğimizin küçük bir tapınakta alelacele yapılacak türden gayrimeşru bir şey olduğu izleniminin oluşmasına.”

“Eminim bunu açıklayabiliriz... Bu bize çok zaman kaybettirecek.”

Aldrik yavaşça soluklanarak bir süre bunu düşündü. Aklında bir sonuca ulaşip öne eğildi ve bir parça kâğıt alıp bir yandan konuşarak yazmaya başladı, “Amcama yazmalı ve bir tarih vermeliyiz. Sonrasında da lord ve leydileri erken gelmeye davet etmeliyiz ki tören öncesinde harcamamız gereken vakit gerekli hazırlıklar ve görüşmeler ile sınırlansın.”

Vhalla tekrar haritaya bakarak kaybedecekleri zamanı düşündü tekrar. “Teşekkür ederim,” dedi en sonunda. *Bu da bir şeydi.*

O gece Lord Ophain’e cevap yazarak bir tarih talep ettiler ve Lord cevaplarını almadan önce Kesişim’den ayrılacakları sözünü verdiler.

Kısa süre sonra Aldrik onlar için yeni zırhlar yapma işine başladı. Lord Ophain’in Vhalla’nın babasından bahsetmemiş olduğu gerçeğiyle kadının içinde filizlenen endişeden aklını uzaklaştırması için iyi bir uğraşıydı bu. Vhalla kendini demirhanede Aldrik’e yardım etmeye verip aklını bu korkulardan uzak tutmaya çalıştı. Tıpkı Jax’in varlığının dikkatini dağıtmasına izin veremeyeceği gibi kan bağının da onu önceliklerinden alıkoymasına izin veremezdi. *Babam iyi olacak,* diyerek kendine güvence veriyordu. Babası bir zamanlar askerlik yapmıştı ve başının çaresine bakmayı bilirdi. Vhalla için bundan başka inanacak bir şey yoktu.

İmparator’unun zanaatkâr yönüyle ilk karşılaşması Vhalla için aydınlatıcıydı. Aldrik çalışmaya başlamadan önce her bir çelik parçasını inceleyip deniyordu, bu konuda gerçekten de titizdi. Hiçbir demirci onu reddedemiyordu tabii; nihayet temeli oluşturacak uygun parçaları buldu.

Birlikte, Aldrik’in tek başına yapamayacağı kadar sıcak bir ateş yaktılar. Aldrik gündelik kıyafetlerle çalışıyordu; Vhalla

adamın geriye atılmış saçları ve burnunda is lekeleri olan bu halini takdir etti. Büyülerinin seçkin bir birlikteliği idi bu ama melankolik tonları da vardı. Hâlâ Bağları olsaydı Aldrik'in alevleri onu yakmaz ve bu kadar dikkatli olmalarına da gerek kalmazdı. Aldrik'in büyüğü artık Vhalla'nın içinde değildi ama yine de diğerlerinden farklı bir şey vardı. Vhalla bu büyüğü eski bir dost gibi tanıyordu. Aldrik'in gücündeki her sivri noktayı, her hafif dalgalanmayı seçebiliyordu.

Bağlı değillerdi belki ama ayrı da değillerdi. Yine yeni bir şey olmuşlardı.

Ayrılmayı kararlaştırdıkları günün öncesinde Aldrik zırhı bitirdi. Vhalla günü Kesişim civarındaki lord ve leydilerle vedalaşıp haberleri tasdik etmekle geçirirken Aldrik son dokunuşları tek başına yaptı. Vhalla o gece odaya döndüğünde birbirinin eşî zırhlar ayaklıklarında duruyordu. Aldrik metal üzerinde çalışmadan duramayarak başparmağıyla zırhların yüzeyinin bir kısmını ovaladı.

"Eh, ne diyorsun?" diye sordu sonunda.

Vhalla kafasını kaldırdı. Bir koltuğa oturup bacak bacak üzerine attı ve ayaklıklarında duran zırhları inceledi. Bir şey doğru hissettirmiyordu ve bunu bulması biraz vaktini aldı. "Renk."

"Beğenmedin mi?" Aldrik de yanına oturmuştu.

"Beğenmediğimden değil." Vhalla hislerini nasıl açıklayacağını bulmaya uğraştı.

Zırh gerçekten de güzeldi, işçiliği ve tarzı önceki zırhına hayli benziyordu, sadece daha donanımlıydı. Küçük omuz zırhları Aldrik'inkilerle aynı şekilde kenarlarında altın işlemeliydi. Daha köşeliydi, bu da zırhı daha güçlü ve keskin gösteriyordu. Çeliğin dış kısmı beyaz renkte parıldamasını sağlayan bir alaşımdandı ve altın işlemleri öne çıkarıyordu; göğüs kısmındaki güneşi saran bir çift kanat gibi.

"Bu beyaz."

Aldrik güldü ama kulağa yapmacık geliyordu bu. "Beyaz İmparatorluk rengi." Vhalla'nın tepkisi Aldrik'i germişti.

Vhalla demek istediğini Aldrik'in anladığını biliyordu ama yine de bozuntuya vermedi. "Sen asla beyaz giymezsin, hiçbir zaman."

"Bu doğru değil," diyerek itiraz etti Aldrik.

"Evde geçirdiğin zamanları saymıyorum," diyerek aceleyle netleştirdi Vhalla. "Neden siyah değil?"

"Çünkü..." Aldrik söylemeye hazırlandığı şeyden vazgeçerek durakladı. Yüzünü yan yana duran zırhlara çevirdi ve yavaşça iç çekti. "Çünkü o devir kapandı."

"Halkıma önderlik etmeliyim, halkımıza. Örnek alacakları biri olmalıyım ve o yüzden öyle biriymişim gibi görünmeliyim." Aldrik zırhla beraber içsel bir savaşa girişmiş gibiydi. "Artık ailem yok, yani artık kara koyun değilim. Artık hayatım babamın, İmparatorluğu üzerine fikirleri ve bana verdiği görevlerin gölgesinde değil. Beni, bana güvenmelerine ihtiyacım olan tebaamdan uzaklaştıracak kişisel kırgınlıklara, öfkeye yer yok artık. Sadakatlerine ihtiyacım var ve korkutarak elde etmektense bunu hak etmeyi yeğlerim."

Onu bu kadar derin düşüncelere yönelten bu ufak şeyden gözlerini zar zor ayırdı. Bakışlarını Vhalla'ya çevirdi ve Vhalla'nın adamın zihninde bir şeyleri netleştirdiğini düşündüğü an Aldrik hâlâ kararsızmış gibi görünmeyi başardı. Aldrik kontrolsüz bir öfkeyle yanıp tutuşmuyordu artık. Şimdi demir döverken yaktığı ateşti. Bir amaç uğruna yanıyordu ve bütün dikkatini bu tek amaca yöneltmişti.

Vhalla onun elini tuttu; Vi ile değiş tokuş yaptığı geceden beri önayak olduğu ilk dokunuştı bu. Aldrik'in bakışları hızla ona döndü. O kadar uzun süredir onun yanında gergindi ki karnındaki kelebekler garip hissettiriyordu, gerçi kötü bir his değildi bu. Taptığı adamın yüzüne uzanıp onu kendine çekti. Çenesini kavrayıp dudaklarını ait oldukları yere götürdü: Kendi dudaklarına.

Bu lezzetli yolculuk etkisini hemen gösterdi ve ayrıldıklarında nefes nefese kalmışlardı. Vhalla farkına vardı ki henüz ikisi

de buna, bir zamanlar oldukları kadar yakın olmaya hazır değildi. Ama hakikat ortadaydı, olan onca şeyden sonra bile Aldrik'in onu hâlâ arzulayabildiği ve Vhalla'nın bedeninin arzulamayı unutmadığı gerçeği, hüznle andıkları yakınlıklarının hatırasıyla birlikte onlara geri dönmüştü.

Neredeyse iki haftadır ilk defa İmparator ve İmparatoriçe gece boyunca birbirlerinin koynunda huzurla uyudular.

ZIRHIN RENGİNİ VE bunun ardında yatan sebebi bilmesine rağmen ertesi sabah Aldrik'i ilk defa zırhı giyerken görmeye hazır olması mümkün değildi. Aldrik'in saçları geriye doğru taranmış ve miğferi de insanlar geçerken onları tanıyabilsin diye eyere bağlanmıştı. Aldrik liderliğinde Kesişim'den çıkarlarken Vhalla da aynını yaptı.

Aldrik ıslıl ısıldı, Vhalla'nın olduğunu hep bildiği o içindeki lider açığa çıkmıştı. Aldrik babasının gölgesindeki topraktan bitmiş bir fidan gibiydi ve ilk defa gün ışığına çıkıyordu. Toplanan kalabalığı selamlıyor, İmparatorluk konvoyu çarşının anacadesinden geçip giderken tüccarlara da lordlara da el sallıyordu. Vhalla halkın nihayet onun hep bildiği şeye şahit oluşunu gözlemledi: Aldrik bunun için doğmuştu.

Kesişim'den çıkarken Fritz, Vhalla'nın zırhı hakkında yorum yapma fırsatı buldu. "Sembolün değişmiş." Fritz, Vhalla'nın beline kadar uzanan kumaşa dokundu; pelerinle hırka arası, önünde hareket edilebilmesi için yırtmaç bulunan bir kıyafetti bu. Köprücük kemiği üzerinde güneş ve kanatlardan oluşan bir

sembol vardı. Vhalla yeni sembolüne dokundu, aynı sembol altın işlemeyle sırtında da vardı.

“Sanırım değişti.” Vhalla, Aldrik’e baktı. Onun üzerinde de benzer kıyafetler vardı ama onun sırtında sadece İmparatorluk güneşi vardı.

“Neden?” Fritz sesli biçimde kendi kendine düşünüyordu.

“İkinci bir kanat var çünkü Rüzgârgüdücü yeniden doğdu,” diye cevapladı Aldrik. “İmparatorluk güneşinin tam olması da Vhalla bu zırhlı İmparatoriçe’m olduktan sonra giyeceği için.”

“Bundan sonra güneşi ortadan ikiye bölüp sanki bu hiç de bariz değilmiş gibi davranmak yok yani?” diyerek sırttı Jax.

Aldrik gözlerini devirdi.

“Hakkı var,” diyerek kuzenine takıldı Elecia. “Ona bu derece açık şekilde İmparatorluk’u simgeleyen bir şey vermek hiç sana göre değil, Aldrik.”

Bu şakalaşma boyunca Vhalla sesini çıkarmadı. Kırılmıştı. Arkadaşları bunu kastetmemişti tabii. Ama onların Aldrik’in ona hediye ettiği saattin sonsuza kadar yitip gittiğinden haberi yoktu. Aldrik’in ona attığı uzun bakış, İmparator’un da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu.

Derken rüzgâr yön değiştirdi ve bununla beraber İmparator’un ifadesi de değişti.

“Bariz bir şekilde İmparatorluk simgesi olan şey bu. İkimiz için de yeni bir şafak bu ve yine benim elimden çıkma bir şey giyiyor,” dedi Aldrik sadece Vhalla’ya konuşarak.

“Olması gerektiği gibi,” diye cevapladı Vhalla kibarca.

Çöl boyunca iyi bir tempo tutturdular. Doğu-Batı yolu Kesişim’le Norin arasının kolaylıkla katedilmesini sağlıyordu. Ve bir kere daha kendilerini yol üzerindeki lord ve leydilerin eşliğinde buldular. Batı’da ilerledikçe Mhashan’ın kadim kültürü kendini daha da belli ediyordu.

Vhalla, pençelerinde kılıçla Batı Anka’sını ilk kez gördüğünde hayli gergindi. Ertesi gün boyunca bir sonraki sığınaklarını bulana kadar durmaksızın at sürme kararını kimse sorgulamadı.

Omzundaki yara gibi bazı yaralar yeterli zaman ve şifa ile günden güne neredeyse unutulabilirdi ama dokunuşa karşı her zaman hassas kalacaklardı.

Yaz çöle erken geldiğinden Vhalla ile Fritz büyülerini birlikte kullanarak gruptakilerin zırhları içinde canlı canlı pişmesini önlediler. Fritz metalin üzerinde ince bir buz tabakası oluşturuyor, Vhalla'nın rüzgârı da bunu hızla buharlaştırıyordu. Başta sadece ıslanıp rüzgâr yedikleriyle kalıyorlardı ama Vhalla ile Fritz bunu nasıl yapmaları gerektiğini hemen kavrayarak, beşinin birden sadece serinlemesini değil, rahat etmesini de sağladılar.

Yolculuk sorunsuz geçti ve Norin'e varmalarının önceki sabahı güneş doğmadan uyandılar. Evinde kaldıkları, Aldrik'in uzaktan kuzeni olan lord, Lord Ophain'e haber gönderip şehre sadece birkaç saatlik mesafede olduklarını bildirmişti. Vhalla yola devam etmeyi istemişti ama Aldrik bazı geleneklerin yerine getirilmesi konusunda ısrarcıydı ve şehre girişleri de bunlardan biriydi.

Şehir etraflarını sararken Vhalla'nın karnındaki kelebekler yerlerini koca bir kuş sürüsüne bırakmıştı. Yeni cilalanmış zırhları üzerinde gün ışığı parlıyordu, yolculuklarının son adımından önce hepsi lordun evinde güzelce yıkanmıştı. Elecia eve dönme düşüncesiyle aşırı mutluyken Jax günden güne içine kapanmıştı.

Adam kendini sessiz bir gölgeye dönüştürmüştü âdeta. Yolları üzerindeki lord ve leydiler ona karşı minimum nezaket göstermişti. Sadece birkaç tanesi ona da grubundaki soylularla aynı derecede saygı göstermişti. Yine de lord ve leydilerin Jax'i o ilk gördükleri an, onun karşısındaki tepkilerini dizginlemeye çalıştıkları o an gayet belirgindi.

Jax'in garip hali üzerine düşüncelerin hepsi rüzgârda dalgalanan sancaklar misali ortadan kayboldu. Kum, toprağı daha çok andıran bir yoğunluğa dönüştü ve şehrin giderek genişleyen bitki örtüsüyle beraber büyük palmyeler ortaya çıktı. Norin ileride onu bekliyordu.

Şehir, Vhalla'nın daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu ve devler tarafından inşa edilmiş olmalıydı. Norin'in dış surları

o kadar yüksekti ki Vhalla taşları bu yüksekliğe çıkaracak mühendisliğe nasıl eriştiklerine şaşıtı. Sur içinde kalan evler kil ve ahşaptan yapılmıştı; yükseklikte surla yarışacak şekilde birbirinin üstüne yığılmış sade yapıları. Vhalla, Mohned Usta'nın geçmişini hatırladı ve onun büyüdüğü yerin burası olup olmadığı merak etti. Bu düşünce beraberinde Usta'nın büyük ihtimalle Victor'un elinde hayata zamansız veda ettiği gerçeğinin yarattığı bir hüznün dalgası getirdi.

Norin'in iç surları çalışanların ve orta sınıfın oturduğu yerleri şehrin sefil mahallelerinden ayırıyordu. Şimdi erkekler ve kadınlar şehrin merkezinde sokaklara dizilmişti; sıradan halk, lordlar, leydiler, tüccarlar, soylular, bütün tabakalardan insanlar Vhalla ile Aldrik'in ilerleyişinde hazır bulunuyordu. Bu kalabalık Aldrik'ininkinin yanı sıra onun ismini de neşeyle bağırmasa Vhalla kendini huzursuz hissedebilirdi.

Çatılardan gül yaprakları saçıyor, göğre alevler fırlatıyorlardı. Minik sancaklar sallayıp onun dikkatini çekmek için bağırıyorlardı. Erkekler, kadınlar, çocuklar, hepsi birden onlara liderlik etmek için ölümden dönenlere ulaşmaya çalışıyordu. Vhalla altındaki atın güçlü bacaklarına şükran duydu.

Norin kalesi göğre meydan okur bir şekilde önlerinde yükseliyordu. Kalenin inşasında kullanılan kil ve taşlar gün ışığında kızıl renkte parılıyordu. Tepesi düz burçları ve kemerli duvarlarıyla göğre delen kızıl bir kale. Kale, şehrin zengin bölgesinden geniş, kuru bir hendek ve bunun üzerinden aşan bir asma köprüyle ayrılıyordu.

Vhalla Batı'nın düşmesinin neden on yılı aşkın zaman aldığını anlamıştı.

"Leydim." Aldrik elini uzatarak onu düşüncelerinden ayırdı.

Vhalla, Aldrik'in elini tutmak için Yıldırım'ın dizginlerini tek elinde topladı. İmparator ve müstakbel İmparatoriçe gün ışığı altında, tebaaları önünde yan yana atlarını sürdüler. Vhalla insanların yanındaki bu adamı hiç bu denli güler yüzle görüp görmediğini merak etti.

Bu konuda şüpheleri vardı.

Asma köprüünün sonunda onları bekleyen bir adam vardı; Aldrik'in simasını andıran, belki birkaç yaş büyükçe, kır saçlı ve daha esmer bir adam. Köprüünün sonundaki girişi çevreleyen saray avlusu ağzına kadar insanla doluydu, yeni gelenlerin geçmesi için ancak yer kalmıştı. Devasa bir Savaş-Aşan üzerindeki Lord Ophain onları yarı yolda karşıladı.

"İmparator Solaris Batı'ya, evine döndü!" diye gururla duyurdu Ophain.

"Yeniden kendi insanlarımla arasında olmak benim için onurdur," diye cevapladı Aldrik. Birbirlerine yakın durmalarına rağmen herkesin duyması için yüksek sesle konuşuyorlardı.

"Fakat yalnız gelmemişsiniz." Lordun kalabalığa karşı oynadığı bu gösteri barizdi.

"Hayır." Aldrik birbirlerine kenetli ellerini hafifçe havaya kaldırıp herkese gösterdi. Vhalla bunun artık onun yeni dünyası ve görevi olduğunu kendine hatırlatıp hissettiği her türlü rahatsızlığın üzerini örttü. "Yaklaşık bir buçuk yüzyıldır ilk görülen Rüzgârgüdücü'yle birlikte geldim. Kendisi Kuzey'in Kahramanı, iki divanda leydi ve hayatımı sayısız kez kurtaran kadın olmak haricinde benim için eşi benzeri olmayan biridir."

Pek seilmeyen bir adam olarak ünlü olmasına karşın Aldrik'in insanları coşturmak üzerine doğal bir yeteneği vardı. Aldrik, Vhalla'nın elini dudaklarına götürüp öptüğü vakit kalabalıktan yükselen çığlıklar neredeyse Vhalla'yı sağır ediyordu.

"Size, İmparatoriçe'niz olması için seçtiğim kadını sunarım, Leydi Vhalla Yarlı!"

Bunun ardından, yapılacak bütün açıklamalar İmparatorluk düğününe dair coşkulu tezahüratların altında kaldı. Tekrar yürüyüşe geçtikleri sırada Lord Ophain, Aldrik'e bir şeyler daha söyledi ama Vhalla ne olduğunu duyamadı. Boştaki eli etraflarını saran kalabalığın uzanan elleri arasında kaybolmuştu. Sanki hayatlarının bağlı olduğu umudun kendisiymiş gibi uzanıyorlardı Vhalla'ya.

Vhalla bu umudun boşa gitmemesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Nihayet hareket edebilerek köprüden aşağı doğru yöneldikleri sırada bağrış çağrışlar her yanda yankılanmaya devam ediyordu. Bineklerini hemen kalenin girişinde hazırda bekleyen seyis yamaklarına doğru sürdüler. Kalabalığın görüş alanından çıkar çıkmaz Aldrik dizginlerini tutmak için Vhalla'nın elini bıraktı ve Vhalla da göz önünde olmamakla rahatladı. Aldrik'le ne denli gurur duyarsa duysun biliyordu ki alışması onun için zaman alacak bazı duygular vardı.

"Seni görmek gerçekten güzel, amca," dedi Aldrik atından inerken.

"Sağ salim varmanız için her gün Ana'ya dualar ettim." Atlar götürülürken iki adam kısaca kucaklaştı.

"Sizi bir daha görme fırsatım olacağını hiç sanmıyordum," dedi Vhalla, atından inip pelerinini omuzları üzerinde düzeltti.

"İtiraf etmem gerekir ki bir vakit ben de aynı belirsizlik içindeydim." Lord aileden biriymişçesine ellerini Vhalla'nın omuzlarının üzerine koydu. "Ama Ana'nın iki insanı hemen ayırmak için kaderlerini birlikte örmeyeceğini bilmem gerekirdi." Ophain onu serbest bırakıp kaleye doğru gitti. "Şimdi, yapılması gereken çok şey var."

"Ayrıntılı bir zaman çizelgesi hazırlamalıyız," diye onu destekledi Aldrik.

"Elbette ama önce," deyip durakladı ve Vhalla'ya kaçamak bir gülücük attı Batı Lordu, "sizi görmeyi çok istediğini düşündüğüm biri var."

Vhalla nefes almayı dahi unutmuş bir halde lorda bakıyordu. "Nerede o?"

"Hemen merdivenleri çıkınca, girişte ilk sağda. Hep birlikte gidelim."

Vhalla bekleyemedi. Ayaklarının olanca gücüyle basamaklardan sıçramaya koyuldu. Kalbi delicesine çarpıyor, başı dönüyordu. Babasının Norin'e yalnız başına gitmesine yönelik bastırdığı

her duygu bir seferde üzerine çullandı. Lordun onu görmeyi bekleyen kişiyle kimi kastettiğini yanlış anlamamış olmak adına dualar ediyordu.

Vhalla bir salona açılan kapıların önüne vardığında kayarak durdu. Kapılar pencereden aşağıdaki şehri seyreden bir adamı çevreliyordu. Kafesli camlar Vhalla'nın az önce geçtiği sokakları muhteşem bir şekilde çerçeveliyordu.

Babasının Doğulu saçları ve teni, Batı modasının parlak renkleri arasında garip görünüyordu. Vhalla onu daha önce hiç yelekli görmemişti; yelek ona öyle yakışmıştı ki birkaç yaş daha genç görünüyordu. Adam soluk soluğa kalan Vhalla'nın sesine döndü.

"Babacığım!" diye haykırdı Vhalla.

"Minik kuş." Babası, Vhalla'nın varlığına onun kadar şaşır-mamıştı.

Rex Yarl kollarını açıp rüzgâr yemiş, güneşte yanmış, kuma bulanmış ve zırh içindeki kızına doladı. Vhalla babasına sıkıca sarılıp yüzünü adamın omzuna gömdü. Sanki sadece bir serapmış da bir an bıraksa yok olacaktı gibi sıkıca sarılıyordu babasına.

Ama nihayet Vhalla kollarını gevşetip gerilediğinde de adam oradaydı. Vhalla onu hiçbir şeyi kaçırmamaya özen göstererek dikkatle inceledi. Ama babası her zamanki gibiydi. Nazik gülümsemesi güneş yanığı, parlak teniyle ayrıca keskinleşiyordu.

"Başarmışsın." Vhalla kocaman gülümsedi. "Kapılardan önce geçmeyi başarmışsın. Buradasın, Norin'de!"

"Benden şüphelen mi vardı?" dedi Rex yapmacık bir alınganlıkla.

"Tabii ki yoktu." Vhalla başını iki yana sallayarak, dile getirdiği bu yarı gerçekliğe inanma izni verdi kendine. "Sen varalı ne kadar oldu?"

"Sizden çok önce değil." Ocağın önündeki geniş girintiye doğru yürüdü. "Hoş bir sürpriz olacağını düşündüm."

Vhalla odaya ancak şimdi bakıyordu. Ocak zeminden tavana, hatta tavan kirişlerine uzanan mozaik seramikler ve değerli

mücevherlerle süslenmişti. Ahşap döşeme koyu kırmızı renkteydi. Döşemelerin cilası mekâna gümüş bir parıltı yayıyordu.

"Babacığım, sen topallıyorsun!" Vhalla'nın dikkati, oturma alanına yürümeye başlamalarıyla beraber tekrar babasına yöneldi.

"Bir şeyim yok."

"Ne oldu?" diye soran Vhalla'nın her sözünden endişe akıyordu ve buna hiç gerek olmasa da babasının oturmasına yardım etti.

"Ah, sakarlığım tuttu." Babası Vhalla'nın o çok sevdiği gülümsemesiyle güldü. "Norin'e kadar onca yolu sorunsuz geldim ve merdivende kayıp bileğimi fena halde burktum."

Vhalla gözlerini devirerek babasının yanına çöktü. Oturma alanındaki gösterişli kumaştan bir dolu yastık ve battaniyeden özellikle sakınıp kenardaki sert tahtaya oturmayı tercih etmişti. Zırhı bu zarif kumaşı zedeleyebilir, botları ise çıkarması imkânsız bir çamur lekesi bırakabilirdi.

"Daha dikkatli olmalısın," diye söylendi Vhalla pelerinini çözerken. "Ya daha kötü incinseydin? Buradayken hep senin için endişelenecektim."

"İstediğim son şey seni düğünün sırasında endişelendirmek olur," diye araya girdi babası.

Vhalla bir için durakladı, sanki zaman da onunla beraber durmuştu. Babası, Aldrik'le onun arasındaki ilişkiyi Doğu'da öğrenmişti ama şimdi bir şeyler değişmiş gibiydi. Ona şimdiki bakışlarını babasında daha önce hiç görmemişti.

Rex düşünceli hareketlerle Vhalla'nın çıkardığı pelerinini aldı. Pelerini katlarken parmakları güneş amblemi üzerinde hürmetle dolandı. Asker babası, Vhalla'nın içine İmparatorluk ve liderleri için saygı ve ilgiyi eken kişiydi. Şimdi Vhalla babasının her zaman hürmet duyacağı kişi olmuştu.

Vhalla'nın her daim hayranlık beslediği adamda garip bir değişiklikti bu.

"Buradan bir İmparatoriçe gibi görünüyordun, minik kuş." Babasının sesinde Vhalla'nın yüreğini burkan bir şey vardı.

"Bu, olmak için doğduğu şeydi," dedi gece yarısı kadar karanlık bir ses odanın öbür ucundan.

Vhalla o tarafa döndü. Aldrik'le Ophain nihayet gelmişlerdi. Elecia da yanlarındaydı ve Vhalla'nın onun annesi olduğunu düşündüğü bir kadının yanında duruyordu. Kadın, Elecia'nın zengin tonlu koyu tenine ve ihtişamıyla yerçekimine meydan okuyan muhteşem kıvrıkcık saçlarına sahipti.

Son olarak yine soylulardan iki kadın daha gelmişti. İkisinin de düz, siyah saçları ve delici kara gözleri vardı. Bir tanesi daha kısaydı ve diğerinden daha kilolu bir yapıya sahipti. Saçları omuzlarında küt kesilmişti ve perçemleri vardı. Diğerisi ise uzun ve Aldrik'e benzer şekilde yapılıydı ve saçlarını tek bir örgü halinde sırtına atmıştı. Vhalla tanıştırmalarına gerek kalmadan ikisini de tanıdı. Çıkık elmacıkkemikleri ve ince dudaklarıyla Ci'Dan soyundan oldukları barizdi. Aldrik'in halaları.

"Dur sana yardım edeyim." Grubun geri kalanı ocağın önündeki oturma alanına yerleşirken Aldrik, Vhalla'nın yanına oturdu. Parmakları uzanması zor yerlerdeki mandallara kolayca uzanıp Vhalla'nın metal derisinden kurtulmasına yardımcı oldu.

"Nihayet sizinle tanıştığıma memnun oldum, Leydi Yarl," dedi Elecia'nın annesi, kısa sessizliği diğerleri adına bozarak.

"Ben de, Leydi..."

"Ioine," diye tamamladı kadın Vhalla için, parlak bir şekilde gülümseyerek. "Gerçi unvanlara hiç gerek yok."

"Öyleyse ben de aynını talep etmeliyim, sadece Vhalla deyin."

"Emin misiniz?" Kadının kendine has doğal bir zarafeti vardı. Elecia'nın kendine kimi örnek aldığı hemen belli oluyordu.

"Elbette. Aile olacağız sonuçta." Vhalla durumu açık bir şekilde ortaya koydu.

"Aile, elbette," diye ekledi örgülü kadın bir yandan kollarını göğsünde kavuşturarak.

Vhalla bu hareketin düşmanca, şüpheli ya da sadece meraklı

mı olduğuna karar vermeye çalıştı. "Özür dilerim, isimlerinizi duyamadım."

"Tina."

"Benim adım Lilo." Kadınlardan genç olanı kardeşinin düz ifadesini telafi edecek şekilde genişçe gülümsedi.

"Her ikinizle de tanışmak onur verici." Vhalla başını saygıyla hafifçe eğdi. Kısa bir süre sonra ay dönümünde İmparatoriçe olacak olması bir şey ifade etmiyordu. Bu kadınlar Batı'nın prensesleriydi. Daha Vhalla dünyaya gelmeden onlarca yıl evvelinde saygı görüyorlardı.

"Sizin hakkınızda çok şey duyduk." Tina, tıpkı Vhalla onunla ilk karşılaştığında Aldrik'in olduğu gibi ifadesizdi.

"Eminim öyledir." Vhalla sesinin titremesine izin vermedi. Kadın ona gözdağı vermeye çalışıyordu ve Vhalla onun bu çabalarını boşa çıkarmakta kararlıydı.

"Batı'nın, nişanlanmanız karşısında o denli şaşırmamasının iyi bir sebebi var," dedi Tina, bir uşak odaya girip koyu Batı çayı ve çeşitli şekiller verilmiş pirinç topları servis ederken. "Batı Senatosu bir süredir sadece yıllar sonra verilen ilk Kızıl Beyannameyi değil, aynı zamanda prensin kalbini de kazanan kadının haberiyle çalkalanıyordu.

"Daha sonrasında ise," diye devam etti. "Jadar Şövalyeleri'nin aynı kadına karşı attıkları iftiralarla çalkalandı. Yalanlarını bağırp duruyorlardı. Görüyorsunuz ya, hangisine kulak vereceğini bilmek gerçekten zor iş."

"Açıkçası benim için değil." Vhalla'nın bu cevabı karşısında kadın tek kaşını kaldırdı. "Jadar Şövalyeleri'ni kendine düşman eden biri hakkında tam olarak ne düşünülmesi gerektiğini bildiğinizi sanırdım. Sonuçta bunlar çok yanlış bir şekilde sizin soylu soyunuzu bir kenara atıp yerine delilik ve aptallığın misyonunu koydular."

Tina'nın ağzının kenarları hafifçe gerildi. Vhalla uzun yıllarını, İmparatorluk'taki en içine dönük adamın belli belirsiz hareketlerine kafa yormakla geçirmemiş olsa bu ifadeyi kaçırırdı.

Kadının yüzünden, Vhalla'nın ona sunduğu bu anlık eğlenceyle keyiflenirken bir kabullenme ifadesi gelip geçti.

"Hazır ailelerden ve Jadar Şövalyeleri'ni düşman edinmekten bahsetmişken," diye araya girdi Lord Ophain bardağını kıkırdayarak kenara koyup, "planlamamız gereken bir düğünümüz var. Kuvvetlerine karşı kazandığımız zafer ve ikinizin hayatta olması gerçeğiyle beraber sahte kralın tahtı başarıyla sorgulanabilir hale getirilmiş oldu. Bu erken tarihte ısrarınız sebebiyle kararlaştırılması gereken bir iki detay var."

"Bana kalırsa bir düğün, insanların tam da ihtiyacı olan şey," diye şevkle şakıdı Lilo. "Akıllarını ölüm ve yıkımdan uzaklaştırıp onlara mutlu olma sebebi verir. Evliliğiniz güneşin hâlâ görkemle ışıldadığının neşeli bir göstergesi olacaktır."

"Konu açılmışken, size evimizi göstermemize müsaade edin, Leydi Yarl." Tina ayağa dikilmişti. "Düğün burada yapılmayacak ama öncesindeki görüşmeler ve takip eden etkinlikler bu salonlarda olacak. Ayrıca sizin de eviniz olacak mekânı tanımanız gerekir."

"Muhteşem bir fikir, kardeşim!" Lilo da ayağa kalktı. "Sonra da size şahsi odanızı gösteririz; eminim gün boyu at binmekten yorulmuşsunuzdur."

"Pekâlâ." Vhalla işleri hızlandıracağını düşündüğü her şeyi destekleyebilirdi. Düğünü, beklediğinden çok daha büyük bir angaryaya dönüşüyordu. Bu konudan her bahsedildiğinde Doğu savunması üzerine aldığı kararları hatırlıyordu. *Halkı ölüren o bir tören planlamakla uğraşıyordu.* "Baba, sen de gelmek ister misin?"

"Erkekleri konuşmaya bırak," diye babasına fırsat tanımadan araya girdi Tina.

Bu üstü kapalı emirle Elecia ve loine de ayağa dikildiler.

Vhalla çenesini kaldırıp uzun uzun Batılı kadının gözlerine baktı. Hayatından endişe ettiği babasıyla daha henüz kavuşmuşlardı. Onu burada bırakmasının söylenmesi Vhalla'ya hiç uygun gelmiyordu ve kendini durdurma fırsatı bulamadan kelimeler

ağzından dökölüverdi. Vhalla, Tina'nın emirleri duymazdan gelip yavaş bir şekilde konuşarak sorusunu tekrarladi. "Baba, bana kaleyi gezdirirlerken eşlik etmek ister miydin?"

Aldrik bakışlarını bu diyalogdan kaçırmış ve yüzünü saklamıştı. Vhalla kısacık bir an için onun yüzünde tatmin olmuş bir gülümseme gördüğüne yemin edebilirdi.

"Bileğim hâlâ beni öldürüyor," diyerek nazikçe reddetti babası. "Hem burayı gezmek için birkaç günüm vardı. Şimdi de sen tadını çıkar."

"Daha sonra yemekte bana katıl." Vhalla babasını her iki yanından öpmek için eğildi. "Konuşacak bir sürü şeyimiz var."

"Buna hiç itirazım olmaz, minik kuş."

"Güzel, bunun için sana yalvarmak zorunda kalmak istemedim," diye şakalaştı Vhalla.

"Atalarımın evini güzelce gez." Aldrik onu elinden yakalayıp bir süre bu şekilde tuttu. Bakışları büyük halasına kaydı. "Ona kütüphaneyi göstermeyin."

"Kütüphane mi var?" diye nefesini tuttu Vhalla.

"İstersen bana bencil de." Aldrik'in ağzı karşı konulmaz ve kesinlikle pişmanlık taşımayan bir sırtış biçimini aldı. "Ona iyi bak, Tina Hala."

"Tabii, İmparator'um." Tina, Aldrik'e bu şekilde hitap ederken kadının yüzü Vhalla'nın şimdiye kadar gördüğünden daha çok ifade taşıyordu.

Vhalla peşinde Elecia ve annesiyle birlikte odadan çıktı. Tina'nın az önceki teklifini düşününce göz devirme isteğini zar zor bastırabildi. Belki de İmparatoriçe olarak ilk hükmü "erkek muhabbeti"ni yasaklamak olurdu. Şimdiye kadar Vhalla'nın deneyimlediği kadarıyla erkekler ve kadınlar aynı dili kullanıyordu ve erkeklerin bazı şeyleri onun varlığında neden dile getiremeyeceğini anlamlandıramıyordu.

Kızgınlığı yerini hızla kalenin barındırdığı harikalar karşısında düştüğü şaşkınlığa bıraktı. Mhashan'ın yönetici ailesinin evi tarihsel zenginlikleriyle Güney başkentine rakip olabilirdi. Mi-

mari ve sanatsal yönden çok farklılardı. İçinde oturup keyif çatacak sürüyle oda vardı. İyi durumdaki antrenman sahalarından çelik sesleri geliyordu. Her yere yüzlerce yıllık tarih sinmişti.

“Aldrik’le nasıl tanıştınız?” diye sordu Tina, heykeller ve tablolarla dolu büyük bir odayı dolaştıkları sırada.

“Bir kitaptaki notlar aracılığıyla,” diye cevap verdi Vhalla belli belirsiz. Kadının sorgulamasının devamından kaçınmak için bir heykeli inceliyormuş numarası yaptı. Ama bu işe yaramadı.

Kadının bir kaşı yukarı kalktı. “Kitaptaki notlar mı?”

Vhalla bir an için bu hareketi yapma kabiliyetinin aileden geçen bir şey mi olduğu merak etti, yoksa bunun için eğitiliyorlar mıydı? Aynı sorgulayan bakışları Aldrik’te de birçok defa görmüştü. Farkında olmadan avucunu karnının altına götürdü. *Çocukları da böyle bakışlar atar mıydı?*

“Esasen ona yardımcı olan notlardı.” Vhalla Aldrik’le kayıp Bağ’larının düşüncesi canını yaktığından kadına daha fazlasını anlatmak istemiyordu. “Bana bunun sonrasında ulaştı.”

“Bu hiç de yeğenimizin yapacağı bir şeye benzemiyor.” Tina bunu söylemek yerine Vhalla’nın hikâyesinde anlatılmamış gerçekler olduğundan şüphe ettiğini de bağırabilirdi.

“Şey, karşımdakinin o olduğunu uzun zaman bilmiyordum.” Vhalla aralarındaki ilk not değiş tokuşunun anısıyla hafifçe gülmüsedti. “O zamanlar ona hayalet adını takmıştım.”

“Karanlık olan her şeye ilgisi vardır,” diye destekledi Lilo. “Yine de sonunda makamına uygun olan renge ısınmaya başlamış gibi görünüyor.”

“Rengin hiç önemi yok,” diyerek atıldı Vhalla. “Her şeyin altında o her zaman Aldrik olacak, bize önderlik etmek için doğan adam.”

“Ve de...” Tina, Vhalla’nın burnunun dibine kadar sokuldu. Sesi fısıltıya dönmüştü; odanın uzak köşelerindeki muhafızları süzüyordu. “Ne olduğunu tam olarak biliyor musun? Kıyafetlerinin altında ne olduğunu yani?”

“Ne?” Vhalla dönüp kendinden epey uzun olan kadına kaşla-

rını çattı. Elecia kısı kısı gülerken Vhalla yanaklarının kızardığını hissetti. İnkâr etme fırsatı kalmayan Vhalla arkadaşına hüsran dolu bir bakış attı.

“Canım benim.” Tina bir kolunu Vhalla’nın omuzlarına dolayıp onu bir sonraki tabloya sürükledi. “Utanmana hiç gerek yok. Bu konudan şphelenmiştik zaten. Sırrın bizimle güvende.”

“Minik Aldrik’imizi asla incitmeyiz.” Lilo, Vhalla’nın boştaki koluna girip onu iki kız kardeş arasında esir etti. “Unutma, o, kardeşimizden bize kalan tek şey.”

Büyük bir portrenin önünde durduklarında Vhalla’nın nefesi kesildi. Portredeki kadın altın işlemeli, İmparatorluk beyazı bir kaftan kuşanmıştı. Kızıl bir şal omuzlarından yere kadar uzanıyordu. Bir elinde alev yalımı, diğesinde ise ucunda güneş olan bir kraliyet asası tutuyordu. Gözlerindeki ateş ölümün ve geçen zamanın ötesine uzanıyordu. Bütün bunlar kolaylıkla kibirle karıştırılabilecek bir kendine güven havası yayan, ağızının kenarındaki tanıdık kıvrımlarla tamamlanıyordu. Sert göz hatları ve çıkık elmacıkkemikleri omuzlarının üzerine bırakılmış siyah saçlarla çevrelenmişti.

Kadın otoritenin vücut bulmuş hali gibiydi. nnde duranı ldrebilirmiş gibi duruyordu – ya da insanın hiç bilmediğı ilahi bir sebepten onu kurtaracakmış gibi. Kadın, Vhalla’nın Aldrik’in annesinden beklediğı her şey ve daha fazlasıydı.

“Benden hoşlanır mıydı?” diye mırıldandı Vhalla, bu fikir ağızından bir anda ıkıvermişti.

“Oğlu için yaptıklarından dolayı seni severdi,” diye cevapladı Lilo, Tina daha ağızını aamadan.

“Tıpkı ona benziyor.” Vhalla, Aldrik’in artık resimdeki kadından daha yaşlı olduğunu fark etti. Bu düşünce Aldrik’in annesinin ölümünü daha da ağırlaştırmıştı. Vhalla, Aldrik’in annesinin öldüğü yaştaydı neredeyse.

“Ci’Dan kanı güçlüdür,” dedi Tina gururla. “Eminim ocuklarınız da Aldrik’e benzeyecek.”

Vhalla bir şey diyemedi. Aklına gelen fikirle beraber elini

gömleğinin üzerinden, tüm bedenini saran hayalet acının merkezine, karnının hemen altına yerleştirdi. Vhalla söylenecek doğru kelimeleri bulmaya çalışırken Elecia sessiz bir endişeyle ona bakıyordu. Vhalla bir kez başarısız olmuştu; bir vârisin müjdelendiği geleceği bir başkasıyla değişmişti. Şimdiyse kaderini kendisi çiziyordu ve nelerle karşılaşacağını kimse bilemezdi.

"Bu kadar gerilme, canım!" Lilo duyguyu doğru tahmin etmişti ama düşündüğü sebep yanlıştı.

"Kız kardeşim doğru söylüyor," diye onayladı Tina. "Ne de olsa en önemli görevin bir vâris vermek."

"Ne?" Vhalla kadınların yüzlerine bakabilmek için kendini onların ellerinden kurtardı. Bir araya gelmelerinin böyle bir sonucu olacağını biliyordu elbette. Ama *en büyük görev* de neydi?

"Elbette Aldrik bundan bahsetmiştir... Evlenir evlenmez ona bir vâris doğurmalısın."

"Savaştan sonra," diye fısıldadı Vhalla.

"Olmaz." Tina başını iki yana sallayıp karşısındaki sanki dünyayı ilk defa görececek bir çocukmuş gibi konuşuyordu. "Belirsiz zamanlarda yaşıyoruz. Güney'le savaşmayı ona ve ordularına bırakmalısın."

"Ama..." Vhalla'nın itiraz etmesine dahi izin verilmedi.

"Eğer Aldrik ölürse Solaris ismi yaşamaya devam eder böylece. Vârisin yaşı gelinceye kadar da onun adına sen hükmedersin," diye devam etti Tina. Yeğeninden ne denli büyük bir sevgiyle bahsederse etsin sözleri kalpsizceydi. "Bu, İmparatorluk'un gelecekteki istikrarını güvene alır. Çocuğu yetiştirirken biz seni burada güvende tutarız."

"Hayır." İtirazının yumuşaklığı zayıflık olarak algılanabileceğinden şüphelendiği için Vhalla bir kere daha tekrar etti, "Hayır."

"Vhalla, bu..."

"En iyisi mi? Bunu mu söyleyeceksiniz?" Vhalla sert bakışlarını Aldrik'in halasının üzerine dikti ve kadın ilk defa dilini tutmayı bildi. "Beni bağışlayın ama hakkımızda hiçbir şey bil-

miyorsunuz, hiçbir şey. Yani aklınızdakilere katılmıyorum. Beni Aldrik'ten ayırmak sadece kalp kırıklığına ve talihsizliğe yol açtı."

Vhalla başka, daha büyük bir gerçeği dillendirmek üzere durakladı. "Bir kadın ve onun leydisi olabilirim ama onun bile yapamayacağı bir şeye muktedirim. Bu, tacın ve unvanların çok ötesinde bir şey ve devredilemez ya da öylece verilemez." Vhalla ardında Aldrik'in annesinin portresiyle dimdik duruyordu.

"Aldrik sağlıklı ve yaşı gelmiş herhangi bir kadından vâris edinebilir. Gerekli tek şartı yerine getirdikten sonra İmparatorluk tohumunu dilediğince paylaşabilir. Halkımızın kanını döken zorbayı deviremez. Kristallere benim gibi dokunamaz. Onları benim bildiğim gibi bilemez. Baba'nın salonlarına götürülüp de Kristal Mağaralar etrafında oluşan girdabı kırarak bu dünyayı kurtarmak için hayata döndürülen o değil. Açgözlülükten yaratılmış canavarı yok edip bütün bunlara bir son veremez.

"Ama ben yapabilirim." Vhalla'nın parmak uçlarından bir esinti yayıldı. "Bütün bunları yapabilirim. Eğer İmparatorluk'un istikrarından bu denli endişeliyseniz Aldrik'i burada tutun. Yalnız savaşmama izin verin, eğer ölürsem de gönlünüzce bir vâris yapmasını sağlarsınız."

Daha yeni tanıştığı üç kadın büyük bir şaşkınlıkla Vhalla'ya bakıyordu.

"Ancak..." Vhalla dudaklarında bilmiş bir sırıtma oluşmasını engelleyemedi. "Eğer ona buna benzer önerilerle gitmeyi planlıyorsanız bana söyleyin. Çünkü benim bildiğim Aldrik, ben tam tersi teklifleri atlatıp ihtişamla savaşırken öylece oturma fikrine katlanamaz. Böyle bir öneriye vereceği tepkiye şahit olmak isterim."

Vhalla onları karşı çıkmaya davet eden bakışlarını dört kadın üzerinde gezdirdi. Ellerindeki rüzgâr yavaşça tükendi ve Vhalla kısa bir an için kendini sorguladı. Tek nefeslik bir an. O müstakbel İmparatoriçe'ydi ve İmparatoriçeler yaptıklarından şüphe etmezdi. Onlar bilmiş gülümsemeler ve organize gizemlerle dolu,

kendilerinden emin ve görkemli varlıklardı. Vhalla nihayetinde arkasında duran tablodaki kadınla aynı statüde olacaktı.

“Ama lütfen.” İfadesini gevşetip içten bir gülümseme takınabildiği için kendiyle gurur duydu. “Gelecekteki tavsiyelerinizden kaçındığımı düşünmeyin.”

“Elbette,” dedi Tina dikkatli bir tonla, Vhalla bir sonraki heykele doğru giderken.

Vhalla’nın İmparatoriçe olarak neler yapması gerektiğine yönelik başka bir öneri ya da tavsiye olmadı. Vhalla konuşurken diğer kadınlar susup onun ağzından çıkanları dikkatle dinlediler. Vhalla, Batı’nın en eski ve en soylu ailelerinden birinden olan bu kadınların ona boyun eğişini, bunu tam olarak idrak edemeyerek izledi. Bunu asla fiziksel olarak yapmamışlardı ama takip eden günlerde tahta gelecek olan diğerlerinden çok daha önce diz çökmüşlerdi.

18

VHALLA YERİNDE KIPIRDANDI. İlk defa tahta oturuyordu ki şimdi yerleştiği yer için bu epey geniş bir tabirdi. Tek düşünebildiği tahtın ne kadar da rahatsız olduğuydu. Uzun bir tören salonunun sonundaki yüksek platformun üzerinde, Aldrik'in hemen sağ tarafındaydı. Oturak kısımları dümdüz, bacaksız sandalyelerin üzerinde oturuyorlardı, Güney tahtına kıyasla oldukça basitti. Fakat tahtların sadeliğinin aksine salon hayli görkemliydi.

Arkalarındaki duvar neredeyse tamamen gümüş ve yakutla süslenmişti. Mhashan'ın ilk kralının hikâyesi yerel dilde duvara işlenmişti. Gümüş sağ taraflarında duvara tırmanıyor, oda boyunca yoluna devam ederek çok iyi cilalanmış zeminde parlıyordu. Sol taraflarında, bütün Norin'e tepeden bakan, aralarında geniş boşluklar bulunan sütunlar vardı – yönettikleri dünya gözlerinin önünde seriliydi.

En saygıdeğer pozisyonda oturan iki kişinin kudretine karşı alçak gönüllülük uyandırmak üzere tasarlanmış bir salon olduğuna şüphe yoktu. Vhalla burayla tezat oluşturmak yerine mekânla birleşmişti. Ona Batı'nın geleneksel kıyafetlerini giydir-

mişlerdi. Pırıl pırıl ipekler ve ince işçilikli işlemeler kırmızı ve altın rengini zanaata çeviriyordu.

Alt tarafında kırmızı şerit işlemeli, uçuş uçuş, yırtmaçlı bir etek vardı. Uçuş uçuş ipek kumaştan altın rengi gömleğinin üzerine sabah alınan ölçülerine göre dikilmiş kızıl bir yelek giymişti. Göğsünden başlayan inci düğmeler kulaklarına kadar gelen yüksek yaka boyunca devam ediyordu. Saçları yapılıp zarif, altın bir fular ile tutturulmuştu ama saç telleri kaçmaya kararlıydı.

Aldrik de aynı tarzda giyinmişti; Vhalla göz ucuyla sürekli ona bakıyordu. Bol, beyaz bir pantolon giymişti ve uzun kollu gömleği üzerinde kızıl güneşlerle süslü bir tunik vardı. Omuzlarından birkaç defa dolanan geniş, kırmızı renkli şalının uzun kuyruğunu katlamıştı ve ustaca kolunun üzerinde taşıyordu.

Modern, üzerine tam oturan askeri kıyafetlerden Mhashan'ın geleneksel kılığına kolayca geçmişti. Aldrik özgüvenli ve rahat duruyordu, başının üzerindeki küçük altın taç, önlerine gelen lord ve leydilerle ilişkisinde bir fark yaratmamıştı. Vhalla henüz kendi tacını almamıştı.

Vhalla salonun öbür ucundaki büyük gümüş kapılardan içeri girip çıkan sonu gelmez lord ve leydi kalabalığının hareketine dikkatini vermeye çabaladı. Konuştukları konular biraz bile önemli gelse Vhalla öngörülerini ve düşüncelerini paylaşırdı. Ama Aldrik çoğu zaman aynı şeyleri tekrarlıyor gibiydi ve soy-lular da söylediklerinde çok az farklılaşıyorlardı.

İmparator, senato üyelerinden birine sarsılmaz sadakatlerinden ötürü teşekkürlerini ileterek başlıyordu. Lord ve leydiler de alçakgönüllü davranıyor ve birlikteliklerine dair birkaç boş iltifat ya da şükran ifadesi mırıldanıyordu. Aldrik, sadakatlerinin savaştan sonra unutulmayacağına söz verirken Vhalla da gelecek yıllarda ailelerinin sıkı ilişkilerini sürdürmesine dair umut-larını dile getiriyordu.

Tekrar ve tekrar bunu yineleyip duruyorlardı.

Vhalla için yorucu bir danstı bu. Bunun gerekliliğini kâğıt üzerinde anlıyordu ama iş pratiğe geldiğinde zorlanıyordu. Dün

gece Aldrik bu konuda ısrarcı olmuş ve bu sabah da tekrarlamıştı. Bu yapılanın görüldüğünden daha fazlası olduğunu, birlikliklerinin gücünü gözler önüne serdiğini açıkladı. Süreç, diğerlerinin “dışlanan” olmaktan korkmasından doğan bir sadakat uyandırıyor ve fikir ayrılığının önünü kesiyordu.

Vhalla, Jadar Şövalyeleri’nin de gelip kendilerini göstermelerini umdu. Jadar’ın zırhlı Anka’sını getirmeye cüret edemezlerdi ama Vhalla umuyordu ki gelmek zorunda hissedip onun önünde diz çökeceklerdi. Bu düşünceden aldığı tatmin, öğle yemeğine kadar günün ilk yarısında ayakta kalmasına yardımcı oldu.

“Kısa süre sonra dönmemiz gerekiyor.” Aldrik yemeğine pek dokunmamıştı. Amcasının ona verdiği mektuplarla uğraşıyordu. Doğu’dan ve Kuzey’den gelen haberleri tartışmaya başladığından beri Vhalla’nın tabağında da pek değişim yoktu.

“Daha kaç tane var?” dedi öylesine sormaya çalışarak.

“Çok sayılmaz,” diye cesaretlendirdi onu Aldrik.

“Bunun, birlikleri denetlemekten daha önemli olduğundan emin misin?” Vhalla mektupları işaret etti.

“Eminim.” İmparator ayağa kalktı. “Amcam bu mektupları gözden geçirip Doğu’ya yardım edebilir ama bizim yerimize salonda oturamaz.”

“Doğu’nun korunmasına yardımcı olmak benim için onurdur,” diyerek onu destekledi Ophain.

“Teşekkür ederim.” Vhalla pes edip yorgun yorgun gülümsedi.

“Biraz daha katlan.” Tören salonuna çıkmadan önce Aldrik, Vhalla’nın önünde durdu. “Bitirdikten sonra senin için özel bir şeyim var.”

“Özel bir şey mi?”

“Evet, tabii halam seni kalenin kütüphanesinden uzak tutma konusundaki dileğimi yerine getirebildiyse.” Aldrik tacını çıkardı, saçlarını düzelterek dağılmış buklelerini geri yatırıp mükemmel hale soktu.

“Kütüphaneyi benden daha ne kadar saklayabileceğini merak ediyordum,” diye ona laf attı Vhalla.

“Anlaşıldığı üzere pek uzun sürmeyecek.” Vhalla’nın yanağını tutup başparmağıyla okşadı. “Bu hoşuna gider miydi?”

“Bu nasıl soru böyle?”

Karşılıklı bilmiş bir edayla gülüştüler. Vhalla müstakbel lider ve saygıdeğer eş vazifesine devam etti. Arkadaş canlısı kimi soylular sorularını özellikle ona yöneltti ve Aldrik sessiz kalarak Vhalla’nın kendini onlara İmparatoriçe olarak sunmasına müsaade etti. Beklenildiği üzere daha sonra Vhalla’nın yaklaşımına eleştirilerde bulundu.

Vhalla sorumluluk bilinciyle elinden geldiğince dinledi ama toz ve parşömen kokusu burnuna gelir gelmez dinlemeye dair bütün umudu kaybolup gitti. Kütüphane kalenin en üst katında, karargâh olarak kullandıkları salonun yakınındaydı. Vhalla kalbini sıkıştıran bir beklentiyle Aldrik’in kolunu kavradı. Ancak hiçbir şey onu karşısına çıkan, dünyanın en güzel manzaralarından biri olan bu sahneye hazırlayamazdı.

Altıgen yapı beş kat boyunca yükseliyordu, aynı anda hem sıcak bir ortamdı hem de devasaydı. Batı işi tahta döşemelerin üzeri ayak seslerini boğan, kan kırmızısı halıyla kaplanmıştı. Mobilyalar, oturmak için Batı tarzı alçak divanlarla çalışmak için ise Güney tarzı yüksek çalışma masalarının bir karışımıydı. Karşı karşıya yerleştirilmiş iki şömine zemin katı davetkâr bir sıcaklık ve ısıltıyla kaplıyordu. Altıgen köşelerin her birine denk gelecek şekilde raflara yerleştirilmiş altı alev lambası üst katlara doğru uzanıyordu. Devasa bir metal avize en üstteki iki katı aydınlatıyor ve mekânı hoş bir aydınlıkla dolduruyordu.

Kütüphanenin boyutuna rağmen bütün raflar tıklım tıklım doluydu. Her katta dar geçitler uzanıyor ve bilgi deryasına ulaşım sağlıyordu. Vhalla Güney başkentindeki kütüphaneyle karşılaştırarak burada kaç kitap olduğunu tahmin etmeye çalıştı ve sonra da bütün İmparatorluk kitap koleksiyonunun büyüklüğünü anlamak için bu ikisini topladı.

“Beğendin mi?”

Vhalla başının dönmesine sebep olanın buranın muhteşemliği mi yoksa adamın ardında çınlayan sesi mi olduğunu bilemedi. “Nefes kesici.”

“Ve hepsi senin.” Aldrik’in eli Vhalla’nın ipek kumaşla kaplı omuzlarında gezindi.

Vhalla prenses gibi hissediyordu. Her şeyi birden idrak etti. Gerçeğe dönüşen bir peri masalı gibiydi. Yabancı bir yerde lüks kıyafetlere bürünmüş, soylu olarak saygı görür olmuştu, bir de İmparator’la evlenmeye hazırlanıyordu. Hayatı boyunca düşleyebileceğinden daha fazlasıydı bu ve düşünebileceğinden çok daha büyük şeyler feda etmesi gerekmişti.

“Benim,” diye yumuşak bir sesle tekrar etti Vhalla.

“İmparatorluğumuzdaki her kitap sana ait olacak. Onları paylaşmak ya da kendine saklamak sana kalmış.” Aldrik parmaklarını onunkilere kenetleyip Vhalla’yı merdivenlerden yukarı yönlendirdi.

“Bilgi her daim paylaşılmalıdır,” diye düşünceli bir şekilde kararını açıkladı Vhalla.

“Buna katıldığımdan emin değilim.” İkinci merdiveni tırmanırken Aldrik onu bu sözlerle şaşırttı. Sonra devam etti, “Eğer Mağaralar’a dair bilgileri Egmun’dan saklayabilseydik Victor onların peşine düşmeyi aklına getirmezdi.”

“Ama,” dedi Vhalla bu mantığı devam ettirerek, “eğer Mağaralar’a ilişkin tüm gerçeği en başından biliyor olsaydım bazı şeyleri farklı yapardım.”

“İyi bir noktaya değindin,” diye ona katıldı Aldrik.

Geçmişteki hataları ve hangi bilgilerin –ya da yokluklarının– bunları engelleyebileceği üzerine yaptıkları konuşma Aldrik onu rafların arasına sıkışmış küçük bir kapıdan geçirirken kesildi. Vhalla kütüphanedeki loş ışığın yerini alan parlak günışığıyla gözlerini kırptırdı. Bir ısı dalgasıyla yanakları kızardı ve hemen ardından yaprakların arasından süzülen rüzgârın fısıltısını duydu. Burnuna tanıdık bir koku çalındı.

Duyuları ortama alışınca Vhalla kendine geldi ve önünde uzanan bahçeyi fark etti. Burası Vhalla'nın Aldrik'le beraber Güney sarayında okuyarak zaman geçirdikleri küçük cam serayla hem benzer hem de oradan farklı bir yerdi. Burası kalenin bir kulesinin duvarlarına gömülmüş başlı başına bir odaydı. Duvarların ikisinde ve çatıda taş yerine cam vardı. İri ve güzel güller orta genişlikteki mekânı bölerek yürüyüş yolu üzerinde kemer oluşturan çardaklara dolanmıştı.

"Bu taraftan." Aldrik başka bir açıklama yapmadan Vhalla'nın koluna girdi.

Vhalla nerede olduklarının gayet farkındaydı. Burada rüzgârın kendisi bile gül kokularıyla ağırlaşmış zamana hapsolmuş gibiydi. Büyünün uğultusuyla sarmalanmışlardı, onu mermer bir kaideye doğru götüren adamınkiyle hem benzer hem de değişik bir büyü. Kaidenin üzerinde bir kadın heykeli duruyordu, kadının ardında da yakut bir güneş. Vhalla bunu, Aldrik'in gördüğü rüyaların birine uzun zaman önce tanık olduğundan hatırlıyordu.

"Burası onun bahçesiydi," dedi Vhalla.

"Öyleydi." Aldrik kısa bir an için Vhalla'nın parçaları birleştirme becerisine şaşırarak ona baktı. "Babam ona burada evlenme teklif etmiş, tahtı ona asla erişemeyecek olan üç prensesin en gencine sunmuş."

Vhalla önceki İmparator'a olan dargınlığını bir kenara bırakmaya çalıştı. Bazı yönlerden İmparator, Vhalla'nın Kuzey'e karşı önceki bakış açısıyla örtüşüyordu. Vhalla, İmparator Solaris'in gerçek kişiliği hakkında çok az bilgi sahibiydi. Onu yaşamının son yıllarında tanımıştı, tek arzusunun İmparatorluk ve mirasıymış gibi görüldüğü dönemde.

Ama belki de Vhalla'nın gördüğü bu yıpranmış, sakalla kaplı, yaralı yüzün ardında genç bir adam olmuştu. Bir zamanlar Aldrik kadar çekici bir adam. Vhalla gözlerinin önüne uzun bir kadın getirdi, Aldrik'in ailesinin uzun boya meyilli oluşunu göz önüne alarak, diz çökmüş İmparator'un önünde yükselen uzun

bir kadın. Vhalla'nın kafasında canlandırdığına göre kadın, İmparator'u bekletirdi. Merhum Prenses Fiera mahcupça gülümser ve kontrolün kendinde olduğunu hatırlatmak için karşısındaki adamı titretene kadar asıl arzularını gizlerdi.

"Birbirlerini çok sevmiş olmalılar."

"Ailemin bana anlattığına göre öyle." Aldrik bakışlarını annesinin yüzünden başka bir yere bakmıyordu. "Babam, sırf annem kendini evinde hissetsin diye Güney'den gül fideleri getirtmiş."

"Annenin hiç görmediği bir bahçe," diye düşündü Vhalla hüzünle.

"Babam bir seferinde burayı yaptırdığına hiç pişman olmadığına söylemişti. Annemin anısını yaşattığından. Tabii yine de bence onu her şeyden fazla incitti orası."

"Böylece oraya göz kulak olma görevini sen devraldın." Vhalla, Aldrik'in hikâyesi üzerine düşündü, çok uzun zaman boyunca bu ailenin tarihini pek az anlayabilmişti. Aldrik'in annesi, oğlunu deli adamlardan kurtarmak için bu bahçeyi görmekten, burada zaman geçirmekten bir çırpıda vazgeçmişti.

Vhalla'nın gözleri bir kere daha heykele kaydı ve ona bakan bu çehrenin sahibiyle konuşabilmeyi diledi. Vhalla, Aldrik'in annesini o gece Mağaralar'a gitmeye mecbur bırakanın ne olduğunu anlıyordu, kadınla zamanının ve ölümün ötesinden paylaştıkları bir şeydi bu artık. O, dünyanın gerçeğini biliyordu. Kendi içgörüsüyle ya da bilinmeyen bir yardımcı sayesinde –Vi isimli Alevtaşıyıcı gibi– Aldrik'in annesi Mağaralar'ın yok edilebileceğini biliyordu.

Her şey onunla bitecek, diye yemin etti Vhalla. İçinde mahsur kaldıkları, onları nice zaman ve nesiller boyu Mağaralar'a esir eden bu döngüyü sonlandıracaktı. Her şey onunla bitecekti.

Sonraki hafta boyunca Vhalla lord ve leydiler kalabalığını soğukkanlılıkla karşıladı. Gülümseyip ondan beklenen sözleri etti, mevcut durumunun gerektirdiklerini yaptı. Bunların sonucunu akşamları düzenlenen savaş konseylerinde gördü.

Batı'nın ne kadar güçlü olduğunu ve ihtiyar Mhashan'ın el-

lerinin nerelere uzandığını keşfediyordu. Vhalla ünlü soylu ailelerin kayıtlarını bulmak için kütüphaneyi altüst etmeye ve geceleri gözden geçirmek üzere isimlerinin bir listesini yapmaya koyuldu. Gündüzleri ise bu hanelerden lord ve leydilere gülümseyip yüksek sesle övüyordu. Beklendiği üzere savaş için kaynak sağlama ve sonrasında iş İmparatorluk'u yeniden inşa etmeye geldiğinde para yardımında bulunma sözlerini almak artık daha kolay hale gelmişti.

Aldrik onun ne yaptığını anlamış olmalıydı ama bu konuda bir yorum yapmadı. İmparator'un dilinde bu sessizlik, gürültülü bir onaylama kadar iyiydi. Böylece sabah Le'Dan hanesi görüşme listesinde karşısına çıktığında Vhalla, Batı'nın ikinci en eski ve Ci'Danlara rakip olabilecek güçteki tek hanesiyle karşı karşıya gelmek üzere olduğunun bilincindeydi.

"Eminim, Richard'ın birlikteliğinize ilişkin söyleyecek çok şeyi vardır." Ophain o günkü görüşme listesini tekrar Aldrik'e verdi.

"Bu ailenin nasıl işlediğine aşinayım. Kardeşimin muhafızı olarak bir Le'Dan aldığını unutuyorsun," diye karşılık verdi Aldrik.

Bunu gözden kaçırmıştı. Vhalla, Erion'un soyadını biliyordu ama akli bir sürü başka şeyle meşguldü. Kaşığı tabağının üzerinde durdu, yemeğini kafasındaki düşünceler gibi karıştırmaya başladı.

"İmparator'um." Aklına bir fikir gelmişti. "Le'Danlarla görüşmelere benim başkanlık etmeme izin verin."

Ophain'le Aldrik ona değişken bakışlar attılar. İfadeleri ürkme, şaşkınlık ve giderek merak halini aldı.

"Kulaklarımı açık tutuyordum," diye açıkladı Vhalla. "Ne söyleneceğini ve ne yapılacağını biliyorum. Bana kalırsa bu daha akılcı olur."

"Nedenmiş?" Aldrik itiraz ediyor gibi değildi.

"Çünkü aileleriniz birbirine karşı düşmanlık besliyor. Öte yandan, Le'Danların, Yarl klanı hakkında kötü bir yargı sahibi

olduklarını sanmıyorum.” Vhalla muzipçe gülümsedi ve Aldrik’ten de benzer bir gülücük aldı karşılığında. “Dahası, Kuzey’deyken Erion, ailesinin Rüzgârgüdücü’nün arkasında olduğunu söylemişti. Son olayların ışığında, onlarla konuşacak kişi olmayı istiyorum.”

Aldrik’in durumu idrak etmesiyle kaşları hafifçe yukarı kalktı. Altın Muhafızlar, tacın yanında Vhalla’yı da korumaya yeminliydi. Vhalla oğullarının ölümü için onlara taziye sunan kişi olmak istiyordu. *Bunu yapması gerekiyordu.*

“Pekâlâ. Sen yönet.”

Vhalla’nın midesi sabah boyunca çok hassastı. Gelen her lord ya da leydiyle beraber Le’Danlara bir kişi daha yaklaşıyordu. Öğle yemeğinden hemen öncekiler olduğu için Vhalla minnettardı, aksi halde bir şey yiyemeyeceğinden emindi.

“Lordlar Richard ve Erion, eşliklerinde de Leydi Cara Le’Dan,” diye seslendi teşrifatçı salonun ucundaki kapıdan.

Vhalla ayağa fırladı.

“Vhalla...” diye telaşla fısıldadı Aldrik.

Vhalla bunu duymadı. Tek gördüğü kapıların açılmasıydı. Güzel bir Güneyli kadının yanı sıra dikilen tanımadığı bir adam. Adamın sağında duran bastonlu askeri görünce Vhalla’nın gözleri kocaman açıldı.

“Erion!” Vhalla salonun diğer tarafına doğru koştururken terlikleri hiç ses çıkarmadı. Vhalla kollarını Erion’un beline dolayıp ona sıkıca sarıldı, hızıyla az daha bunu beklemeyen ve dengesiz duran lordu devirecekti.

“Evladım, müstakbel İmparatoriçe’imizle yakın olduğundan bize bahsetmemiştin,” dedi Vhalla’nın sağındaki adam kıkırdarak.

“Doğulular.” Erion, Vhalla’nın bu beklenmedik sevgi gösterisiyle nasıl baş edeceğini bilemiyordu.

“İyisin.” Vhalla, Erion’un yüzüne baktı. Göz altı morlukları ve saçında da Vhalla’nın daha önce görmediği ak tutamlar vardı.

Ama hayattaydı. "Bana bu bilgi verilmemişti, sanıyordum ki, Daniel demişti ki..."

"Daniel mı?" Erion'un yüzü ciddileşti. "Daniel'la mı konuştun?"

"Doğu'ya giderken onu yolda bulduk," diye aceleyle açıklamaya çalıştı Vhalla. "Kötü durumdaydı, dedi ki Craig..."

"Leydim," diyerek lafını sertçe kesti Aldrik.

Vhalla odanın yüksek bölümündeki yerinde oturmayı sürdüren Aldrik'e döndü. Ondan bu konuda aldığı tüm dersleri berbat ettiğini biliyordu. Sırtını dikleştirip derin bir nefes aldı. Şimdi den işin adabını mahvettiğine göre bu noktadan sonra istediğini yapsa da olurdu.

"İmparator'um, misafirlerimiz arasında eski bir dostum olduğunu bilmiyordum. Bu görüşmeyi şimdiden böldüğüm için arkadaşşıma kemeraltına kadar eşlik etmek üzere izninizi rica ediyorum."

Aldrik'in kafasının karıştığı belli oluyordu. Ne yaparlarsa yapsınlar hoş bir durum olmayacaktı. Yapacağı en kötü şeyse Vhalla'yı reddedip bu diyalogu garipleştirmek olurdu.

"Pekâlâ." Aldrik hayli beceriksizce yalandan gülümsedi. "Lord ve Leydi Le'Dan da, sizin görüşmede bulunmamanıza müsaade ederlerse."

"Elbette, lordum," dedi Richard Le'Dan aceleyle. "Leydimizin arzularına karşı gelmeyi asla istemeyiz."

Erion'la çıktığında kapı artlarından kapanırken Aldrik'in normal görüşmelerdekinden farklı bir şekilde konuşmaya başladığını duydu Vhalla. Aldrik'i hazırlıksız yakalamak zordu ve Vhalla denemeden başardığı bu durumla gurur mu duymalı yoksa bundan endişelenmeli mi bilemiyordu.

"Leydim." Erion, Vhalla'ya kolunu uzattı.

"Senin için sorun olmaz, değil mi?" diye sordu Vhalla aceleyle, Erion'un koluna girerken. Daniel'in, Victor'un ona neler yaptığını anlattığını hatırlayan Vhalla, Erion'un aksayan bacakları için ona gizliden gizliye yardımcı olmaya çalışıyordu.

“Hayır, hiç sorun değil.” Erion başını iki yana salladı. “Daniel’la ilgili haberleriniz olduğunu söylemiştiniz?”

Vhalla’nın göğsü sıkıştı. Daniel’ı nasıl bulduklarını, adamın psikolojisinin karanlık noktalarının üzerini örterek Erion’a anlattı. Erion’un gözlerindeki uzak bakışlar Vhalla’ya, onun Daniel’ın durumunun ne denli kötü olduğundan şüphelenmek için sebebi olduğunu ele veriyordu. Daniel’ın kasabasının, Vhalla’nın onu bıraktığı yerin Victor’un birliklerinin eline geçtiğini anlatmayı, adamın açıkça bildiği dehşetlerin hatırına es geçmişti.

“Kırılmış, yarım kalmış insanlarla dolu bir İmparatorluk devraldın, Vhalla.” Erion bastonunu aksak bacaklarına doğrulttu.

Pantolonu, Vhalla’nın adamın bacaklarının yaralanmış ve tahrip edilmiş olduğu yöndeki şüphelerini gizliyordu. Aslında, Daniel’ın adamın yaralanmasına ilişkin anlattıklarından sonra onun yürüyebilmesine dahi şaşırmıştı. Genç lord onun yüzünü gergin bir ifadeyle izliyordu.

“Onu öldüreceğim.” Vhalla özür dilemedi. Özür dilemek Erion’u çocukluğundan beri hazırlandığı ve bir savaşçı olarak yerini bulduğu yaşama geri döndürmezdi. Onlar eylem için doğmuş erkek ve kadınlardı. Vhalla ona bir çözüm sunacaktı. “Sana burada, sarayda iş bulabilirim.”

“Bu teklifini reddediyorum.” Erion’un bastonu hafifçe tıklırdadı. “Ama bunun için sana teşekkür ederim.”

“Bundan emin misin? Dövüşemeyeceğini biliyorum ama taktiksel olarak çok deneyimlisin ve...”

“Ve zihnimin bütün gücünü iyileştirmeye ve yürümeyi yeniden öğrenmeye harcadım. İrade gücümün çoğu yataktan kalkmaya gidiyor.” Bunlar ağır sözlerdi. “Savaş günlerim sona erdi ve artık bu anıların tadı midemi bulandırıyor. Kanı rüyalarımın asla silemeyeceğimi ama bu ömür boyunca bir daha elimdekileri temizlemek zorunda kalmayacağım. Ailemin burada, Norin’deki dükkânını işletmeye karar verdim, atalarımın işini öğreneceğim.” Tekrar yürümeye başladılar. “Savaşı kazandığın zaman, İmparatorluk’un yeniden inşa edilmesi gerekecek. Bu altın ge-

rektirir, altın da ticaretle gelir. İmparatorluk'a bu şekilde hizmet etmek isterim. Hatta bazı gemileri Hilal Kıtası'na yapılacak uzun yolculuklar için görevlendiriyorum."

"Hiç oraya gittin mi?" Vhalla, İmparator'un Hilal Kıtası'ndaki büyü hakkında söylediklerini anımsadı.

"Aradaki adaları geçme kısmı çok riskli ve herkesin göze alabileceği türden değil." Erion başını iki yana salladı. "Ben daha çok bu seyahatleri yönetiyorum."

"Tabii," diye mırıldandı Vhalla kendi kendine. *Belki de bu zorluk iyi bir şeydi.*

"Norin'deki limana hiç gittin mi?" diye sordu Erion.

"Geldiğimden beri daha kalenin dışına bile çıkmadım," diye itiraf etti Vhalla.

"Müstakbel İmparatoriçe'nin nasıl meşgul olduğunu hayal edebiliyorum. Ama zamanın olursa uğra, muhteşem bir yerdir ve daha önce gördüğün hiçbir yere benzemez. Sana orada bizzat eşlik etmek isterdim fakat..." Başını eğip bacaklarına baktı. "Sanırım ters giden bir şeyler olursa seni gerçekten koruyabilecek bir muhafızı tercih edersin."

"Ah, eminim kaleden çıkacak olursam yanımda Aldrik ya da..." Vhalla bir an için durup hızla kafasını topladı. "Jax'i gördün mü?"

"Hayır, görüşmemizden sonra ona gidecektim. Onu iyi ve senin yanında görmekten çok memnunum."

Vhalla, Erion'un yüzündeki kardeşçe gülümsemeyi inceledi. Bu adam Baldair'in sağ koluydu ve ikisi de Jax'e çok büyük bir saygı beslerdi. Vhalla'nın saygı duyduğu bu iki adam Jax'i takdir ediyordu. Elecia ve Aldrik'in de onu kabullenmesiyle beraber...

"Onu nasıl arkadaşım diyebiliyorsun?" diye aniden sordu Vhalla.

"Anlamadım?" Erion şaşırılmış görünüyordu.

"Yaptıklarına rağmen mahkemesinde onu savundun." Vhalla diğer herkesin biliyormuş gibi görüldüğü şeyi anlayabilmeyi

çok istiyordu. Vhalla, etrafındakiler sayesinde Jax hakkında kötü düşünmemeye çalışıyordu ama körlemesine güven duymasının beklenmesinden yorulmuştu artık.

"Sana anlattı öyleyse?"

"Anlattı." Vhalla somurttu. "Haftalardır onun yüzüne zor bakar oldum. Anlamıyorum."

"Sana *ne* anlattı?" diye yavaşça sordu Erion.

"Baldair'in hizmetine nasıl girdiği gerçeğini."

"Asıl gerçeği mi? Yoksa *kendi* gerçeğini mi?"

Bu sözler Vhalla'nın kalbini durdurmuştu. Vhalla, Jax'in ona yalan söylediğini düşünmemiştir bile. Bu türüsü çok korkunç olurdu. *Kim bir şeyi olduğundan daha kötü göstermek için yalan söylerdi ki?*

"Aşk uğruna intikam için soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayet?"

"Bunun gibi bir şey," diye onayladı Vhalla, bir yandan da Erion'un bakışlarındaki değişimin sebebini merak ediyordu.

"Bunca zaman sonra bile," diye homurdandı Erion, ardından da alçak sesle küfretti.

"Hayır. Ne oldu?" diye cevap bekledi Vhalla, Erion'un konuyu kesmesine itiraz ederek.

"Bu benim haddime değil."

"Davada onu savunduğunu söyledi." Vhalla hızla düşündü, bu konuşmanın burada sonlanmasını istemiyordu. "Neden olduğunu bana anlatabilirsin. Bunu söylemek senin elinde."

Erion uzun, yoğun bir süre boyunca Vhalla'yı süzdü. "Sana, onun savunmasını yaptığımı mı söyledi?"

"Evet."

"Ve sen yine de anlattıklarına inandın?"

"Şey..."

"Bu beni incitti, Vhalla." Erion'un ifadesi sözlerinin doğruluğunu ispatlıyordu. "Benim, masum kadınları yataklarında öldüren canileri savunacak türden biri olduğumu mu düşünüyorsun?" Vhalla'nın buna verecek bir cevabı yoktu. "Baldair'in, masumlara karşı suç işlemiş birinin muhafızları arasında yer almasına müsaade edeceğini mi düşünüyorsun?"

Bu tam da Vhalla'nın kafasında bağdaştırmaya çalıştığı şeydi. "Öyleyse Jax yalan mı söyledi? Neden yalan söyleyin ki?"

"Onun tam ismini biliyorsun. İmparatoriçe olarak eminim bu kayıtlara erişimin vardır." Erion kenara çekildi. "Eğer bunu öğrenmeyi gerçekten istiyorsan git ve bul."

"Seni geri götüreyim mi?" Vhalla geldikleri koridora baktı.

"Yolu biliyorum."

"Erion, iyi olduğuna sevindim." Vhalla bir kere daha ona sarıldı. Batılı adam bu defa hazırdı, kollarını çekinerek Vhalla'nın omuzlarına doladı.

"Ben de senin iyi olmana ve kardeşlerimden birinin hâlâ Baldair'in isteyeceği gibi seni korumaya devam etmesine sevindim." Merhum prensin adını söylerken Erion'un sesi titredi. "Hepimiz için savaş, Vhalla."

"Her zaman," diye söz verdi Vhalla.

Erion kollarını gevşetince Vhalla hemen yola koyuldu. Kimseye bir şey demeden kalenin içinde yürümeye başladı, artık hedefi olan bir kadındı. Vhalla hedefi doğrultusunda rafları araştırırken yarattığı kasırgaya kütüphane hiç de hazır değildi. Eski kayıtlar en üs katta tutuluyordu, Vhalla Hastan'dakine benzer şekilde tutulan elyazmaları ve rulolar halindeki bu kayıtları incelemeye başladı.

Eğer gerçek bu raflardaysa Vhalla onu bulacaktı. Etrafı yere yığılı elyazmalarıyla çevrilmiş, ruloların da çoğu açılmıştı. Niha yet şüphelendiği yılın beşinci kitabında aradığı isme rastladı. İlk sayfada, kitaptaki dava ve kararlarla beraber Jax'in ismi karşısına çıkıverdi.

Vhalla hevesle atılıp gösterilen sayfayı açtı.

Karşısına yırtılmış sayfaların kenarı çıktı. Takip eden beş altı sayfa kitaptan koparılmıştı. Sadece suçun açıklandığı ilk sayfa ve cezanın yazıldığı son sayfa kalmıştı. Vhalla kitabı çarparak kapadı ve derin bir nefes aldı. *Bazı gerçekleri bulmamak daha mı iyiydi?*

Kararlı bir şekilde ayağa kalktı. Dünyasını yalanlara yasaklayalı uzun süre olmuştu. Jax Wendy'ın bunu anladığından emin olmasının vakti gelmişti artık.

19

HAVA SICAKTI. Âdeta Güney'in yaz sonu günleri gibi hissettiriyordu ama daha bahar bile gelmemişti. Vhalla'nın yanakları hava kadar hüsrandan da kızarmıştı.

Vhalla bir hışımla antrenman sahalarına girdiğinde asker ve muhafızlar önünden çekilmişti. Yırtmaçlı eteğinin uçları, sertleşmiş kumlu toprağı süpürüyor, rüzgâr ayaklarının altından geçip gidiyordu. Vhalla yumruğunu sıkıp açtı.

"Albay Jax," diye seslendi Vhalla, antrenman yapan bir grup askerin arasında adamın topuzunu görür görmez.

Jax durakladı. Aldrik onu iyi eğittiğinden Vhalla adamın gözlerindeki paniği kaçırmadı. Vhalla'nın yüzündeki ifade, Jax'in içinde elle tutulur bir endişe uyandırmıştı. *Belki bu sefer Vhalla'ya gerçekleri anlatmasına yeterdi bu.*

"Ah, Leydi Yarl, görüşmeyeli bayağı olmuştu. Ben de beni unuttunuz sanmaya başlamıştım," diyerek sırttı Jax.

"Pek sayılmaz." Vhalla ellerini belinde kavuşturdu. "Sana ihtiyacım var."

"Hep böyle derler zaten." Jax yanındaki bir askere zampara bir ifadeyle göz kırpinca asker rahatsız edici şekilde güldü.

“Oraya.” Vhalla bir esintiyle kapısı açılan bir kale girişini işaret etti.

Jax emre itaat ederken Vhalla da onun peşinden, yalnız kalacakları küçük depoya gitti. Vhalla kapıyı çarpmadan kapatmaya çalışırken elleri neredeyse titriyordu.

“Her ne kadar Batı usulü güzelliğine hayran olsam da kendimi şunu söylemeye zorunlu hissediyorum; adımız çıkacak.” Jax bir masaya yaslanıp topuzunu düzeltti.

“Kayıtlar neden eksik?”

Jax donup kalmıştı. Elleri yavaşça saçından aşağı düştü. Vhalla adamın içindeki deli tarafın uyanışını izliyordu.

“Hangi kayıtlardan bahsediyorsun?”

“Bana saf numarası yapma, bana yalan söyleme. Senin kayıtların,” diye çıkıştı Vhalla.

“Sana asla yalan söylemedim.”

“Buna nasıl cüret edersin.” Vhalla gerçekten incinmişti. Öyle ki Jax’in asıl hikâyesinin açtığı yaradan bile daha fenaydı. “Hayatım pahasına sana güvenebileceğimi söylüyorsun ama hakkındaki gerçekleri anlatacak kadar güvenmiyorsun bana.”

“Sana yalan söylemedim.” Adam masayı sıkıca tutup tırnaklarını ahşaba geçirdi. “Bunun peşini bırak.”

“Söyledin. Söylediğini biliyorum,” diye inat etti Vhalla.

“Kendi kendine bazı sonuçlara vardın, ben de bunları düzeltmedim.” Jax elini masaya vurup dikleşti. “Bırak artık bunun peşini.”

“Olmaz.” Vhalla kapının önüne geçti. “Eğer arkadaşımсан bana anlatacaksın.”

“Seninle arkadaş olmak istediğimi söyleyen kim?” diye sertçe karşılık verdi Jax. “Bırakın gideyim, Leydi Yarl. Ve hayaletlerin peşinde koşmaktan vazgeçin artık.”

“Vazgeçmeyeceğim!” Vhalla’nın değer verdiği birkaç insan vardı dünyada. Jax’i eski suçları yüzünden kaybetme fikri Vhalla’nın duygularını incitiyordu. Dostluklarının kurtulmasının tek yolu Jax’in ona güvenmesiydi.

“Neden Aldrik’e sormuyorsun?” Jax birden ona bakamaz olmuştu.

“Bunu senden duymak istiyorum.” Vhalla ellerini kaldırıp ikisini de sakınleştirmeye çalıştı. “Bunu senden duymam lazım.”

“Söylemem gereken kadarını duydun zaten. Sana daha fazlasını borçlu değilim.”

“O kadını öldürmedin, değil mi?” Vhalla ellerini nazikçe Jax’in koluna koydu.

Jax bu dokunuşla irkildi. “Öldürdüm,” diye ısrar etti ama kararlılığı konuşmaya devam edecek kadar sarsılmıştı. “Ama niyetim bu değildi.”

“Ne oldu?” diye nazikçe teşvik etti Vhalla.

“Olması gereken hiçbir şey olmadı.”

“Bir kaza mıydı?” Vhalla onunla göz göze gelebilmek için başını yana yatırdı.

“Kısmen.”

“Lütfen anlat bana,” diye fısıldadı Vhalla. “Sana yardımcı olmak istiyorum.”

Jax’in omuzları sarsılmaya başladı. Vhalla onun ağladığını düşündü ama o deli kahkaha yankılandı aniden kulaklarında. Jax kendini geriye çekerek kollarını iki yana açtı. “Ah, ah seni baştan çıkarıcı. Seni kahrolası kahpe. Şimdi anlıyorum, Aldrik’i nasıl kafeslediğini şimdi anlıyorum.” Jax parmağını Vhalla’nın yüzüne doğrultmuştu; Vhalla ise tepki veremeyecek kadar ürkmüştü. “Herkesi kurtarabileceğini sanıyorsun. Kendini ayağına kapanmış kalabalıkların üzerinde yükselen lanet bir Tanrıça sanıyorsun. Sırf bunu *istediğin için*, kırılanları onarabileceğini, yaralıları iyi edebileceğini sanıyorsun.”

Parmağının ucunda bir alev parladı, o kadar yakındaydı ki Vhalla’nın burnu yanacaktı neredeyse.

“Bir şeyi bilmek ister misin? Seni, seni sonradan olma soylu, senden öncekiler kadar kötüsün. Zavallı, işe yaramaz ve beceriksizsin. Daha kendini zar zor savunabilirken bir de sevdiklerini koruyabileceğini sanıyorsun.”

Vhalla kapıya yaslandı. Onun aşağılamalarıyla, kudurmuş sözleriyle başa çıkabilirdi. Başını dik tutup deliliğin devamını bekledi.

“Sana yardım edebilirim.” O anda Vhalla’nın bu üç kelime-den daha çok inandığı bir şey yoktu.

“Edemezsin! Ben de edemedim!” Jax’in ağzından saçılan tükürükler Vhalla’nın yanağına kondu. Jax öfkeyle devamını getirdi. “Babasını kurtarmak için alevlere atıldığında o da kendine yardım edemedi. Ateşin saf ölümüne layık olmayan o değersiz çürük et yığınının kurtarmak için.”

“Babası mı?”

“Evet, *babası*, seni ahmak!” Jax uzanıp onu yakaladı ve yakasından tutup silkelerken Vhalla’nın kafası kapıya çarptı. “Sen ne yapardın? Söyle bana. *Söyle bana!* Biliyorlardı, hepsi de biliyordu ve onu durdurmak için parmaklarını kıpırdatmadılar!” diye acıyla uludu Jax. “Bir babanın evlatlarını koruması gerekir, onları sevmesi gerekir. Ama o şekilde değil. Asla *o şekilde* olmamalı.”

Vhalla çarpmanın yarattığı sarsıntıdan kendini topladı. Jax doğru söylüyordu. Müstakbel gelinini bir adamla birlikte yakaladığını söylemişti, kıza daha önce birçok defa sahip olan bir adamla. Ama bu herhangi bir adam değildi. Vhalla’nın midesi bulandı.

“Sen kızı kurtarmaya çalışıyordun.”

Jax hırlayarak Vhalla’yı kenara fırlattı. Başını ellerinin arasına alıp kapıya dayandı. Derin nefesleriyle birlikte sırtı yükselip alçalıyordu. “Git... git ve bir daha asla bu konudan bahsetme.”

“Jax, bu senin...”

“Git!” Ona doğru döndüğünde Jax’in omuzlarından alevler fışkırıyordu, o kadar sıcaktı ki Vhalla’nın gözleri yaşardı. “Eğer bu konuyu bir daha benimle konuşacak olursan kim olduğunu umursamam, Vhalla Yarl, üzerindeki kıyafeti ya da unvanını umursamam. *Seni öldürürüm.*”

Jax sınırlarına kadar zorlanmıştı. Vhalla derin bir nefes alıp alevlerin dinmesini bekledi. Tavanda koyu bir yanık izi kalmıştı.

“Seni incittiğim ve bunları hatırlattığım için özür dilerim.” Bunları söylerken elini Jax’in omzuna koyup adamın gözlerinin içine baktı. Dokunuş Jax’i hareketsizleştirip bir kere daha paniklemesine sebep oldu. Ama bu farklı türden bir panikti, bir deliden ziyade kaybolmuş bir çocuğun paniği idi.

“Sana gitmeni söyledim,” diye ısrar etti Jax.

Vhalla ona boyun eğip tozlu antrenman sahasının aydınlığına çıktı.

Askerlerin attığı bakışları görmezden geldi, Jax’le yaptığı şeyden utanmıyordu. İmparatoriçe olarak açıklamak zorunda olmadığı şeyler vardı. Vhalla otoritesini sık ya da sebepsiz yere kullanmak istemiyordu. Ama bu durum iyi bir sebep teşkil ediyordu.

Vhalla meraklı gözlerden kaçıp kral ve kraliçenin –ya da şimdiki haliyle İmparator ve İmparatoriçe’nin– odasına çıkan küçük merdivenleri tırmandı. Birkaç basamak çıkmıştı ki durup destek almak için duvara yaslanarak nefesini toparladı. Dizleri titriyor ve kolları onu taşıyamıyordu. Aşağı kayıp basamaklara oturdu, göğsü havayla kabanıp iniyordu.

Gerçeğin peşine düşmüş ve sonunda bulmuştu. *Ama bu gerçeğe ne yapacaktı?* Aldrik, Jax’in hayatını onun ellerine bıraktığını söylemişti. Adamı affetmenin ya da hizmetini sürdürmesi için bırakmanın ona düşeceğini.

Bütün o lord ve leydilerle görüştüktan sonra Vhalla, Batılıların en çok değer verdiği şeyin gelenekleri olduğunu öğrenmişti. Jax’i düşmüş bir lord olarak görüyorlardı; onu affetmek büyük ihtimalle bu soyluların öfkesini getirirdi. Ama Vhalla gerekli görmediği bir tasmayla Jax’i emri altında tutmayı istemiyordu.

Gerçi Jax affedilmeyi *istiyor muydu* ki? Kişinin temel arzularına aykırı olduğunda adalet yine de adil olur muydu? Vhalla’nın birçok sorusu olsa da hiçbir cevap yoktu elinde.

Vhalla yerden kalktı. Fikrini almadığı biri daha vardı. Aldrik kadar soyluluk deneyimi olan biri. Liderlik etmek üzere doğmuş biri.

Elecia'nın kapısını tıklatıp bekledi.

"Girin," diye seslendi kadın.

Vhalla bu çağrıya uyup içeri girdi ve Elecia'nın yalnız olmadığını görünce şaşırdı. "Fritz? Ne işin var burada?"

"Cia bana carcivi oynamasını öğretiyor." İkisinin arasındaki sehpanın üzerinde duran oyun tahtasını gösterdi.

"Cia? Benden başka herkes sana 'Cia mı diyor artık?' Vhalla açık pencerenin önündeki ikiliye katıldı.

"Seni buna layık göreceğimi sanmıyorum," diye laf attı Elecia. Göz ucuyla Vhalla'yı iyice bir inceledi. "Peki, müstakbel İmparatoriçe, görüşmeniz gereken çok daha önemli insanlar olduğuna emin olmama karşın, neden buradasınız?"

"Seninle konuşmak istiyorum."

"Benimle mi?" Elecia, Vhalla'nın onu aramasına şaşırmış görünüyordu.

"Evet. Tavsiyeni istiyorum," diyerek onayladı Vhalla.

"Peki ya benimkini?" Fritz yalancı bir somurtma eşliğinde gözlerini kısıp Vhalla'ya baktı.

"Senin tavsiyelerine de her daim açığım, Fritz." Ne Batılı ne de soylu olan bu Güneyli duruma çok farklı bir açıdan yaklaşabilirdi.

"Danışabileceğin bir İmparator'un yok mu?" Elecia şimdi carcivi tahtasını göz ardı edip tüm dikkatini Vhalla'ya yöneltmişti.

"Var ama onun ne diyeceğini biliyorum. Ben senin ne diyeceğini merak ediyorum." Vhalla karşısındaki şüpheli kadına hafifçe gülümsedi. "Elimdeki en iyi danışmanlardan birini dikkate almazsam ne tarz bir İmparatoriçe olurum?"

Elecia şaşkın görünüyordu. Bir an düşünceli bir şekilde önündeki carcivi taşlarından biriyle oynadı. "Pekâlâ, neyi öğrenmek istiyorsun?"

"Jax'le konuştum." Vhalla, Jax'le yaşananların ağırlığının sesini düşürmesine, yüzündeki gülümsemeyi çekip almasına müsaade etti.

"Anlıyorum." Elecia, Vhalla'nın kadının duymasını umduğu her şeyi duymuştu.

“Artık gerçeği biliyorum.”

“Sana o mu anlattı?” Elecia şaşırımış gibiydi. “Gerçeği? İnsanları korkutup kaçırmak için anlattığı yalan hikâyelerden birini değil de gerçeği?”

“Öncesinde bana da bunlardan birini anlatmıştı.” Vhalla neyi bilip neyi bilmediği konusundaki karışıklığa bir son verme niyetindeydi.

“Ve sen de ondan bütün gerçeği aldın...” Elecia’nın sesinde endişeli bir ton vardı, Vhalla başıyla onu onayladı. *Ondan bütün gerçeği almak*, hayli doğru bir tabir olmuştu çünkü bunun güzelliikle olmadığı kesindi. “Madem biliyorsun, bana neden ihtiyacın var?”

“Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz böyle?” diyerek hâlâ orada olduğunu hatırlattı Fritz ikisine de.

Vhalla ile Elecia kararsız bakışlarla birbirlerini süzdü. “Fritz...” dediler aynı anda.

“Fritz,” dedi Vhalla tekrar, sözü devralıp. Bu artık onun sorumluluęundaydı. Konuyu ačan o oydu, konuřmayı da o yönlendirecekti. “Jax, iřledięi bir suç yüzünden taca ait.”

Fritz şaşırımış görünmüyordu ama ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla konunun bu denli açık konuşulmasını ilk duyuşuydu.

“Fakat bu suç dışarıdan ne denli adi görünse de işin aslı öyle değil. Jax masum.”

“Pek sayılmaz,” deyip gürültüyle iç çekerek araya girdi Elecia. “Bir lordu öldürdü ve...”

“Ama koşullar dikkate alınırsa...”

“Bunu anlıyorum.” Elecia sözü devraldığını, Vhalla’nın beklemesi gerektiğini işaret eder bir şekilde elini havaya kaldırdı. “Ama durum ortada. Ve bu cinayet her ne kadar bir başkasını korumak adına işlenmiş olsa da, Jax lordun karısını ve diğer çoçuğunu soğukkanlılıkla öldürdü.”

Vhalla, Jax’in kanı hakkında konuşurken *soğuk* kelimesini tercih etmezdi. “Ama neler olduğunu bildikleri için.”

“Öyle olsa bile,” dedi Elecia başını iki yana sallayarak. “Gri bir bölge burası. Nişanlısı alevlere atıldığında Jax’in duyguları

ateşi söndüremeyecek kadar yok olmuştu. Anlattığı denli suçlu değil, bu konuda sana hak veriyorum ama suçsuz da değil."

"Bunun için kendini pişman hissetmiş mi, hissediyor mu?" diye sordu Fritz.

"Bir anlamda," diye kabul etti Elecia.

"Neden bu konuda yalan söylüyor?" Vhalla hemen kendini düzeltti, "Ya da gerçekleri tam olarak anlatmıyor?"

"Kızın hatırasını korumak adına." Elecia pencereye döndü ve belki de hayatında ilk defa göz teması kurmaktan kaçındı. Kadının sesi yumuşak, neredeyse nazik ve dalgındı. "Kızı çok seviyordu ve kızın tecavüze uğradığını herkese söylemek pahasına kendi ismini temize çıkarmaktansa insanların kendisini hor görmesine katlanmayı seçti. Ve o gece gerçekten neler yaşandığını bilen tek kişi Jax; hikâyeyi anlatabilecek ve hayatta kalan tek kişi o. Biz olayı bilenler olarak ise onun gerçeğini anlatıp onun güvenini kesinlikle sarsmayacağız."

"Ona inanıyor musun?" Fritz lafı Vhalla'nın ağzından almıştı.

"İnanıyorum." Elecia hem zihnen hem de fiziki olarak onlara döndü. "Bunu ilk duyduğumda Aldrik'e gitmiştim, bana Erion'u işaret etti. Erion, Jax'ın kızın kömürleşmiş kemiklerini nasıl özenle topladığını ve itirafını da içeren bir kutu eşliğinde getirip uygun bir Günbatımı Töreni yapılması için yalvardığını anlattı."

"Benim yerimde olsan sen ne yapardın?" diye doğrucu sordu Vhalla, Elecia'ya. Kendini daha fazla açıklama gereği duymamıştı çünkü buna gerçekten ihtiyaç olmadığını biliyordu, Elecia'nın ifadesi bunu belli ediyordu. Kadın akıllıydı, Vhalla'nın evlenerek dahil olacağı güç ve soyluluk dünyasını gayet iyi tanıyordu.

"Ben sen değilim, Vhalla Yarl," dedi Elecia bir süre düşündükten sonra. "Ben kurallar ve yasalarla dolu bir dünyada büyüdüm. Daha ilk kelimemi söylediğim andan beri neyin yapılabileceğini neyin yapılamayacağını öğretiler bana."

"Sen, sen ise bu kadar zincirlenmiş değilsin. Bu yüzden de dünyayı benim asla sahip olamayacağım gözlerle görüyorsun. Hiç kimsenin kendine hayal etme izni bile vermediği umutlar

besliyorsun." Elecia çok hafifçe ona sıırttı. "Bağışla beni, bu konudaki eylemlerini etkilemek istemem. Ne yapacağını görmek istiyorum. Senin ne tarz bir İmparatoriçe olacağını görmek istiyorum."

20

N E TARZ BİR İMPARATORİÇE olacağını görmek istiyorum.

Düğün yaklaştıkça bu sözler Vhalla'nın zihninde giderek daha gürültülü bir şekilde tekrarlanıyordu. İmparatoriçe olacaktı. Artık inkâr, görmezden gelme ya da bu gerçeği mecburiyetlerin ardına gizleme yoktu. Takvimi kısa zaman içinde görüşmeler ve savaş konseylerinin yanı sıra düğün organizasyonu ayrıntılarıyla da dolmaya başlamıştı ve bu Vhalla'yı deli ediyordu.

En azından görüşmelerde ordularını güçlendirmek için çalıştığını bildiğinden, zorunluluklar karşısında gülümseyebiliyordu. Ama iş, elbisesinde o kumaşı mı yoksa diğerini mi seçmeye gelince Vhalla'nın umursadığı yoktu. Böyle şeylerin onu faydalı olacağı alanlardan uzaklaştırdığını hissediyordu.

Durum Vhalla'yı zorluyor, kızdırıyor ve sinirlerini kimseye bir faydası olmayacak derecede geriyordu.

"Hiçbir şey yapamayız derken neyi kastediyorsun?" Ağzından çıkanları durduramamıştı, tıpkı önünde serili haritaya bakmayı durduramadığı gibi.

Kıta renkli figürlerle doluydu; her biri sivilleri, askerleri, Victor'un kuvvetlerini ve de dünyada olup bitenlere etkisi olabilecek diğer her etkeni ifade ediyordu. Bu durum Vhalla'ya, soylu olmanın bir oyundan ibaret olduğunu düşündüğü zamanları hatırlattı. Eh, şimdi oyunun parçaları önüne serilmişti.

"Bunun hiçbir mantığı yok," diye cevapladı lordlardan biri. Vhalla onun adını çoktan unutmuştu ve boşluğu dolduracak ısıltılı bir iki unvan düşünebiliyordu.

"Onları öylece görmezden mi geleceğiz? Vaz mı geçeceğiz? Bu Doğu'nun hiç de küçük bir bölümü sayılmaz. Victor'un elindeki alan bir çeyrekten, neredeyse yarısına kadar ulaşacak."

"Ama onlar sadece çiftçi; ne askeri güç sağlayabilirler ne de sahte kralın ordusunu oyalayabilirler. Onları çoktan kaybettik sayılır," diye cevapladı başka albay, sesi neredeyse rahattı. Vhalla'nın gürültülü soluması ve soğuk bakışlarını fark edene kadar kendini nasıl bir pozisyona soktuğunu anlayamamıştı.

"Bağışlayın, albay." Vhalla sesini normal düzeyde tutmaya çalışıyordu. Küskün bir çocuk gibi değil, soylu bir leydi gibi konuşmayı istiyordu. "Onların *sadece* çiftçi olmadıklarından emimim."

"Leydi Yarl, sizi ya da soylu ailenizi gücendirmek istememiştim." Adam başını hafifçe öne eğdi.

Vhalla böyle şeylerin peşinde değildi. Bu sahte içtenlik Vhalla için ancak elmaslar arasındaki kömür kadar değerliydi.

"Pekâlâ. Lord Ophain," diye cesur bir sesle söze girdi Vhalla, Batı'nın Güney sınırını işaret ederek. "Eğer albayınızın akıl yürütmesini doğru anladıysam, bu kasabaların da kaybedilmiş görülmesi gerekiyor."

"Le-leydim!" diye kekeledi albay.

"Bunlar da sadece maden kasabaları, değil mi?" Vhalla artık Batı topraklarını avucunun içi gibi biliyordu. Büyük ihtimalle odadaki soyluların bir kısmından daha çok şehir ve kasaba sayabilirdi. Böylece, retorik sorusunun fazla uzamasına izin vermeden devam etti. "Bizim askeri gücümüze bir katkıları var mı?"

Masanın etrafındaki yirmi kadar soyludan ses çıkmadı. "Öyleyse oralardaki her savunma noktasını geri çekelim."

"Orası Batı!" diye tutkulu bir sesle konuşmaya yeni biri katıldı. "Batı kendisinden olanı korur. Buna katılmayacağım."

"Ben de öyle." Vhalla kırbaç gibi bir sesle masanın etrafındaki hırgürü susturdu. "Soydaşınız söz konusu olmayınca iş kolaylaşıyor, bu gerçeği anlıyorum." Vhalla bir süre gözlerini haritaya dikip sustu. "Ama asıl gerçek şu."

Hokkaların birinden kaptığı kuştüyüyle haritada Doğu, Batı, Güney ve Kuzey'in arasındaki çizgilerin üzerinden geçip karalamaya başladı. Vhalla kalemini yerine koyarken zafer kazanmış gibiydi. Odadaki çoğunluğun mahvolduğunu düşündüğü haritaya bakıp hafifçe gülümsedi.

"Soydaşlarınız bunlar." Bütün kıtayı işaret ediyordu. Vhalla etrafındaki lord ve leydilere bakındı; birçoğu onun iki katı yaşındaydı ve saha deneyiminde onu üç katlardı. Neredeyse hepsinin zeytuni ve daha koyu Kuzey tonlu tenleri vardı. Konuşmalı ve anlamalarını sağlamalıydı. "Her biriniz bu İmparatorluk'un bir parçasısınız. Bu odadaki herkesin İmparator'umuz karşısında diz çöktüğünü, hayatı üzerine yemin ettiğini ve geleceğini onun ellerine bıraktığını gördüm. O sizin Batı Kralı'nız değil, bizim İmparator'umuz. Batı'dakiler kadar Güney'de, Doğu'da ve Kuzey'de olanlar da kardeşiniz. Eğer Batı'nın kendisinden olanı koruyacağına gerçekten inanıyorsanız, bu fikir Solaris'in ışığı altındaki her yere genişlemeli."

Vhalla göz ucuyla Aldrik'i gözlüyordu. Konuşmanın büyük bölümünde Aldrik liderliği onun almasına izin vermişti; Doğu'yla ilgili bir şey olduğunda hep yaptığı gibi. Ama Aldrik'in ifadesini çözmek zordu.

"Savaşın bu kanlı işle uğraşanlardan isteyebileceği fedakârlıkları anladığım konusunda hepinizi temin etmek isterim. Herkesin kurtarılamayacağını biliyorum." Vhalla elini haritaya vurdu. "Ama insan hayatı üzerine –bu insanlar nerede yaşıyor olurlarsa olsunlar– umursamaz bir şekilde karar verilmesinin

arkasında durmayacağım, ne de bunun yapılmasına izin vereceğim, söz konusu doğduğunuz yer olmadığından bunu yapmak daha elverişli olsa bile.”

“Yufka yürekli Doğulu,” diye mırıldandı biri.

“Dışarı,” diye aniden bağırdı Aldrik. Albaylardan birine attığı alevli bakışlara bakılırsa bu aşağılamanın nereden geldiğini biliyordu.

“Ama İmparator’um, ben...”

“Dışarı.” Aldrik’in sesi, Vhalla’nın çok iyi bildiği tehlikeli bir sakinlikteydi. “Nişanlımla bu şekilde konuşulmasına müsaade edemem.”

“Aldrik,” diye araya girdi Vhalla. “Sorun değil.”

“Vhalla, sana böyle şeyler demeye hakkı yok.” Aldrik’in bakışları Vhalla’yla albay arasında gidip geliyordu.

“Eğer böyle şeyler söyleyecekse arkamdan konuşan bir korkak olacağına bırak kulaklarımın onu duyabildiği yerde söyleyin.” Vhalla sadece Aldrik’le konuşuyormuş gibi davransa da bütün masanın onu duyması için sesini yüksek tutuyordu. “Ama onun kalmasını istememin sebebi, ondan, kendim vermeye hazır olmadığım hiçbir şey istemediğimi anlaması. Doğu’yu, Güney’i, Batı’yı ve Kuzey’i, hepsini ailem gibi koruyacağım. Birlikte savaşıklarımızdan da sadece bunu istiyorum.”

Vhalla onu onaylamak için sallanan birkaç kafa gördü. Konuşan adam da en azından çıkışından çok utanmış gibi görünüyordu. Vhalla masanın altından elini kavrayıp ona destek olan parmakları hissetti.

“Devam edelim mi?” diye grubu teşvik etti.

“Birliklerimizi nasıl yöneteceğimiz sorusu hâlâ ortada.” Başka bir albay haritayı işaret etti.

“Doğu’nun yardımına fazladan birlik gönderebiliriz ama bu kendi sınırlarımızı zayıflatır.”

“Eğer bunları şuraya yayarsak,” dedi Aldrik kırmızı asker figürlerini Batı’nın güney sınırı boyunca dağıtarak, “bize yeteri kadar kalacaktır.”

Vhalla, Victor'un kuvvetlerini simgeleyen siyah figürlere baktı. Sayıca daha azlardı ama geniş bir alana yayılmışlardı ve büyüyorlardı. Düşen her askerde Victor cesedi kristal gücüyle yüklü bir mahluka dönüştürüp diriltiyordu. Vhalla kendini bu deli adamın yerine koymaya çalıştı: *Sonraki hamlesi ne olacaktı?*

"Eğer bu birlikleri hareket ettirirsek en az bu iki kasabanın düşmesini bekleyebiliriz." Başka bir çift el figürleri oynattı.

"Norin'den biraz destek gönderebiliriz," diye önerdi bir başkası.

"Olmaz, Victor muhtemelen İmparatorluk düğününe karşı bir girişimde bulunmayı deneyecektir." Böylece bu fikrin de önü kesilmişti. "Kuzey'dekiler ne diyor?"

"Kuzey şimdilik sadece yürüyüşte. Prenses Sehra birlikteliğimize desteğini göstermek adına harekete geçti ancak esas kuvvetlerinin Kesişim'e varması bizim oraya varmamızdan hemen önce olacak," diye cevapladı Aldrik.

"Düğün için birlik mi tutuyoruz?" diye yüksek sesle düşündü Vhalla. Kafasında yaptığı değerlendirme kendi sorusuna cevap vermesini geciktirdi.

"Elbette," diye karşılık verdi Aldrik. "Bu, halkın dahil olacağı bir etkinlik. Victor'un düğünümüzden haberdar olduğunu ve bunu bize saldırıp evliliğimizi İmparatorluk'un sürdüğünün bir simgesi olarak gören halkın coşkusunu yok etmeye yönelik bir fırsat olarak kullanacağını hesaba katmamız gerekir."

Sen bir sembolsün. Baldair'in sözleri hafızasının derinlerinden gün yüzüne çıktı ve Vhalla onlardan hiç hoşlanmadı. Bir sembol olmaktan yorulmuştu. Semboller ruhsuzdu, donuktu, temsiliydi ve harekete geçirici olmalarına karşın kendileri hiç harekete geçmezdi.

Vhalla haritaya yeni bir açıdan baktı. Soyluların onlara biçtiği rolü oynuyorlardı ve bu sırada da düşmanları için açık bir hedef oluşturuyorlardı. Düğün, birlikleri harekete geçmekten alıkoyuyordu.

"Bu, ilk bizim saldırmamız için bir fırsat olabilir," dedi Vhalla aniden.

"Ne?" Aldrik masadaki şaşkınlığı dile getirmişti.

"Victor bizim tören yüzünden hareketsiz kalmamızı bekliyor. Bize doğrudan saldırmaktansa düğünü kıta geneline yayılmış birliklerimizin yarısını teker teker yok etmek için fırsat olarak kullanması daha olası." Vhalla koyu renkli ahşap figürlerin bir kısmını Doğu'dan çekip Batı'ya kaydırды.

"Yine de eğer birlik olup şimdi, hiç beklemediği anda saldırırsak..." Figürlerden bir kısmını hızla kaldırıp Güney sınırı boyunca ilerleterek Batı sınırının dibine, Victor'un ordularının zayıf olduğu noktaya sürdü. "Karşılık vermeye fırsatı olmadan harekete geçmiş oluruz. Doğruca başkente giden bir koridor açmış oluruz."

"Artık düğün tarihini değiştiremeyiz." Aldrik ona döndü. "Hâlâ bitirilmesi gereken düzenlemeler, henüz varmamış lord ve leydiler var."

"Küçük bir şey yapabiliriz, yeminlerimizi ederiz ve biter." Savaş, büyük bir törenden daha önemliydi. "Ya da görünüşte tören tarihini değiştirmeden devam ederiz, böylece saldırımız daha da büyük bir sürpriz olur."

"Vhalla, uymamız gereken beklentiler var," diye cevapladı Aldrik gruba dikkatli bir bakış atarak. "Tören bir seçenek değil."

"Özür dilerim ama evliliğimin soylular tarafından tahta dayatıldığını fark etmemiştim," diye çıkıştı Vhalla. Aldrik'in gözleri hafifçe büyüdü, Vhalla'nın ifadesi hızla rahatlayıp mahcup bir hale büründü. Vhalla bu kadar sert çıkmak istememişti, en azından ona karşı.

"Lordlarım ve leydilerim, lütfen bizi bir süreliğine bağışlayın." Bütün oda boşalıp İmparator'la İmparatoriçe'yi baş başa bırakırken Aldrik'in gözleri Vhalla'nın kilerden ayrılmadı. "Vhalla, ne yapıyorsun?"

"Aldrik, bu çok iyi bir plan." Vhalla haritayı soktuğu son hale işaret ederek. "Bu aldatma fırsatı sunan bir avantaj. Eğer bek-

lersek Victor gitgide güçlenecek ve biz onun beklentilerine göre davranmış olacağız.”

“Teoride.” Vhalla sözünü bitirir bitirmez Aldrik araya girdi. “Ama sana teoride olmayan bir şey söyleyeyim: Bu leydi ve lordlar, aşağılamaya bu kadar hazır olduğun bu kişiler, ordumuzun ihtiyaçlarını karşılamamız için bize altınlarını ve kaynaklarını sundular. Onları göz ardı edemeyiz.”

“Ne yaptığımızı görmeleri ve resmî formaliteler yüzünden avantajımızı kaybetmektense altınlarıyla sadakatlerini iyi bir şey için kullandığımızı anlamaları gerekir,” diye bastırdı Vhalla.

“Kararımızı çoktan açıkladık; eğer buna aykırı davranırsak soylular ve halk sözümüze olan güvenlerini kaybeder.” Aldrik kaşlarını çatı.

“Kazanırsak böyle olmaz.” Vhalla başını iki yana salladı. “Victor’un ölümüyle hepsi affedilir.”

“Öyle umuyorsun.” Aldrik iç çekerek masaya yaslandı. “Vhalla, anlamıyorsun. Soylu ailelerin kini diğer insanlarınki gibi değildir. Hiçbir şey, hiçbir hareket, ne kadar küçük olursa olsun asla unutulmaz.”

“Eğer planlandığı gibi hareket edersek bize sinirlenecek bir tebaamız olmayabilir.”

“Savaşı bilmiyorsun,” diye homurdandı Aldrik.

“Birçoğundan daha iyi biliyorum, Aldrik Solaris.” Vhalla, Aldrik’in önüne geçti. Bu hakaret Vhalla’nın içinde kontrol etmekte zorlandığı bir ateş yakmıştı. “Hayatımın son üç yılını savaşta geçirdim. Bir silah olarak kullanıldım ve değerli bir araç olarak görüldüm. Sayısız kadın ve erkeği öldürdüm. Ve uzun yıllardır senin gibi zor kararlar almak zorunda kalmadıysam da *sakın bana savaşı bilmediğimi söyleme.*”

Aldrik gözlerini utançla kaçırmadan önce Vhalla’ya şaşkınlıkla baktı. Vhalla’nın niyeti, sayesinde savaş deneyimi kazanmak zorunda kaldığı olaylardaki rolünden dolayı onu suçlu hissettirmek değildi. Vhalla uzanıp Aldrik’in ellerini nazikçe kavrayarak gerilimi düşürmeye çalıştı.

“Seni tanıyorum,” diye fısıldadı Vhalla. “Haklı olduğumu düşündüğünü bilecek kadar tanıyorum seni.”

“Eğer durum bu şekilde olmasaydı, evet, evet, teorinde haklı yönler var.” Aldrik ağır bir şekilde iç çekti. Ellerini Vhalla’nın yüzüne yerleştirip içten olduğunu gösterdi. “Ama burada işleyen bir sürü kuvvet söz konusu. Ve bazen, en güvenli girişim en iyisidir. Bu tek şeyi doğru yapmamıza izin ver.”

“Tek şey mi?” Vhalla anlamamıştı.

“Ben, ben seni ilk defa bir ordu yerleşkesinde ter kokulu çarşafı olan bir yatağa götürmüştüm. Bunu yaptım çünkü seni bir gün usulüne uygun bir şekilde alacağım konusunda kendi kendime söz vermiştim.”

“Birlikte olduğumuz ilk ânı böyle kötü düşünmemiştim.” Vhalla geri çekilerek yüzünü Aldrik’in ellerinden kurtardı.

“Sonrasında bir başkasıyla nişanlanarak aşkımızı lekeledim. Bu nişanın seni benden uzaklaştırmasına izin vererek.”

“O nişanla hayatımı kurtardın.” Vhalla, Aldrik’in, o uğursuz kâğıdı imzalamak zorunda bırakıldığı sırada Vhalla’nın boğazına dayalı bir kılıç olduğunu bir şekilde unutup unutmadığını merak etti. “Ve o gece ben de sana hayli kötü davranmıştım. Hepsi bağışlandı ve unutuldu.”

“Ailemin ve benden aşağıdakilerin, seni alıp götürmeme şahitlik etmesine izin verdim, Bald–” Aldrik’in sesi çatallandı. Boğazını temizleyip devam etti, “Baldair öldüğü zaman. Senin diğer kadın olmana sebep oldum. Prensini kapatması.”

“Sonrasında olanlarla insanların bütün bu olanları idrak edecek pek zamanı yoktu,” diye itiraz etti Vhalla. “Ve hatırlayanlar da ya dostlarımızdır ya da saltanatın tekrar kurulduğunda çoktan unutmuş olacak olanlardır.”

“Bir geleceğimizin olması söz konusu bile değilken senden benim olmanı istemiş ve işleri doğru düzgün yapacağıma söz vermiştim.” Aldrik, Vhalla’nın ellerine uzanıp onu sıkıca tuttu. “Hâlâ bu sözü yerine getirebilmek adına yaşıyorum.”

"Aldrik, beni hiç hüsrana uğratmadın." Vhalla onu cesaretlendirecek bir gülücük atmaya çalıştı.

"Ama ya bebek."

Vhalla'nın bu sözlerle tüyleri diken diken oldu. Bedenine yayılan ürpermeyle zihninde bir endişe uyandı. Zamanda kaybolan o bulanık gecede olanları hatırlatarak bedeninde dolaşan bir büyü gibiydi – Vhalla unutmak *istiyordu*.

"Bize işleri doğru yapma fırsatını verenin Ana olduğunu biliyorum. Bunu da çocuğumuzu gizli saklı yapmayalım ya da meşru bir vâris olması için evliliği aceleye getirmeyelim diye yaptı."

"Evliliğimiz zaten aceleye geldi." Vhalla'nın damarlarındaki kan buz kesti. "Çocuğumuzu kaybetmemizin sebebi Ana değildi, bunun sebebi..."

"Sus. Lütfen, Vhalla, sadece beni dinle." Aldrik, Vhalla'nın parmaklarını içten bir şekilde sıktı. "Seni gelinim olarak görmek ve bu şeyi doğru biçimde yapmak istiyorum. Bu düğünü istiyorum."

"Aldrik, bu düğün zaten aramızda var olan bir şeyin formalitesinden başka bir şey değil." Vhalla hüsrarla iç çekti. "Ne zaman, nasıl evlendiğimiz hiç önemli değil; ikimiz de aramızdaki bağı biliyoruz."

"Diğerleri için önemli."

"Ben diğerleriyle evlenmiyorum!" Vhalla'nın sabrı taşmıştı. "Ben seninle evleniyorum ve bu konu üzerinde önemi olan tek şey senin ve benim düşüncelerimiz. Düğünümü insanlarımızın hayatlarının önüne koymayacağım. Masum insanlar ölürken ve ben birkaç yemin sözcüğü söyleyeceğim diye askerleri onları kurtarmaktan alıkoyarken onların yüzüne nasıl bakacağım?"

"Onlara anneme yaptıkları gibi senin ardından da dedikodular fısıldama şansı vermeyeceğim." Aldrik geriye çekilip hüsrar içinde burnunun kemerini sıktı. "Bu konu üzerinde şimdiden kötü şeyler konuşmaya başladılar, bunun daha da rezilleşmesine izin vermeyeceğim."

"Kötü konuşmaya başladılar?" diye tekrarladı Vhalla.

"Yeter."

"Hayır." Vhalla, onun bakışlarından kaçmaya çalışan Aldrik'i kendine çevirdi. "Ne demek istiyorsun, 'kötü şeyler' dediğin nedir?"

"Bunun bir önemi yok."

"Var," Vhalla'nın sesi taşıdığı ısrarla bir ton yükselmişti.

"Peki." Aldrik yüzünü buruşturdu. "Peki, sinir bozucu kadın. Batılı lord ve leydiler tarafından bana ve amcama sunulan, senin hakkındaki şüpheleri bilmek mi istiyorsun? Senin bir vâris taşımak için nasıl çok zayıf, çok vahşi, çok terbiyesiz olduğunu? Bedbaht prense bacaklarını açarak nasıl da hak ettiğinin çok üzerindeki bu makamı kazandığını? Liderlik etmek için nasıl da genç, narin ve deneyimsiz olduğunu? Batılı bir gelin almam ya da hatta bağları kuvvetlendirmek ve ordumu desteklemek için Kuzeyli olanı elimde tutmam gerektiğini? Adsız sansız bir Sıradan'ı gelinim olarak almakla nasıl da aptallık ettiğimi? Benimle sadece altın ve makam için birlikte olduğunu?"

Vhalla şaşkınlıktan dilini yutmuş halde ona bakıyordu. *Bütün bunlardan tamamen habersiz bırakılmıştı.* Bu habersizlik, suçlamaların getirdiği utanç ve sıkıntıdan daha fazla yakıyordu içini.

"Bunu bana söyleyecek miydin?" diye fısıldadı Vhalla.

"Vhalla..."

"Bana söyleyecek miydin?" Vhalla'nın içindeki baraj yıkılmıştı. "Yoksa sadece beni habersiz mi bırakmayı planlamıştın? Onların haklı olduğunu kanıtlayacak mıydın; gerçeği kaldıramayacak kadar narin olduğumu, cahilin biri olduğumu ve İmparatoriçe olmayı hak etmediğimi? Çünkü bu söylenenler konusunda sen bile bana güvenmiyorsun!"

"Vhalla, sen sadece kendin olarak bunların aksini kanıtladın. Senin endişelenip değişmeni istememiştim." Aldrik'in sesinden, şimdiden bağışlanma aradığı okunuyordu. Vhalla'nın ona vermeyi istemediği bir bağışlanma.

"Bana söyleyecek miydin?"

"Bilmiyorum." Aldrik kendini geri çekti.

“Peki.” Vhalla celallendi. “Madem benim neyi duyup düşüneceğimi, ne görüp yapacağımı yönetmekte bu denli heveslisin, öyleyse düğününü ve savaşını dilediğince yönet.”

“Vhalla! Vhalla!” diye seslendi Aldrik, kapı yolunu yarılamış olan Vhalla’nın ardından.

“Ama bu düğünle vakit kaybedeceksek gelinliğimi kızıl yaptırabilirsin. İmparatoriçeliğim, ben tören yaparken ölen masum sivillerin kanlarıyla satın alınmışken altın kumaşlara bürünmeyeceğim.” Vhalla ardına dönüp son defa ona baktı. Aldrik’ten başka bir söz duymadı çünkü konuşmaya yeltendiğinde çıkıp kapıyı ardından çarpmıştı bile.

Vhalla kalenin içinde tek başına koşturmaya başladı.

21

VHALLA'NIN BATI KALESİNDEKİ odası hayli zengin döşenmişti. Tavana işlenmiş mücevher ve gümüşün parıltısını yansıtan bitmek bilmez, cilalı zemin üzerinde usta işi ipek dokumalarla sarılı alçak divanlarla doluydu. Sadece şifon perdeler ve uzun sütunlarla önü kesilen sıcak yaz esintileri açık pencereden içeri doluyordu.

Burası mimar ve dekoratör için aşırılığı deneyimledikleri bir iş olmuştu. Vhalla'nın takdir etmekte beis görmediği bir gösteriş ve başka türlü yaşayamayacağı bir deneyimdi.

Ama şimdi soğuk geliyordu ona.

Bu odalarda hiç vakit geçirmemişti ve şimdi burada saklanmak ona Aldrik'e söylediği ağır sözleri hatırlatıyordu. Buraya çekilmişti çünkü buranın, Aldrik'in gelmeyeceği tek yer olduğunu biliyordu. Lord ve leydilerin odaları koridorun iki ucunda karşılıklıydı ve Vhalla, Aldrik'in kapısının açılıp kapandığını duymuş olsa da Aldrik ona bakınmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı.

Vhalla bu yüzden onu suçlamıyordu. Belki de suçluyordu. Aldrik onu bir an için haklı hissettirmekte çok iyi iş çıkarmıştı ama bir sonraki anda Vhalla kendini tam tersi hissediyordu.

Döşemede volta atan Vhalla oyalanmakla hiçbir şeyi çözeme-yeceğine karar verdi. Hızla üzerindikileri çıkarıp basit bir şey-ler bulmak için kıyafet dağları arasında debelendi. Eteğin altına giyilmesi gereken binek tozluklarını tunik niyetine giydiği bol bir gömlekle tamamladı Bunun saray görevlilerini ve soyluları dehşete düşüreceği kesindi. Ama mademki orada bulunması nahoştu, Vhalla bu nahoşluğa olabildiğince rahat kıyafetlerle se-bep olmak niyetindeydi.

Antrenman sahalarına giderken Vhalla havada yürüdü, rüz-gârla oynayıp sancakları dalgalandırdı. Büyüsünü kaybetmeden önceki yıllarda kıymetini bilemediği her şeyin keyfini sürüyor-du. Bunların ondan tekrar alınmasına asla izin vermeyecekti.

Vhalla saç örgüsüyle boğuşarak antrenman sahasına girdi. Burada da sert sözleri ve ısrarıyla mahvettiği başka bir arkadaş-lığı bulunuyordu. Jax'i tekrar görmeye hazır olduğundan pek de emin değildi – ya da Jax'in onu görmeye hazır olduğundan.

“Albay Jax nerede?” diye sordu Vhalla tozlu alanda karşısına ilk çıkan kadına.

“Albay Jax?” diye tekrarladı kadın. “Sanırım dövüş çukurun-da büyücülerle eğitimde.”

“Bana yolu gösterebilir misin?” Vhalla ellerini arkasında ka-vuşturdu ama Aldrik'in bu şekilde nasıl da dayatmacı göründü-ğünü anımsayarak duruşunu hemen değiştirdi.

Genç kadın içten bir şekilde boyun eğerek görevbilir bir şekil-de müstakbel İmparatoriçe'sine rehberlik etti. Askerlerin büyük bir kısmı antrenmanlarına ara verip Vhalla'nın geçişini izledi. Vhalla bunun sebebinin müstakbel İmparatoriçe oluşu mu, yok-sa Jax'le önceki anlaşmazlıkları mı olduğunu merak ediyordu. *Askerlerin nasıl konuştuğunu biliyordu.*

Dövüş çukuru gerçekten de ismini hak ediyordu. Altıgen şeklinde yere kazılmış alanın etrafı, içinde antrenman yapan iki Alevtaşıyıcı'ya bağırarak taktik verip tezahürat yapan her tür-den insanla dolmuştu. Jax bir köşeye geçmiş, diğerleriyle birlikte

bağırıyordu. Ama Vhalla'nın varlığı fark edildiğinde susup da ona dönen son kişi oldu.

"Albay Jax." Vhalla aralarındaki sessizlik fark edilebilir derecede uzamadan buna bir son verdi. "Ben de bir iki antrenmana katılabilir miyim?"

Jax bir süre boyunca baştan aşağı onu süzdü. Sıradan bir Batılı'nın onun rahat ve erkeksi giyimini onaylamayacağı ortadayken Jax'in bakışları onaylayıcıydı.

"Eğer leydim bir antrenman dövüşü istiyorsa bunu alacaktır!" Jax'in sesinde bir değişiklik yoktu. Vhalla'nın her zaman duyduğu gibi neşeli, şakacı ve varoluşun doğasından keyif alan haline geri dönmüştü. "Aranızdan hanginiz neredeyse bir buçuk yüzyıldan beri ilk ortaya çıkan Rüzgârgüdücü'nün karşına çıkma onurunu tatmak ister?"

Kimseden ses çıkmadı. Kimse Vhalla'ya bakmıyordu bile. Ve kesinlikle kimse gönüllü olmayacaktı.

"Hadi ama," diye cesaretlendirdi onları Jax. "Ren, sen çıkıyorsun!"

Jax'in görev verdiği adam Kuzeyli soyundan geliyormuşa benziyordu. Adama tatlı kokulu bir şeye bulanmış olan deri zırhı giydirilirken Vhalla rakibine değer biçmeye çalıştı. Kuzeylilerin Alevtaşıcıylardan korunmak için kullandıkları bir şeyin tanıdık yeşil parıltısı çarptı gözüne.

"Hazır mısınız?" diye seslendi Jax. Vhalla kararlı bir şekilde başını salladıysa da Ren'in bakışında bir tereddüt vardı. "Başlayın!"

Vhalla vakit kaybetmeden davrandı, adam bir anda kendini yerde buldu. Ren ayağa kalkıp başını eğdikten sonra hızla ringi terk ederken Vhalla öylece bakakalmıştı.

Tek bir ateş kıvılcımı, buz ürpertisi ya da yer sarsıntısı olmamıştı. Adam ona hiçbir şekilde saldırmaya çalışmamıştı.

Jax'in onun üzerine gönderdiği sonraki asker de aynı yapıtı. Hızla başlayıp bitirmek Vhalla'yı rahatsız etmişti. Ringin tozu toprağı üçüncü defa dinerken Vhalla kendini daha fazla tutamadı.

"Neden benimle dövüşmedin?" dedi kendini yerden kaldıran kadına.

"Ne?"

"Sebebi ne?" diye ısrar etti Vhalla. "Bana karşı koymayı denemedin bile."

"Be-be-ben... sizin hünerleriniz hiçbirimizin karşılamayı umut bile edemeyeceği denli büyük." Kadın ürkmüş bir şekilde geriledi, bir an evvel ringden kaçmaya hevesliydi.

Vhalla'nın elleri gevşekçe yanlarına düştü. *Onun kazanmasına izin veriyorlardı.* Vhalla savaşı görmüş ve birçok askerle eğitim almıştı ama artık güç çekebileceği bir Bağ'ı yoktu ve buradakiler yetişkin hayatlarının büyük kısmı boyunca asker olmuşlardı. Vhalla onlarla dövüşürken en azından zorlanmalıydı.

"Ah, bu hiç de iyi olmadı," diye hafifçe azarladı Jax. "Siz zavallılar olabilecek en kötü şeyi yaptınız: Güzel bir hanımefendiyi hayal kırıklığına uğrattınız." Ringin öbür tarafına, Vhalla'nın göremediği bir yere işaret etti eliyle. "Fritz! Buraya gel."

Arkadaşının ismini duymasıyla Vhalla'nın yüreği sızladı. Fritz ringe adım atar atmaz Vhalla onu öyle sıkı kucakladı ki adam neredeyse boğulacaktı. Jax'in, ringe gelirken Vhalla'nın içinde bulunduğu ruh halini anlayıp anlamadığını merak etti.

"Vhal, son görüşmemizden beri sadece iki gün oldu," diyerek güldü Fritz.

"Bana çok uzun zamanmış gibi geldi," diye karşı çıktı Vhalla.

"Şey, şimdi seni iyi bir yeneceğim!" diyerek sırtı arkadaşı.

"Deneyebilirsin!" diye karşılık verdi Vhalla neşeyle. "Teşekkür ederim, Jax; bu tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Ah, Leydi Yarl, ben her zaman güzellere istediklerini veririm," diyen Jax ona göz kırptı.

Vhalla gözlerini neşeyle devirip dikkatini Fritz'e odakladı. "Bana yumuşak davranmanı istemiyorum."

"Seni dövüşürken gördüm," diye keyifle somurttu Fritz. "Yapacağım son şey sana yumuşak davranmak olur."

Fritz doğruca hakkından gelince Vhalla hiç de şaşırmadı.

Vhalla biraz paslanmış ve bu Suakıtıcı'nın buz hançerlerinden illüzyonlara kadar uzanan numaralarını unutmuştu. Üç turdan ikisini bitirmişlerdi ve Vhalla sadece bir defa üstün gelebilmişti. Bu tatmin ediciydi. Çünkü kaybetmesinin sadece kendi idmansızlığından değil de Fritz'in güçlerinin gelişmesinden kaynaklandığından emindi.

Jax izleyen herkesi Fritz'in, İmparator'un nişanlısına karşı dövüşmesine rağmen nasıl da geri durmadığını söyleyerek azarlıyordu. Jax, en iyi askerlerin her zaman sahip oldukları her şeyle dövüştüğünü açıklarken Vhalla doğrular bir şekilde başını salladı. Jax göz ucuyla kadına yorgun bir bakış attı. Her ne kadar ustaca öyleymiş gibi davransa da araları eski haline dönmüş değildi.

Vhalla arkadaşını antrenman sahalarından alıp götürdü. Saraydan geçip doğruca kütüphanedeki bir masaya tünediler. Yolda karşılarına çıkan bir hizmetliden çay ve limon kabuğu şekerlemesi istedi Vhalla.

"Senin görüşmelere falan katılman gerekmiyor mu?" diye sordu sonunda Fritz.

Vhalla gürültüyle iç çekti.

"Öyleyse öğleden sonraki savaş konseyi söylentileri doğru?"

"Haberler bu kadar hızlı mı yayılıyor?" Vhalla direnmeden pes etti.

"Sen ve Aldrik konuşurken bazı albaylar antrenman sahasına geldi," diye açıkladı Fritz.

"Sanırım işleri epey karmaşık hale getirdim." Vhalla kendini ardındaki yastıklara bırakıp üzerinde uzanan kütüphaneye göz gezdirdi. En büyük kararının önce hangi kitabı okumak olduğu günlere özlem duydu.

"Öyle yapmış olsan bile hâlâ Aldrik'in aklını başından alıyor-sun ve bunun gayet farkındasın," dedi Fritz bir yandan limon kabuğu şekerlemesini kemirirken. Dördüncüyü yiyordu. "Bu da herkesin seni sevmek zorunda olması demek."

"Zoraki sevgilerini istemiyorum." Vhalla, hâlâ taca zincirli halde olan Jax'i düşünmeden edemiyordu. Ya antrenman saha-

sındaki davranışı sadece Vhalla'yı hoş tutmak zorunluluğundan kaynaklandıysa?

Ya Vhalla'dan nefret ediyor ama görevi gereği onu korumak zorundaydısa? Bu düşünce Vhalla'nın midasını bulandırdı.

"Buna alışman gerek, hiç bana öyle bakma." Fritz yanına sokuldu. "Herkesin sevgisini kazanamazsın, tıpkı herkesin nefretine hedef olamayacağın gibi. Seni sevecek doğru insanları bul ve nefret edenlere de kendi nefretinle ya da neye karar verdiysen onunla karşılık ver."

"Ne zamandan beri böyle filozof oldun?" dedi Vhalla, arkadaşının yüzüne bakmak için dönerken.

"Her zaman böyle akıllı olmuşumdur, bilirsin." Fritz hafifçe burnundan öptü.

"Öyleydin." Vhalla'nın gözleri kapalı halde titreşti ve Fritz'in yakınlığının keyfini çıkardı. "Benimle kaldığın için teşekkürler."

"Bundan bir an bile şüphe ettiysen darılırım." Vhalla gözlerini açma gereği duymadan da Fritz'in onu düşünceli bir tavırla incelediğini hissedebiliyordu. "Seni gerçekten endişelendiren nedir?"

"Çok yakında evleneceğim," diye fısıldadı Vhalla. "Ya İmparatoriçe olmak içimde yoksa?"

"Kimsenin içinde belirli bir şey olmak yoktur." Fritz doğrulup oturdu. "Birkaç huysuz soylunun fısıldaşmalarından mı endişe ediyorsun?"

"Jax gibi konuşuyorsun." Bir gözünü açıp arkadaşına sırtıttı.

"Daha kötü şeyler de var. Hem Jax şirin." Fritz bu fikirle gülmüştü.

Vhalla, Fritz'in kalbinin Grahm'dan sonra onu nereye götüreceğini merak ederek çenesini kapalı tuttu. Fritz'in tanıyıp sevdiği adamın Kule'nin ele geçirilmesiyle birlikte öldüğüne şüphe yoktu. Olası başka bir senaryo söz konusu değildi. Vhalla, Grahm'ın Victor'un önünde diz çöktüğünü hayal edemiyordu.

Fritz de sevgilisi hakkında bir şey söylemedi ve ikisi birlikte Victor'un başkenti ele geçirmesi sırasında ölen birçoğları gibi ar-

kadaşlarının da anısının dile getirilmeden aralarına katılmasına izin verdiler.

“Bana kalırsa,” diye mırıldandı Fritz, “buradan çıkman gerekiyor.”

“Ne?” Vhalla da doğrulup oturdu ve iki şekerlemeyi birden ağzına tikiştirdi.

“Sen ve ben, hadi gidelim.” Fritz ayağı dikilmişti. “Kimsenin bilmesine gerek yok; hem böylece kimse yaygara koparmaz.”

“Fritzangle...” diye uyardı onu Vhalla. Buraya kapatılmış değıldi ama zaten görevlerini herkesin önünde bir günlüğüne askıya almıştı.

“Bence bu sana iyi gelecek,” diye onu cesaretlendirdi Fritz. “En son ne zaman *gerçek* insanların arasında bulundun? Asker ya da soylu olmayanların. Ne düşündüğü önemli olanlar bu insanlar, Vhal. Soyluların da önemli olduğı ve tacı destekledikleri doğru tabii. Ama soyluları kimin desteklediğini biliyor musun? Sıradan insanlar. Bu yüzden edebi kümesinde saklanmayı kes de sokağı çık.”

Vhalla arkadaşının onu çekip ayağı kaldırmasına izin verdi.

“Dahası, Norin Limanı’nı görmeyi gerçekten çok istiyorum ama Elecia beni bir türlü götürmedi.” Vhalla’ya karşılıksız bırakması güç, komplocu bir gülücük attı ve birlikte yola koyuldular.

Dışarı uzanan anayol, şehre girip kaleye geldikleri yoldu. Kitlelerle dolu olmayan hali epey farklıydı. Gündelik insan kalabalığında Vhalla’ya, büyük güneşliklerin altına dizilmiş tüccar ve müşterileriyle Kesişim’i hatırlatmıştı.

Anayoldan tam çıkmak üzerelerdi ki Vhalla nihayet fark edildi. Bütün seyyar satıcılar ve dükkân sahipleri ondan bir şeyi denemesini, bir kıyafeti giymesini ya da doğruca esintisiyle “dükkânlarını kutsamasını” istiyordu. Vhalla bu isteklere gülümseyerek uydu ve herkesi tatmin etmek adına elinden geleni yaptı. Fritz yavaş ilerlemelerinden bıkmışsa bile bunu belli etmiyordu. Kuru hurmaların, çileklerin, mangoların ve diğeri bütün egzotik meyvelerin tadıyla kendinden geçmişe benziyordu. Sadece tek

bir sokağı geçtiklerinde ikisinin de deriden örgü kolyeleri vardı ve karınları şekerlemelerle dolmuştu.

Kale tepelerinde yükseliyor, evlerin çatıları ve tezgâhların gölgelik kumaşları arasından zar zor görülebiliyordu. Vhalla oradan uzaklaştıkça kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Fritz haklıydı, onun ihtiyacı olan şey tam da buydu. İnsanların onu hoş karşılamasına, iki kanatla çevrelenmiş parlayan güneşi görmeye ve kısa bir süre için sorumluluk ve görevlerini unutmaya ihtiyacı vardı.

Limana yaklaştıkça Norin'in binaları büyümeye başlamıştı. Dükkânlar daha zengin ve çeşitli hale gelmiş, her biri tıklım tıklım sokaklarda ve geniş meydanlarda dolanan müşterilerin dikkatini çekmek için rekabete girişmişti. Dükkân vitrinlerinde canlı mankenler poz veriyor, üzerlerindeki kumaşın yeni bir yanını göstermek üzere yavaş yavaş duruşlarını değiştiriyorlardı. Vhalla'nın yumruğu kadar büyük mücevherler vardı, Vhalla bir dükkânda durup buranın sahibi tarafından tanınmasına yetecek kadar uzun bir süreliğine zanaatkârın becerilerini izledi. Dükkân Erion Le'Dan'ındı.

Böylece günün geri kalanı için yerli bir rehber edinmiş oldular. Erion onlara tarihten ilginç anekdotlar ve bu civardaki en zengin soylular hakkında bilgiler verdi. Dünyanın en büyük limanından Erion da payına düşeni almıştı. Ama hiçbir açıklamaya da okuma Vhalla'yı Büyük Norin Limanı'nda karşılaşacaklarına hazırlayamazdı.

Göz görebildiğince gemi üstüne gemi yanaşmıştı limana. Bazılarını Vhalla okuduğu kitaplardan tanıyordu, geniş gövdeler ve üzerlerinde asılı, güvertelere dolanan sonsuz uzunlukta halatlarıyla geniş yelkenler. Diğer gemiler onun için yabancı ve bilinmezdi. Bazıları yanlarında düz kürek dizileriyle upuzundu. Limanın daha ötelerinde yelkenleri balık yüzgeçlerine benzeyen ve yelpaze gibi açılan gemiler de vardı.

Bazı kayıklar kuru havuza alınmış, desteklerle havaya kal-

dırılmıştı. İşçiler gövdeyi ovalıyor, boyayı yeniliyor ve gerektiği şekilde onarıyorlardı.

Diğer gemiler yenilere yer açmak üzere ayrılıyordu.

Norin'in bu ticaret ve zanaat merkezinin kargaşası öyleydi ki bir şekilde müstakbel İmparatoriçe bile fark edilmeden kalabilmişti. İri kıyım adamlar güverte iskelesinden bir aşağı bir yukarı sandıklar taşıyıp duruyordu. Balıkla dolu ağlar yük ambarlarından boşaltılıp balıklar kesilip satılmak üzere dükkânlara götürülüyordu. Her türden ve renkten insan, dünya her zamanki düzenindeymişçesine işlerine koşturuyordu.

Savaşın bu insanları etkilemediğini fark etti Vhalla. Kıtık, din, soyluluk ya da kargaşalar onların yaşamını değiştirmiyordu. Buraya hükmeden tek bir şey vardı, diğer her şey onun etrafında yerini alıyordu: Altın.

Bacaklarını dinlendirip buz gibi bir kızıl ejder kokteyli yudumladıkları sırada Vhalla bu düşüncelerini Erion'a açtı.

"Bunu görmen zekânın bir göstergesi," diyerek belirgin bir hedefi olmaksızın onu övdü Erion. "Çünkü bu erkek ve kadınlar başta kimin olduğunu pek umursamazlar. En çok parayı kim verirse ona çalışırlar."

"Ailen de böyle mi yapıyor?" diye sordu Vhalla. Bu sorusu hiç beklemediği bir şekilde Erion'un bım teline dokunmuştu.

"Böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ailenin soyunu bu konuda fikir sahibi olacak kadar bildiğimi söyleyemem."

"Sorunu geçiştirmeye çalışma," diyerek hafifçe azarladı Erion.

"Bunda bir parça gerçeklik olmalı." Vhalla düşen çenesi için alkolü suçlayabilirdi. Gerçek anlamda içmeyeli aylar oluyordu, bunu da esas olarak Aldrik'in stresli anlarda alkolden kaçınmak için verdiği sürekli mücadeleye destek olmak için yapıyordu. Ve henüz aklını kaybetmemiş olsa da içkinin getirdiği hoş bir sıcaklık söz konusuydu. Ama Vhalla bu olası bahaneyi kullanmadı.

Hayır, çenesinin düşmesi tamamen güneşin suçuydu, yanaklarındaki ılık deniz esintisinin ve dünya onun omuzlarındaymış

hissinden azade gibi hissetmesinin. "Kuzey'deyken beni desteklemek için epey aceleci görünüyordun."

"Yeterince adil." Erion, Vhalla'nın dediklerini kabullenerek kadehini kaldırdı. "Bizim kadar uzun süre zenginleşen hiçbir aile bunu bir inanca bağlı kalarak yapmadı. Bir Ci'Dan tarafından seçilmiş olsan bile, bu Ci'Dan İmparator'un veliaht prensiydi ve seni desteklemek uzun süreçte bizi de desteklerdi."

Vhalla onun bu açıksözlülüğüne güldü ve durumu olduğu gibi bırakıp aklına takılan başka bir konuya döndü. "Öyleyse neden Batı Senatosu'nda inanç bu denli önemli görünüyor?"

"Bu ona bir süredir dert oluyor," diye söze girdi Fritz.

Vhalla ona uyaran bir bakış attıysa da Fritz sırtarak karşılık verdi.

"Kurallar sana dayatıldığında ne yapacağını görmek istiyorlar. Seni zorlamak ve kırılıp kırılmayacağını görmek istiyorlar," diye basitçe cevapladı Erion. "Seni sınıyorlar, Vhalla."

"Ama bunu nasıl geçeceğim? Benden istediklerini yaparak mı? Her olayda onlara karşı çıkarak mı?" Vhalla kendini gerçekten kaybetmiş gibi hissediyordu.

"Küçük çaplı düşünüyorsun." Erion liman manzarasına bakarak mırıldandı. "Bütün bu gemileri görüyor musun?"

Vhalla başını salladı.

"Ne zaman gidip geliyorlar sence?"

"Gidecek başka bir yerleri olduğunda?" Vhalla tüccarların bir son teslim tarihi olduğunu ve geri kalanının da sözleşmeli olduğunu varsayıyordu.

Erion başını iki yana salladı. "Rüzgâr iyi olduğunda," diye cevapladı kendi sorusunu. "Bütün bu donanım, kereste ve adamlar, hepsi de rüzgâra tabi. Onu evcilleştirmeye, kontrol etmeye çalışıyorlar. Devasa yelkenler ve suyu daha hızlı yarıp geçecek planlar yarattılar. Ama rüzgâra tabi olmaya devam ediyorlar. Rüzgâr anlaşılamaz, açıklanamaz bir kuvvettir, öylece geliverir."

Lord, Vhalla'ya geri dönüp baktığında Vhalla çoktan onun dediklerini anlamıştı.

“Onlar gemi, sen de rüzgârsın. Kendini onların kural ve beklentilerine alçaltmazsın. Nereye esmen gerektiğini hissediyorsan o yöne esersin ve onlara da buna uymaktan başka seçenek bırakmazsın.”

Limanda gezintilerini yavaşça sonlandırırken Vhalla, Erion’un söyledikleri üzerine düşündü. Onu düşüncelerinden ayıran tek şey Erion’un özellikle işaret ettiği renkli bir gemi oldu. Bunun Hilal Kıtası’ndan gelen bir ticaret gemisi olduğunu fark etti. Dünyanın en büyük limanında bile sıradan bir şey değildi bu. Vhalla gemiyi biraz daha incelemeyi istedi ama bu Erion’un yapmamasını tavsiye ettiği tek şeydi. Hilal Kıtası insanların ters ve barbar olabileceklerini, onlarla yapılacak herhangi görüşmeyi buradaki resmî bağlantılarına bırakmanın en iyisi olduğunu söyledi.

Vhalla “ters ve barbar” kelimelerinin bir kültür diğerini tam olarak anlamadığında kullanılan sözler olduğunu belirtmemek için dilini zor tuttu. Şimdi doğru düzgün anlayınca derinden saygı duyduğu, İmparatorluk’un bir parçası olan Kuzey hakkında da insanların böyle dediklerini duymuştu.

Fritz ile Vhalla saraya döndüklerinde güneş gökte epey alçalmıştı. O gün atları eyerlemelerine yardımcı olan seyis yamağı, Lord Ophain ve İmparator’un onların nereye gittiğini soruşturduklarını söyledi. Çocuk onlara ne cevap veriyse yeterli gelmiş olmalıydı ki herhangi bir türden arama yapılmamıştı.

Vhalla, Fritz’e veda edip yoluna tek başına devam etti. Onun İmparator’un odasına girdiğini görecektir, etrafta dolanan bir hizmetçi olup olmadığını umursamayan Vhalla, Aldrik’in kapısını açtı. Onların görgü kurallarından bıkmıştı. Sevdiği adamı görmek istiyordu.

Girişte ayakkabılarını çıkaran Vhalla ses çıkarmamak için küçük hava cepleri üzerinde yürüdü. Aldrik görüş alanına girer girmez durdu. Aldrik’in saçları hâlâ o günkü görüşmeler için yapıldığı gibiydi, yüzünü şömineye dönüp oturmuştu. Aldrik’in hemen yanında boş bir kadeh duruyordu ama yakınlarda kadehin içindekini ele verecek bir şişe görünmüyordu.

Vhalla kararlılığını toparlayıp Aldrik'in oturduğu koltuğun etrafında elinden geldiğince sessiz adımlarla dolandı. Aldrik bir bacağına uzatmış, sağ baldırını sol bacağının üstüne atmıştı. Önünde bir kitap açıktı ama Vhalla tüy kalem ya da mürekkep görememişti. Not alma gereçlerinin olmayışına bakılırsa, Aldrik ya basit bir araştırma yapıyor ya da sadece keyfine okuyordu.

Kara gözler yavaşça yukarı kalktı ve Vhalla'yı görür görmez donup kaldılar. Bu parıldayan bakışlar şömineden gelen ateşle aydınlatılıyordu. Birlikte geçirdikleri onca zamana ve bir dünya yol katetmelerine rağmen bu bakışlar hâlâ Vhalla'yı olduğu yere sabitlemeye yetiyordu.

"Aldrik..."

"Vhalla..."

"Sen söyle," dedi Vhalla yumuşak bir sesle.

"Şehirde eğlendin mi?" diye sordu Aldrik sonunda.

"Eğlendim." Vhalla başını sallayıp mermer şöminede yanıp sönerek dans eden alevleri izledi. Çatırtı gelmeyeşine bakılırsa alevlerin tükettiği hiçbir yakıt yoktu ve bunların ona ait olduklarını bilmek Vhalla'yı daha da ısıtıyordu.

"Buna sevindim." Aldrik kitabına döndü.

Sadece bu kadar mıydı? Hayır, Vhalla bir adım öne çıktı. Bu kadar olamazdı. Karşılarındaki bu çıkmazı görmezden gelemezlerdi. Norin'e vardıklarından beri aralarında giderek açılan uçurumla bir günün daha geçmesine izin vermeyecekti.

Vhalla aralarındaki mesafeyi yürüyüp Aldrik'in ayaklarının dibine çöktü.

"Vhalla..." diye iç çekti Aldrik yorgunca.

"Dinle." Aldrik onun tarafından tekrar bölünmekten hiç de hoşlanmadığı belli bir şekilde sandalyesinde geriye yaslandı. "Dünle, lütfen. Eğer beni dinlersen ben de söz veririm ki senin söylemen gerekenleri dinleyeceğim."

Aldrik devam etmesi için ona işaret etti.

"Sana güvendiğimi bilmeni istiyorum." Vhalla konuşurken bir yandan da sanki görüntüsü ona bir destek sunacakmış gibi,

Aldrik'in kucağındaki kitaba bakıyordu. "Evliliğimizin iletişim kurmamı gerektireceği toplumla ilişki kurmada marifetli olmadığımı biliyorum. Ve bunun işleri nasıl karıştırabileceğinin farkındayım. Gerçek şu ki Aldrik, soyluların yöntemleri hiç umurumda değil."

Aldrik lafını kesmek üzereydi ama Vhalla hızla devam etti.

"Ama seni umursuyorum." Bu defa Vhalla onu bakışlarıyla yerine mıhlamıştı. Vhalla doğruca ona bakmaktan ve Aldrik'in içini görmekten duyduğu o tanıdık, canlandırıcı hisse kapıldı. "Ben rüzgârım, Aldrik ama sen de arzularımın nereye esip gürleyeceğini gösteren pusulasın. Ve senin için nasıl mükemmelleşeceğimi öğreneceğim."

Vhalla duruşunu değiştirdi, bacakları bitkin düşmüştü. Aldrik iki ayağını da yere basıp kitabı kucağından kaldırdı. Bu sözsüz davet kabul gördü ve Vhalla yanağını onun bacağına yasladı. Aldrik'in uzun parmakları saçlarında dolanırken Vhalla içten gelen bir inlemenin dudaklarından kaçmasına engel olamadı.

"Mükemmellik istiyor değilim," dedi Aldrik. "Ben asla mükemmel olmayacağım ve asla mükemmelliği hak etmeyeceğim."

"Ama bunu deneyebilirim."

"Neden?" Aldrik içten bir şekilde kıkırdadı. "Vhalla, her zaman tartışmalarımız olacaktır, en iyi çiftlerde de olduğu gibi. Benim için önemli olan şey senin bana, benim de sana gelmem. Nefretten çok sevgiyi kucaklamamız."

"Bugün etrafımdaki herkes çok filozofça konuşuyor." Vhalla başını neşeyle iki yana salladı.

"Vhalla'm." Uzun sessizlik Vhalla'nın gözlerinin açılmasına neden oldu. Aldrik ateşle zihinsel bir mücadeleye tutuşmuştu, alevler birkaç defa gürleyip dindiler. "Bazı birlikleri harekete geçirdim. Sınırlar fazladan destek alacak."

"Nasıl?" Vhalla doğruldu.

"Düğünümüz için burada, Norin'de kalan savunmadan vazgeçtim."

"Ama..."

"Şehir savunulmaya devam edecek," diyerek daha soru sorulmadan cevabını verdi Aldrik. "Ama fazladan savunma olmayacak. Üzerine düşündükçe, senin haklı olduğuna daha fazla inandım. Victor güneyden saldıracak ve doğruca Norin'e saldırmadan önce etki alanının sınırlarını genişletmeye devam edecek. Biz evlenirken gücümüzü ortadan kaldıracak. Bu yeni yerleştirmeye ona bir sürpriz yapabiliriz belki de."

"Aldrik..." Vhalla söyleyecek söz bulamıyordu.

"Düğünden hemen sonra harekete geçeceğiz." Gözlerinde bir umutsuzluk kıvılcımı çaktı, Vhalla böylesini daha önce hiç görmemişti. "Prensesin annesine haber gönderdim bile, savaşçıların bizi Kesişim'de hazır beklemesi için istirham ettim. Bu savaş en kısa sürede bitireceğiz."

"Ama önce." Aldrik öne uzanıp Vhalla'nın ellerini kavradı. "Vhalla'm, leydim, aşkım, lütfen benimle düzgün bir şekilde evlen. Soylulara bir şey göstermek için ya da savaş sebebiyle değil. Benimle..." Aldrik bakışlarını kaçırdı, Vhalla onun yanaklarındaki kızarıklığın sadece ateşten olduğuna kendi kendini inandırdı. "Benimle evlen çünkü ikimiz için düzgün bir evlilik istiyorum."

Vhalla ne denli aptalca hareket ettiğini ancak o zaman anlayabildi. Politikanın da etkili olduğu kesindi ama Aldrik bunu gerçekten istiyordu. Aldrik her şeyden çok bir tören istiyordu ve Vhalla'nın da rızasını alabilmek adına elinden geleni yapıyordu.

"Özür dilerim, Aldrik."

"Söyle bana, seni temin etmek için daha ne yapabilirim? Eğer kızıl bir elbise istiyorsan öyle olsun ama daha iyi bir sebep bulmamız gerek..."

"Bu elbise renkleriyle ilgili değil ki." Vhalla hafifçe güldü. "Bunun senin için ne anlama geldiğini anlayamadığım için özür dilerim."

Aldrik'in dudakları şaşkınlıkla aralandı ve ifadesi rahatladı. Birden utangaçlaşarak bakışlarını kaçırdı. Vhalla parmak uçlarıyla onun dikkatini yine kendine çekti.

Ama Vhalla'nın açlığı Aldrik'in ilgisinden daha fazlası içindi. Başka bir söz söylemesine fırsat vermeden dudaklarını onunkilere götürdü. Aldrik'in boğazından alçak sesli bir hırıltı yükseldi, Vhalla da özlemle buna ortak oldu. Vhalla öpücüğü olabildiğince uzatarak, yavaşça ayağa kalktı.

"Gel," diye fısıldadı Aldrik'in dudaklarına doğru.

"Vhalla..." Aldrik'in sesi son derece alçak ve Vhalla'nın dizlerini titretecek denli tehlikeliydi.

"Gel," diye tekrarladı Vhalla, ellerinden asılıp onu çekiştirerek.

Vhalla'ya eşlik etmek üzere ayağa kalktığında İmparator'un kucağındaki kitap yere düştü. Bu, Vhalla'nın ömründe yere düştüğünü görüp de hasar görmüş mü diye çılgınca kontrol etmediği ilk kitaptı muhtemelen. Aldrik'in kolları onu sıkıca kendine bastırdı. Bir öpücük, bir adım derken yatak odalarına doğru yollandılar.

Mükemmel bir mükemmeliyetsizlikti onlarınki. Vhalla tekrar kavga edeceklerini biliyordu. Ateş ve rüzgârın kavrulma eğilimleri olduğunu biliyordu. Ama başka türlüsünü tercih etmezdi. Bu gece onunla beraber kavrulmayı dört gözle bekliyordu.

22

VHALLA YUVARLANIP EL yordamıyla komodini buldu. Parmaklarının aradığı ahşap, yuvarlak ve diğerlerinden daha ağır bir şeydi. Nesne öteye yuvarlanınca Vhalla homurdanarak gerindi.

“Sorun mu var?” Aldrik, Vhalla’nın belindeki elini gevşeterek kıpırdandı.

Vhalla şişeciklerden birini aldı ve tıpasının olmadığını fark edince kof bir ses çıkaracak şekilde bir kenara attı. “Eğer bunların yarısı boş olmasaydı sorun olmazdı,” diye söylendi. “Bunlar neden hâlâ burada ki?”

“Şüphe uyandırmadan bu kadar fazlasından kurtulmamız olanaksız.”

“Sen bir Alevtaşıcı’sın.” Odanın karanlığında yüzü görünmüyor olmasına rağmen Vhalla gözlerini devirdi. “Yak onları.”

“Sen ve muhteşem mantığın.” Aldrik uykuya geri dönme yönündeki dillendirmediği fikrini unutup doğruldu ve Vhalla’nın havaya fırlattığı boş şişecikleri yaktı. Vhalla da bir esintiyle kül-leri dağıttı.

Ay İksiri, Kesişim’deki geceden bu yana Elecia’nın hazırlama-

yı eksik etmediği şeylerden biriydi. Senato'nun gözünde onlar hâlâ edepi müstakbel çift rolündeydiler ve düğüne kadar ayrı odalarda kalmaya devam ediyorlardı. Ama sıklıkla Jax kendini gece nöbeti sırasında araya sokuşturuyor ve nöbetinin sabahın geç saatlerine kadar süreceğinden emin oluyordu. Daha gizemli olanıysa fark edilmesine rağmen üstüne konuşulmayan şu gerçektir ki Jax nöbetlerinin yarısında ortalıkta değildi.

Kötü kokulu sıvıyı tek seferde yutan Vhalla yüzünü buruşturup boş şişeciği fırlattı. Şişecik yere çarpmadan önce son bir alev topuyla patlayıverdi. Bir kol onu tamamıyla çıplak bir adama doğru çekmeden önce Vhalla şişeciğin kalıntılarını zar zor dağıtabildi.

"Memnun musun?" diye mırıldandı adam. Sesi uykunun etkisiyle derin ve boğuktu.

"Neyden?"

"Her şeyden."

Vhalla cevap vermek için bir süre bekledi, her sabahki ritüelleriydi bu. "Düğünümüzü halledip yeniden yürüyüşe geçmeden önce olabildiğim kadar memnunum."

"Yakında." Aldrik, Vhalla'nın boynunu burnuyla gıdıkladı, dudakları muhtemelen morarmış olan bir noktanın üzerinde geziniyordu. "Nasıl görüldüğünü anlatsana bana."

"Cevabım dün gece hayırdı ve bu sabah da hayır." Aldrik'in yeni çıkan sakalları onu çenesinden gıdıklarken Vhalla yüksek sesle güldü.

"Yarın göreceğim zaten." Aldrik, Vhalla'nın ağzından gelinliğin detaylarını alabilmek için her şeyi deniyordu. Ama dün gecenin şenlikleri bunu başaramadıktan sonra bu sabahki öpücüklerin hiçbir şansı yoktu kesinlikle.

"Evet, göreceksin." Vhalla kıpırdanıp Aldrik'in bedeninin altından kendini kurtardı.

"İnatçı keçi." Aldrik minik bir gülümsemeye çekilip sırtüstü yattı.

"Beni böyle seviyorsun ama."

Dünyadan kaçışlarını sonlandırıp yataktan ilk çıkan Vhalla oldu.

Düğünleri üzerine yaptıkları minik tartışmanın ardından dünyanın ne denli kasvet içinde olduğunun bir önemi olmadığını ve eğer hayatta kalmak istiyorlarsa onlara keyif veren şeylerin tadını çıkarmaları gerektiğini anlamışlardı. Böylece her sabah kalkıyor ve şafağın tadını çıkaran iki sıradan âşık gibi davranıyorlardı. Vhalla ilk başta bundan dolayı suçluluk duymuştu. Ama bu, ikisinin birliğini güçlendiriyor ve insanlarına daha iyi liderlik etmelerini sağlıyordu.

Sabah ritüellerinin ikinci kısmı ise gece onlar uyurken biriken haber ve notların üzerinden geçmekti. Baş başa yaptıkları kahvaltı boyunca ikisi de sırayla bunları sesli okuyor ve konu hakkındaki ortak kararlarını belirliyorlardı. Bu sırada Vhalla önceki günün konseyinde aldığı notlara bir kere daha bakıyordu. Artık Sehra ile sürekli iletişim halindeydiler ve bu da Vhalla'ya Kuzey'in destek birliklerinin zamanında varacağı umudunu veriyordu.

Vhalla'nın soylular arasında takınmaya daha çok dikkat ettiği sessiz gülümsemeler sonucunu gösteriyordu. Kuştüyü kalemını kullanarak Aldrik'le baş başayken hangi konuları tartışacaklarına ilişkin notlar alıyordu. Bu alışkanlığı onu, toplu tartışmalarda fikrini beyan etmekten alıkoymuyor, aksine diplomatik becerilerini geliştiriyordu. Ayrıca bu yöntemi düşüncelerini daha iyi düzenleme açısından da faydalı bulmuştu; bu şekilde notlar aldıkça konuşması gerektiğinde bunu daha bir incelikte yapıyordu.

Aldrik de onu şaşırtarak aynısını yapmaya başlamıştı ve böylece her konuda birlik oldukları görüntüsünü sunuyordu. Bu konudaki ilk övgü Elecia'dan geldi, Vhalla'nın konseylere daha fazla katılım sağladığını söylüyordu.

Fakat Lilo ile Tina'nın düğün hazırlıkları hakkında giderek artan vırvırlarıyla Vhalla'nın bu konseylere ayırdığı vakit kısaltmaya başlamıştı. Birçok seferinde Vhalla'nın ayrıca bir fikir belirtmeden işleri Batı geleneğine uygun şekilde yapmaktan

hoşnut olduğunu söylemesiyle hayal kırıklığına uğramışlardı. Vhalla'nın en fazla önem verdiği şey ikisinin bir an evvel evlenmeleri, Aldrik'in mutluluğu ve savaşlarını vermek üzere harekete geçmeleri idi.

Her ne kadar bu konuyu çok önemsemiyor olsa da düğün sabahında Vhalla karnında küçük bir kelebek ailesinin çırpınışlarıyla uyandı. Törene daha çok vakit olmasına rağmen sokaklardan müzik ve cümbüşlerin sesi yükseliyordu. Düğüne hazırlık yapan görevliler onu Aldrik'in yatağında bulmasın diye Vhalla yalnız yatmıştı – *bu* rolden epey yorulmuştu artık.

Fritz gün boyunca ona eşlik ederken Elecia da Aldrik'in odasıyla onunki arasında ulaklık görevini üzerine almıştı. Vhalla, kendisi hazırlanırken Aldrik'in neler yaptığını sormuştu; Aldrik'in yüzünün on kat pudralanmadığına emindi. Elecia gözlerini abartıyla devirerek, Aldrik'in ayakkabılarının tabanını aşındırmaya niyetli bir şekilde odayı arşınladığı konusunda onu bilgilendirmişti.

Düğün, başka şeylere neredeyse vakit bırakmayacak bir şekilde gün ortasına, güneşin en tepede olduğu âna planlanmıştı. Vhalla'nın gelinliğinin eteği son rötuşlarını görür ve son süslemeler dikilirken Vhalla'nın müstakbel halaları da varlıklarıyla onu şereflelendirmek üzere geldiler. Tina, Vhalla'yı baştan ayağa süzdü ve sessiz bir onay verdi.

"Solaris İmparatoriçesi gibi görünüyorsun," dedi en sonunda.

"Zaten bu şekilde görünmeliyim, değil mi?" Vhalla ellerini eteğinin üzerinde gezdirdi. Boynundan kalçalarına kadar uzanan Batı usulü ceketin altından dökülen altın rengi, Güney işi ipekliler omuzlarını sarıyordu.

"Öyle elbette."

"Senin için bir şey getirdik." Lilo'nun sesinde coşku ve kederin garip bir bileşimi çınlıyordu. "Her ne kadar gümüşten olsa da İmparatorluk altını üzerine yapılmış."

Daha yaşlıca olan kadın, orta boy bir kutuyu getirmesi için hizmetçiye işaret etti. Vhalla, kutu açılıp da şimdiye dek gördü-

gü en güzel taşlardan biri açığa çıkarken hızla hayranlığa dönüşen bir merakla izledi. Tacın tabanından yükselen zarif, sivri kemerler elmas kesimli yakutlarla bezenmişti. Tacın çemberi etrafındaki gümüş oymalar metalden ziyade danteli andırıyordu. Eşit ölçüde narin, kadınsı, güzel ve güçlüydü taş.

"O da senin bunu takmanı isterdi." Tina'nın genelde sert olan sesi de yumuşamıştı. "Fiera olduğu kişiden ödün verecek biri değildi. Güney İmparatoru'yla evleniyor olmasına rağmen gümüş bir taş istemişti."

"Yani bu taş gerçekten de..." Vhalla şaşkın bir şekilde iki kadın arasında dolaştırdı bakışlarını.

"Kardeşimizin, Aldrik'in annesinin tacı." Vhalla, Lilo'nun dudaklarındaki gibi neşeli olduğu kadar yürek burkan bir gülümsemeyi asla görmemişti. "O, bu saltanatın ihtiyacı olan İmparatoriçeydi, keşke bu rolü oynamaya fırsat bulacak kadar yaşasaydı."

"Ama bize Aldrik'i verdi. Ve umudumuz şu ki o da bize kardeşimin tacını taşımaya layık bir İmparatoriçe getirdi." Tina'nın son sözleri, Vhalla hakkındaki gerçek kanaatine dair şüpheye yer bırakmayacak türdeydi.

"Buna layık olmaya çalışacağım," diye yemin etti Vhalla.

"İyi. Bundan daha azını beklemiyorum senden." Yaşlı kadın resmî bir şekilde başını salladı.

Sonunda Vhalla taşla baş başa kaldı. Aldrik'in halaları onunla bir süre daha konuştular ama son hizmetçi çıkmadan kısa süre önce gittiler. Vhalla bekâr bir kadın olarak son anlarını kendi düşüncelerine gömülerek geçirmek üzere, yardım için kalan herkesi gönderdi. Aldrik ve kendisi adına endişelendiği için değildi bu. Bu türden düşünceler aklından çikalı çok oluyordu. Mükemmel namükemmellikleri ara vermeksizin işlemeye devam ediyor ve her ikisini de daha iyisini yapmaya teşvik ediyordu, taşlar ve yeminler olsun olmasın, Vhalla için bu, hayatının yegâne görevi ve neşesiydi.

Açılan kapının sesi Vhalla'yı gerçek dünyaya döndürdü.

Gözleri kendilerinin neredeyse birebir aynısı bir çift gözle buluştu ve Vhalla babasına hafifçe gülümsedi. Rex Yarl, Batı usulünce giyinmiş fakat Doğu işi mor kumaşlarla süslenmişti. Vhalla babasını bu denli süslü görmenin getirdiği sinir bozukluğuyla doğan kahkahayı bastırmak zorunda kaldı.

“Minik kuş.” Rex kollarını açınca Vhalla babası tarafından sıkıca sarılmak üzere hiç tereddütsüz ona doğru koşturdu. “Çok güzelsin.”

“Teşekkür ederim.” Vhalla’nın dili damağı kurumuştı ve aniden, edeceği yemini unutacağından endişelendi. “Sen de sıradan bir Doğu köylüsüne göre kendini epey güzel donatmışsın.”

Her ikisine karşı da yöneltilebileceğini bildikleri bu düşünceye birlikte güldüler.

“Eh, bu köylünün kızı kendine yaraşır bir adamla evlenecek.”

Vhalla’nın kalbi patlamak üzereydi. Babasının sözlerine bakılırsa ona yaraşmak için uğraşan Aldrik’ti, tersi değil. Vhalla uzanıp babasının güzelce tıraşlanmış yanağına bir öpücük kondurdu.

“Annem de böyle telaşlanmış mıydı?” diye fısıldadı Vhalla. Anne ve babası birbirlerine karşı sadece büyük bir sevgi besliyordu; Vhalla’nın zihninde, birlikteliklerinden korkacak hiçbir şey yoktu.

“Ana huzurunda yeminlerimizi eder etmez bana öyle olduğunu söylemişti.” Rex kızına kolunu uzattı. “Atıldığına değecek her fırsat seni korkutacaktır. Çünkü bu, risk aldığın anlamına gelir. Ama risk varsa işin sonunda bir ödül de var demektir.”

Babası, Vhalla’ya Ana Katedrali’ne kadar bir at arabasında eşlik etti. Vhalla insanların meraklı bakışlarından gizlenmiş oldu böylece. Kalbi Vhalla’yı boğacak kadar sert çarparken –sanki göğsünde değil de boğazında atıyordu kalbi– babasının elini bir an için bile bırakmadı.

Vhalla babasıyla beraber küçük bir odada bekledi. Yıldızlı kapıların ardından, dünyalar kadar uzaktaymışçasına boğuk gelen konuşmaları duyabiliyordu. Asla tanışmaması gereken bir

adamla beraber olmak için, normal şartlarda asla olamayacağı insan olmak için, görebileceğini hiç düşünmediği bir dünyanın eşiğinden geçmek üzereydi. Oda sessizliğe gömüldü ve hemen ardından Lord Ophain'in sesi gümbürdedi.

Önündeki kapılar sonuna değin açılırken Vhalla derin bir nefes aldı ve gözlerini önünden ayırmadı. Eli babasının kolunu o kadar sert kavramıştı ki daha sonra kolunu morarttığı için babasından özür dilemesi gerekecekti. Ama o anda dikkatini verdiği tek şey, halkın ihtiyacı olan İmparatoriçe olmaktı. Aşk, savaş ve hayat birbiri ardınca mücadele edilen savaş meydanlarıydı ve cesaretle her daim ilerlemeyi sürdürmeliydi.

Uzattığı ellerinde bütün salonu aydınlatan devasa bir ateş tutan bir Ana heykeli kubbenin merkezinden tüm alana hükmediyordu. Erkekler ve kadınlar salonu tıka basa doldurmuşlar, daha aşağıya yapılmış, Ana'ya olan hasretiyle resmedilen Baba figürünün önünü kapamışlardı. Vhalla, Lord Ophain'in cüppeli bir Emegen'in yanında beklediği mermerden, dairesel alana doğru yürüdü.

Aldrik de salonun öbür tarafından, kubbeden aşağı inen merdivenden içeri girdi. Onun girişiyle ateş daha canlı yanmaya başlamıştı, sanki Ana'nın eliyle onlara liderlik etmek üzere seçilmiş gibi alevler etrafını sarmıştı.

Salonun dışındaki ahşap platformlara dizilmiş erkek ve kadınlar fısıldaştılar. Fısıltıları rüzgârla birlikte doğruca Vhalla'nın kulağına geliyordu. *Bu Doğulu Sıradan bizim İmparator'umuzla etlenmeye nasıl cüret edebilir?* Vhalla'nın dudaklarında bir gülücük belirdi. Bıraktı konuşsunlar. Ne yaparsa yapsın konuşacaklardı zaten. Bugün onunla Aldrik'in günüydü ve diğerlerinin düşüncelerinin bunu bozmasına izin vermeyecekti.

Gözleri buluştuğunda İmparator'un nefesi kesilir gibi oldu. Kenarında durdukları uçurumun farkında olduğuna dair sessiz bir belirtiydi bu. Olağanüstü derecede alışılmadık bir yolda yürümüş olan en olasılıksız çiftti onlar.

Vhalla ona doğru koşmak istiyordu.

Lord Ophain'in ve Emegen'in önünde birbirlerinin aynadaki yansımalarıymışçasına benzer halde buluştular. Vhalla'nın elbisesi altın rengiydi ve beyaz güneşlerle süslenmişti. Aldrik'in kıyafeti beyazdı ve pantolonundan geniş manşetli kollarına değin altınla işlenmişti.

Kuzguni saçları haricinde üzerinde tek zerre olsun siyah yoktu. Vhalla ilk defa fark ediyordu ki beyaz giymesi Aldrik'e hiç de yenilmiş havası katmıyordu. Babasını anmak adına giyilmiş gibi de durmuyordu. Halkı için kendini zorlayıp giymiş gibi de görünmüyordu. Tıpkı başının üzerine yerleştirdiği replika güneş tacı gibi doğal duruyordu beyaz onun üzerinde.

Babasının kolunu uzatmasıyla birlikte Vhalla'nın avucu âdeti Aldrik'in eline doğru atıldı. Vhalla parmaklarını onunkilere kenetledi ve Aldrik de onu hafifçe kendine doğru çekti. Aldrik estetikten tamamen yoksun bir hareketle Vhalla'nın elini kaldırıp dudaklarına götürdü ve bütün senatoyu şaşırtarak Vhalla'ya tatminkâr bir şekilde sırttı. Muhteşem bir an boyunca dünyanın kalanı ortadan kayboldu ve Vhalla kalbini fetheden adamla *kesinlikle* evleniyor olduğu gerçeğinin tadını çıkardı.

Lord Ophain hafifçe öksürerek ikisini de gerçek dünyaya geri döndürdü. Kalabalık şaşkın gözlerle bakıyor, bir yandan da fısıldaşıyordu. Bakışları Fritz'le kesişen Vhalla küçücük bir gülümseme gönderdi ona, buna karşı Fritz de göze batacak şekilde, bileğini kırarak denli hızla elini salladı.

"Burada, tam da bu noktada son İmparator'umuz, prense-simiz olan kız kardeşimle evlenmişti," diye kalabalığa seslenen Lord Ophain konuşmasına başladı. "Batı, İmparatorluk'un damarlarında akan kandır ve İmparator'umuz da bizden biridir. Ve her ne kadar tatsız olaylar çerçevesinde genç yaşta başımıza geçmek zorunda kaldıysa da dünyamızın koşulları onu bu sarayın en kutsal salonlarında bir kutlu birleşmeye sürükledi.

"İmparator'umuz Aldrik Ci'Dan ile Leydi Vhalla Yarl'ı birbirlerine bağlayan bağa uzun süredir şahidim." Lord Ophain'in dikkati onlara, sadece onlara odaklandı. Söylediklerini vurgula-

mak adına ceketinin cebinden bir parşömen çıkardı. “Batı’nın, Doğu’nun ve Kuzey’in kutsamasını almış olan bu birliktelik muntazam bir ahenk içindeki bir Solaris İmparatorluğu’nun yeniden kurulmasının temeli olacaktır.”

Vhalla, Lord Ophain’in baş hareketini takip etti. Za ile Sehra harekete geçmişlerdi. *Başarmışlardı*. Bu bilgilendirme salondaki diğer soyluların da gözünden kaçmamıştı, Vhalla rahat bir nefes aldı.

“Uzun çağlar öncesinde,” diye konuşmaya başladı Emegen, “Baba sonsuz gecenin ülkesinde yaşıyordu. İşte bu karanlıkta Ana ile tanıştı. Parlak bir yıldızdı Ana, geceyi kanun ve düzenin kılıcı misali kesip geçen bir ışıktı. Göz kamaştıran ışımasıyla gündüzü de getirdi.”

Emegen buruş buruş ellerini kaldırıncı salonun yukarısındaki alevler daha da parlaklaştı.

“Ana karanlığın ülkesinde Baba ile yaşayamazdı ve Baba da gündüzün ülkesinde yaşayamazdı.” Emegen ellerini indirip üzerinde durdukları taş zemini işaret etti. “Ve böylece günlerin başından sonuna değin birbirlerini görebilecekleri ebedi bir dansla birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Bu danslarından çocukları doğdu ve ilk insan dünyaya ayak bastı.

“Ana hayatlarımızı gözetir, bize yaşam ve neşe verir. Baba sonsuzluğumuzu bekler, güvenle öte diyarlara geçişimizi sağlar.” Emegen kol manşetinin içinden uzun, kırmızı bir kurdele çıkardı. “Doğumumuzdan ölümümüze kadar, bizim için kurdukları yazgıya bağlıyızdır. Bize bahsettikleri kırmızı çizgi üzerinde yürürüz.”

Vhalla rahatsızlık içinde hareket etmemek için kendini tutuyordu. Emegen’in, kaderlerini değiştiren birine ne söyleyeceğini merak ediyordu. Yoksa kaderin değiştirilebileceğini iddia etmek dahi kâfirlik mi olurdu? Vhalla, Vi’nin belki de, sadece belki de başından beri yanılıyor olup olamayacağını merak etti. Her şeyin Ophain’in dediği gibi Ana’nın verdiği kaderin kırmızı çizgileri

üzerinde gidip gitmediğini. *Hem sonuçta Ana'dan başka kim zaman, kader ve gelecek gibi şeyleri değiştirme gücüne sahip olabilirdi ki?*

“Bu yüzden, birbirlerine bahşedilenleri sorgulamak bize düşmez, tıpkı büyüklük bahşedilenleri sorgulamanın bize düşmediği gibi. Bunu yapmak gökleri gücendirmemizle sonuçlanır.” Emegen’in sesinin zayıflığı gücünün esas kaynağıydı. “En yüce soyludan en düşük seviyedeki sıradana değin, Ana’nın gözünde hiçbirimiz diğerinden farklı değiliz. Hepimiz aynı muazzam örgüdeki ilmikleriz.”

Emegen bir adım öne çıktı. Çarpık parmakları ve elinin üstündeki ince deriden örümcek ağı misali yayılan koyu mavi damarlarıyla kurdeleyi Aldrik’le Vhalla’nın ileri uzanmış ellerine doladı.

“Vhalla Yarl.” Yüzü yitip gitmiş Emegen Vhalla’ya döndü. “Ana seni sıcaklığının yüceliğiyle kutsasın.” Kurdeleyi bir tur daha sardı ve Aldrik’e döndü. “Aldrik Ci’Dan Solaris, Baba seni azmiyle kutsasın.”

Emegen bu şekilde devam ederek kutsamaları eşliğinde kurdeleyle ellerini bağladı. Ana, Vhalla’ya güzellik, merhamet ve de birçok vâris versindi. Baba, Aldrik’e kuvvet, kararlılık ve ileri görüşlülük versindi. Vhalla bu işten kazançlı çıkanın Aldrik olduğu yönünde belirgin bir intibaya kapılsa da dilini tuttu. Devamında neyin geleceğini ezberleyecek kadar prova etmişlerdi töreni.

“Vhalla Yarl, İmparatoruna ne vadediyorsun?”

“Senin olacağım,” dedi Vhalla saf ve narin bir ciddiyetle. “Sana sadık kalacağım. Bugünden itibaren ebediyete dek senin olacağım.”

“Aldrik Ci’Dan Solaris?”

“Senin olacağım,” diye karşılık verdi Aldrik. Vhalla’nın gözleri hafifçe açıldı. Aldrik ezberin dışına çıkmıştı. Küçük bir kaymaydı bu, Aldrik hemen beklenen sözlere geri dönmüştü ama oradaydı işte. Tıpkı Vhalla’nın kendisini vadettiği gibi Aldrik de kendini ona sunmuştu. Örtülü bir beyandı ama yine de bir be-

yandı. "Seni koruyacağım. Seni kollayacağım. Seni kendimden kıymetli olarak, İmparatoriçe'm olarak bileceğim."

"Bu yeminler Tanrılar ve insanların önünde edildi," diye sözlerine devam etti Emegen, sanki Aldrik'in ezber dışına çıkması hiç yaşanmamış gibi. "Yeminleri hiç bozulmaya ve bu ikisi asla sözlerine sadakatsizlik etmeyeler."

"Göklerdeki Ana bu birlikteliği kutsuyorsa aleviyle bu çifte dokunsun. Göklerdeki Baba bu birlikteliği kutsuyorsa Ana'nın alevi tenlerini yakmadan geçsin." Emegen ellerini yukarı kaldırdı.

Ellerini sarmalayan kurdelenin uçlarından altın rengi bir alev parıldadı. Vhalla, Aldrik'in elini daha bir sıkı tuttu. Vhalla'nın parmaklarında zaten yanık izleri vardı ve resmiyetin hatırına bu acıya katlanabilirdi.

Ama alev onu yakmadı. Kurdeleyi tüketti ama Vhalla'nın derisini hafifçe yaladı. Bu gerçek bir büyüydü, hem de Vhalla'nın daha önce hiç görmediği türden.

"Tanrılardan gelen bu işaretle artık karı koca olarak birleştiniz. Yaşamınız ve saltanatınız aydınlık olsun," diye duyurdu Emegen.

Böylece her şey bitmişti. Kalabalık heyecanlı ve şiddetli bir alkış tutturdu ve Vhalla sanki bir hipnozdan uyanırcasına gözlerini kırıştırdı. Sırf görüntü icabı olsa bile kalabalık mutlu görünüyordu. Onları kutluyorlardı. Ve bir an için Vhalla da kendine sanki dünyada savaş yokmuş gibi davranmak üzere izin verdi. Sanki şafakta yürüyüşe geçmeyeceklermiş gibi.

"Vhalla, diz çök," diye fısıldadı Aldrik.

Vhalla sertçe yutkunup eteklerini toparladı. Olabildiğince zarif bir şekilde tek dizi üzerine çökerken kendini bütün gün olduğundan daha gergin hissetti aniden. Aldrik yavaşça onun elini bıraktı ve amcasına dönmeden önce Vhalla'nın dengesini sağladığından emin oldu.

Lord Ophain'in elindeki kutu Vhalla için bir sürpriz değildi. Ama Aldrik'in yüzündeki ifadeden anladığı kadarıyla onun için sürpriz olmuştu. Aldrik'in elleri durakladı ve kutuyu açmadan önce bir süre için havada salındılar.

“Amca...” dedi Aldrik.

“O da bunu isterdi,” diye ısrarcı oldu Lord.

Aldrik’in uzun parmakları kilidini çözüp açmadan önce kutunun yüzeyinde gezindi. Sonra kutunun içine uzanıp Vhalla’nın önceden gördüğü aynı parıltılı tacı çıkardı. Bazı soyluların tacı tanıdığı ve civardaki arkadaşlarına bu yadigârın önemli tarihiyle ilgili bildiklerini anlatmaya can attıkları belliydi.

“Leydi Vhalla Ya–” Aldrik kendini durdurdu. “Leydi Vhalla Solaris.”

Yeni ismini duymak Vhalla için bir parça garip ama yine de muhteşem bir histi.

“İmparator’un karısı, sıradan doğumlu ve soylu olarak atanmış.” Aldrik tacı Vhalla’nın hazırda bekleyen başına yerleştirdi. Aldrik’in parmakları çekildiği anda Vhalla başının üzerinde tacın ağırlığını hissetti. “İmparatoriçe Solaris olarak ayağa kalk ve yanımda dur.”

Ve işte böylece dünya değişiverdi. Aldrik her iki elini de uzatarak ayağa kalkmasında Vhalla’ya yardımcı oldu. Vhalla ayağa kalktı; sıradan doğumlu bir kütüphaneci kız, bir asker, bir büyücü ya da bir leydi olarak değil, İmparatoriçe olarak.

Evlilikleri için yükselen alkışlar gürültülüyse Vhalla’nın taç töreni için olanlar sağır edici sayılırdı. Sanki insanlar yeniden bir kraliyet ailesine sahip olmakla Güney’deki çılgın adama karşı daha yüksek bir şansları olduğuna gerçekten inanıyor gibiydi.

“İmparatoriçe’ım.” Aldrik, Vhalla’nın ellerini sıkıca tuttu, bir gülümseme onun iyice tecrübe edilmiş adaba uygun davranışını bozmakla tehdit ediyordu. “Benimle tahta yükselin.”

Vhalla, Aldrik’in yanı başında onun daha önceden indiği merdivenleri tırmandı. Bir eliyle eteğini, diğeriyle de Aldrik’in elini tutuyordu. Dehşet içindeydi ama umutluydu da. Ve tek istediği Aldrik’ti.

Merdivenlerin tepesindeki balkonun kapısı artlarından kapandı ve gürültü Vhalla’nın içinde olduğu hipnozu dağıttı. Vhalla kendini loş bir koridorda, artık kocası olan adamla baş

başı buldu. Neşesini, zaferini anlatacak kelime yoktu. Vhalla adabımuâşereti bir kenara atıp İmparator'u kapıya dayadı.

Ağız Aldrik'in ağızına kapandı ve Aldrik'in kolları Vhalla'nın beline dolandı. Başarmışlardı. Bütün olanlara rağmen birbirlerini bulmuşlardı. Aldrik'te saf mutluluğun ve uzun süredir aklına getirmeye dahi cüret edemediği, muhteşem bir şeyin tadını alıyordu: *Umut*.

23

“H EEEY,” DİYE AĞIR AĞIR konuştu Jax koridorun öbür ucundan. “Siz ikiniz partiyi ekiyor musunuz yoksa?”

Vhalla çılgınca bir sırtışla kenara çekildi. Yumruk halindeki ellerinin arasında Aldrik’in ceketini tutuyordu hâlâ. Aldrik’in elleri de Vhalla’nın eteğinin üzerine giydiği kumaşın altında yolu yarılamıştı.

“Ne dersin, İmparatoriçe’ım?” Aldrik sırtarak başını yana eğdi.

“Bence kendi partimizdeyiz zaten.”

Aldrik güldü ve dudaklarını tekrar onunkilere bastırdı. Vhalla da hevesle bu öpücüğe karşılık verdi. Yine de başkasının bakışları üzerindeyken öpücüğün hakkını tam veremiyormuş gibi hissediyordu.

“Jax, sen... orada öylece duracak mısın?” Vhalla topuklarının üzerine geri indi.

“İnsan, hükümdarlarının böyle kontrol edilemez ergenler gibi davrandığını her gün göremiyor.” Jax sırtını duvara yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hem burası halka açık bir

yer olduğundan izleyici olmasını sorun etmezsiniz diye düşündüm. Ya da sonunda beni de üçüncü olarak davet etmeye karar verirsiniz.”

“Ah, Ana aşkına.” Vhalla gözlerini devirdi ve nihayet kocasından uzaklaştı. “Sanırım gitmemiz gerek.”

“Madem mecburuz.” Aldrik’in yanaklarında hafif bir kızarma vardı.

Hanedanın diğer üyeleriyle yüksek soyluların geri kalanı onları küçük bir kabul odasında bekliyordu. Tina ile Lilo kibar bir sevgi gösterisiyle yanaklarını Vhalla’nın kılere bastırdı. Batı’ya göre bu bile fazlaydı. Ophain de Vhalla’yı aileye katılması sebebiyle kutladı.

Aldrik ile babasının kısaca sıcak bir şekilde kucaklaşması bir an için Vhalla’nın dikkatini çekti. Aldrik kendi ailesini Güney’de kaybetmişti ama kendilerince yeni bir aile kuruyorlardı işte. Vhalla babasının, Aldrik için yanında rahat edileceği biri olmasını umdu.

Derken bakışları yabancı fısıldaşmalara kaydı. Za ile Sehra herkesin birkaç adım gerisinde dikilmiş birbirleriyle konuşuyorlardı.

Vhalla onlara doğru gidip, “Başardığınıza memnun oldum,” dedi.

“Öyle mi gerçekten?” diye düşünceli bir şekilde sordu prenses.

“Öyle,” diye onayladı Vhalla. “İmparatorluk için önemli bir gösteriydi.” Vhalla kelimelerini seçmekle uğraşmamıştı. Prensesin bunu istemeyeceğini biliyordu ve bunun için zaman da yoktu.

“Şimdiden tacınıza uygun görünüyorsunuz, Leydi İmparatoriçe,” diye onu övdü Sehra.

“Taçla pek alakası yok. Artık gösterilerle ilgilenmiyorum. Hareket istiyorum.”

Aldrik onlara doğru geldi ve avcunu Vhalla’nın beline koydu.

“İmparator Solaris.” Sehra başını hafifçe öne eğdi; kızın şimdiye dek gösterdiği en büyük bağlılık hareketiydi bu.

“Prenses Sehra.” Aldrik de aynı şekilde karşıladı bu hareketi. “Töreni nasıl buldunuz?”

“Uzun ve gereksiz bir hantallıkta; tıpkı Güney’deki çoğu şey gibi.” Çok hafif bir şekilde gülümsedi. “Ve merkezinde olmak zorunda kalmadığımı memnun olduğum bir törendi.”

Vhalla alınmalıydı belki ama nedense bunun hoşuna gittiğini fark etti. “Arabada bize katılın?” diye teklif etti katedralin dışına açılan büyük kapılara doğru yürürlerken.

“Yeni evlilerin baş başa kalmak için can attığını düşünürdüm,” diye homurdandı diğer soylu.

“Yalnız kalacak bolca vaktimiz oldu. Ben daha ziyade Kuzey ordularının durumu ve Güney’in yeniden ele geçirilmesi konusundaki stratejileriniz üzerine sizinle konuşmayı umuyordum.” Katedralin kapıları açılırken Vhalla tacını düzeltti.

Sağır edici tezahüratlar karşısında, konuşma olanaklarını kaybettiler. İmparatorluk çifti olarak kalabalığa el sallarken Aldrik’in parmakları onunkilere kenetli kaldı. Alevtaşıyıcılar göğe doğru alev topları püskürtüyor, Sıradanlar ellerindeki sancakları sallıyordu. Dünya olabilecek en güzel halindeyken ve Aldrik’in elleri onun elindeyken bir an için kendini cennette hissetti Vhalla. Ama eğer cennet gerçekten varsa Vhalla için bu, Güney’e olan uzun yürüyüşün sonundaydı ancak.

Vhalla ile Aldrik insanlara gülümseyip el sallamaya devam ederken arabaya ilk binip yerleşen Sehra ile Za oldular. Asla yanından ayırmadığı yayı ve sadağıyla Za tuhaf görünüyordu. Vhalla ile Aldrik yerlerine geçmek için onların etrafından dolandılar.

“Norin ve civardaki kıyı şehirlerinden üç bin kişilik bir ordu toparladık,” dedi Aldrik, Sehra’yı son rakamlar hususunda bilgilendirmek adına hiç vakit kaybetmeden. “Bu kuvvet Kesişim ve Doğu civarından gelen bin beş yüz kişilik diğer kuvvete katılacak.”

“Yani toplamda yaklaşık beş bin askerimiz olacak,” diye açıkladı Sehra ciddiyetle. Çoğu stratejistin memnun kalacağı bir sayıydı bu. Ama prensesin zümrüt gözleri kasvetlerini koruyordu.

“Neden çekiniyorsun?” diye sordu Vhalla.

“Bu adamlar, çok hamlar. En iyilerimizi birbirimizi öldürmek için kullanmakla o kadar çok zaman harcadık ki şimdi gerçek bir kuvvetin karşısında eksik kalıyoruz,” diye cevapladı Sehra. “Dünya bu adamın büyüğü karşısında korkudan titriyor. Yargen’de dahi ağaçlar sarsılıp haykırıyor. Gerçekten yüce bir gücü kullanıyor olmalı.”

“Biz de bu yüzden elimizden geldiğince hızlı hareket edeceğiz.” Vhalla, onu başını sallayarak onaylayan Aldrik’e doğru baktı. Birlikte soylulara karşı olan yükümlülüklerini yerine getirip taçlarını ve ordularını güvene almışlardı. “Ordumuz üç gün içinde yürüyüşe geçecek.”

“Benim savaşçılarım da beş gün içinde Kesişim’e varmış olacak.”

“Öyleyse beni bağışlayın, prenses, yoldan yeni geldiğinizi biliyorum ama sizden ve Za’dan yola çıkıp onlarla buluşmanızı istemem gerekiyor. Kuzey liderinin onları kontrol altında tutmak için ordusunun başında olduğunu bilmek Batı soylularının daha rahat ve güvende hissetmelerini sağlayacaktır.

“Shaldan halkının kontrol altında tutulmaya ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?” diye çıkıştı Za.

“Hayır, ben...”

“Sakin ol, Za.” Sehra elini muhafızının dizine yerleştirdi. “Endişelendiği şey algı, gerçeklik değil. Güney halkı bizim kudretimizden korkuyor.”

Vhalla, Sehra’nın sözlerine karşı çıkmadı. Batı lordlarının daha aylar öncesinde düşman oldukları insanlarla anlaşmazlık çıkarmak için fırsat kolladıklarından çekiniyordu aslında. Vhalla, oğulları ve kızları Kuzey seferlerinde ölen insanlar tanıyordu. Vhalla ile Aldrik önceden Batı soylularını Kuzey’in kendine ait ve kararlaştırılmış bir liderin komutası altında olduğunu bildiren mektuplar gönderirse, emir komuta zinciri de engelsiz bir şekilde uygulanır ve saygı görürdü.

“Kesişim’de atları dinlendirmek ve erzak yenilemek için iki gün mola vereceğiz,” dedi Aldrik ortaya.

“Öyleyse insanlarıma yaklaşık iki hafta içinde harekete geçeceğimizi söyleyeceğim,” diye hesapladı Sehra. “Victor’un duvarlarını nasıl geçeceğimize dair bir planınız var mı?”

“Kuzey’de de mi kristal duvarı var?” diye kaşlarını çatı Vhalla. Sehra başıyla onayladı. “Nasıl geçtiniz peki?”

“Yargen’in gücünü kullandım,” diye karşılık verdi Sehra, sanki cevap gayet açıkmiş gibi.

Vhalla bunu olduğu gibi kabullendi. Savaş sona erdiğinde oturup Yargen’in gücünün ne olduğunu ve nasıl çalıştığını doğru düzgün öğrendiğinden emin olacaktı.

“Ama bu Çöl’de işe yaramaz. Orası kadim ağaçlardan çok uzakta.”

“Anlıyorum.” Vhalla tacını düzeltti, arabanın sarsıntısı taci başından düşürmekle tehdit ediyordu. “Aldrik, Güney’e keşif için biri gönderildi mi?”

“Birilerini gönderebiliriz. Aşağı yukarı...” Araba gürültülü bir kişneme sesiyle birden durunca Aldrik’in sözü yarım kaldı.

“Lekeli!” Vhalla birinin çığlık attığını duydu. “Lekelenmiş!”

Arabanın dışında bir kargaşa koptu. İçerideki dörtlü hızla dışarı atılmadan önce bir anlığına bakiştılar. Vhalla yüzleşeceği şeye hazır bir şekilde yumruklarını sıkmişti.

Kalenin asma köprüsüne giden yol bir grup insan tarafından kapatılmıştı. İnsanlar bir at ve binicisinin etrafını sarmıştı. Muhafızlar kılıçları çekili halde köprüye sıralanmışlardı.

Atlı kadın uzun bir yoldan gelmişe benziyordu. Bedeni zayıf düşmüş, kıyafetleri ise parçalanmaya başlamıştı. Kadının omuzları gerildi ve elleri sarsıldı. Vhalla’nın bakışları kadının ellerine kenetlenmişti. Derisinin altında siyah damarlar kabarmış, sanki her an patlayacakmış gibi şişmişlerdi. Eski kesik yaraları açılmış, iyileşmekten ziyade derisi soyulmuş ve köselemsi bir hal almışlardı. Kadın başını kaldırdı. Bir zamanlar Güneyli olduğu belli olan gözleri şimdi neredeyse tamamen kırmızıya dönmüştü.

“Götürün,” diye bağırdı kadın kulakları tırmalayan bir sesle. “Beni... Vhalla Yarl’a götürün.”

Kadının sesinde Vhalla’nın zihnini meşgul eden bir şey vardı. Olabilecek en korkunç şekilde tanıdık gelmişti. Diğer herkes için kadın lekeli bir mahluktan sadece. Kararmış dişetleri çekilmiş ve uzayan dişlerini açığa çıkarmıştı, kan çanağı gözleri ve çarpık elleriyle birlikte ürkütücü bir manzara oluşturuyordu.

Vhalla kan ve çürümeyi zihninden uzaklaştırdı. Kadını gözleri mavi ve bedeni biraz daha iri canlandırdı gözünde. Saçlarının keçeleşmediğini ve yıkanırca sarı renkli olacağını hayal etti. Ama sarının açık tonlarından değil. Doğu’lu sayılabilecek daha koyu bir ton.

“Ana’nın kudreti aşkına, seni yenip öldüreceğiz,” diye cesurca seslendi muhafızlardan biri.

“Bekleyin!” Vhalla öne çıktı ve etrafındaki kalabalık hemen dağıldı.

Aldrik’in sıkılı yumruklarında çakan kıvılcımla beraber Vhalla hemen yanında ateşin sıcaklığını hissetmeye başladı.

“Vhalla Yarl’dan ne istiyorsun?” diye sordu Vhalla bu tanıdık yaratığa.

Bir süre geçtikten sonra lekeli kadın sarsıldı. Sanki eyerden aşağı inmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu ama yarı yolda bundan vazgeçti. Bedeni insanı rahatsız eden bir sesle yere düştü.

“Vhalla, dur.” Aldrik onu bileğinden tutup yerde yüzükoyun yatan yaratığa doğru koşmasını engelledi. “Ona yaklaşma.”

“Bu Tim.” *En azından Vhalla öyle olduğunu umuyordu.*

Şaşkınlıkla çenesi gevşeyen Aldrik bileğinden tuttuğu kadınla yerde yatan hareketsiz kadın arasında bakındı. Gözlerini kısarak Vhalla’nın gördüğünü görmeyi denedi. Ama Vhalla’nın buna zamanı yoktu.

Kolunu Aldrik’in elinden kurtarıp yerde yatan kadına doğru koşturdu ve bir adım kala durdu. Leke yakından daha fena görünüyordu. Sanki Tim’in bedenini bir arada tutan tek şey le-

keymiş gibi duruyordu ama leke de çürüyüp bedenini içten içe kemirmişti.

“Timanthia?” diye fısıldadı Vhalla.

Kimseden çıt çıkmıyordu.

Kadın kıpırdandı, kanayan dişetleri ve kara salyanın arasından nefes almaya çabaladı. Yarı hırlama yarı haykırmayla birlikte bedenini hareket ettirmeye çalıştı. Vhalla diz çöktü, gerisinde Aldrik’in ayak seslerini duyabiliyordu.

“A-al onu. Al onu. O adamdan. Geldim. Senin için,” Tim’in sesi tizleşip bozulmaya başladı. Ölgün bir şekilde kolunu kaldırdı.

Vhalla’nın avuçları gümüş bir şeyin etrafına kapandı. Bileziğin dış yüzeyindeki oymalara dokundukça tanıdık geliyordu ve sanki dokunuşuyla birlikte ısınmıştı. Çizilip zedelenmişti. Ama bunun Larel’in yıllar önce Vhalla’ya verdiği yadigâr olduğu inkâr edilemezdi.

“Dinle onu. Dinle ve onlara yardım et,” diye yakardı Tim. Vhalla’nın eteğini kavramıştı, yanaklarına süzülen kanlı gözyaşları döküyordu. “Onu al ve beni öldür.”

“Onun için bir şey yapılamaz mı?” diye fısıldayarak ortaya sordu Vhalla. Gözlerini diğer kadının yüzünden ayıramıyordu. Bir zamanlar güzellik saçan bu çehreye şimdi aynı oranda karanlık bir gölge çökmüştü.

“O çoktan ölmüş,” diye karşılık verdi Sehra.

Vhalla çılgılık atmak istedi. Aklında binlerce soru dolanıyordu. Tim, Norin’e kadar nasıl gelebilmişti? Neden gelmişti? Nasıl hayatta kalmıştı ve başından neler geçmişti? Tim’in hikâyesinde gizlenen gerçekleri incelemek için Vhalla’nun saatlerce uğraşması gerekiyordu. Tim’in ise Vhalla’ya verdiği tek şey bir bilezikti. Vhalla, Tim’in bileğini sabit tutup bileziği dikkatle çevirerek çıkardı.

“Leydi İmparatoriçe, bunun akıllıca bir hareket olduğunu...” diye onu uyarmaya çalıştı en yüksek rütbeli muhafız.

“Sana ne düşündüğünü sormadım.” Vhalla bileziği kendi bileğine geçirip Tim’in kolunu yavaşça bedeninin yanına uzattı. Vhalla acı çeken yüze baktı. *İşte beklemelerinin bedeli buydu.*

İnsanları ölürken onlar tören yapıyordu.

Vhalla, kristal lekesinden korkmadan Tim’in yanağını özenle okşadı. Kederi, öfke ve acısının altında boğulup gitmişti. Ağlamak istemiyordu. Buna tamamen son vermek istiyordu. Kristal lekesinden tek bir gün daha korkulmasını istiyordu artık.

“Ö-ö-öldür...” Tim’in altdudağı olağandışı bir şekil almış dişleri üzerinde titredi.

“Tim, sana çok teşekkür ederim.” Vhalla’nın eli kadının ağzını kapamak üzere hareket etti. “Teşekkür ederim.”

Sadece birazcık büyü, kadının iç organlarını sıvılaştırmaya yetecek kadarı. Akciğerlerini parçalayıp kalbini patlatmaya. Vhalla’nın teni altında uğuldayan rüzgâr Tim’in bedenine aktı. Kadın sarsıldı ve boynu patlar patlamaz Vhalla elini çekti.

Herkesin bakışı yavaşça ayağa kalkan İmparatoriçe’nin üzerindeydi. Vhalla elini yumruk yaptı, sıkılı parmaklarının arasından kan damlıyordu. Herkesin duyması için var gücüyle bağırdı.

“Şafakta yürüyüşe geçiyoruz!”

24

“**L**EYDİM, ORDUNUN şafakta yürüyüşe geçmesi mümkün değil.” Albaylardan biri kaleye doğru koşar adım yürüyen Vhalla’ya eşlik etmeye çabalıyordu. “Yeterli zaman yok.”

“Öyleyse bulun,” diye talep etti Vhalla kabaca.

“Daha fazla kaynağa ihtiyacımız var, at arabalarının yüklenmesi devam ediyor ve...”

“Önce esas gerekenleri koyun, diğer her şey bekleyebilir. Batı’da mevsim sıcak; barınma malzemelerinin bir kısmını geride bırakabiliriz, Güney’e giderken eksikleri Kesişim’den tamamlayabiliriz. İhtiyacımız olacakları önceden haber gönderip bildirebiliriz.” Vhalla etrafında biriken gruba bakındı. “Tina, lütfen buradan Doğu’ya kadarki tüm Batılı lord ve leydilere yaz, kaynakların Kesişim’e gönderilmesini talep et.”

“Albay...” Vhalla adamın adını bilmiyordu ve söylemesi için bekleyecek kadar da umursamıyordu bunu. “Leydi Tina’yla birlikte gidin ve ihtiyacımız olabilecek her şey için talimat vermesinde yardımcı olun.”

Bir dizi avlu içi bahçeden geçip koridorları aştılar, onlar gittikten sonra Vhalla antrenman sahalarına daldı. Elini öne uzatıp avcunda rüzgârdan bir top olduğunu hayal etti. Vhalla'nın yarattığı görünmez fırtınayla kısa bir süre için duyulan gök gürültüsü tüm askerlerin dikkatini çekti.

"Solaris Ordusu'nun erkek ve kadınları." Altın rengi elbise-
li, gümüş taçlı, elleri kana bulanmış kadın hepsinin dikkatini çekmişti. "Uzun zamandır sakince oturuyoruz. Uzun zamandır hazırlanmaktan bahsediyoruz. Uzun zamandır antrenman yapıyoruz. Ve ben de buna bir istisna değilim."

Vhalla elbisesini çekiştirdi, altın dokumaya kan bulaştırmayı umursamıyordu. Aldrik'e insanların kanını giyeceğini söylerken bu denli haklı olabileceğini bilmiyordu doğrusu. "Soylu bir kadın olarak görevlerimi ancak askerliğimin gerektirdiği görevler pahasına gerçekleştirdim."

Kendini asker olarak tanımlayabileceği hiç aklına gelmemiştir.

"Artık yeter." Vhalla'nın, ardında durup onu dinleyen kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Dikkatini sadece önünde onu dinleyenlerin üzerinde toplamıştı. "Yarın şafakla birlikte at süreceğim. Kesişim'e ve Güney'e gidiyorum. Yalancı kralın saltanatına son vermek üzere yola çıkacağım."

"Lordlar bana yeterli zaman olmadığını söylediler, henüz hazır olmadığınızı." Vhalla yalvarır gibi ellerini öne uzattı. "Bu doğru mu? İmparatorluğunuzu yeniden ele geçirmek için hazır değil misiniz?"

Askerler hızla ve güçlü bir sesle itiraz ettiler, "Hayır!"

"Güzel. Şimdi gidin ve hazır olmak için ne yapmanız gerekiyorsa onu yapın. Yanımda sadece en iyilere yer var!"

Sanki bir karınca yuvası tekmelemiş gibiydi. Askerler etrafta koşuşturup kendi birliklerinde toplanmaya başladılar. Albaylar emirler vermek üzere öne çıktılar.

Vhalla ardına döndü. Aldrik yanı başında dikiliyordu, dudakları düz bir çizgi biçimini almıştı.

"Hadi gidip savaşı daha uygun kıyafetler giyelim," diye önerdi Vhalla'ya.

Büyüyen kargaşadan anlık ayrılışları kimse tarafından sorgulanmadı ve bu delilikten sıyrılıp hızla şimdi *ikisinin* olan odaya çıktılar. Hazırlıklarla ve bunun getirdiği stresle geçen sabah sona ermişti artık. Peşinden gelen yeni bir amaç vardı şimdi.

"Aldrik," diye söze girdi Vhalla kapı kapanır kapanmaz. "Büyük ihtimalle onaylamadığını biliyorum."

"Vhalla..."

"Ama yeterince tembellik ettik." Vhalla ellerini uzattı. Aldrik'in onu anlamasını istiyordu. "Buna hazırız. Sehra hazır. Beklediğimiz her an yeni bir ölüm demek."

"Vhalla..."

"İnsanların önünde beni eleştirmeyeceğini biliyorum ama şimdi bana akıl verebilirsin. Bundan geri adım atmayacağım ama bunu nasıl ele almamız gerektiği konusunda ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Vhalla." Aldrik, Vhalla'nın her iki elini de sıkıca tutup onu susturdu. "Seni destekliyorum."

Vhalla şaşırmişti. "Destekliyor musun?"

"Ben sokağın ortasında ilan etmezdim. Konuyu özelde tartıştım." Aldrik başını iki yana salladı. "Ama işler benim de istediğim şekilde oldu. Sen artık İmparatoriçe'sin ve toplum önünde emirlerin benimkiler kadar geçerli. Bu savaşı kumanda etmene izin vereceğim."

"Birlikte yöneteceğiz," diye düzeltti onu Vhalla. "*Sen* ya da *ben* değil mevzu, *biz*. Biz yöneteceğiz, insanlarımız için."

"Zırhını kuşan," diye hatırlattı Aldrik, giyinmek üzere ayrılırken. "En azından örgü zırhını. İnsanları doğru havaya sokacaktır."

"Bana elbisemi çıkarmamda yardım eder misin?" diye sordu Vhalla elbisesinin içinde yarı mahsur kalmış halde.

Aldrik hafifçe kıkırdarak bu talebe uydu. "Düğün günümüzde seni kendi ellerimle soymayı hayal ederken aklımdaki bu değildi."

"İmparator'um, sonraki günlerde bu tarz şeyler için bol bol vakit olacak." Vhalla gözlerini devirip örgü zırhın altına giymek için kıyafet arandı. Sonra birden durakladı, Tim'in ona verdiği bileziğe gözleri takılmıştı.

Al onu. O adamdan. Dinle.

Vhalla olduğu yerde durup Tim'in buradaki varlığının gerçekten ne ifade ettiği üzerine düşünmeye çalıştı. Duyguları sakinleşmiş ve mantığı işlemeye başlamıştı. Tim bileziği özellikle Vhalla'ya vermeye çalışıyordu. Dinle; bu da Tim'in Vhalla'dan dikkatini ona vermesini istediği anlamına gelebilirdi. *Ama gelmeyebilirdi de.*

Vhalla hızla odadan çıktı, ayakkabılarını giymeye bile uğraşmamıştı.

"Vhalla!" diye seslendi Aldrik onun ardından, kafası karışmıştı.

Fritz, Elecia'yla birlikte düğündeydi ama kale şimdi mutlak bir kargaşa içindeydi. Yine de Vhalla'nın aramaya bir yerden başlaması gerekiyordu ve birini bulduğunda büyük olasılıkla diğerini de bulmuş olacakmış gibi geliyordu.

"Elecia Ci'Dan nerede?" diye bir muhafıza sordu Vhalla zar zor nefes alarak. "Onu gördün mü?"

"Leydim?"

"Elecia Ci'Dan?" diye tekrarladı Vhalla.

"Onu görmedim..."

Vhalla sessizce lanet okuyarak Batılı kadının odasına doğru koştu. Orada değillerdi, ne de Fritz'in odasında. Nihayet onları antrenman sahalarında hazırlıklara yardım ederken buldu.

"Fritz!" Vhalla onu karşı yöne akan insan selinden çekmeye çalışırken adama âdeta yapıştı.

"Vhal? Vhal, ne oluyor?" Fritz biraz sendeleyip ardından dengesini tutturdu. "Sen iyi misin? Neler olduğunu duydum ve..."

"Dinlememiz gerekiyor." Vhalla bileziği ona uzattı.

"Bu o mu?" Fritz bileziği hemen tanımıştı ama bir türlü inanmıyordu.

“Evet,” diye diretti Vhalla.

“Bundan nasıl emin olabiliyorsun?” Fritz hâlâ inanmayan gözlerle bakıyordu ona.

“Nasıl öğreneceğimize dair bir yol biliyorum.” Vhalla bileziği sıkıca Fritz’in eline bastırdı. “Bunu tekrar dinlememiz gerekiyor.”

“Değişen bir şey olmayacak.”

“Fritz, lütfen,” diye yalvardı ona Vhalla.

Fritz sonunda ona uydu ve birlikte en yakındaki boş konuk odasına gidip el yıkama leğenini çaldılar. Yolda Aldrik de onlara yetişti ve Vhalla yadigârın önemini kısaca ona açıkladı.

“Bu çok da parlak bir fikir olmayabilir.” Fritz bileziği suya sokarken İmparator aniden tedirginleşmişti. “Victor’dan geliyor olabilir. Uğraşıldığında aktifleşecek bir büyü saklıyor olabilir içinde.”

“Hayır,” diye ısrar etti Vhalla. “Victor bununla bana saldıracak olsaydı bileziğe ilk dokunduğum sırada yapardı. Kristalin nasıl hissettirdiğini biliyorum ve bu hiç de kristal büyüğü gibi hissettirmiyor.”

Yine de eğer Vhalla’nın aklındaki iki teoriden biri doğruysa, Victor’un sesini duyacaklardı.

“Sorun olmayacak.” Fritz’in sözleri duyulduğundan daha cesur ve kesindi. “Larel beni asla incitmez.”

Başka bir itiraza zaman tanımadan Fritz bileziği suya daldırdı. Su dalgalandı ve Fritz mesajı Muhafazadan çekerken hepsi birden nefeslerini tuttu. *Dinle* – bu, Tim’in ölmeden önceki son dileği idi. Vhalla duyacağı şeylere kendini hazırlamaya çalıştı.

İlkin tanıdık bir ses odayı doldurdu. Vhalla ile Fritz’in bir ömür önce duyduklarıyla aynı sestti. Larel’in umut veren, cesaretlendiren sesi odayı sararken Aldrik’in parmakları Vhalla’nın kılere kenetlendi. Aldrik mesajı daha önce dinlememişti; Vhalla göz ucuyla, ilk gerçek dostunun vedasını dinleyen Aldrik’i izledi.

Son sözler dindi ve sessizlik oluştu. Tam Fritz’in elini sudan çekeceği sırada yeni bir ses konuşmaya başladı. Vhalla kristal

büyüsüyle sarhoş olmuş çılgın adamın sesini duymaya kendini hazırlamıştı. Ama bunun yerine duyduğu, kabullenmesi daha zor bir şeydi.

“Vhalla, eğer bunu dinliyorsan Tim başarmış demektir.” Grahm’ın sesi suda yankılandı. Zayıf ve incecik bir sestti, sanki bu aceleci mesajı kaydederken dudaklarını bileziğe bitişik tutmuş gibi fısıldıyordu. “Tim, O... O-onlar Tim’e bazı şeyler yaptılar. Kanat takan herkes benzer ya da daha kötü bir kadere uğradı. Onu kurtarmaya çalıştık ama çoktan kaybedilmişti bile, buna kendi gönüllü oldu. Sen Norin’den çıkmadan önce mesajımızı sana kendi iletmek istedi.

“İmparatoriçe’imiz olacağını duyduk. Sen ve İmparator’umuz ölümden döndünüz; Victor’u durdurabilecek yalnızca sen var-sın artık. Onu daha önce bir kere yendin; bunu nasıl yaptığını bize de anlatabilirsin.”

Vhalla’nın yüreği suçlulukla kavruldu. Farz edilen dirilişi Güney’in insanlarına yalancı bir umut olmuştu. Vhalla onların kurtarıcısı değildi. Onları bu kıyamete iten kişiydi.

“Bir Gümüş Kanatlar örgütü kurduk, sayıca çok fazlayız. Zamanı geldiğinde yardım edeceğiz. İnsanları gizlice dışarı kaçırabiliyorduk ama rotalarımız giderek kapatıldı. Size sunabileceğimiz en iyi seçenek içeri giriş yolu.” Grahm’ın sözleri giderek hızlanmaya başladı. Adam mesajını kendinden geçmiş bir halde Muhafazaya okuyordu. “Geldiğinizde göğe bir kanat çizin. Böylece anlarız. Muhafızları ne pahasına olursa olsun hallederiz, böylece siz de girebilirsiniz. Eğer...

“Eğer bizden birileri kalmış olursa.” Uzun ve titrek bir nefes aldı. “Burası hatırladığınız gibi değil. Leke, ölüm ve kristal şehri artık. Dikkatli olun ve-ve...”

Son bir duraklama oldu. Öyle uzundu ki Vhalla, Grahm’ın bir şekilde yakalandığını ve hararetli mesajını asla tamamlayamayacağını düşündü.

“Ve eğer Fritz hâlâ yanınızdaysa... Eğer oradaysa. Fritz, Ana aşkına. Elimden geleni yapıyorum. Bana onun iyi olduğunu söy-

leyin. Rüyalarımın yalancı olmadığını söyleyin. Çünkü ben hâlâ, ben hâlâ düş kurabiliyorum.”

Su durgunlaştı ve leğenin başında hareketsiz duran üçlünün yüzlerini yansıttı. Fritz boğulur gibi bir ses çıkararak yüzünü ıslak avuçlarının arasına gömdü. Vhalla hemen onun yanına varıp dizleri boşalan arkadaşına destek oldu. Fritz’in hıçkırıkları Vhalla’nın gözlerini yakıyor, kalbinden geriye kalanı dağılıyordu.

“Vha-Vhal, onun yanına gitmeliyiz.”

“Gidiyoruz,” diyerek onu yatıştırdı Vhalla, bir yandan da arkadaşının sırtını ovalıyordu.

“Se-sesi çok korkmuş gibiydi!” Fritz yüzünü Vhalla’nın boynuna gömdü.

“Biliyorum.” Vhalla derin bir nefes aldı. “Ama o aynı zamanda çok güçlü biri. Tıpkı senin gibi. Cephenin öteki tarafında onunla birlikte duracağız.”

Sözlerinin yalan olma ihtimali vardı. Eğer yanılıyorsa Vhalla hayatının kalanını bununla geçireceğinin bilincindeydi. Ama zamanın büyük örgüsünde gerçek henüz kendini açık etmemişken Vhalla böyle bir söz vermiş olmaktan memnundu.

Fritz’e odasına gitmesi için yardımcı oldu. Aldrik de iki arkadaşı baş başa bırakmak için bazı işleri olduğunu söyleyerek izin istedi. Güneş batmaya başlamıştı ve Vhalla tıpkı bir zamanlar Fritz’in ona yaptığı gibi banyo yapmasına yardımcı olup yatağına yatırdıktan sonra ayrıldı. Ona, ne kadar erken uyursa şafağın da o kadar erken geleceğini söyledi.

Gün, sonrasında eşiğine varacakları ölümü hatırlatan bir kasvetle doğdu. Hazırlanma ve –daha *kibar*, daha seçkin sözler bir kenara atılırsa– saklanma zamanları bitmişti artık. Büyük uçurumun kıyısında duracak ve gerçek şeytanı karşılayacaklardı. Ve Vhalla insanların sadece kendi rızalarıyla onlara katılmasını istiyordu.

Jax’le Elecia’yı antrenman sahalarındaki izbe bir depoda konuşturlarken buldu. Vhalla onları böldüğü sırada hangi iksirden kaç tane alacakları konusunda tartışıyorlardı.

“Jax, bir dakika.”

“Ah, ay gökte dolanırken yalnızlığınla beni arayıp bulacağın âni nasıl hasretle bekledim bilemezsin,” diyen Jax sanki Vhalla onun ağzından çıkacak bir söze inanacakmış gibi kollarını abartılı bir şekilde ona uzatmıştı.

“Önemli bir şey.” Vhalla’nın bu sözleri Jax’i umursamaz ve şakacı albaydan Vhalla’nın Norin’deki günlerinde daha çok muhatap olduğu gözü kara asker karakterine döndürdü. Elecia izin isteyip ayrılmak için fazlasıyla hevesliydi.

“Konu nedir, Leydi Solaris?” diye sordu Jax, Vhalla onun arındaki, küçük bir yan koridora açılan kapıyı kapatırken. “Antrenman sahalarından beni kısa, özel bir muhabbet için tenhalara çekiştirdiğin son seferi ikimizin de hatırlamak ya da tekrarlamak istediğini sanmıyorum.”

“Bu sefer neden koridoru seçtim sanıyorsun?” diye sordu Vhalla sağını solunu işaret ederek. “Gördüğün üzere ikimiz de ayrı ayrı kaçış rotalarına sahibiz.”

Sahalardan çektiği Jax bu sözlere kahkahayla karşılık verirdi. Bu Jax ise Vhalla’nın karşısında kasvetle duruyor, temkinli bir şekilde ona bakıyordu. Vhalla yumruklarını sıkıp önlem olsun diye Kanalını açtı.

“Şafakla birlikte yürüyüşe geçiyoruz.”

“Beni bunu söylemek için buraya getirmiş olamazsın.”

“Gelmek istiyor musun?” Vhalla doğruca sadede gelmişti.

“Başka nerede olabilirim ki? Sizin muhafızınız olma görevimden azat edildiğim söylenmedi bana. Bu görevin buradayken bir işe yaramadığını biliyorum ama yürüyüşe geçince...”

“Yapmak istediğin şey bu mu?” diyerek onun lafını böldü Vhalla. “Bu görevi istiyor musun?”

“Bu bir emir.” Vhalla’nın kendisini göstermesini beklediği panik duygusu Jax’in yüzünde belirtilerini göstermeye sonunda başlamıştı.

“Hayır, sana söylemeye çalıştığım şey de bu; bir emir değil artık.”

Jax dehşetle başını iki yana salladı. Vhalla onun bu sözleri söylememesini istediğini hissedebiliyordu ama her halükârda söyleyecekti, her ikisi için de gerekliydi bu.

"Seni affediyorum." Vhalla insanların görmeyi beklediği İmparatoriçe gibi görünmek için elinden geldiğince dikleşti. Vhalla'nın olabileceğinden pek de emin olmadığı bir İmparatoriçe'ydi bu. "Jax Wendly, suçların için..."

"Yapma," dedi Jax nefesi kesilerek.

"Sana İmparatorluk affını bağışlıyorum. Artık özgür bir adamsın ve istediğin yere gidebilirsin."

"İlk İmparatorluk affını *benim* için mi kullanıyorsun?" Jax'in sözleri kahkahasıyla bölündü. "Bunun için seninle dalga geçerler."

"Bırak geçsinler." Vhalla omuzlarını silkti. "Başkalarının düşüncelerini ne kadar derinden umursadığımı bilirsin. Batı kayıtlarındaki af belgene imzamı atacağım. Kimsenin görmeyeceği kayıtlara. Buradan sonrası sana kalmış."

"Yani senin karanlık koridorda çevirdiğin gizli utanç kaynağın mı olacağım?" diye alay etti Jax.

"Hayır." Vhalla hâlâ kararlılığını koruyordu. "Eğer bunu dünyaya duyurmak istiyorsan git duyur. Özgür bir adam olarak yapacağın seçime saygı duyuyorum." Vhalla tüm cesaretiyle bir adım öne çıktı. "Jax, eğer muhafızım olarak yanımda duracaksan bunu kendi isteğinle yapmanı istiyorum. Emredildiği için değil. Benim kölem olarak değil. Arkadaşım ve yoldaşım olarak – aksi halde seni orada istemiyorum."

"Anlamıyorsun... Ben deli bir köpeğim. Ben düşmüş lordum. Ben lordların görünce kızlarını sakladıkları ve sadece boynunda İmparatorluk tasması varken yanında güvende hissedebildikleri adamım!" diye karşı çıktı Jax. "Kendimi ona layık görebileceğimi mi sanıyorsun? Beni günahlarımdan arındıracağını ve beni onun Baba'nın cennetinden sevgiyle bakacağı birine mi dönüştüreceğini sanıyorsun?"

"Hayır." Vhalla sesini sakın ve ayarlı tuttu; Jax'in son sefer-

deki gibi çıldırmanın eşiğinde olduğunu fark edebiliyordu. “Bu benim yapabileceklerimin çok ötesinde bir şey. Bunu ancak sen yapabilirsin.”

“Benden ne istiyorsun?” diye bağırdı Jax.

“Arkadaşın olmayı.”

“Benim arkadaşlarım yok, efendilerim var!”

“Baldair neydi öyleyse senin için?” Genç prensin adını anar anmaz sesinde bir titreme olmuştu Vhalla’nın. “Sadece bir efendi miydi? Sende kalan anısı bundan mı ibaret?”

Jax tek kelime edemez bir halde ona bakakalmıştı. Vhalla bir adım geriye attı ve onu kendi halinde düşünmeye bırakıp koridorda yürümeye koyuldu. Doğruca kütüphaneye giderek tanıdık bir cildi çıkardı ve Jax’in cezasının yazılı olduğu sayfayı buldu. Vhalla kütüphanede tek başına, ilk defa İmparatoriçe olarak imzasını kullandı ve bir adamı özgür bıraktı.

SAFAK VAKTİNDE Jax, Vhalla'nın yanında at sürüyordu. Kesişim'e kadar olan yürüyüş boyunca onun sol yanında kaldı. Sanki o konuşma hiç gerçekleşmemiş gibiydi. Jax konuyu hiç açmadı ve Vhalla da aynı şekilde davranarak onun bu sessizlik dileğine uydu. Vhalla'nın bu ufak çaplı yüzleşmeden bahsettiği tek kişi Aldrik'ti.

İmparator, onun Jax hakkındaki bu kararını diğer birçoğunda yaptığı gibi desteklemişti. Vhalla Batı toprakları boyunca sıkı bir yürüyüş temposu ve düzenli eğitim talep etmişti. Sehra haklıydı; askerlerin çoğu deneyimsizdi ve Vhalla Güney sınırına varana kadar bütün askerlerin gelecek çarpışmalarda hayatta kalma şansları olacak kadar deneyim edinmeleri konusunda kararlıydı.

Bilinçli olarak bütün görüşmelerini kısa tutuyor ve vakit olarak sadece sabahla sınırlıyordu. Aldrik'le işleri bölüştüler; Aldrik lordları ve albayları yatıştırmakla uğraşırken Vhalla da askerler arasında vakit geçiriyordu. Yapabildiğince bir timsal olarak önderlik etmek niyetindeydi. Eğer onlardan her gün üç tur tatbikat istiyorsa kendisi de onlara katılıyordu.

Aynı zamanda Vhalla erkek ve kadınların onun eğitimini izlediklerinden de emin oluyordu. Vaktini büyücülerle eğitim ve kılıç alıştırmaları arasında bölüştürmüştü. Birinde eğitmen olabilecek seviyede olsa da diğerinde hâlâ öğrenciydi.

Norin'den ayrılmadan önce yeni bir bıçak ısmarlamıştı. Bıçak kısa ve hafifti, iyi dengelenmişti ama kuvvetliydi de. Kabza başında kanat şeklinde buğday başakları vardı.

Bıçağın ağırlığını elinde ya da belinde her hissedişinde, onun emriyle rüzgârın gökte estiği her seferinde Vhalla, Victor'u düşündü. Onu öldürürken Victor'un yüzünün nasıl görüneceğini gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Vhalla'ya göre başka bir seçenek yoktu. Bunu yapan bizzat Vhalla olacaktı. Victor'u o yaratmıştı, yok eden de o olmalıydı.

At üstünde Kesişim'e girdiklerinde Vhalla –bir kere daha– Vi ile karşılaştığı o küçük meraklar dükkânını bulmaya çalıştı. Ama kalabalığın, güneşliklerin ve onların gelişlerini kutlayan ateş sütunlarının arasında bir türlü bulamadı. Dükkân gün boyunca Vhalla onun nerede olduğunu ya da neye benzediğini anımsamaya çalışıp dururken aklında takılı kaldı. Bütün o karşılaşmanın bir rüya olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Tükenmiş haldeki Vhalla bunları kafasından atıp kendini haftalardır ilk defa buldukları yatakta uzanan sevgilisinin kollarına attı. Eğer Vi ile tekrar denk geleceklerse onu bulanın Vi olacağı konusunda şüphesi yoktu Vhalla'nın.

Ertesi sabah Vhalla, Sehra'nın ordusundaki yüksek rütbeli savaşçılarla bir araya geldi. Kuzeylilerin hangi konularda alınganlık edebilecekleri konusunda prensesin tavsiyelerini iyice dinleyip uyguladı ve onların dilinde birkaç selamlama cümlesi ezberledi. Dili bu kelimelere zar zor dönse de Kuzeyliler bu çabasını takdir etmişe benziyordu. Hâlâ hiç kuşkuya yer bırakmayacak bir şekilde Güneyli işgalciler olarak gördükleri Solaris hanedanından biriyle muhatap olurken takdir ettikleri tek şey de buydu zaten.

Karşılama sırasında Aldrik yerine Elecia ona eşlik ediyordu. Elecia da Kuzeyli dilini konuşamıyordu ama bildiği birkaç kelime ve kalıp vardı, ayrıca telaffuz konusunda başarılıydı. Vhalla yeni kuzeninden, İmparatorluk'un son katılımcısıyla daha verimli görüşmeler yapabilmesi için savaş bitince ona bu kalıplardan bazılarını öğretmesini istedi.

Kararları zamanla hiç de kolaylaşmıyordu. Ayrılmaya niyetlendikleri günün öncesinde Hastan'daki gözcülerden, Victor'un ordusunun kuzeye doğru ilerlemeyi sürdürdüğünü onaylayan bir haber aldılar. Doğu başkentine bir saldırı oldukça olasıydı. Vhalla ordusunu Doğu'ya sürerse Victor'un saldırısını bastırmak üzere başkente zamanında girebileceklerini biliyordu. Eğer bunu yapmazlarsa Hastan'ın bu saldırıya direnme şansı yarı yarıyaydı.

Doğulu senatöre cevap mektubunu yazarken Vhalla'nın eli titriyordu. Aldrik bunu onun yerine yapmayı teklif etmişti ama Vhalla kendi yapmakta kararlıydı. Bunlar onun halkıydı ve onları tehlikeye atan emirlerin –Doğu'yu feda edebilecek kararın– nedenini ve emri verenin Vhalla olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

Vhalla'nın dünyası grinin koyulaşan tonlarından oluşmuş çatışma gökkuşakları yaratmaya devam ediyordu. Siyahla beyaz sadece Hastan'ı yardım gelmeyeceği konusunda bilgilendiren parşömen ve üzerindeki mürekkepte vardı. Yardım etmeyeceklerdi çünkü Victor'un saldırısı sırasında zayıflayacak olan Güney sınırına hücum etme fırsatını kullanacaklardı.

Dinlenip kaynaklarını yeniledikten sonra ordu Kesişim'den Güney'e doğru ilerledi. Vhalla öncesinde olduğu gibi askerlerin arasında antrenman yapmaya devam etti. Kendini elinden geldiğince onlar için erişilebilir kılıyordu. Norin'de kaleden birlikte kaçtıkları gün söylediklerinde Fritz'in hakkı vardı, bunlar onun insanlarıydı.

Bir gece, gün boyunca birlikte antrenman yaptığı askerlerle akşam yemeği yerken en sevdiği Güneyli de hemen yanındaydı.

“Leydim,” dedi askerlerden biri önceki konuşmanın ardından oluşan sessizlikte. “Kum fırtınasını durdurduğunuzda ben de oradaydım.”

“Öyle mi?” diyerek kibarca gülümsedi Vhalla. Yürüyüş sırasında bu hikâyeyi en azından yüz kere dinlemişti.

“Hepimiz onun intihar etmeye çalıştığını düşünmüştük.” Asker, Vhalla’dan ziyade grubun diğer üyelerine konuşmaya başlamıştı. “Ben merhum prensin birliğindeydim ama gerilerdeydim. Yani İmparatoriçe’mizin atını sürdüğü yerin çok da uzağında değildim.”

Herkes hikâyeye, hikâyenin canlı öznesi olan kadından daha fazla ilgi gösteriyordu ama Vhalla onların hikâyeyi kendi uygun gördüklerince anlatmalarına izin vermekten memnundu. Fritz diğerlerinin eklediği abartılardan hâlâ büyük keyif alıyordu ve Vhalla onun kıkırtılarını dizginlemek için arkadaşını birkaç defa dirsekleme zorunda kaldı.

“İşte o zaman anladım,” diye hikâyesini bağladı adam. “Ve yanımdakilere, ‘Bu kadında özel bir şey var,’ dedim. Diğerlerinin onun hakkında söylediklerinden çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Ama prens, şimdi söylemek lazım, veliaht prensin kafası iyi çalışıyor. İyi yetişmiş. O da bunu gördü.”

Vhalla bir parça kuru et koparıp uzun uzun çiğnedi. *Bu da bir başka yeni modaydı*, askerler ve soylular, Aldrik’le onun bir araya geleceğini bildiklerini iddia ediyorlardı. Bu destek Vhalla’yı mutlu ediyordu etmesine ama yüreğinde bir huzursuzluk vardı. Bir kısmının bunu gerçekten gördüğünden şüphesi yoktu ama birçoğunun da önceki kara prensleri hakkında kötü konuştuğundan emindi.

Vhalla duygularını kendine sakladı, Aldrik haricinde tabii. Aldrik, askerlerin onları desteklemesinin büyük bir iç rahatlığı getirdiği konusunda onunla hemfikirdi. Dengeyi korumada yardımcı olan bir şeydi. Soylular Vhalla’ya karşı ne kadar kötü hisler beslerse beslesin, sıradan insanların sevgisi soyluların çenesini kapatıyordu.

Hemen her göğüsün üzerinde altın kanatlar ve güneş armaları işlenmişti. Askerler ondan güç alıyor, kanatlarının asla durmayacağına ve gerçekten ölüp dirildiğine inanıyorlardı. Bu Vhalla'nın hiç istemediği bir ündü ama taşımaktan başka seçeneği de yoktu. Küçük de olsa bir umutları vardı ve Batı-Güney sınırını kapatan devasa kristal duvar görüş alanlarına girdiğinde Vhalla biliyordu ki bulabildikleri tüm umuda ihtiyaçları olacaktı.

Hava serinlemeye başlamıştı, Batı Çölü'nün sıcağı yerini Güney'in sert arazisine ve serin rüzgârlarına bırakıyordu. Ordu, albayların toplanıp en iyi saldırı planlarını kararlaştırmaları için durdu. Teleskopik lenslerle duvarı gözlemleyen öncüler, görebildikleri her şeyi rapor ediyorlardı.

Duvarın tepesine beş korkunç kristal canavarı tünemişti. Vhalla eğer iblisleri görebiliyorlarsa, iblislerin ve onların gözlelerinden bakanların da onu görebileceğini biliyordu. En acil tehdit buydu. Sonrasındaysa kapının açılması geliyordu. Bu defa sadece birkaç atla geçtikleri Batı duvarı gibi değildi. Ordu için kapıların sonuna kadar açılması ve o şekilde kalması gerekiyordu. En sonunda da mantıksal olarak duvarın öbür tarafında Victor'un bu tarz durumlara önlem olarak tuttuğu daha büyük bir ordu vardı muhtemelen.

Üç aşamalı bir saldırı olması gerekiyordu. İlk aşama ibislere odaklanacaktı. Şansları varsa duvarın diğer tarafındaki birlikler ya yavaş ya aptal ya da her ikisi birden çıkardı da orduları menfur şeyleri teker teker hallederdi.

İblisler ortadan kalktıktan sonra kapıyı açmaları –ya da yok etmeleri– gerekecekti. Vhalla kapıyı araştırarak ilk kişi olmak üzere gönüllü oldu. Aldrik'in bu öneriye kızdığını hissedebiliyordu ama Aldrik dilini tuttu. Son haftalarda bol bol Vhalla'nın savaşması gerektiği hakkında konuşmalar yapmışlardı. Kristallerle baş edebilecek ve buna çekinmeden atlayacak kadar cesur, ya da aptal, olan bir tek Vhalla vardı.

Kapılar bir kere açıldı mı ordu Victor'un onlar için hazırladığı her neyse elbet üstesinden gelebilir ve çoğunlukla bilinmeyen

Güney topraklarında ilerleyebilirdi. Albaylarla toplantı geç saatlere kadar sürdü. Dikkatle gözlemleyip plan yaptılar.

Bu iblisler her neyseler çok da akıllıarmış gibi görünmüyorlardı. Ordu ilerlerken sabırlı muhafızlar gibi beklediler. Okçular emirle birlikte sıralandı; Vhalla da tam ortalarındaydı. Yanında Aldrik değil, Jax vardı. İmparator, Siyah Alay'la –Victor'un isimlendirme sistemi yüzünden değiştirmeyi düşündükleri bir addı bu– beraber çok da uzakta değildi.

“İblisleri duvardan ayıracağım.” Vhalla mevkiler arasında gezinip askerlere, liderlerinin onlara açıklamış olması gereken planı hatırlattı. “Bir ya da iki tanesini kılıçlılar ve mızraklılar için yere indireceğim. Ben bununla uğraşırken sizin de havadaki diğerlerini oyalamanız gerek.”

Siyah Alay okçuların arkasında mevzilenmiş ve tüm dikkatini toplamıştı.

“Okçular, büyücüler, saldırılarınız hedefe isabet etmese bile onları köşeye sıkıştırdığınız sürece başarılı olmuşsunuz demektir.”

Vhalla atını duraklattı ve bakışları Aldrik'inkilerle buluştu. İmparator başını hafifçe sallayınca Vhalla atının dizginlerini iyice kavradı. Tüm kalbi yaklaşan çarpışmada onun güvende olmasını diliyordu.

“Senin burada olmanı istemiyor,” dedi Jax.

“Evet, Norin'de kalmamı yeğlerdi,” diye onayladı Vhalla.

“Eh, bilmeni isterim ki ona endişelenmemesini söyledim.” Jax eyerinde geriye yaslanıp topuzunu düzeltti. “Ne de olsa zarif ve masum İmparatoriçe'mizi korumak üzere buradayım.”

Vhalla keyifle homurdandı. Bugünlerde gülebilmek büyük lükstü. Ve Jax bir şeyde iyiye, o da insanın içindeki kahkahayı ortaya çıkarmaktı.

Vhalla yumruklarını sıkıp Kanalıni açarak dikkatini iblise verdi. Ellerini kaldırıp kilometrelerce mesafedeki dünyayı hissetti. Batı Çölü'nün rüzgârları her zaman içinde kendi vahşet-

lerini taşımıştı. Şimdi bu vahşeti Victor'un mahluklarınıninkiyile çarpıştırma zamanıydı.

Vhalla büyü çabasından gelen bir hırıltıyla ellerini bir anda indirince kristal canavarları onun rüzgârının ani ve görünmez kuvvetiyle tüneklerinden düştü. Vhalla kendini topladığında rüzgâr resmen onun gergin parmakları etrafında esiyordu. İblisler havalanmak için verdikleri garip mücadele içinde sarsılıyorlardı.

Soluk soluğa kalmış ama hâlâ kararlı olan Vhalla daha da kuvvetle bastırdı. İblislerin köselemsi, kristal kenarlı kanatları yelken işlevi görerek Vhalla'nın esintileriyle şişmişti. Avuçlarını düzleştiren Vhalla iki yarattığı birden kumlara sabitledi.

Havaya atılan kristal canavarlarının gökleri saran haykırışlarından askerlerin bağrıışları zar zor duyuluyordu. Etraf alevler ve oklarla dolmuştu. İblislerden biri yere saldırmayı denediği anda muazzam bir alev ve ok sürüsü onu uzaklaştırmak üzere yetişiyordu.

Vhalla'nın alnından ter damlacıkları süzülüyordu. İblisleri sanki elleri onların üzerindeymiş gibi hissedebiliyordu. Dönüp tepişerek onunla hem fiziksel hem de büyüsel olarak mücadele ediyorlardı.

Vhalla büyüüne öyle sıkı konsantre olmuştu ki Jax'in onu uyarmak için bağırdığını duyamadı. Askerler onların icabına bakana kadar iblisleri yerde tutmak zorundaydı. Rüzgârını iblislerin üzerine odaklaması gerekiyordu ama onları öldürmek üzere iblislerin üzerine çullanan kadın ve erkek askerleri de sakınmalıydı.

Bir çift kol Vhalla'nın etrafına kapanıp onu Jax'in göğsüne çekti. Atından yüzüstü yere devrilirken ağzı kumla doldu. Etraflarında alevler tütüyordu, hiç görmediği kadar sıcak alevler. Isı boğucuydu, Vhalla üzerine kapanıp onu koruyan bedenin altında nefes almaya çabalıyordu.

Çatırtı ve cızırdama sesi, yeri ortadan ikiye yarmakla tehdit ederken Vhalla zihninin büyüülü bir elektrik akımına kapılmış olmasının verdiği rahatsızlıkla çığlık attı. Yüzü ter içinde kalan

Vhalla olduğu yerde kalarak Jax'ın bedeniyle onu alevlerden olabildiğince korumasına izin verdi. Güçlü ve vahşi bir büyü etraflarını sarıp Jax'ın alevlerden kalkanını da yer yer aşmıştı.

“Jax! Çok sıcak!” Vhalla canlı canlı kavruluyordu.

“Yıldırımları kullanabildiklerini bilmiyordum!”

“Buna fazla dayanamazsın.” Vhalla kıvranıp kendini adamın altından çıkarmak üzere hazırlandı.

“Biri iblisin icabına bakacaktır,” diye ısrar etti Jax.

“Bir sonraki atıştan sonra alevini doğruca yukarı yolla Jax.”

“Seni hayatta tutmaya uğraşıyorum!” diye bağırdı Jax.

Bir çatırtı daha geldi ve Jax'ın kalkanı dalgalandı.

“Bu soylu saçmalıklarını bir kenara at da ihtiyacım olan o deli pislige dönüş!”

Jax'ın omuzları sarsıldı ve adam ayakları üzerine dikiliverdi. Etraflarını saran alevler bir anda yukarı uzanan bir sütuna döndü. Vhalla bağıarak ellerini aşağı savurdu ve iblisin bu alev sütunları üzerine düşmekten başka şansı kalmadı. İblisin çığlığı gürültülü olduğu kadar acılıydı da. Ve tek etkisi Jax'ın alevlerinin daha sıcak, Vhalla'nın rüzgârlarının daha sert hale gelmesi oldu.

Yaratığın kömürleşmiş kalıntıları hızla yere düşerken çılgın gibi koşarak kendilerini bir kenara zar zor atabildiler. Yaratığın kanatlarının kenarında ışıldayan kristaller çizilmiş obsidyen gibi solgunlaşmış ve ardından çatlamıştı. Vhalla ayağa dikilip bir sonraki saldırı için Kanalı hazırladı.

Kalan iki iblis farklı asker ve büyücü gruplarıyla dövüşüyordu. Ateş, buz ve oklar iblislerin neredeyse zarar verilemez sağlamlıktaki bedenlerine akın edip onları yere indirmeye çalışıyordu. Vhalla birini rasgele seçip yere çarptı. Diğeriyile uğraşmak üzere döndüğünde büyücüler onun işini bitirmişti.

Küçük bir zaferdi ama zaferdi sonuçta. Birçok zaferin ilki olacağına söz verdi Vhalla. Karşılarında duran bu lekeli iblisler bir bir düşecekti.

26

HIZLA DUVARA DOĞRU harekete geçtiler. Kaybedecek zaman yoktu. Saatin her tıklaması düşmanın destek birliklerinin ya da canavarlarının yaklaşması demekti. Vhalla parmaklarını ağzına götürüp gürültülü bir ıslık öttürdü. Hafifçe sıçrayıp havaya basarak tek bir hareketle Yıldırım'ın sırtına yerleşti.

"Yol açın!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Askerler hemen bu emre uydular.

Sanki bir şimşek çakmış gibi aniden yanında bir Savaş-Aşan belirdi. Aldrik'in yeni atı Baston kadar büyüktü. Vhalla hızlıca İmparator'u inceledi, yaralanmadığından emin olmak istiyordu – Aldrik de aynı şekilde onu süzdü.

Aldrik huzursuz bir şekilde kapılara baktı. "Bundan emin misin?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Vhalla, yavaş bir tempoyla prenseslerinin etrafında toplanan Kuzey birliklerine baktı. "Sehra burada yardım edemeyeceğini söyledi. Başka ne seçeneğimiz var ki?"

Duvarın önünde durmak üzere ikisi birden dizginlerine asıldı. Vhalla, iblislerinden her biri öldüğünde Victor'un bundan haberdar olacağını biliyordu. Victor'la kristaller arasında bir bağlantı vardı. Bunu karşılaştığı ilk menfur şeyden beri biliyordu.

"Daha yakına gelme, Aldrik." Vhalla'nın bu uyarısı gereksizdi, kristallerle uğraşmanın risklerini Aldrik de biliyordu.

Vhalla atından inip gözlerini kırptırdı. Büyü, önceden gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Kristalin hemen üzerinde iç içe geçmiş bir karışım halinde girdaplanıyordu. Ama garip bir şekilde tanıdıktı da. Vhalla'nın aklına balta ve üzerindeki büyü katmanları geldi.

Vhalla elini uzatıp dokundu.

Parmaklarının ucunda zonklayıp tıpkı onun yaptığı gibi Vhalla'yı sınavan büyük bir güç vardı karşısında. Sanki iki profesyonel müzisyen yan yana gelmiş de beceriyle de olsa bambaşka şarkılar çalıyormuş ve ortaya bir kakofoniden başka bir şey çıkmıyormuş gibiydi. Yine de altta yatan bir ritim mevcuttu, Vhalla'nın tanıdığı bir ritim. Vhalla'nın derinlerinde çınlıyor, varlığı boyunca yankılanıyor ve onu benimsiyordu.

Vhalla'nın büyüü bu ritme çekiliyordu.

Vhalla elini duvardan çekip uzaklaştı. Kalan büyü yavaşça azalarak parmakları arasında oynadı. Şaşıran ve biraz da başı dönen Vhalla kahkaha atmaya başladı.

"Ne oldu?" Aldrik dikkatle bir adım öne attı.

"Bu benim büyüüm," diye açıkladı Vhalla. Kalbinde hayretle alınganlık yarışıyordu. "Bütün bu duvar, hepsini kristalleri istediği şekilde bir arada tutmak için benim büyüümle bağlayarak yapıyor."

"Taç..."

Vhalla kederli bir şekilde başını sallayarak onayladı. Bu keşif hakkında düşünecek çok şey vardı daha. Victor onun Kanalına bağlanamazdı. Taçta Vhalla'nın büyüüne sahip olması onu bir Rüzgârgüdücü yapmazdı. Bu da *bir ihtimal* elinde çalışacak belli bir miktarda büyü olduğu ve bunun giderek tükendiği anlamına

gelirdi. Bu düşünce, daha önce konuştukları üzere, gerektiğinde yıkıp yeniden yapmak yerine duvarlarda neden kapı bırakıldığı konusunu açıklıyordu.

Vhalla iki elini birden kullanarak duvarla tam bir Bağ kurdu. Gözlerini kapatıp bunun garip bir Birleşme yöntemi olduğunu düşündü. Tek yapması gereken üzerine inşa edilmiş bütün bu saçmalığın temelinde akan büyüünün kontrolünü ele almaktı.

Büyüye ulaşip onu bir kere daha kendine çağırmayı denedi. Belli belirsiz bir farklılık vardı, kristal büyüsyüdü ama Victor onu sıradışı bir şekilde değiştirmişti. Kıvranıp tepiniyor, Vhalla'yı kabullenmeye direniyordu. Vhalla'nın kontrolü tekrar eline almasına karşı koyuyordu.

Vhalla bağı tamamen kucaklayıp Mağaralar'daki kendi büyüsel akımı olduğunu düşündüğü bu büyüünün şu anki büyüyle birleşmesine izin verdi. Büyüyle tek bir nefeste bağlandılar ve Vhalla bir anda dehşetle doldu. Büyü artık tamamen ona ait değildi.

Kulaklarında kalp atımının uğultusu vardı.

Zihinsel olarak geri çekilen Vhalla ellerini duvardan ayırmaya çalıştı. Kendi büyüsyü aracılığıyla zihnine sinen rahatsız edici varlığı kovmaya çalıştı. Ama büyü çoktan damarlarında geziyor, onu zehirliyordu. Tıpkı zehirli sarmaşıklar gibi dikenlerini Vhalla'nın benliğine batırıyordu. Vhalla'nın özüyle birleşiyordu.

Vhalla zırhından çıkan patırtılarla birlikte geriye sendeledi. Zihninin bir köşesinde manyakça bir kahkaha gürleyip dinerken Vhalla dehşetle ellerine baktı. Teninin derinlerine işlemiş bu iğrendirici histen kurtulmak adına elleriyle sıkıca başını tuttu.

"Hayır."

"Ne oluyor? Neyin var?" Aldrik yanına koşturdu.

"Bana dokunma!" Vhalla onu bir kol mesafe kala durdurdu. O birkaç saniyede çok fazla şey gerçekleşmişti ve hepsini sindirmesi gerekiyordu.

"Vhalla..."

"Şimdi olmaz," diye hırladı Vhalla.

Aldrik'in kaşları çatıldı ve endişeyle ifadesi gerildi. *Fakat burada bulunmalarının bir sebebi vardı* ve ikisi de bunun farkındaydı. Bir lider ve cephe'deki öncü lord olarak aldığı eğitimle Aldrik ifadesini değiştireverdi. "Açabilecek misin?"

"Daha iyisini yapabilirim." Vhalla kendini ayağa kalkmaya zorlayıp yumruklarını sıktı. Edindiği yeni bilginin farkına varmanın verdiği derin bir keyif içindeydi. Sadece bunun kesinlikle kendisine ait olduğunu söyleyebilmeyi diledi.

"Titriyorsun," diye fısıldadı Aldrik.

"Düzeleceğim." Vhalla böyle demesinin bunu doğru kılmasını umdu.

Vhalla gözlerini duvara dikerken içindeki güç güremeye başladı. Vhalla dönüp atına yaklaştı ve kendine güvenle Yıldırım'ın sırtına tırmandı. İçinde kabaran nefretle dizginleri kavradı.

"Solaris İmparatorluğu'nun erkek ve kadınları!" diye seslendi. Rüzgâr Vhalla'nın sesini dört bir yana taşıırken yakındaki ve uzaktaki bütün askerler dikkat kesildi. Aldrik de atına binip ona yaklaştı. "Bu duvarın ardı bizim yurdumuz. Bazılarınız için yuva. Diğerleri içinse çocuklarının ya da atalarının vatanı. Bu duvar İmparatorluk'umuzun yüzünde bir yara – duvarı ortadan kaldırdığım zaman ilerleyin ve kadın, erkek ya da canavar, bu diyarın gerçek İmparator'una sadık olmayan kim varsa öldürün!"

Ardında yükselen kana susamış bağırsaklarla Vhalla dikkatini duvara verip gücünün ve şimdi içinde yaşayan karanlık Kanal sayesinde edindiği yeni anlayışın her damlasını topladı. Bu duvarı Victor yapmıştı. Ve eğer o yapabildiyse, Vhalla da yıkabilirdi.

Vhalla ellerini yavaşça kaldırıp büyüsünü harekete geçirdi. Daha önce hissettiği kristal gücünü düşündü, bunun altında yatan deli adamın büyüsünü düşündü. Bu yabancı büyü'nün içinde kaynamaya başladığı, ona tepki verip parmak uçlarına toplandığı andan nefret etti. Vhalla yüzünü buruşturdu.

Parmak uçlarından kapının merkezine doğru saf enerji akmaya başladı. Biçimsiz ve renksizdi. Vhalla büyü'nün özünü sadece Kuzey'de ve Kristal Mağaralar'da görmüştü.

Aldrik'in dudakları aralandı ve gözlerini çatlamaya başlayan kapıdan ayırdı. Yer muazzam bir inlemeyle sarsılırken bütün dikkati Vhalla'nın üzerindeydi. Bu büyüü tanıdı. Onun üzerinde de kullanılmıştı. İmparator başını yavaşça iki yana salladı, düştüğü dehşetle gözlerini panik bürümüştü. *Şimdi Vhalla'nın içinde neyin olduğunu biliyordu, bilmeliydi.*

"Canavarı öldürmek için sen de canavara dönüşmelisin." Vhalla'nın sevdiği adama yapabileceği tüm itiraf bu kadardı. İçindeki öfke kontrolsüz bir şekilde coşuyordu. Victor onun ne yaptığını ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"Vhalla..." Kadının ismi Aldrik'in dudaklarında acı dolu, boğuk bir sızlamayla çıkmıştı.

"Şimdi buna zaman yok." Vhalla kapılara geri döndü. Çatlaklar kapıların tepesine doğru bir yarış halindeydi. Kristallerin gücü azalıp etkisizleşirken koca koca kayalar kopup düşüyordu. Kapı parçalandı ve bütün duvar domino taşları gibi devrilmeye başladı. "Kazanmamız gereken bir savaş var."

"Daha sonra." Aldrik onun kolunu tuttu. Vhalla'nın azmi adamın gözlerinde gördüğü çılgın endişeyle darbe almıştı. "Bu konuşulmayıp unutulacak değil."

"Daha sonra." Vhalla sesini olabildiğince nazik çıkarmaya çalışarak ikna edici bir tonla konuştu, yabancı bir nefret duygusu savaş naralarına karışırken bunu yapması hayli zordu.

Aldrik kaşları çatık, çenesi sımsıkı halde geri çekildi. Kapının diğer tarafındaki ürkmüş ordugâha doğru sertçe döndü ve düşmanın üzerine alevler yağdırdı. Ölüm çığlıklarının senfonisi kulaklarına çalınırken Vhalla'nın gözleri alevlerle parlıyordu.

Vhalla, Yıldırım'ı mahmuzlayarak saldırının başına geçti. Hayatında ilk defa, ardında bir orduya liderlik ederek saldırıya geçiyordu. Vhalla sağ elini uzatıp yana çekti, ardından aynı hareketi hemen sol eliyle de yaptı. Böylece molozlar ardından gelenler için temizlenerek Büyük İmparatorluk Yolu'na uzanan bir patika açtı.

Victor'un canavarları ve adamları, Aldrik'in üzerlerine saldı-
ğı cehennem alevlerini savuşturuyordu. Vhalla az önce duvarın
dikildiği sınırı geçtiğinde alevler yok oldu.

"Solaris İmparatorluğu'na sadakat yemini ederseniz kurtu-
lursunuz!" diye bağırdı Vhalla. "Zırhınızın ya da giysilerinizin
karası üzerine bir X çizin ki kimin güneşin yanında durduğunu
bilelim!"

"Çok yaşa Yüce Kral Victor!" diye bağırdı bir büyücü.

Bir buz sarkıtı üzerine saplanmadan önce elini kaldıracak
kadar dahi zaman bulamadı. Vhalla omzunun üzerinden Fritz'e
bakındı.

Victor'un askerlerinden birkaçı Vhalla'nın teklifini kabul
ederek eğreti zırhlarının üzerine aceleyle birer X çizmeye yel-
tendi. Köleleştirilmiş bir orduydı ve sadakatleri buraya kadardı.
Ancak çoğunluğu Victor'un adamı olmuştu. Sahte kral onlara ne
vadettiye gerçekten cezbedici olmalıydı ki büyücülerin çoğun-
luğu hemen kendi yandaşlarına düşman kesilerek, sadakatini
Solaris'e çevirmeye çalışanları öldürdüler.

Vhalla ilerlemeye devam etti. En azından bu anlık kafa karı-
şıklığını kendi lehlerine kullanabilirlerdi. Ama her akli başında
büyücüye beş tane lekeli, delirmiş ve Victor'un kontrolüne gir-
miş olanı düşüyordu. Vhalla denemişti ama neredeyse boşunay-
dı bu girişimi.

Yan tarafında bir alev gürledi ve Vhalla atından atlayıp yu-
varlanmaya anca vakit bulabildi. Yanık kıl kokusu bütün du-
yularını bastırdı ama güvenilir bineğinin iyi olup olmadığını
kontrol etmekten daha acil işleri vardı. Bir büyücü tepesindeydi.
Büyücü elinde parlak bir buz hançeriyle Vhalla'nın yüzünün he-
men yanında, toprağı delip geçti.

Vhalla elini savurunca adam geriye uçtu. Vhalla ayağa kalkar
kalkmaz bir diz zırhı yüzüne çarparak burnunu kırdı. Beyazlar
içinde hayli belirgin bir hedefti ve soyluların neden genelde sal-
dırlara önderlik etmediğini hızla anlamaya başlamıştı.

Kan tükürürken nasıl olup da hiç diş kaybetmediğine ya da

dilini ısırarak koparmadığına şaşıyordu. Sadece yanağının iç tarafında bir yara açılmıştı. Bilincinin tam sınırında bir kalp atışı yankılanmaya başladı. Bu hem tanıdık hem de muazzam şekilde farklıydı, Vhalla bununla baş etmeye çabaladı. İstenmeyen ve rahatsız edici bir sest, kana susamışlığın ve savaş davullarının ritmiydi.

Buz hançerli adam toparlanmış, tekrar saldırıyordu. Kısmen hayvani bir çılgınlıkla Vhalla elini adamın yüzüne geçirdi ve diğer adamın yumruğundan kenara kaçtı. Suakıtıcının patlayan kafasından her yere kan sıçradı.

Vhalla ayaklarının altında ona çeviklik veren, *onu güçlendiren*, rüzgârla birlikte döndü.

Kılıfında çınlayan kılıcının sesi kollarında ve göğsünde yankılandı. Sesi Vhalla'ya ilerleme gücü veren ritimle aynı tondaydı. *Onlara kanla yazılmış bir ağıt yakacaktı.* Vhalla rüzgârının gücünü dirseklerine vererek kılıcını adamın gözünden sokup kafatasına gömerken neredeyse hiç direnişle karşılaşmadı.

Vhalla adamı kılıcının ucundan tekmeleyerek ayırdı. Boğazında biriken bir kahkaha vardı. Hepsi ölecekti. Ona karşı koyan herkes zayıftı. Dünyanın tek gerçeği buydu. Zayıflar dünyanın temelini oluşturmak üzere ölürlerdi, güçlülere miras kalacak olan dünyanın. *Muhteşem güzellikteki, harikulade ve kaotik dünyanın.* Bu, doğanın kanunuydu.

Vhalla başını çevirdi ve emriyle beraber bir büyücünün bedeninde şimşek çaktı. Adam sarsıldı, bedeni ânında kararan yanık izleriyle kaplanırken gözleri yuvalarından fırladı. Adam öldü ve Vhalla bir sonraki kurbanına geçti. Sanki savaş onun için yavaşlamış gibiydi. Büyücülerden ve lekelilerden gelen her bir büyü akımını gördü. Her bir silah ışıltısı mükemmel netlikte görünüyordu.

Vhalla ölümün ta kendisiydi. Hayır, o ölümden de kuvvetliydi. Ölümü iki defa yenmişti! Bu da ölümün kendisine hizmet ettiği anlamına geliyordu. Bedeni düşünmeden, sabırsız ve vahşi bir şekilde hareket ediyordu.

Bir çift kol bedenine sarıldı.

“Vhalla,” diye cınladı Jax’in sesi kulaklarında. “Vhalla, *yeter*.”

Vhalla bulanıklığı zihninden kovaladı. Adının bu tanıdık seslenişi onu sanki bir rüyadan uyanırcasına gerçek dünyaya geri çekmişti. Savaş meydanı hatırladığı halinden farklıydı. Son asker de düşmüş ve zaferleri belli olmuştu. Vhalla ağır ağır soluyarak durumu kavramaya çabaladı.

Jax sanki onu fiziksel olarak zaptetmesi gerekecekmiş gibi ellerini omzuna yerleştirip Vhalla’yı kendine çevirdi ve baştan ayağa kontrol etti. Dudaklarının kenarında bir somurtma asılıydı.

“Ne yaptım ben?” diye soludu Vhalla.

Bu soruyla Jax’in somurtması daha da derinleşti. “Seni Elecia’ya götürmemiz lazım; o seni iyileştirir.”

Vhalla uysal bir şekilde Batılı adamın peşinden giderken kendi ayaklarını fark etti. Sanki bir kan banyosundan çıkmış gibiydi. Beyaz zırhı kanlı parçalara bulanmıştı. Askerler gözlerini ona diktiler. Bazısı tezahürat yapıyordu ama diğerleri ona bir parça korkuyla bakıyordu.

Elecia hemen Vhalla’nın burnunu düzeltmeye girişti. Ama hareketlerinde bir sakınma vardı. Kadın çok uzun bir süre boyunca dikkatle Vhalla’yı inceledi.

“Seni yıkamalıyız,” dedi Elecia en sonunda.

“Ben hallederim.” Vhalla ayağa dikildi.

“Ben de gelmek istiyorum, seni incelemeye devam etmeliyim.” Elecia, Vhalla’nın yolunu keser gibi durup Aldrik’in karşı çıkmaya yer bırakmayan havasını taklit etmeye çalışıyordu. “Zaten gece için kampı burada kuracağız.”

“Pekâlâ,” diye iç çekti Vhalla.

Kıyımın hemen kenarına kurulan kampın içinden geçtiler. Elecia çaprazına doğru yönelmeden önce bir ağaca dayanıp durakladı. Vhalla da onun yanına gitti bezgin adımlarla.

“Ne yapıyorsun?” Merakı hâlâ Vhalla’ya üstün geliyordu.

“Bir çay ya da pınar bulmak için ağaçların kökleri ne tarafta

daha iyi su alıyor ona bakıyorum.” Elecia omzunun üzerinden ona baktı. “Kıpkırmızı olmuşsun.”

Vhalla biraz hoşnutsuzlukla zırhına baktı. *Keşke kanı üzerine sıçrayan insanları öldürdüğünü hatırlayabilseydi.*

Elecia’nın büyüü işe yaradı. Buldukları pınar küçük ve sığdı, Vhalla’nın çok da yüksek olmayan beline kadar ancak geliyordu. Hâlâ Batı ile Güney arasındaki geçiş bölgesinin çalılık arazisindelerdi.

Vhalla üzerine ağır gelmeye başlayan zırhını çözmeye çalışırken parmakları tutmuyordu. Elecia hafifçe iç geçirerek Vhalla’ya yardımcı oldu. Sonra da suların etrafındaki kayalıklarda bir yer bulup oturdular.

“Elecia, bak, ben iyiyim.” Vhalla görmesi için kollarını ona uzattı. “Beni kontrol etmek ya da iyileştirmek için burada olmana gerek yok.”

“Endişelendiğim şey fiziksel durumun değil,” dedi kadın ciddiyetle. “Şimdi suya gir.”

Vhalla itaat edip pınarın ortasına yürüdü. Pınarın suyu tenini ürpertti. Duyularını keskinleştirerek onu şimdiki zamana getirdi. Vhalla etrafındaki suyun kan rengine bürünmesini izledi.

“Bugün ne oldu öyle?” diye sordu Elecia.

Vhalla endişeli bir şekilde sindi. Çığlık atmak istiyordu, ağlamak istiyordu. Başını geriye atıp uzanıp giden göğe baktı. Ağzını açıp derin bir nefes aldı.

“Duvar içinde benim büyüümü barındırıyordu.”

“Senin büyüünü mü?”

“Victor’un ve kristal büyüünün yanı sıra,” diye onayladı Vhalla. “O olmadan Victor’un kristalleri kontrol edebileceğini ya da yönlendirebileceğini sanmıyorum. Benim büyüüm diğerlerini bir arada tutan taşıyıcı yapı gibi bir şeydi.”

“O bir Rüzgârgüdücü değil ama çalışabileceği bir Rüzgârgüdücü büyüüne sahipse... Sanırım bu kristallerle ilgili diğer şeyler kadar mantıklı,” diye düşündü Elecia.

“Destegi çıkarabilirim ya da büyüüyü sahiplenip kristallerin

kontrolünü elime alabilirim diye düşündüm. Onu içime çağırdım. Onu içime çağırdım."

"Kimi?"

Vhalla'nın gözleri diğer kadına kaydı. Başını bir yana yatırıp, gülmekle inanamaz bakışlarını sürdürmek arasında gidip geldi. "Sen böyle saçma sorular soracak biri değilsin."

Elecia kaşlarını çatı.

"Bunu istemedim." Vhalla sanki bedeniyle bir bağlantısı kalmamış gibi gelen parmaklarına bakmaya döndü. "Ama benim büyümle birlikte içime girebileceğini ya da gireceğini düşünmedim. Artık büyümün bir kısmı onda, onunkinin bir parçası da bende. Onu *hissediyorum*. Sanki biz, biz..."

Kelime Vhalla'nın ağzından bir türlü çıkmıyordu. Tadı ölüm gibiydi. O artık lekelenmişti ama herkesin bildiği leke değildi bu.

"Biz Bağlandık."

Rüzgârın esintisi ve küçük ağaçlarla otların hışırtısı dışında ses çıkmıyordu. Elecia uzun süre ona bakıp gözlerini kırptırdı sadece. Vhalla artık neye bakacağını öğrenen kadının ondaki şeyi görüp göremediğini merak etti.

"Titriyorsun." Elecia hemen kendi üzerindeki kan lekelerine biraz su çarpıp ayağa kalktı. "Gel, seni Aldrik'in yanına götürüp ısıtalım."

"Aldrik'in yakınında olmamam gerektiğini düşünüyorum," diye itiraf etti Vhalla.

"Eh, bunu ona kendin söylemelisin çünkü bunu yapanın ben olmayacağımdan eminim." Elecia ona elini uzattı. "Sen bundan daha güçlüsün, Vhalla Yarlı."

Vhalla, Elecia'nın zümrüt gözlerinde bir kandırmacanın izini aradı. Eğer bu sözleri yalansa da Elecia onları büyük bir özgüvenle söylemeyi becerebilmişti. Vhalla önerilen yardımı es geçerek kendi başına ayağa kalktı. Kimsenin ona dokunmasını istemiyordu. Kristal büyü kullanmıştı. O ayaklı bir leke olabilirdi.

Gece hızla çöktü ve Vhalla kıyafetlerini kurutmak için biraz büyü kullanmayı kabul etse de kampa döndüklerinde ikisi de

üşümüştü. Jax'le Aldrik kamp ateşinin başında dikilmiş, İmparatoriçe ile Leydi Ci'Dan'ın gelişiyle çekilen birkaç albay ve Fritz'le konuşuyorlardı.

"Vhal." Herkes şaşkınlıkla Fritz'e baktı. Anlaşılan hiç kimse sessizliği bozanın o olmasını beklemiyordu. "Bugün olanlar da neydi?"

"Savaş."

"Hayır, seni daha önce savaşırken gördüm ben. Bu sen değildin," dedi Fritz yumuşak ama neredeyse korkmuş bir sesle.

Neyden korkması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Victor'la Bağlandık." Er geç ortaya çıkacağı için Vhalla bunu söylemeyi geciktirmekte bir fayda görmemişti.

"Ne?" Fritz şaşkınlıkla geri çekildi.

"Vhalla." Aldrik alışkanlıkla Vhalla'nın ovuşturduğu ellerini ellerine aldı. "Neler diyorsun böyle?"

"Üzgünüm," diye fısıldayan Vhalla ellerini onunkilerden geri çekti.

"Hayır."

"Onun büyüü benim içimde, benimki de onun. Onu tıpkı seni hissettiğim gibi hissediyorum." Vhalla daha evleneli sadece haftalar olmuşken kocasının kalbini kırmak istemiyordu.

"Nasıl?" diyerek iç çekti Aldrik. Aklının büyük kısmını düzgün kelimeler seçmektense Vhalla'nın söylediklerini anlamaya kullandığı belli oluyordu.

Vhalla iç çekip Elecia'ya yaptığı gibi ona da duvarı, kendi büyüü ve kristal büyüü üstündeki Victor'un büyüünü anlattı.

"Vhalla, bundan emin misin?" Fritz sanki Vhalla bir şekilde yanılıyor olabilirmiş gibi umutlu görünme cesaretini göstermişti.

"Nasıl hissettiğimi biliyorum herhalde!" diye sertçe cevap verdi Vhalla. Fritz'in gözleri büyüyünce Vhalla hemen kendini kontrol etti. "Özür dilerim, özür dilerim. Sanırım – uzun bir gün oldu."

"Şey, bir şeylerin değiştiği ortada." Elecia birkaç kere gözlerini kırptırıp onu tekrar kontrol etti. "Bir Bağ olup olmadığını anlayacak kadar bilgim yok. Ama garip bir sentez var."

“Ne olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu Aldrik.

“Dedim ya, bilmiyorum.” Elecia başını iki yana salladı.

“Bak, o senin büyüne sahip değil,” diye parmağıyla işaret etti Aldrik. “Bu sadece taç yüzünden.”

“Doğru.” Elecia ağız dalaşına girmek niyetinde değildi. “Ama bütün o kristal büyüyle Victor’un daha neler başardığını bilemeyiz. Anlaşılan Vhalla da Victor gibi kristal büyüünü kullanabiliyor. Sizin Bağınızla asla başaramayacağı bir şey ki sizinki çok güçlüydü. Kristaller bizim bildiğimiz bütün büyü kanunlarını aşıyor ve Bağlanmayı çevreleyen kurallar en iyi ihtimalle belirsiz.”

“Ama bu iyi bir şey olabilir.” Jax artık çenesini ovaladı, sessiz gözlemci rolünü bırakmıştı. “Bugün hepimiz gördük; onun yaptıklarını kolayca ortadan kaldırılabiliyorsun. Bu kullanışlı olabilir.”

“Ben bir alet değilim.” Vhalla karanlık gözlerle ona baktı. “Sen deli adamın içinde olmasını ister miydin? Teninin altında onun yakıcı öfkesini hissetmek nasıl olurdu? Belki de o zaman bunun kullanışlı bir şey olduğunu düşünmezsin!”

Hepsi şok içinde donakalmıştı. Vhalla’nın ağzı söyleyecek bir şeyler, gerçekten ona ait sözler bulmaya uğraşırken açık kalmıştı. Sanki artık nasıl kullanacağını bilmediği duygular arasında gidip gelir gibiydi. Jax bu seferlik kötü ya da ters bir karşılık vermeden durdu. Vhalla yüzünü avuçlarına gömdü.

“Yorgunum,” diye geveledi, onlara bir an dahi bakmaya mecali yoktu.

Eller, sıcak avuçlar ona dokunup teninin altında canını yakan görünmez yaralarını okşadı. Aldrik onu sarıp sarmaladı; is, ter, ateş ve Aldrik kokuyordu. Vhalla titredi, içinden çıkmaya çalışan duygulardan kurtulmak istiyordu. Aldrik’e olan sevgisinden güç alarak, ağzına dolan rahatsız edici iğrençlikteki sözleri yutmaya çalıştı.

“Dostlarım, bizi yalnız bırakın.”

Vhalla onların hareketlendiğini duydu ve neredeyse bir şey-

ler daha söylemeden gitmelerine izin vermekten memnundu. Ama onu Vhalla yapan şeylere tutunmak zorundaydı ve bu şeylerin başında arkadaşları geliyordu.

“Jax.” Kendini Aldrik’in göğsünden kurtardı. Jax tam da kamp ateşinin aydınlığında duruyordu. “Özür dilerim. Öyle demek istemedim.”

“Bunu dert etmeyin, İmparatoriçe.” Jax rol yapıyorsa bile bunu gerçekten hakkıyla yapmıştı.

“Gel hadi, Vhalla’m.” Aldrik onu ayağa kaldırdı. “Bizi bekleyen sıcak bir yatak var.”

Vhalla ona direnmeyi bıraktı. Kocasının yanında olmasının rahatlığına bıraktı kendini. Bir adım, sonra diğeri; aklını meşgul etmesine izin verdiği tek şey buydu, eğer çok ileri giderse Victor’un kontrolü ondan alacağından korkuyordu.

Battaniyelerin altında Aldrik, Vhalla’nın omuzlarında ve kollarındaki endişe kaynaklı inatçı tutulmayı giderdi. Sıcak okşayışı ve yatıştırıcı fısıltılarıyla. Bu Vhalla’yı ona yakınlaştırdı, Vhalla sanki onu hayatta tutan tek şey buymuş gibi Aldrik’in sevgisine kendini bıraktı.

“Bunu istemiyorum...” dedi soluğunu bırakarak, Aldrik’in varlığı onu bu korku dolu itirafı yapması için cesaretlendirmişti. “Onu hissedebiliyorum. Şimdi bile düşüncelerimin ardında dolanıyor. Büyü akımlarını bekliyor, kontrolün ona geçmesini sağlayacak ruh halimi.”

Aldrik, Vhalla’nın elini sımsıkı kavrayıp dudaklarına götürerek parmak uçlarını öptü.

“O adama Bağlandım. Bizim Bağımızı kaybettim ve şimdi de...”

“Bu bir Bağ değil,” dedi Aldrik kesin bir dille.

“Bu duyguyu tanıyorum...”

Aldrik sıkı bir öpücükle onu susturdu. İnsana umut verecek kadar büyümlü bir öpücüktü. “Biz seninle Bağ paylaştık,” diye fısıldadı Aldrik dudaklarının üzerine. “Bağ mucizevidir. Bağ hayattır. Paylaşılabilecek en güzel şeydir. Bu... bu bir Bağ değil.”

Vhalla ağzını kapalı tuttu. Bir kurt sırf öyle dendiği için bir köpek olmazdı. Ama kendisi paylaşamasa da kocasına bu umudu bahşedecekti. Vhalla gözlerini kapadı ve kendini Aldrik'in güvenli kollarına bıraktı. Sabah olunca bunlara gerçekten inanabilmeyi umuyordu.

27

“VICTOR.” İmparator Tiberus Solaris bir sürü hizmetlinin yardımıyla zırhını çıkarıyordu. Duvarlarında, uçları hâlâ keskin ve yağlanmış olan birçok mızrağın asılı olduğu açık bir alanda dikiliyordu. Döşeme belli belirsiz tanıdıktı; elmas şeklinde dizilmiş beyaz mermer. “Şu an yaklaşan festival yüzünden epey meşgul olduğumu biliyorsun.”

“Biliyorum, lordum,” dedi Büyücülük Bakanı başını eğerek. “Ama gelecek seferlerle ilgili araştırmamı bitirdiğimde size gelmemi söylemişsiniz.”

“İşe yarar bir şey mi buldun?” İmparator büyük aynadaki yansıması üzerinden Victor’a baktı. Kollarını iki yana açmıştı, yardımcıları tören zırhını oluşturan karmaşık katmanları çıkarmayı neredeyse bitirmişti.

“Hem de çok işe yarar.” Victor bariz olan neşesinin gülümsemeye dönmemesine uğraştı. “Ama evvela söyleyin bana, büyük oğlunuz şu an nerede?”

İmparator, bakanına dönüp tek kaşını kaldırdı. Victor sakince gülümsedi. Hem arsızlık hem de güven içeren, küstah bir

edayla baktı. Merhum Solaris İmparatoru'na karşı takınması cesaret isteyen bir tavidir bu ve ancak sahip oldukları bilginin, uyanması muhtemel öfkeye ağır basacağından emin olan insan-larca sergilenebilirdi.

"Bizi yalnız bırakın," diye emretti İmparator, gözleri Vic-tor'un üzerine dikilmişti. Hizmetçiler emir üzerine odayı terk et-tiler. Üzerinde sadece pantolonu ve kalın pamuklu gömleği kalan İmparator, Victor'a bir adım yaklaşp dikkatle ona baktı. "Senin bu tavrın olmasa, Güneş Festivali'nin başlangıcı adına verilen saray yemeğimiz için gereken hazırlıklarla meşgul derdim."

Victor nasıl devam edeceğine karar vermeye çalışırken uzun bir sessizlik oldu. "Sıradanlardan bir kız olan Vhalla Yarl hak-kında ne biliyorsunuz?"

"Vhalla Yarl?" İmparator başını iki yana salladı. "Bu isim bana yabancı. Aşağı doğumluların ismini hatırlamaya pek uğ-raşamam."

"Oğlunuz size onun hakkında bir rapor göndermemiş miydi?" Victor düşünceli bir şekilde keşisakalını sıvazladı. Sonra abartılı hareketlerle konuştu: "Eminim ki sadece Aldrik'in ak-lından çıkmıştır."

Victor'un sözleri üzerine İmparator'un ifadesi bir an için de-ğişti. Zokayı yutmuştu.

"Ama eminim bundan sonra ismi sizin için hayli tanıdık ola-caktır," diye güvence verdi Victor.

"Neden?" diye sordu İmparator temkinli bir tavırla.

"Oğlunuz onunla birlikte," diye bildirdi Victor zafer kazan-mış bir edayla.

"Aldrik mi?" İmparator hayli şaşırmışa benziyordu ama bundan hızla kurtuldu. "Aldrik halktan kimselerle yakınlaşacak biri değildir. Keyfi için onlarla oynadığı akıl oyunlarına karış-mamayı yeğlerim. Bu aşağı kimselerin yüreğinde belli miktarda korku uyandırmak bizim faydamızadır."

"Yalnız akıl oyununu oynayan kızın kendisi." Victor'un ses tonu ciddileşmişti, konunun bu şekilde geçirtilmesini istemi-

yordu. "Yanıma ne zaman gelse kızın sağlığı hakkında benden bilgi alıyor. Kızı bizzat eğitti. Bir kaza sonrasında kızı kucaklayıp bana kadar taşıdı ve yardım etmemi diledi benden. Mümkün olan her an kızın yanına koşturuyor. Daha önce de toplumun aşağı kesimleri arasından böylesi ideal olmayan seçimlerde bulunduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Bir çocuk yüzünden endişelenecek değilim." İmparator ellerini ardında birleştirip umursamaz bir edayla pencereye yürüdü ve aşağıdaki şehre baktı. "Eğer kız sorun çıkarırsa onu da ortadan kaldırıyorum, tıpkı... Ah, neydi adı?"

"Inad?" diye cevapladı Victor hemen.

Vhalla, Aldrik'in ilk aşkının adını hemen tanıdı.

"Evet, o kız." İmparator başını salladı. "Gayretini şimdi de o zamanki gibi takdirle karşılıyorum, Victor ama bu konu beni endişelendirmiyor. Şimdi, sanırım bu konuşma..."

"Bu kız Hilal Kıtası'nın fethini size getirebilir," diye onun lafını kesti Victor hızla.

"Ne?" İmparator olduğu yerde döndü, Victor'un dedikleri o denli ilgisini çekmişti ki sözü kesildiği için kızamamıştı bile.

"Aldrik'in size söyleyeceğini düşünmem bu sebeptendi. Denizaşırı planlarınızı ondan sakladığınızın farkındayım ama onun Kuzey'i ele geçirmek adına size bunu söyleyeceğini düşünmüştüm." Victor derin bir iç çekerek parmaklarıyla şakaklarını ovaladı. "Ama Aldrik kıza fazla korumacı yaklaşıyor."

"Bana bir Rüzgârgüdücü buldun." İmparator'un sözleri neredeyse saygı duyar bir tondaydı, heyecanı sesine yansıyor. Derken ifadesi karardı. "Oğlum bunu benden neden saklasın ki?"

"Kızın gücünün gerçek anlamda faydalı olabilmesi için hiç değilse dizgine vurulması gerek. Tabii ölümü gerekmezse." Victor bu düşünce onun için bir şey ifade etmezmiş gibi omuzlarını silkti.

"Aldrik, benim salak oğlum annesinin kalbini taşıyor." İmparator gürültüyle iç çekti. "Bana bunu bildirdiğin için sağ ol. Kızı hizmete alacağım."

"Eğer bir tavsiyede bulunabilirsem..." İmparator, Victor'a devam etmesini işaret etti. "Sabırlı olun. Bu ikisi ateş ve hava. Aldrik sizin de bildiğiniz gibi vahşileşebilir ve kız da gücünü şimdilik zar zor kontrol edebiliyor. Kızın gücünü yararınıza kullanmanın fırsatını elbet bulacaksınız bana kalırsa."

"Ya da bu fırsatı bizzat oluşturacağım," dedi İmparator. "Victor, senin gibi sadık hizmetkârlara sahip olduğum için minnettarım. Son Büyücülük Bakanı'yla karşılaştırdınca insanı canlandıran bir değişim."

"Bir şey daha var, lordum," diye ekledi Victor, gözleri karşısındakini yönlendirmenin arzusuyla parıldıyordu. "Bir şey daha; kıızı denizlerin ötesindeki fethinizin gerçek anahtarı yapmak adına Mağaralar'ı açmak için Kuzey'den bir şeye ihtiyacım var."

"Vadettiklerin için küçük bir bedel. İhtiyacın olan şeyi ele geçireceğim."

"Yargen'in hazinesinden bir parça, Egmun'un kendine temin ettiğinin bir çeşidi – kristalden yapılma bir balta. Eğer o elimde olursa Mağaralar'ın gerçek gücüne şahit olmanızı sağlayabilirim." Sözleri birden fazla anlama geliyorsa da Victor heyecanını zar zor saklayabiliyordu.

"Yapılmış bil. Ve kız hakkında yeni bir şeyler öğrenirsen bana bildir... ve de oğlum hakkında."

"Elbette, en sadık hizmetkârınızım." İmparator'a sırtını döner dönmez Victor'un yüzünü zafer dolu, delirmiş bir gülümseme ele geçirdi.

O ifade, o habis keyif Vhalla'yı uyandıran şey oldu. Ne çığlık atarak ne de dövünerek uyanmıştı ama sanki uykusunda maraton koşmuşçasına bütün bedeni ağrıyor, başı çatlıyordu. Güneşin doğmasına daha vardı, başının üzerindeki çadır bezi bulanık, donuk bir mavi tonundaydı. Aldrik'in kolu onu belinden sarmıştı; derin ve düzenli nefeslerinden Vhalla onun uyanmasına daha olduğunu biliyordu.

Vhalla onu uyandırmadı. Rüyasını yorumlamaya çalışırken hareketsiz ve sessiz kaldı. Rühayı hafızasında tekrar canlandırıp parçalarına ayırdı. Victor herkesle oynamıştı. Birbirlerine olan nefretlerinden ve uzaklıklarından faydalanmıştı. Prensın baba-sına olan güven eksikliğini gayet iyi biliyordu. İmparator'un, oğlunun Hilal Kıtası için tasarladığı planlara hazır olmadığını düşündüğünün farkındaydı.

Aldrik, Vhalla ile Victor arasında kurulan şey için "Bağ" tabirini kullanmak istemiyordu ama Vhalla'nın başka bir önerisi de yoktu. Victor'la Bağlanmıştı. Victor onun içindeydi. Vhalla'nın büyüsunü çalan deli, korkunç adam. Vhalla şu dünyada gerçekten öldürmek istediğı tek insanla Bağlanmıştı.

Jax'in önerisi Vhalla'nın zihninde yankılandı. Eğer ki Bağ'ı kendince yönlendirebilirse kristallerden aldığı güçle ve edineceğı bilgilerle yardımcı olabilirdi.

Güneşle birlikte Vhalla'nın içinde yeni duygular serpilmeye başladı, zihninin gerisinde, kabaran karanlık bir okyanus uyanmıştı. Aldrik'ten öteye kaydı, onun içten dokunuşlarına bir an daha katlanamazdı.

"Vhalla?" diye mırıldandı Aldrik kolları arasındaki boşluğu yoklayarak.

"Uykuna dön," dedi Vhalla sessizce. "Hâlâ vakit var."

Aldrik kara gözlerinden birini açtı ve Vhalla'ya kuşkuyla baktı.

Vhalla dudaklarına zorla da olsa bir gülümseme yerleştirdi. Aldrik inat etmeyi sürdürünce bir avucunu onun omzuna yerleştirdi. "Sadece tuvalete kadar gideceğim," diye yalan söyledi.

Ne kadar yol almıştı. O kötü bir yalancı olarak nam salmış kütüphaneci kız şimdi dilbaz prensi kandırabiliyordu. Aldrik gözlerini yumup hemen geri dönmesini isteyen bir şeyler mırıldandı. Vhalla örgü zırhını sırtlanıp onun yanından ayrıldı, Aldrik'in onun yokluğunu fark etmenin hayal kırıklığına dayanabilmesini umdu.

Çıplak bir arazi karşıladı onu. Önceki günün kan deryası uzaktan hâlâ seçilebiliyordu. Leş kuşları cesetlerden artakalan-

lara dadanmıştı. Vhalla gözlerini bu manzaradan ayırıp güneye doğru baktı. Bu, onun elinden çıkacak olan yıkımın küçük bir parçasıydı sadece. Victor'un gücünü ona karşı kullanacak ve dünyasını yerle bir edecekti.

İnsanlar uyanmaya başlayana kadar durup uzun uzun yarattığı yıkıma baktı.

Aldrik at bindikleri sırada Vhalla'nın sabah yürüyüşü hakkında bir şey demedi. Birkaç konuda onunla konuşmaya çalıştıysa da hiçbirinin ardı gelmedi ve o da Vhalla'nın yanında Fritz ve Jax ile konuştuğuyla kaldı. Elecia da aynı derecede sessizdi ve gözü Vhalla'nın üzerindeydi.

Ama Vhalla hiçbirini umursamadı. Son savaşını vereceğinden şüphelendiği ufkun uzak bir noktasına gözlerini dikmişti.

Öğle yemeğini es geçip öğleden sonraya kadar yürüdüler, nihayet akşam yemeğinde tekrar kamp kurdular.

Herkes iştahla tabağını silip süpürürken Vhalla kısa bir süre için onlarla birlikte kamp ateşinin başında oturdu. Etini elden ele uzatıp Jax'e verdi. Adam onu endişeyle süzdüyse de bir şey demedi.

"Hiçbir şey yemedin," dedi Aldrik, Vhalla ayağa kalkarken.

"Aç değilim."

"Nereye gidiyorsun, Vhal?" diye sordu Fritz ateşin öbür tarafından.

"Biraz antrenman yapmaya." Birileri, teninin altında kaynayan enerjiyi salmasına yardım etmeye gönüllü olurdu.

"Daha fazla yemelisin." Aldrik onu bileğinden yakaladı.

"Söyledim ya, aç değilim." Sesinde sadece kendisinin farkına vardığı bir keskinlik vardı. Başka kimseyi rahatsız etmiyormuş gibi görünen berbat, kulak tırmalayan bir tını.

"Vhalla, lütfen," dedi Aldrik.

"Canım isteyince yerim!" Bileğini Aldrik'in elinden çekip aldı. Kocasının yüzünden bir hoşnutsuzluk gelip geçti, Vhalla'nın dayanamadığı bir ifadeydi bu. Zihnini bilindik kısımlara çekmişti. "Ben sadece... kılıç becerilerimi geliştirmek istiyorum."

Aralarından biri ağzını açamadan Vhalla karşısına çıkacak bir rakip bulmak üzere ortadan kayboldu.

Bir, savuştur; iki, tekrarla; çelik elinde titreşim yayarken Vhalla'nın kafasında yankılanan sözler bunlardı. Dön, sakın, eğil, atıl, tekmele; giderek daha iyi oluyordu. Karşısındaki bihaber rakibi İmparatoriçe'nin gece antrenmanında bulunmaktan onur duyacağını söylemişti. Ama Rüzgârgüdücü'nün karşısında boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

Bitkin düşen beş rakipten sonra Vhalla kılıcını kılıfına soktu. Yüzü ter içinde kalmıştı ve ağır ağır soluyordu ama tatmin olmanın yakınından bile geçmiyordu. Victor'un enerjisi teninin altında kaynamaya devam ediyordu.

Ertesi gün başı ara ara ağrıdı. Victor'un varlığını sanki sırtına tutunmuş bir gölge gibi duyuyor ve kendi duygularını onunkilerden ayırması giderek daha da zorlaşıyordu. Bu Bağ, Aldrik'le hissettiklerine hiç mi hiç benzemiyordu.

Lanet olası kristaller.

Her geçen günle beraber orman giderek sıklaşıyor ve zemin sonradan dağlar ve vadilere dönmek üzere yavaşça yükseliyordu. Vhalla günün büyük kısmında gözlerini yerde tuttu ve sessizce, Victor'un büyüsunü sadece kendi içinde tutmaya verdi dikkatini. *Yaklaşıyoruz, dedi kendine. Atın her adımı onu hedefine daha da yaklaştırıyordu. Daha mutlu hissetmesi gerekmez miydi?*

Mutluluk aldatıcıydı ve rüyaları giderek sıklaşıyordu. Hayır, rüya değildi bunlar. Anılardı. Ve Aldrik'inkilerden çok daha saldırganlardı.

"Ne yapacaksın bakalım, ha? Erkek cadı?" diye alay etti ancak reşit olmuş bir oğlan. "Büyünü bizim üstümüzde mi kullanacaksın?"

On üçünden fazla göstermeyen Victor sırtını bir duvara vermişti. Binaların inşa edilmesine bakarak buranın başkentte bir yer olduğu söylenebilirdi.

"Hadi bakalım, büyülü çocuk, göster kendini."

Victor kaşlarını çatıp başparmağını diğer parmaklarının ucuna sürttü. "Bunu hiç istemezsiniz, sizi uyarıyorum."

"Uyarıyormuş!" İlk çocuk diğer iki arkadaşına baktı. "Bence bizden korktu."

"Ben Sıradanlardan korkmam," dedi Victor gururla. "Sizin benden korkmanız lazım."

"Göreceğiz bakalım." Çocuk yumruğunu sıkıp savurdu.

Victor kenara çekilip elini çocuğun göğsüne koydu. Çocuğun bedeni buzla kaplandı ve kollarının dirsekten yukarısını hareket edemez hale getirdi. İkinci çocuk öne çıkınca Victor kendine güvenle aynı işlemi onun üzerinde de tekrarladı.

"Benimle hâlâ dövüşmek istiyor musun?" diye sordu çetenin üçüncü üyesine.

Son çocuk başını iki yana salladı.

"Peki o zaman." Kollarını uzatıp avuçlarını yarı donmuş çocukların üzerine koydu. Buz yok olup gitti. "Bakın, hâlâ arkadaş olabiliriz."

Üçüncü çocuk konuşamayacak kadar ürkmüş dururken diğer ikisi bir şeyler söylendiler.

"İki şeyi hatırlamanızı istiyorum gerçi... İlki, bir daha asla ama asla bir büyücüden üstün olduğunuzu düşünmeyin." Victor genişçe gülümseyerek, bir zamanlar lider olan çocuğun omzuna hafifçe vurdu.

"İkincisi, artık bana ait olduğunuzu bilin."

Çocuklar ve sokak arası kara duman gibi uçup gitti. Şimdi önünde sadece genç Victor kalmıştı ve tıpkı yetişkin hali gibi küstah ve özgüvenli duruyordu.

Victor, Vhalla'ya baktı ve Vhalla hiçbir şey yapamadan donup kaldı.

"Ve sen, zihnimde dolanmakla epey yaramazlık yaptın," dedi çocuk yavaşça. "Bakalım seninkinde neler varmış."

Vhalla onu hissetti. Victor'un büyüsünün buzdan parmaklarıyla, onun izni olmaksızın zihninin derinlerine dalıp içine

işlediğini hissetti. Victor onu inceledi ve Vhalla'nın en kıymetli şeyini aldı.

"Hayır..." Victor'un büyüğü çoktan içindeyken Vhalla'nın itirazı zayıftı.

Saçları darmadağınık bir genç kadın karanlıkta koşuyor ve her adımının altında yeni bir dünya oluşuyordu. Kadın omzunu İmparatorluk Kütüphanesi'nin kapılarına dayayıp ittirdi. Vhalla bunun durmasını istedi. Hayatının gözleri önünde tekrar yaşanmasını durdurmaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

"İşte burada." Victor'un sesi Vhalla'nın kulaklarında yankılandı. "Bakalım onu ilk gördüğünde de bu kadar çekici buldun mu?"

Vhalla sessiz kalıp duygularını gizlemeye çalıştı. Ama rüya-daki halinin yankılarını içinde hissediyordu. Aldrik'in onu ilk defa sıradışı cazibesiyle esir aldığı hali. Victor da bunu hissetti; Vhalla bunu onun sesindeki tatminden anlamıştı.

"Onun sana yazdığı bütün o küçük notları okudum. Odanda sakladıklarını. Çıraklarına hiç vakit ayırmazdı, hep işi olurdu ama sanırım bacaklarını ayırmak istediği kızlar için durum böyle değildi."

Vhalla'nın içini bir öfke kapladı.

"İşte! İşte öfke!" diye bastırdı Victor.

Vhalla önünde duran genç kadına odaklandı; Aldrik'in raflar arasında eski haline yol göstermesini izliyordu. İkisi de çok genç gösteriyordu. Vhalla'nın vücudunda yara izi yoktu henüz. Aldrik'in göz altlarındaki koyuluklar daha yeni yeni oluşuyordu.

"Evet, evet, onu o denli çok seviyorsun ki benden gizleyemiyorsun. Ama Vhalla, ben...ben merhametli olabilirim. Bunu sana ispatlayacağım. Ona tahttaki iddiasından caymasını söyle, ben de ikinizin de gitmesine izin vereyim. Eğer ordusu önümde eğilirse ikinizin de denizaşırı kaçmasına müsaade edeceğim."

"Seni öldüreceğim." Vhalla'nın sesi zar zor kontrol edebildiği öfkeyle titriyordu.

"Hayır, hiç sanmıyorum." Victor kıkırdadı, sesi uzaklaşıyordu. "Ne kadar uzun süre Bağlı kalırsak yaşamlarımız da o kadar birbirine bağlanacak. Eğer ben ölürsem sen de ölürsün."

"Bu doğru değil. Bağ bu şekilde işlemez." Aldrik'in ona böyle dediğini hatırlamıştı ve bunun doğru olmasına her zamankinden fazla ihtiyacı vardı.

"Ama böyle. Böyle olduğundan emin olacağım. Çünkü eğer seni öldürmek anlamına geliyorsa Aldrik'in beni öldürmeyeceğini düşünüyorum."

"Yalan söylüyorsun," diye bağırdı Vhalla zihninde. "Yalan söylüyorsun!"

Vhalla irkilerek uyandı. Yüzünü sıcaklık basmıştı ve Victor damarlarında dolanan bir iltihapmış gibi kanı onu yok etmek üzere kaynıyordu. Yüzünü ellerine gömüp ilk defa kaçmayı düşündü.

Hayır, Vhalla başını iki yana salladı. Başka kimse yoktu. Başka bir Rüzgârgüdücü bulsa bile bu yükü taşıyamazlardı. Bunu isteseler bile Victor için tehlike arz eden bir beceriye ulaşamadan ölmüş olurlardı.

Arkasındaki bir hareketlenmeyle irkildi. Vhalla ardına dönüp ellerini yüzünden çekti. Aldrik çaba harcamadan onları yakaladığında Vhalla'nın parmaklarının ucunda büyü dolanmaya başlamıştı. Vhalla yavaşça soludu ve Aldrik'in üzerine salmaya hazırlandığı büyüsünü geri çekti.

"Vhalla," diye hafifçe fısıldadı Aldrik. Otururken battaniye belinin etrafında toplandı. "Ne oldu?"

"Bana dokunma." Vhalla çekilip yanağına uzanan elden sakındı.

"Vhalla!" Adını hayal kırıklığıyla haykırmıştı. "Gözümün önünde solup gidiyorsun. Seni yemek yemeye dahi ikna edemiyorum. Uykunda debeleniyorsun. Ve şimdi, şimdi de sana dokunamayacak mıyım?"

Vhalla çıplak göğsüyle karşısında duran kocasına baktı. Ye-

mek tayınlarının bitmesine daha vardı ve antrenmanlar da Aldrik'in bedeninde etkisini göstermişti. Bunun aksine Vhalla'nın kolları kürdan gibi olmuş, beli incelmışti. İçindeki arzuya direniyordu, kapıdan beri yürüyüşlerinde ilk defa olmuyordu bu. Canavarlar İmparatorları arzulamamalıydı.

"Hayır." Vhalla geri çekildi. "Dokunamayacaksın."

Aldrik sanki tokat yemiş gibi ona bakıyordu. Vhalla giyinip zırhını kuşanırken bir şey söyleyemedi.

İmparator onun gitmesine izin verdi.

Jax çadırın dışında bekliyordu, Vhalla hızla dışarı fırlayınca hemen ayağa dikildi.

"Git," diye emretti Vhalla. İçindeki öfkeyi dizginlemeye çalışıyordu.

"Anlaşılan birileri yatağın ters tarafından kalkmış," diye alay etti Jax.

Vhalla topukları üzerinde dönüp Batılı adama baktı. Elini uzatmış, parmak uçları adamın boğazında durmuştu. Ortaparmağının kırık tırnağı Jax'in boynunu hafifçe çizdi, onu her an boğmaya hazırdı. Jax'in kılı bile kıpırdamadı. Ya ona çok fazla güveniyor ya da ölmeyi hiç umursamıyordu. İkisi de aynı derecede mümkün görünüyordu.

"Elecia haklıymış, sen iyi değilsin, değil mi?" diye fısıldadı Jax.

Vhalla elini çekti. "Ben iyiyim."

"Vhalla, bence..."

"Ben senin İmparatoriçenim!" Parmağını Batılı uzun adamın yüzüne doğrultmuş ve sesini biraz yükseltmişti. "Ve sen, sen de gözden düşmüş bir lordsun, bana ne yapıp yapmamam gerektiğini söyleyemezsin."

Jax onu süzdü. Vhalla'nın nefes alıp verışı ağırdı. Jax bir şey demeyince Vhalla yoluna tek başına devam etti. Tek başına olması iyiydi çünkü Jax onu koruyamazdı. Artık hiçbir Vhalla'ya dokunamazdı. Antrenman yaptıkça daha da güçlenmişti. Hepsinden daha yüce bir şeye dönüşüyordu.

28

BÜYÜK GÜNEY ORMANI yolunun yarısında bir düşman kuvveti onları karşılayınca Vhalla'nın teorileri doğrulanmış oldu. Victor saldırısını dikkatle planlamıştı; öyle ki düşmanın onları çevrelediğini ancak alev almış devasa ağaçlar düşüp de İmparatorluk Ordusu'nun etrafını çevrelediğinde anlayabildiler. İlk ağaç düşerken Vhalla hemen önünde ağaçtan kaçışan askerleri izledi ve acaba onları ölüme mi terk etmeli diye düşündü. Kendini koruyamayan hiç kimse yaşamayı hak etmezdi.

Yine de eli hareket etti ve esinti üstüne esinti gönderip ağaçları teker teker savuşturarak çoğunlukla Sıradanlardan oluşan ordusunu korudu.

Düşman yolun her iki tarafındaki pusulardan üzerlerine saldırdı. Vhalla saniyeler içinde Yıldırım'ın sırtından atlayıp kılıcını çekmişti. Çelik ya da rüzgâr, hangisi olursa olsun hepsini tek başına yok edecekti.

Kılıcının ilk defa bir kafatasına geçmesiyle çıkan ses şimdiye dek duyduğu en tatlı sestiydi. Vhalla dönüp elini bir başkasının ağzına bastırırken neşeyle gülümsemekten kendini alamadı. Kadının gözleri kocaman oldu ve Vhalla bu görüntünün keyfini

çıkardı. *İşte karşısındaydı.* Birinin ölümünden hemen önceki an. Ölümlü olduklarının farkına vardıkları o an. Ölümü Vhalla'nın parmaklarından bulacaklarını anlamaları. Daha önce kendine bunun tadını çıkarma izni vermemişti ve *ah*, ne çok şey kaçırmıştı böyle!

Dudaklarını yalayıp ölümün tadını alan Vhalla hızla bir sonrakine geçti. Gökler yarıldı ve geç sonbahar yağmuru araziye yağdı. Vhalla ayağının kaymaması için zeminden ziyade rüzgârına güveniyordu.

Yağmur, ganimetlerini yıkayıp götürdüğünden Vhalla'nın kan kızılını doyasıya görebilmek için sağanakla yarışması gerekiyordu.

Öldür onları.

Tamam, diyerek onayladı Vhalla.

Hepsini öldür.

Vhalla öyle yapacağına yemin etti.

Düşman büyücüleri yere alevden oklar fırlatmak üzere hâlâ ağaç tepelerindeydi. Vhalla hepsini teker teker ölüme yolladı. Onları yolunun üzerindeki oyuncaklar gibi fırlatıp düşürerek mi yoksa elleriyle parçalayarak mı öldürmek istediğine karar verdi.

Eğer kendini buna teslim etmese kulağında atan kalbin gü-rültüsü onu deliye çevirecek gibiydi. Direnmek fiziksel bir acı veriyordu. Ve savaşta hayatının bağlı olduğu şey de hep bu olmuştu sonuçta.

Vhalla'nın eli başka bir ağzın üstüne kapandı. *Bu kaçındıydı?* Sayamayacak kadar çoktu. Sayamayacak kadar çoktu! Kocaman açılmış gözlere bakarken yüzünde çılgın bir gülümseme belirdi.

Bir omuz Vhalla'ya yan tarafından çarparak, son darbeyi indirmeden konsantrasyonunu bozuverdi. Vhalla onu bölmeye cüret eden zavallıya saldırmaya hazır bir şekilde hırladı.

"Vhal, dur!" diye bağırdı Fritz yağmurun ardından. Saçı ıslak bir paspas gibi yüzüne yapışmıştı.

"Le-leydim," diye kekeleydi Vhalla'nın öldürmek üzere olduğu asker. "İş-işaretime bakın: 'X'... Sizin için savaşıyorum."

"Git." Vhalla canını almak üzere olduğu müttefikinden bir özür dahi dilemedi. Sadece ellerini başının üzerine yerleştirdi.

"Vhal..." Fritz yavaşça ona doğru yaklaştı.

"Fritz, seni istemiyorum," dedi Vhalla patlamaya hazır bir sinirle. Onun yüzünü görmek bile Vhalla'nın sinirlenmesine yetiyordu.

Fritz bir adım daha yaklaştı. "Senin neyin var?"

"Sana söylesem bile ne yapabileceğini sanıyorsun ki?" diye bağırdı Vhalla. "Sen daha muhafaza yapmada ıraklığını dahi tamamlayamadın!"

Fritz'in rengi attı. Okyanus büyüklüğünde açılmış gözleriyle umutsuzca bakıyordu. Vhalla nefes nefeseydi ve tırnakları kafa derisine gömülmüştü. Başı yeniden ağrımaya başlamıştı ve Fritz yüzünden, konuşmayı riske edip edemeyeceklerini görmek için savaş alanını değerlendirememişti bile.

"Vhal, ben... ben sana bundan hiç bahsetmedim."

"Evet, bahsettin," diye homurdandı Vhalla bir yandan bunun tam olarak ne zaman olduğunu anımsamaya çalışarak.

"Hayır, bahsetmedim." Fritz yüzüne düşen yağmur damllarını sildi. "Çok utanmıştım. Arkadaşının bir beceriksizden başka bir şey olmadığını düşünmeni istememiştim."

"Senin beceriksizin biri olduğunu çoktan biliyordum zaten!"

Arkadaşının yüzündeki incinmişlik dolu bakışlar öylesine saftı ki Vhalla'nın yüreğinin derinliklerinden bunun kadar gerçek başka bir şeyin uyanmasını sağladı, bir zamanlar tanıdığı bir kadının. Bir zamanlar olduğu kadının. Vhalla'nın elleri şok içinde ağzına kapandı.

"Fritz," dedi nefes nefese arkadaşının ardından. "Fritz, bekle..."

"Özür dilerim, Leydi İmparatoriçe, benim gibi beceriksizlerle vaktinizi heba ederek sizi sıkıntıya sokmayı istememiştim." Fritz'in sesi yağmur yüzünden zar zor duyulabiliyordu.

"Öyle demek istemedim!" Fritz yol üzerinde tekrar toparla-

nan ana birliğe doğru giderken Vhalla'nın çabaları hiçbir sonuç vermedi.

Vhalla uyuşmuş bir şekilde savaş alanına baktı. Kaç insanı öldürmüştü? Hayatı için yalvaran olmuş muydu? Fritz ona mani olmadan önce başka bir müttefik öldürmüş müydü? Vhalla'nın gerçekten de hiçbir fikri yoktu.

Başı öne düştü ve parmakları kana doymuş çamurun içine battı. İnşa etmeyi arzuladığı İmparatorluk bu değildi. Olmayı istediğı İmparatoriçe bu değildi.

Olmak için doğduğun İmparatoriçe bu.

"Leydi İmparatoriçe," diye sert bir şekilde seslenen Jax, Vhalla'nın düşüncelerini böldü. Jax'in sesi Vhalla sanki sualtında mahsur kalmış gibi yankılı geliyordu. Vhalla boğuluyordu ama herkes hâlâ onun nefes alabildiğini sanıyordu. "Albaylar toplantı yapmak için bir araya geliyor."

Vhalla cevap veremedi Jax onun yanından ayrıldı.

Toplantı çadırının içi o denli kuruydu ki kesin Suakıtıcılar tarafından elden geçirilmiş olmalıydı. Herkesin yakınında hem kurutmak hem de ısıtmak üzere ateş topları dolanıyordu. Vhalla çadırın ön kısmındaki odada, Aldrik'in sağ yanında bulunan yerine geçti.

"Kayıpların büyük bölümünü kılıçlı askerler oluşturuyor," diye duyurdu bir şifacı.

"Saflarımızı yeniden düzenlememizi gerektirecek kadar hayati bir rakam söz konusu değil," diye ekledi bir diğeri.

"Eğer sahte kral ağaçlık alandan saldırılarına devam ederse daha hızlı karşılık verme şansı için okularımızı hat boyunca yayma fikrini değerlendirebiliriz."

"Bu daha güvenli bir seçenek olabilir," diye destekledi biri.

"İmparator, siz ne düşünüyorsunuz?" diyerek bu konudaki sorumluluğu üzerinden attı albay.

"İmparatoriçe ile durumu müzakere etmeme müsaade edin," dedi Aldrik aniden.

Vhalla ona döndüğünde Aldrik'in bütün bu zaman boyunca onu izlediğini fark etti. Albaylar emir üzerine çekildi. Vhalla'ya doğru düzgün bakmaya tenezzül bile etmeyen Jax, Elecia'ya hızlı hızlı bir şeyler fısıldıyordu.

"Vhalla..." Aldrik aralarındaki mesafeyi geçti. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Vhalla bakışlarını kaçırdı.

"Çok iyi dövüştün."

Vhalla bu iltifatla ürperdi.

"Savaş alanında dikkate değer bir güce dönüşüyorsun." Aldrik onunla göz göze gelebilmek için öne eğilmeyi denedi. "Peki, şimdi ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

"Sen ve albaylar neyi uygun görüyorsa onu." Vhalla derin derin içini çekti. "Çok yorgunum. Sana güveniyorum."

"Senin fikrine ihtiyacım var." Aldrik'in pes edeceği yoktu.

"Neden?"

"Eh, onu hissedebildiğini söylemiştin..." Vhalla sertçe İmparator'a baktı, Aldrik konuştuğu Vhalla'nın yüzündeki ifade sertleşiyordu. Bu sadece Aldrik'in daha hızlı konuşmasına yaradı ve konuştuğu pot kırmaya devam ediyordu. "Biliyorum, anlıyorum, bunu yapmak istemiyorsun. Ama bizim için –hayır, herkes için– bütün tebaamız için Victor'un bir sonraki hamlesini öğrenebilirsen hazırlıklı oluruz."

Vhalla bir kahkaha patlatıverdi. Bu kahkaha nefesini kesip omuzlarını sarstı, ta ki dudaklarının arasında kulak tırmalayan bir sese dönüşene kadar da sürdü. Aynı zamanda Aldrik'i susturup Vhalla'ya, uzun süredir onda hiç görmediği uzak bir bakışla bakmasına da sebep oldu.

"Anlıyorum." Vhalla ondan bir adım uzaklaştı. "Anlıyorum. Ne de olsa sen babanın oğlusun."

"Ne?"

"Benim büyümü kendi arzuladığın şeyi elde etmek için kullanma konusunda çok isteklisin. 'Sus, Vhalla. Bu bir Bağ değil,

Vhalla.' Kulaklarında Victor'un sesi olmadan bunları söylemesi kolay tabii."

Aldrik sanki Vhalla ona vurmuşçasına geriledi.

"Kafanın içinde Victor'un olmasının nasıl hissettirdiğini bilmiyorsun!" diye bağırdı Vhalla kimin duyacağını umursamadan. "Benden onu dinlememi mi istiyorsun? Bilinçaltıma fısıldamaya tüm gücüyle çalıştığı bütün o sözleri? Gözlerimi yumup uyuma-ya çalışmaya cüret ettiğimde bana gösterdiği bütün o rüyaları?"

"Vhalla..." dedi Aldrik kendine gelerek.

"Bana dokunmamamı sana daha kaç defa söylemem gerek?!" Vhalla kollarını bedenine sardı, zırhına sertçe bastırırken tırnakları kırıldı. "Bunu yapma, Aldrik. Onun benden bir duygu kırıntısı daha çalıp başka bir şeye dönüştürmesine izin verme. Bunu beni yıkmak için kullanmasına izin verme."

Vhalla'nın dizleri zemine çarptı ve Vhalla yalvaran bakışlarını Aldrik'e çevirdi. Sanki Aldrik, Baba'nın dünyevi haliymiş gibi bakıyordu ona. Kendisini öte diyarlara alması için ona yalvarmaya hazırды.

"Ana ve Baba aşkına, Tanrılar, *buna bir son verin!*" Vhalla, Victor'u içinde hissedebiliyordu. Victor kontrolü ona vermesini istiyordu. Vhalla'nın zihnini yağmalamak ve bedenini ele geçirmekten daha fazla istediği bir şey yoktu. Vhalla buna müsaade ederse Victor onu kristal mahluklarından birine dönüştürecekti. "Aldrik benden bunu beklediğini biliyorum ama... ama bunu yapamam."

Aldrik bir şey demedi. Vhalla'nın önünde nemli zemine diz çöküp kollarını uzattı. Ve İmparator öylece bekledi.

Vhalla'nın iradesi nihayet yıkıldı. Aldrik her zaman risk almaya değerdi; hep öyle olmuştu. Aldrik'in kolları onu sardı ve Vhalla yüzünü onun göğsüne öyle sıkı bastırdı ki neredeyse burnunu kıracaktı. Vhalla gözyaşlarını durdurmayı denemedi bile, Aldrik onu daha da sıkı sardı.

"Bilmiyorum – onun büyüğü içimde, Aldrik; seni incitebilir." Vhalla, Aldrik'in kucağında rahata ermişken mantıklı düşün-

miyordu ve Vhalla'nın başı Aldrik'in boynuna ve omuzuna doğru yolunu buldu.

"Sen beni asla incitemezsin," diye fısıldadı Aldrik.

Vhalla bunun hâlâ doğru olmasını umut ederken hıçkırıklarına hâkim olamadı. Aldrik'in kalbi boynunda atarken Vhalla bu sese kulak verdi sadece. Kafasındaki diğer bütün sesleri bir kenara atıp bu sese bıraktı kendini.

"Özür dilerim," diye devam etti Aldrik, nefesi Vhalla'nın saçlarını okşuyordu. "Buna şimdiye kadar katlanmana izin vermemeliydim. Bu kadar kötü durumda olduğunu bilmiyordum. Bunun sadece stres ve savaş yüzünden olduğunu sanacak kadar aptaldım. Affet beni." Aldrik dudaklarını Vhalla'nın şakağına bastırdı. "Seni seviyorum, Vhalla Yarl Solaris."

Vhalla gözlerini kapatıp yeni isminin kulaklarından zihnine yankılanmasına bıraktı kendini. Ve ismi ta derinlerinde saklamaya çalıştığı duygularına değin yankılandı. Aldrik'e olan aşkı her zaman orada, yüzeyin hemen altında yanmaya devam edecekti. Vhalla ona aynı sözleri söylemek, ondan özür dilemek, birlikte çalışıp yeni bir gelecek inşa etmeyi teklif etmek üzere ağzını açtı.

Ama acı nefesini keserken çıkarabildiği tek ses çığıktı.

"Vhalla!" Aldrik'in sesi yükselmişti, kendini kaybetmiş gibi çıkıyordu.

Vhalla, diye seslendi zihninin sınırlarından bir başka ses. Sanki cama sürtünen bir hançerin çıkardığı ses gibiydi.

Bedeni çılgınca titrerken Vhalla nefes almaya çalıştı. Sanki biri ciğerlerini çıkarıp yerine buz koymuş gibi hissediyordu.

"Vhalla, neyin var? Ne oldu?" Aldrik umutsuzca kıvranıyordu.

"Al—"

Bu adı anma, dedi Victor'un sesi. *Eğer bunu yaparsan her şeyi daha da kötüleştirirsin.*

"Aldrik!" dedi Vhalla zar zor, duyduğu sese meydan okuyarak. "O-o..."

Başka bir kelime daha söyleyemedi. Bütün hava gitmişti. Vhalla kıvrılıp cenin pozisyonu aldı, kendini olabildiğince kü-

çöltmeye çalışıyordu ki dünya onun varlığını unutsun. İstirabı son iki yılda yaşadığı en kötü acılarla eşdeğerdi.

“Albay Jax!” diye bağırdı Aldrik.

Vhalla bulanık görüşüyle hareketlenmeyi zar zor görebildi. Nefes alıp verışı hızlı ve sığdı, her nefes için mücadele ediyordu. Hızla daralan görüşünde alev topları parıldayan zerrelere dönüşmüştü. Daha fazla bağırış, tartışma, koşan adımlar duydu, sanki hepsi çok uzaklardaki başka birinin başına geliyordu.

Ne kadar kötü acıtıyor, değil mi? diye gürledi Victor, zihninden.

Vhalla karşılık verecek kadar bile nefes alamıyordu.

Hepsi de onun adını andığın için. Seni uyarmıştım. Bunun ne olduğunu biliyor musun, Vhalla? Sana ne olduğunu biliyor musun?

Ölüyordu.

“Vhal, Vhalla!” diye dövünüyordu başka bir ses.

Vhalla’nın gözleri titreyerek kapandı.

Burada acı yok.

Acı yok, diye zayıf bir şekilde onayladı Vhalla. Karanlık onu açık kollarla karşıladı.

Eğer seni gerçekten sevseydi, seni uzağa götürürdü. Ama sana ne yaptığını görüyor musun?

Victor zihnine doğru bir balyoz edasıyla parçalayarak yol açıyordu. Vhalla’nın farkındalığını alıyor ve sahip olduğu her şeye el uzatıyordu. Varlığı bir tuzak gibiydi, Vhalla kurtulmak için debelendikçe daha kötü yakalanıyordu.

“Vhalla! Sakın – – – – savaşı!” Sesler giderek siliniyordu; Vhalla içine battığı karanlığın dibine ulaşmak üzereydi.

Gerçek şu ki, diye devam etti Victor. Sanki hemen yanı başında dikiliyormuş gibiydi. Aldrik tacını seviyor, İmparatorluğunu, ardından bırakacağı mirası. Tıpkı babası gibi kendi şanı için savaşıyor.

Yanılıyorsun.

Neden hâlâ benimle savaşıyorsun, zavalcılık? Merhum Solaris’in de iyi niyetlerle başladığını düşünmüyor musun? Olduğu adamı biliyorsun. Aldrik de aynısı olacak; savaşın tadını aldı ve sonsuza kadar da bunun açlığını çekecek. Victor’un varlığı onu eziyormuş gibi hisse-

den Vhalla bilincini kaybetmemek için direniyordu. *Ama Vhalla'nın onun dünyasındaki rolü ne olabilir ki? Vhalla neden kazanacak tarafta yerini almıyor? Benim yanımda savaş... Kaderin ne olacak?*

Seni öldürmek. Vhalla bu sözlerin her biri için ayrı mücadele etmiş ve hepsini kastetmişti. Victor onu işgal eden buz gibiydi, onu kendi zihninin hapisanesinde baş başa kalmak üzere hapsedmişti.

Bunu yapamayacağını biliyorsun. Şu haline bir bak, kudretim önünde yerlere kapaklanmışsın. Mücadele azmin gerçekten takdire değer ama sandığından çok daha güçlüyüm. Bu inadinla sadece ölüme varabilirsin, hem kendinin hem de...

Vhalla kendi çığlığının mı yoksa Victor'ununkinin mi daha gürültülü olduğunu bilmiyordu. Kör edici beyazlıktaki bir ışık karanlığı delip geçti. Victor'un, Vhalla'nın zihnine düşen gölgesini yok etti. Bu ışık Vhalla'yı yakıp geçti ve yeni doğan bir bebek gibi tekrar dünyaya gelmesini sağladı.

Vhalla zayıfça gözlerini açtı, karşısında bu yüzü görmeyi beklemiyordu. Prenses Sehra, Vhalla'nın bütün görüş alanını kaplamıştı. Za'nın hazır bekleyen kollarına yığılmadan önce ellerini yavaşça Vhalla'nın şakaklarından çekti.

"Vhalla, Vhalla'm," diye seslendi Aldrik yanı başından.

Vhalla çılgınca sarsılıyordu ama Aldrik'in eline bütün gücüyle tutundu.

"Teni çok soğuk." Elecia, Vhalla'nın yüzüne koyduğu elini çekti. "Onu ısıtmamız gerekiyor."

"Ne oluyor?" Fritz herkesin aklındaki soruyu sormuştu.

"Kendi büyüsunü Vhalla'nınkiyle birleştirmek için kristalleri kullanıyor," diye cevapladı Sehra, ânında dikkati üzerinde toplayarak. "Vhalla kapıyı indirdiğinde bunu düşünmüştüm ama bu kadarını..."

"B-beni kurtardın." Vhalla buna inanamıyordu.

"Evet," dedi prenses güzel sözler bulmaya hiç uğraşmadan. "Ama Victor geri dönecek. Zehirli ama ölümcül olmayan bir darbeydi bu."

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Vhalla.

Sehra başıyla hafif bir onay vermeden önce uzun bir süre Vhalla’yı süzdü.

“Ne yaptın?” Aldrik’in sesinde derin bir minnet vardı.

“Kristalleri durdurmak için Yargen’in gücünü kullandım,” dedi sanki çok bariz bir şeyi dile getiriyormuşçasına.

“Yargen’in gücü nedir?” diye sordu Jax, tıpkı Vhalla’nın niyetlendiği gibi.

Sehra ile Za bakiştılar. Kuzeyli dilinde sessiz bir sohbetin ardından Sehra tekrar konuştu ama odanın geri kalanı gözden geçirilmiş bir hikâyeye dinleyeceklerinin farkındaydı.

“Sizin Ana diye çağırdığınızın bir adı var: Yargen. Dünyada yaşamı yarattı ve bu topraklardaki ilk insanlara bazı aletler verdi.”

Vhalla bu hikâyeyi daha önce duyduğunu fark etti. Victor bundan bahsetmişti.

“Aletlerden biri bir balta, Achel, yeryüzünü ayırmaya ve yaşam yaratmaya muktedir. İlk Yargen’in Evladı’na verildi ve onlar da Soricium denen yeri inşa ettiler. İşleri bittiğinde Achel’i bir daha kullanmayacaklarına söz verdiler. Ben bu ilk evladın soyundanım ve Yargen beni gücünü bahşetmek üzere seçti.” Sehra şimdi hikâyeyi sadece Jax’e değil bütün gruba anlatıyordu. “Yani Yargen’in büyüğü onun gücüdür, yaşamın, ışığın ve düzenin kaynağıdır.”

“Yani kristaller Tanrılardan mı?” diye sordu Vhalla yavaşça, Aldrik’in hemen yanında yaktığı ateş sayesinde ısınmaya başlamıştı.

“Öyleler,” diyerek onayladı Sehra. “Onların gücünün şekil bulmuş hali. Biz ölümlülerin çok ciddi sonuçları olmaksızın uğraşamayacağımız şeyler.”

“Leke,” dedi Fritz, “ciddi sonuçlar”ın bilinen adını anarak.

“Ve az önce yaptığımı da çok sık yapamamam da bu yüzden.” Sehra kederle Vhalla’ya baktı. “Victor’la olan bağını koparamadım, sadece bir süreliğine engelledim. Senin için geri gelecektir.

Eğer onun büyüsinü, kristal büyüsinü kullanıyorsan, onun için yolundaki bir engelsin demektir."

"Bunu ne sıklıkla yapabilirsin?" diye sordu Aldrik.

"Soricium'dan uzaktayım." Sehra başını iki yana salladı. "Burada yaşamla çevrelenmiş olsam bile bu topraklarda çok fazla şeytani ve saf olmayan büyü var. Yargen'le olan bağım bunu birkaç günde birden fazla yapacak kadar sağlam değil."

"Birkaç günde bir mi? Ölebilir!" İmparator duyduklarından hoşnut kalmamıştı.

"Daha sık yaparsa Sehra'yı öldürürsünüz." Za yüzünü buruşturdu. "Güney Kralı minnet duymalı."

Aldrik cevap vermek üzere ağzını açtı ama Vhalla dokunuşuyla onu durdurdu. "Za haklı. Ve Sehra'nın benim için ölmesini ben de istemiyorum." Vhalla, prensese döndü. "Zihnime tekrar gelmesi ne kadar sürer?"

"Bunu söyleyemem." Sehra kederle başını iki yana salladı. "Seni ne kadar fazla aradığıyla ilgili bir konu."

"Başkente ulaşmamız ne kadar sürer?"

"On beş gün," dedi Aldrik nihayet bir süre sonra.

Aldrik bir sayı söylemişti ama Vhalla'nın tek duyduğu ölüm fermanıydı.

29

VHALLA SON YILLARDAKİ en iyi uykusunu uyumuştı. Ne derisinin altında o kulak tırmalayıcı ses ne de kâbus vardı. Kocasının sevgi dolu desteğinin tadını hiçbir korku duymadan çıkarabildi ve Aldrik de onu elinden geldiğince şımarttı.

Ertesi sabah Vhalla ilk iş özür dilemek üzere Fritz'in peşine düştü. Arkadaşı ona anlayışlı davrandı, hatta öncesinde yeterince anlayışlı davranmadığı için ondan özür diledi. Her ikisi de birbirinin özrünü kabul edip eski hallerine döndüler – mümkün olduğunca. Vhalla, her ne kadar Batılı adam aralarındaki gerilimi çoktan unutmuş gibi görünüyorsa da aynı şeyi Jax'le de yaptı.

Fakat bu yüksek farkındalığı yürüyüş sırasında bir işine yaramadı. Vhalla, ordu at binip yola düşerken üzerine odaklanan bakışları ve fısıltıları umursamamak için epey çaba gösterdi. Başını dik ve ifadesini umursamaz tuttu. Ama kulakları duyuyordu.

"Nasıl dövüştüğünü gördün mü?"

"Kanlı İmparatoriçe."

"Kızıl fırtına."

"Ölüm getiren."

Aldrik göz ucuyla bakıp seslerini fısıltıdan bir tık daha fazla yükseltmeleri için etrafa sessizce meydan okuyordu. Kimse onun karşısına çıkma cesareti göstermediğinden, söylentiler sonunda tükendi. Ama söylenenler sonraki günlerde Vhalla'nın kafasında dönüp duran bir yük olarak kaldı.

Vhalla başında keskin bir acıyla uykusundan uyandı.

Senin hakkında söylenen bütün o şeyler.

Vhalla ağır ağır soluyarak başını tuttu. Aldrik de uyandı.

Sana asla saygı göstermeyecekler. Senden daima korkacaklar. Sen güçlerini, yüceliğini ortaya koydun ama onların verdiği karşılığa bak. Sana canavar dediler. Şu Sıradanların cehaletine bak. Victor'un sesi Vhalla'nın zihninde şakaklarının hemen ardından yankılanıp duruyordu.

"Git başımdan," diye tısladı Vhalla.

"Vhalla?" Aldrik doğrulup oturdu ama belli ki ona dokunma konusunda tereddüttü. "Geri mi geldi?"

Sevdiğini iddia ettiğin adam bu mu? Aldrik'e benden selam söyle. Onu tekrar öldürmeyi dört gözle bekliyorum. Söylesene, Kristal Mağaralar'dan nasıl sağ çıktınız? Dün beni zihninden kovarken kullandığın yolla mı? Neyin gücüydü o öyle?

"Sana git dedim." Vhalla gözlerini yumup zihnini Doğu'nun geniş ovaları gibi hayal etti. Engin ve rüzgârın hâkim olduğu ovalar. Burası Vhalla'nın bildiği bir yerdi ama diğer herkes burada yolunu kaybederdi.

Neden bana gelmiyorsun? Bana gel, Vhalla. Victor'un sesi şimdi den zayıflamıştı. Sehra'nın dedikleri doğrudu, prenses ona her ne yaptıysa Victor bunu atlatmaya başlamış gibiydi.

"Git buradan!" diye çığlık attı Vhalla.

Victor, Vhalla'nın zihnindeki baskısını sonlandırdı.

Çadır kapıları izinsiz bir şekilde açıldı ve bir çift endişeli Batılı göz ikisi arasında gidip geldi. Vhalla, Jax'e gözlerini dikerek karşılık verdi ve Victor'a verdiği cevapları sesli söylediğini fark etti. Aldrik kafasını sallayınca muhafız çadırdan çıktı.

Vhalla ertesi sabah üzerindeki bakışları fark etmek istemiyordu. Liderlik etmesi gereken insanların yüzlerini görmezden geldi. Etrafındaki dünya yavaşça çökmüş gibi hissederken kendini toparlamaya çabaladı. İmparatoriçe'nin giderek hassaslaşan akıl sağlığını insanların görmesini istemiyordu.

Geceleri dövüş çukurunda karşısına kimse çıkmıyordu. Kimse ona birkaç saniyeden fazla bakmıyordu. Albaylar evvela Aldrik'le konuşuyorlardı. Uğruna çabaladığı her şey parmaklarının arasından kayıp gider gibiydi.

Üçüncü gece rüyalar geri döndü.

Vhalla kendini bir zamanlar tanıdık olan bir yerde buldu, bir taht odasında. Odanın bir kenarında büyük, altın taht duruyordu. Diğer tarafta ise devasa tören kapıları, öyle büyüklerdi ki açılıp kapanmaları için zincirler ve her bir kanada iki muhafız gerekiyordu. Kubbeli tavanın işçiliği İmparatorluk Kütüphanesi'ni anımsatıyordu. Bir zamanlar altın sancakların asılı olduğu yerlerde şimdi üzerinde uzun sütunlar yüksekliğince uzanan gümüş bir ejderha işli siyah kadife şeritler asılıydı.

Tahtta bir adam oturuyordu ve başının üzerinde kristal taç takılıydı, yukarıdaki pencerelerden gelen ışıkla parlıyordu ama çoğunlukla kendi doğaüstü ışıltısıydı etrafa saçtığı. Tacın ışıltısı tahtın altındaki zeminden odaya yayılan parıltılı kristallerden yansıyor. Victor'un saçları kesilmiş ve Aldrik'inkine benzer bir şekilde geriye doğru taranmıştı. Biraz daha gevşek bir saç modeliydi ama Vhalla'nın bunun bilinçli olarak yapılıp yapılmadığını merak edeceği kadar benzerlik taşıyordu.

Victor tahtın üzerinde, derisini bozan taşlar haricinde her açıdan bir kral gibi görünüyordu. Kristaller etine gömülüydü, kemiklerinden bitip bedeninin içinden çıkmışlardı. Taşların etrafındaki damarlar kararmıştı, leke yayılmaya çalışıyordu. Victor arada bir önündeki manzarayı izlemeyi kesip dikkatini bu taşlardan birine veriyordu. Taş sanki ona fısıldıyormuş, onunla uzaktan iletişim kuruyormuş gibi hafifçe yanıp sönüyordu.

Vhalla onu görünce içinde nefret uyansın istemişti, rüyada olsa bile ona saldırmaya hazır olmak istemişti. Ama Vhalla'nın hissettiği hiçbir şey yoktu. Victor artık insan gibi görünmüyordu, bir Tanrı gibiydi. Vhalla'yı tükenme noktasının çok ötesine değin kullanmış bir Tanrı.

Fakat Victor'un bakışlarını takip edip de bu denli kötücül bir keyifle baktığı şeyi görünce Vhalla'nın hisleri geri döndü – hissettiği şey dehşetti. Bu sahne Vhalla'yı hareket etmeye mecbur bıraktı. Vhalla sanki şahit olduğu kâbusvari bir anıda basit bir izleyiciden fazlasıymış gibi yarı saydam kolunu uzattı.

Kahkahalar salonun her yanında çınladı. Kara cübbelere bürünmüş kadın ve erkekler uzun masaların bir tarafına oturmuş gülüşüp akşam şenliğinin keyfini çıkarıyorlardı. Odanın ortasında başlarına çuval geçirilmiş on çıplak insan duruyordu. Farklı yaşlardan ve farklı kesimlerden insanlardı bunlar ama onları titreten aynı korkuyu paylaşıyorlardı.

“Kim ilk olmak ister?” diye seslendi Victor, Vhalla'nın arkasından.

“Ben, sizin adınızı lekeleyen dört Sıradan bulup öldürdüm!” diye bağırdı siyah cübbeli bir adam ayağa fırlayarak.

“Ben Doğu'daki ilerlemeyi yönettim!” diye bağırdı bir başkası.

Üçüncü biri ayağa kalktı. “Yemekteki iki kadını ben getirdim – Doğulular!”

“Ganimetten ilk payı cömert bağışçımız alacak.” Victor'un cama sürtünen taşlar gibi çıkan sesi mağaramsı salonu doldurdu.

Durun, diye beyhude yakardı Vhalla bu sahnenin ortasında. Şahitlik ettiği bu anının zamanının çoktan geçtiğini biliyordu ama zar zor toparladığı zihni biraz sonra olacakların bir ânına dahi maruz kalmak zorunda bırakılırsa dağılıp gidecek gibiydi.

Adam ayağa kalktı ve eşlikçilerinden gelen kısa bir alkış eşliğinde masanın etrafını dolandı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş halde, korkuyla titreyen insanlara yöneldi. Adamın botları

önlerinden geçip giderken her biri sırayla ürktü. Victor tahtının kolçaklarını tutup beklenti içinde kıpırdandı.

“Bunlar Sıradanlar.” Adam yemek masalarından birine dönüp bir tabaktaki uzun et bıçağını aldı. “Bizim büyüümüze değmezler; ölmek için bile.”

Sıranın sonundaki Sıradan adam omzuna atılan ani bir tekmeyle sırtüstü düştü. Elleri ve ayakları bağılyken yerde kıvranmaktan başka bir şey yapamıyordu. Kurbanının yanına çömelen cübbeli asker, bıçağını sıkıca kavradı.

Gümüş bıçağı adamın dirseğine bastırıp yavaşça derinin altına girdi. Derinin bir ucunu itinayla kaldırdı. Diğer eliyle bu uçtan tutup adamın kolundaki deriyi yüzmeye devam etti.

Vhalla çığlık atmak istedi. Bağırarak istedi. Bu kâbustan kurtulmak istedi. Ama yapamadı. Ne denli mücadele etse de buradan kaçamadı. Böylece pes etti. Bu insanlara verebileceği tek onuru bahşetti. Victor’un askerinin Sıradanlara gösterdiği zulme tanıklık etti. Kurbanların bağışlanmak için yalvarmasını, merhamet dilemesini ve ölümü arzulamasını izlerken bir insanın yüreğinde serpilebilecek en büyük korkulara bizzat şahit oldu.

Bir el onu sarsıp uyandırarak bu kâbustan kurtardığında beşinci işkence gerçekleşiyordu. Vhalla kusmak için yatağın kenarına zor yetiştii.

Aldrik ellerini onun omzuna koyunca Vhalla ürkerek çekildi. Anılar gözkapaklarının ardına mühürlenmişti. Vhalla ağzını kapatıp bedeninin kontrolünü geri alabilmek için uğraştı. Baş ağrıyor, gözleri kâbustan başka bir şey görmüyor ve titremesini bir türlü durduramıyordu.

Vhalla gün boyunca rüyasında hissettiği aynı dehşetengiz boşluğu hissetti. Dehşetin öncesindeki o umutsuzluk hissini. İçindekilerden hangisinin kendi hisleri, hangisinin Victor’un ona yansittikleri olduğunu bilemiyordu artık. Ona yardım et-

mek için didinseler de arkadaşları için dokunulamazdı Vhalla, her şey boşunaydı. Her an bu kâbuslara, titremelere, dehşetlere, Victor'un sesine katlanmak zorundaydı.

Egmun haklıydı, diye düşündü Vhalla bir gece. Eğer Vhalla yaşarsa bunların olabileceğini söylemişti. Bunlar yaşanmadan önce onu öldürmeye çalışmıştı. Nedenini söyleyememişti; onun geçmişi ayrı bir sırdı. Ama biliyordu. Bu da bulmacanın geç bulunan bir diğer parçasıydı. *Daha en başından birbirlerine gölge düşürmek yerine birlikte hareket etselerdi nasıl olurdu?*

Vhalla bitkin halde göğe baktı, sırtını dikleştiremeyecek kadar tükenmiş hissediyordu. En son ne zaman uyuduğunu hatırlamıyordu. Gözleri Aldrik'e kaydı, Aldrik'in gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuş, avurtları çökmüş ve teni solgunlaşmıştı. Vhalla'nın durumu İmparator'un, İmparatorluk topraklarını birleştirip ellerindeki orduya liderlik edebilecek tek adamın üzerinde gerçek etkiler bırakmaya başlamıştı.

Eğer ben ölürsem sen de ölürsün. Vhalla, Victor'un bu sözlerine inanmamıştı o zaman. Ama eğer doğrularsa yaşadıkları bu soruna beklenmeyen bir çözüm olabilirdi. Günün sonraki kısmında at sırtındayken Vhalla'nın aklında bu düşünce dolanıp durdu.

O gece Aldrik ona hiç beklemediği bir şey sundu.

"Bu Bağ bize fayda sağlayacak bir şeyler öğrenmem için kullanmayı istediğimizi sanıyordum." Vhalla gözünü Derinuyku şişeciğine dikmişti.

"Uyumuyorsun. Eğer böyle devam edersen ona hiç ulaşamayacaksın."

"Yani beni uyuşturmak istiyorsun?" Sözleri keskin olabilirdi ama sadece yorgunluktandı bu. Artık karşı koymanın bir anlamını görmüyordu. "Beni başına iş açtığım için uyutuyorsun."

"Göründüğü gibi değil." Aldrik'in ağzı başka, gözleri başka şeyler diyordu.

"Ardımdan neler söylendiğini biliyorum, Aldrik. Böylesinin senin için daha kolay olduğunu biliyorum." Vhalla küçük şişeye uzandı. Aldrik'in eli Vhalla'nınkinin üzerine kapandı ve sertçe

sıktı. Vhalla irkilse de bunu gizledi. Victor'un büyüğü ve kristaller onu giderek ele geçiriyordu ve Aldrik'in büyüğü de ona her dokunduğunda derinden bir acı vermeye başlamıştı.

"Senin iyiliğini istiyorum," diye ısrarcı oldu Aldrik. "Lütfen, Vhalla."

"Madem ısrar ediyorsun," diye onayladı Vhalla gönülsüzce.

Ordu gece için durduğunda Vhalla'nın eline küçük bir şişe tutuşturuldu. Ağzına yemek tıklandı ve o yerken onu dikkatle gözlemlediler. Sonra ona içmesi söylendi.

Arkadaşları bakıcıları olmuştu. Kocası şimdi aşkı olmaktan çok onun müfettişiydi. Vhalla'yı bir yerden başka bir yere taşıyan hamallara dönmüşlerdi şimdi.

Her gece dinlendiği için kendini daha güçlü hissediyordu. Ama zihninin sınırlarında karanlık büyüyordu. Vhalla'yı arzuya dolduruyor, onu çağırıyordu. Bu da ona hâlâ kesinlikle rüya gördüğünü, Derinuyku'nun sadece sabah uyandığında bunu unutturduğunu söylüyordu. Önemli bir şeyi unuttuğuna dair aklını meşgul eden bir his vardı ama bir yandan da bu unuttuğu şeyin yükünü taşıyordu.

Artan gücü karşlarına çıkan sonraki kristal duvarda yararlığını kanıtladı. Kristal duvar Büyük Güney Yolu'nun Doğu'ya doğru uzanan bir yolla çatallandığı yerde kurulmuştu. Vhalla üzerlerine saf büyüden bir sel göndermeye yeltenen kristalleri sökerken neredeyse düşünmemişti bile. Ama bir kez daha, duvarın ardında bekleyen Victor'un askerleriyle savaştığını hatırlayamıyordu. Tek bildiği güneş gökte alçalır alçalmaz o mide bulandırıcı sıvıdan içmek zorunda olduğuydu.

Victor onun bu numarasını anlamış ve artık rüyalarında ulaşmadığından ona gün içinde musallat olmaya başlamıştı. Daha önceki gibi Vhalla'nın zihnine doğrudan saldırmaktan ziyade şimdi konuşarak –sürekli ve can sıkıcı bir şekilde konuşarak– onu rahatsız ediyordu. Sanki Vhalla'yla oynaması artık eğlenceli değildi.

Bana yaklaşıyorsun, sevgili Vhalla, diye mırıldandı Victor, zihninin ötelerinden.

“Bana bu şekilde seslenme,” diye sessizce homurdandı Vhalla, Yıldırım’ın yavaş adımlarıyla hafifçe salınırken.

Seni hissedebiliyorum, diye devam etti Victor. *Sen beni hissedebiliyor musun?*

Her gün Victor’un saldırıları bir öncekinden daha da insafsız oluyordu. Etraflarındaki dağlar yükselirken Vhalla’nın zihni giderek açıldı. Vhalla bunun tükenme ve zihinsel psikozunun son aşaması olduğundan emindi, bedeni ve zihni nihayet havlu atıyordu.

Bana daha yakın olmak daha iyi hissettirmiyor mu? Özlediğin diğer parçana yakın olmak?

Bana gel.

İşime yarayabilirsin. Daha önce seni öldürmek zorundaydım – ama şimdi, şimdi daha fazlasısın. Seni kullanabilirim.

Vhalla ona karşı koymayı denediği her seferinde eline geçen tek şey zihnine başka bir saldırı oluyordu. Böylece Vhalla tepkisiz kalmayı öğrendi. Sadece birkaç gün daha dayanması gerekiyordu. Yıllar gibi gelecek birkaç gün daha.

Derinuyku kaynakları kısıtlıydı ve sonunda tükendi. Elecia’nın daha fazlasını yapma imkânı yoktu ve başkente öyle yaklaşmışlardı ki kısıtlı vakitlerini gerekli malzemeleri toparlamak için harcamak gereksiz görünüyordu. İksir olmaksızın Vhalla gözlerini kapamaya korkuyordu. Bu yüzden uykuya ve herhangi bir düşünceye karşı direnerek uyanık halde uzanıyordu.

Vhalla, diye fısıldadı Victor zihninin kıyısından. Aldrik sırtını dönüp uyuyalı epey olmuştu. *Buna bir son vermek ister misin?*

“Bitecek,” dedi Vhalla. “Senin ölümünle.”

Hâlâ kendinden bu kadar emin misin? Victor’un neşesi Vhalla’nın zihninde yankılandı. *Peki, öyleyse bana gel.*

“Seni öldüremem.”

Yalan söyledim.

“Hayır, söylemedin; Bağların nasıl işlediğini biliyorum.” Vhalla onun oyununu oynamayacaktı.

Bağ’ı yok edeceğim.

Vhalla sesini boğmak üzere elini ağzına götürdü. Duyduğu en tatlı sözlerdi bunlar. Bir yalandı; öyle olduğunu biliyordu. Ama umutsuz biçimde bunun doğru olmasını istiyordu.

“Neden?” Vhalla’nın sesi kendi kulakları için bile neredeyse duyulmazdı.

Böylece seni öldürebilirim, diye hırladı Victor.

Bu kısmına inanabilirdi Vhalla.

Bana gel, Vhalla. Ordunu bir kenara bırak, ben de kendi ordumu bırakacağım.

Vhalla doğrulup Aldrik’e baktı. Aldrik’in kaşları çatılmıştı, uykusunun pek de dinlendirici olmadığı belliydi. Evlenmelerinden beri iki aydan biraz fazla geçmişti ve sadece bir günlerinde mutlu olmuşlardı. Aldrik’in onunla evlenmekten pişman olup olmadığını merak etti.

Bana gel, Vhalla, dedi ses.

“Sadece sen ve ben mi?” Vhalla kocası ve İmparator’unu uyandırmamak için neredeyse acı veren bir yavaşlıkla zırhını giymeye başladı.

Sadece biz. Mağaralar’da yarım kalan şeyi bitirelim. Victor’un sesi vadeden bir tona bürünmüştü.

Vhalla geri dönüp Aldrik’e baktı. Eskiden kalbinin olduğu yerde bir sızı duydu. Ama o kadın artık gitmişti. Tüketilmiş ve uyuşturulmuştu.

“Tek bir şartla,” dedi Vhalla. “Eğer sana gelirim beni öldüreceksin.” Victor’un hatıralarında tahtta otururken gördüğü canavar karşısında Vhalla umutsuzdu. Bunun doğru olduğunu biliyordu.

Benim planım da başından beri bu, dedi Victor basitçe, kelimele-ri şekilden şekle giriyordu.

“Eğer sana şimdi, bu şekilde gelirim, Aldrik’i bağışla,” diye yalvardı Vhalla zayıf bir sesle.

Tahtımı tehdit eden adamı neden bağışlayayım ki? Victor’un sesi neşeli gibi geliyordu.

"Çünkü beni öldürmekle onu mümkün olan en korkunç şekilde kırmış olacaksın ve sonrasında sana tehdit oluşturmayacak." Vhalla, Sıradanların çılgınlıklarını düşündü. Sona ermesi için yalvaran başka bir ses olacaktı o da.

*Peki. Ordusu öldükten, arkadaşları ve ailesine gözü önünde işken-
ce edildikten ve yurdu elinden alındıktan sonra onu küçük bir gemiye
koyup hayatına orada devam etmesi için Hilal Kıtası'na gitmesine izin
vereceğim, diye teklif etti Victor.*

"Yaşadığı sürece kabul." Vhalla elini uzattı ve parmak uçları Aldrik'in yanağı üzerinde havada dolandı. Ona dokunmaya cesaret edememişti.

Vhalla çadırdan dışarı süzülüp Büyük Güney Yolu'nda tek başına yürümeye koyuldu. Kendinden, zırhından ve Yıldırım'dan başka hiçbir şey almamıştı yanına. Geride bıraktığı tek şey ise, evlendiği kadının bir psikopatın ellerinde kırılıp gittiği yerde İmparator'un yastığında birkaç ıslak damlaydı.

30

YAĞMUR. *ELBETTE YAĞMUR yağacaktı* – dağlara yaz gelmişti. Daha sürüşe başlayalı otuz dakika olmadan ince sis yanaklarını kaplamış ve saçlarını alnına yapıştırmıştı. Vhalla eyerinde ürperip atının dizginlerinin ıslak derisini var gücüyle kavradı.

“Üzgünüm, Yıldırım.” Kapalı havada anca karanlık bir gölgeden ibaret olan atının yanlarını okşadı. “Oraya gittiğimde sana ne yapacaklarını bildiğimi söyleyemem. Ama ne kadar korkunç olursa olsun ben de hemen peşinde olacağım.”

Vhalla yüzünü ekşitip dikkatini önünde uzana yola verdi. Aldrik’i ardında bırakmıştı. *Orada güvende olacak*, diyerek bile bile yalan söyledi kendine. Aldrik’le arasına ne kadar mesafe koyarsa Aldrik o kadar iyi olurdu. Vhalla’nın duyguları, içinde Victor’un uyanışından beri fazlasıyla vahşileşmiş ve neredeyse kontrol edilemez hale gelmişti.

Ağaçlar Vhalla’nın yalnız yolculuğuna gözcülük ediyordu. Bu yoldan huzur içinde son geçtiği seferde etrafın neye benzediğini neredeyse hiç hatırlamıyordu. Çok uzun zaman olmuştu. Buradan kaçak bir asker olarak geçmişti ve şimdi de bu hali

vardı. Prens'le tanıştığından beri sadece iki yıl geçmişti. Öncesindeki on yedi yıldan daha çok olay barındıran iki yıl. Vhalla hızla yirmisine yaklaşıyordu ama o yaş gününü görebileceğinden şüpheliydi.

İki yıl önceki rüyaları sadece büyüye ve bir daha görebileceğinden şüphe ettiği o bahçedeki güllere dairdi. Ama aralarından deli bir adam çıkagelmişti. Vhalla'nın kim olduğunu bilen ve görece huzurlu yaşamına öyle ya da böyle son verecek biri.

Ardında bir dal çatırdadı. Vhalla başını kaldırdı, kalbi güm güm atarken tam zamanında dönüp ağaçların arasından ona doğru gelen başka bir atlı gördü.

Vhalla daha hızlıydı, topuklarıyla dürtüp dizginlerini şaklatınca Yıldırım dörtlüye koşmaya başladı. Diğer atlı kestirmeden hızla onu takibe koyuldu. Sessiz ormanda nallar şimşek gibi gür-lüyordu; Vhalla sisli yağmurun ve karanlığın içinde peşindeki atlıyı atlatmayı denedi.

"Vhalla!" diye seslendi Jax. "Bu gece at sürmek için berbat bir zaman!"

Vhalla çenesini sımsıkı kenetledi. Bütün insanların içinde böyle bir zamanda şaka yapabilecek tek kişi Jax'ti. "Geri dön! Beni durdurmaya çalışma!"

Jax aralarındaki mesafeyi kararlı bir tavırla kapattı, Vhalla onun çadırından alelacele fırladığını görebiliyordu. Jax'in uzun, koyu renk saçları suyla ağırlaşmıştı ve büyük parçalar halinde yüzüne çarpıyordu. Adamın üzerinde sadece bir örgü zırh vardı, görünüşe bakılırsa altına gömlek bile giymemişti. Onun peşinden yola fırladığında at sırtındaki yolculuğunun sarsıntısıyla metal bağlarının ne kadar soğuk olacağını ve insanın tenini nasıl ısıracağını hayal edemiyordu Vhalla.

"Seninle gelmek istiyorum! İşim bu, değil mi?" Jax delice sırttı.

Vhalla sessizce lanet etti. Neden kendisi de onun gibi bozulmamıştı ki? Kendi deliliğini zorlayıp tamamıyla farklı ve dünyadan kopuk biri olabilirdi.

“Geri dön!” diye bağırdı Vhalla.

“Bunu yapma. Bunu yapmak istemezsin!”

Vhalla onun yalvardığını fark etti. Jax günlerdir Vhalla’nın içinde büyüyen deliliği, şimdi yüzünde panik şeklinde görünür olan deliliği fark etmişti. “Git, Jax!” Vhalla’nın çığlığında bir parça sızlanma da vardı. Jax’in onu güç kullanmaya mecbur etmesini istemiyordu. *Arkadaşıyla dövüşmek istemiyordu.*

“Bunu yapamayacağımı – yapmayacağımı biliyorsun!” diye çıkıştı Jax.

Vhalla’nın eli havada savruldu. Hareketini göstere göstere yapmış, elini mümkün olduğunca görünür bir şekilde savurmuştu. Asla kötülükten ya da sinirden arkadaşlarına saldırmamıştı ve bunu yapmanın onu tamamen parçalayacağını biliyordu.

Jax yapılması gerekeni yapmaktan korkmadı. Yıldırım’ın toynakları altında bir alev çatırdadı. Kısa süreli alevler ıslak atı yakmayacak kadar azdı ama ürkmesine yetmişti. At gerileyerek çoktan kaybolan alevlerden kaçınmaya çalıştı. Vhalla zırhı çarpışın etkisiyle gümbürdeyerek yere devrildi.

Jax’in atı durdu ve botları yol üzerinde cınladı. Vhalla yuvarlanıp ayağa kalktı. Her iki yumruğunu da sıkarak Kanalı açtığını gösterdi.

“Vhalla.” Jax elini ona doğru uzattı. “Dur, bu sen değilsin.”

“Beni tanıyorsun!” diye bağırdı Vhalla.

“Tanıyorum!” diye cevapladı Jax bağırarak, sesi tok ve derindendi. “Bir yıldan fazladır sana göz kulak oluyorum. Üzerine çullanan talihsizliklerin hemen hepsinde orada değilmişim gibi davranma. Yaşadıklarının yarısını bile anlayamazmışım gibi davranma!”

“Uzak dur.” Vhalla bir adım geriledi, nefesi kesilmişti. Kalbi kapana kısılmış bir hayvan gibi çılgına dönmüştü ve kulaklarında tehlikeli bir gümbürtü çınlamaya başlamıştı.

“Vhalla, tek başına neyi başaracağını düşünüyorsun? Koca bir ordun var!” Jax ellerini havaya savurdu. “Yoktan bir ordu var ettin. Biraz daha dayan. İki gün daha dayanırsan hep birlikte

orada olacağız. Gerekirse senin için onu kendi ellerimle öldüreceğim."

"Yapamazsın."

"Victor'un beni korkuttuğunu mu sanıyorsun?" diye güldü Jax.

"Korkutmalı!" Victor'un yeteneklerini savunuyor olmaktan nefret ediyordu ama haftalardır beynini kurcalamayı başaran birinin hafife alınmasına göz yumacak değildi.

"Bu hayatıma mal olsa bile onu öldürürüm. Bundan sağ çıktığını görmek üzere yemin ettim!"

Sanki Vhalla bunu unutabilirmiş gibi. Artık hepsinin kaderi birbirine bağlıydı. Bir İmparator, bir kütüphaneci çırağı, sıradan bir Suakıtcısı, bir Ci'Dan soylusu, düşmüş bir lord ve Kuzeyli prensesinin kaderleri aynı çizgide düğümlenmişti. Vhalla'nın eli havayı yarıp Jax'i geri itmeye çalıştı. Jax bu ani esintiye hazırlıksız yakalandı ve dengesini kaybedip yoldan aşağı yuvarlandı.

"Beni öldürmeden onu öldüremezsın!" diye bağırdı Vhalla.

"Ne?" Jax çabalayıp ayağa kalktı, kararlıydı.

"Eğer o ölürse ben de ölürüm. Eğer ben ölürsem o da ölür." Vhalla geriledi. Yolun biraz ilerisindeki Yıldırım nihayet sakinleşmişti. "Anlamıyor musun? Be-ben hepinize bir iyilik yapmaya çalışıyorum! Aldrik bu kararı veremez ve bunu öğrenince kendi kararımı vermeme de izin vermez. Şimdi gidersem hepinizi böyle bir karar vermekten kurtarmış olacağım!"

"Sebebi bu mu?" Jax, Vhalla geriledikçe ona doğru ilerlemeye devam etti. "Bir ölüm yürüyüşü demek? Başka bir yol düşünmekle uğraşmak istemediğin için mi yaralı bir hayvan gibi ölme gidiyorsun?"

"Ben..." Vhalla'nın sözleri ağzının içine yapıştı ve safra tadı verdi. *Hepsi bundan mı ibaretti – korkakça bir intihar mıydı?*

"Vhalla, geri gel, lütfen," dedi Jax sesini alçaltıp daha nazik bir tona geçerek. "Bunu hâlâ çözebiliriz. Güneş daha yükselmedi. Bu yaşadıklarımız kötü bir rüya sadece."

“Benim tüm varlığım kötü bir rüyaya dönüştü!” Vhalla ona bir rüzgâr daha gönderdi.

Jax bu defa hazırlıklıydı ve Vhalla’nın esintisine karşı bir alev topu gönderdi. Vhalla ürktü ve ani ısı dalgasıyla gözlerinden yaşlar süzüldü. Jax gönderdiği alevin ardından koşup Vhalla’nın üzerine atıldı. Zırhları çarpışıp tangırdadı ve ikisi birlikte yola yuvarlandılar. Vhalla mücadeleyi bırakmayıp yumruğunu savurdu.

Kulaklarındaki kalp atışı onu ele geçirmekle tehdit ediyordu ve Vhalla kontrolü nasıl geri alacağını bilmiyordu. Jax’i öldürmek istemiyordu ve Victor’a vereceği en küçük bir tavizde kontrolü tamamen kaybedeceğini biliyordu.

“Dur artık, Vhalla!” Jax âdeta bir deniz canavarı gibiydi; Vhalla ne vakit kurtulduğunu düşünse uzun kolları bir anda tekrar belirip Vhalla’yı aşağı çekiyordu.

“Bırak beni!”

“Bırakmayacağım!” Sesinde yeni bir şey vardı – incinmişlik. “Peki ya Aldrik? Söylesene! Uyanıp da yatağını boş görünce ne yapacağını sanıyorsun? Ona ne anlatmamı istersin? Aşkın, onun şimdiye kadar kendini gerçekten adadığını gördüğüm tek kadının, tek insanın kendi hayatına son vermeye gittiğini mi?”

“Hayatım bütün bu kâbusa bir son verecek!” diye bağırdı Vhalla, yüzleri arasında sadece birkaç santimetrelik mesafe olsa da.

“Onun için ölmen gerektiğine inanmıyorum.” Jax başını çılgınca iki yana salladı. “Bunu sana o mu söyledi? Yoksa kendi başına mı akıl ettin? Her iki durumda da saçmalıktan ibaret.”

Vhalla en sonunda direnmeyi bıraktı. Jax de onu sıkmayı bırakıp oturmasına izin verdi. Ama her an tekrar dizginlemeye hazır biçimde bileklerinden tutmaya devam ediyordu.

“Bu sadece Aldrik’le de alakalı değil,” Jax’in öfkeli sözlerinde saf duyguları çınılıyordu. “Geri kalanımız ne olacak? Fritz ne olacak? Artık Elecia da seni umursuyor; bunu sen de görebiliyorsun, değil mi? Ah, Ana aşkına, o kadının bunu gösterme biçiminin gerçekten çok garip olduğunu ben de biliyorum. Ama gü-

ven bana, seni umursuyor." Jax öne uzanıp Vhalla'nın yüzünü görmeye çalıştı. "Hepimiz ikinize inanıyoruz. Hepimiz sizin için dövüşüyoruz. Neden olduğunu biliyor musun?"

Vhalla başını iki yana salladı. En ufak bir fikri bile yoktu.

"Çünkü siz ikinizin temsil ettiği bir şey var, ikinizin toplamından daha büyük bir şey. Siz imkânsızın peşinde koşan hayalperestlersiniz. Birlikte olmak için kaderi yenen ikilisiniz. Kimse başaracağınıza inanmadı. Birden çok defa ikiniz birlikte daha fazlası için, hayalini bile kurmamanız gereken rüyalar için savuştunuz.

"Ve sen barış için dövüştüğünü söylediğin zaman insanlar buna inandı. Çünkü sen ölümü ve kaderi yendin. Bunlarla karşılaştırılınca barış ikisinden de daha kolay olacak."

Vhalla dudağını ısırды. Omuzları sarsıldı ve ağlamamak için kendini tuttu. Jax yalan söylüyor olsa bile insanın inanmak istediği yalanlardı bunlar.

"Peki ya sen?" diye fısıldadı Vhalla.

"Anlamadım?" Şaşkınlıktan Jax'in elleri gevşese de Vhalla bu fırsatı kullanıp kaçmaya çalışmadı.

"Peki ya sen, Jax? Fritz'den, Elecia'dan ve Aldrik'ten bahsettin... Peki ya sen?"

Jax'in yüzü Vhalla'nın daha önce hiç görmediği bir hale büründü. Gözleri hüznle ağırlaştı ve öyle büyüdü ki Vhalla içlerinde kendi yansımasını görebiliyordu. Jax kollarını onun omuzlarına sarıp Vhalla'yı kendine çekti.

Vhalla hareket etmeye çekiniyordu. Jax'le teması başlatan hep kendisi olmuştu. Jax ona hiç böyle arkadaşça davranmamıştı ve mükemmel bir rol değişikliğiyle şimdi karşılık vermeme sırası Vhalla'daydı. Nasıl davranması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Peki, bakalım. Sen, Baldair'in bana korumamı söylediği kişisin. Bana özgürlüğümü veren kadınsın. Vhalla Solaris, burada oluşumun sebebi hiçbir zaman İmparator olmadı. Ben senin için buradayım. Benim hükümdarım sensin. Ve son günlerime kadar

senin adına dövüŖeceğim çünkü Baldair'in Altın Muhafızları haricinde Ŗimdiye kadar inandığım tek Ŗey bu."

Vhalla'nın elleri canlanıp Jax'e sarıldı. Gözlerinden yaşlar boŖanıyordu ve bir yandan da kesik kesik hıçkırıyordu. ArkadaŖı, yeminli muhafızı ona sarılmışken Vhalla haftalardır içinde tuttuğu acıyı salmıştı. Jax baŖka bir Ŗey söylemedi; Vhalla'nın ağlamasına ve haykırıŖlarını göklere savurmasına müsaade etti.

Vhalla içini iyice döktü. Ve boğazı kuruyup burnu bir çeŖmeye döndüğünde, gözleri artık yanmaya başlamışken nihayet durdu. Jax'in kolları gevŖedi ve Vhalla geri çekilip onun gözlerine baktı. Jax'in bir eli Vhalla'nın ensesine, diğeri ise omzuna kondu.

"Peki, Ŗimdi geri gelecek misin?"

"Onun bir daha beni ele geçirmesine izin verme," diye fısıldadı Vhalla. Jax'in bu konuda bir Ŗey yapabileceğini sanmıyordu ama bunu istemek bile daha iyi hissettirmişti.

"Ne yapabilirim?" Jax yardım etmeye istekliydi ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

Vhalla'nın da bir fikri yoktu. "Bana tekrar arkadaŖ gibi davranabilirsin." Vhalla'nın arkadaŖlarına ihtiyacı vardı. Onun arkadaŖı olmalarına ihtiyacı vardı, ondan korkmalarına değıl, ona güvenmelerine ihtiyacı vardı.

Jax ŖaŖırmış görünse de hemen toparlandı. Başıyla onaylayıp hafifçe gülümsedi. Birlikte kampa doğıru yola düŖtüler ve Ŗafak attığında ikisi de Vhalla'nın bu erken saat gezisi hakkında koŖuşmadı.

BAŞKENT GÖRÜŞ ALANLARINA girdiği an Vhalla'nın kalbi hızla atmaya başladı. Ordu yolu tırmanırken Victor'un elinden çıkan yıkımı görmeye başladılar. Eskiden başkente kadar uzanan küçük kasabaların olduğu yerde şimdi yağmalanıp yıkılmış harabeler duruyordu. Ağaçlar ve bitki örtüsü solmuş ve zayıflamış bir haldeydi, Vhalla her şeyin gri bir renk aldığını gördü.

Vhalla lekenin toprağı da etkilediğini fark etti. Başkente yaklaştıkça bitki örtüsü de azalıyordu. Her şey durgun ve ölüm sessizliği içindeydi.

Önceki gece albaylar toplanıp İmparatorluk seferinin ilerleyişine hazırlık olarak saldırı planını gözden geçirmişti. Ne yazık ki pek bir stratejileri yoktu. Onları boyutunda bir ordu şehre gizlice sızamazdı ve Victor zaten geldiklerinden haberdardı. Şehre girdikten sonra saldırı ikiye ayrılacak, bir kol anayollardan devam ederken diğeri birkaç blok uzaklıkta ilkinde paralel ilerleyecekti. Bu şekilde eğer Victor anayolları tutuyorsa bile birbirlerini destekleyecek yakınlıkta oldukları için hâlâ kaleye ulaşma şansları yüksek olacaktı.

Ama şehre nasıl girilecekti; albayların aklında dönüp duran soru buydu. Yaklaşık bir saatlik mesafeye geldiklerinde Vhalla büyüsunü toplayıp Ana'ya kısa bir dua etti. Bakışlarını bulutlu göğe çevirip parmaklarıyla havayı süpürdü. Vhalla gözünün önüne rüzgârların bulutları itip dağıttığını getirdi.

Vhalla işini inceledi. Bulutların kanat gibi görünmesini he-deflemişti. Ama dahası Graham'ın bu işareti görmek için hâlâ hayatta olmasını umut ediyordu.

Yürüyüşe devam ettiler ve Vhalla işaretini gökyüzünde tuttu. Başkentten yükselen bir gürültü duydular. Bir kristal iblisinin korkunç çığlığı gökleri inletti ve daha ileride Solaris İmparatorluğu başkentinin çekme köprüsü açılmaya başladı.

Plan işe yaramıştı ve istedikleri savaşa kavuşacaklardı.

Köprü aşağı iner inmez, menzile girdikleri anda saldırı emri geldi. Artık geri dönüş yoktu ve Vhalla'nın başı bir şakağından ötekine ağırmaya başladı. Victor şimdiden bilincine sızarak onu saldırısından caydırmak üzere uğraşmaya başlamıştı.

Vhalla yumruklarını birkaç defa sıktı. İşte kaderinin uçurumuna varmıştı. Her şeyin olup biteceği yer burasıydı. Gözlerini soluna kayıp Aldrik'in gözleriyle buluştu. Her ikisi de korkunç görünüyordu. Yağmur yemiş, çelimsizleşmiş, kirli ve bitkin düşmüş haldelerdi. Ama Aldrik'in yüzünün etrafında alevler uçuşmaya başlamıştı bile. Vhalla'nın saçlarında da rüzgâr dolanıyordu. Birlikte yakıp eseceklerdi.

Victor'un numaraları kapının hemen ardında başladı. Kristal bir duvar, kapıdan başlayarak bütün yolları kesecek şekilde yükseltildi. Vhalla ellerini uzatıp Victor'un gücünü, kristallerin gücünü serbest bıraktı. Victor'un içine girmesine izin verecekti ama bunu sadece onun gücünü ona karşı kullanmak için yapacaktı. Vhalla onları boşaltıp kullanışsız hale getirir getirmez kristaller kararıp çatladı ve kendi ağırlıkları altında çökerek un ufak oldular.

Fritz, Elecia ve Sehra ordunun bir yarısıyla birlikte anayola koyuldu. Vhalla, Aldrik ve Jax ise sağ tarafa yöneldi. Albaylar

hükümdarlarından en azından birinin hayatını garantilemek adına Vhalla ile Aldrik'in yan yana olmamasını istemiş ama onlar bunu reddetmişti. Ayrılmaları sadece şanslarını azaltmaya yarardı.

Vhalla kolunu havada salladı. Aldrik'in büyüğü de hemen ardından yetişip üzerlerinde alevden bir paravan yaratarak çatıların üzerindeki büyücülerin buz ve alev saldırılarını engelledi. Vhalla, Yıldırım'ın dizginlerine asıldı.

"Okçular, çatılara!" diye bağırdı.

Daha onlar varmadan savaş çoktan sokaklara yayılmıştı. Vhalla önünde uzanan yolda kan lekeleri gördü. Sırtlarına ve göğüslerine gümüş kanatlar çizili büyücülerin cansız bedenlerinden geliyordu kan.

Vhalla kılıcını çekip fırlattı. Kılıcı geri almadan önce işaret-parmağıyla yönlendirip büyücülerin boğazından geçirdi ve ikisini yere yıktı. Aldrik'in alevleri Vhalla'nın sol tarafında gürleyince Vhalla dikkatini buraya çevirip rüzgârıyla alevi harladı.

İlk iblis üzerlerine doğru alçalışa geçene kadar İmparatorluk Ordusu şehre doğru istikrarlı bir ilerleme gerçekleştirmişti. İblis pençeleri ve koca çenesiyle açık alana doğru saldırıya geçti. Vhalla iblisin altındaki havayı çekmeye çalıştı ama zihninin derinliklerinden gelen keskin bir ağrı son anda büyüünü işe yaramaz hale getirdi.

Vhalla fırlayıp Yıldırım'ın üzerinden devrildi. Başını kavrayıp ayakları üzerine dikildi ve kılıcını arandı. İblis, Yıldırım'ı ve beraberinde ordunun yarısını yok etmişti.

Atı Vhalla'yı dünyanın öteki ucuna kadar götürüp geri getirmişti. Onun ölümü çok sevdiği bir arkadaşın kaybı gibi yüreğini dağladı. Boğazından bir öfke gürledi. Bunun Victor'un mu yoksa kendi öfkesi mi olduğu umurunda değildi. İkisinin toplamı olmasını arzuladı. Victor'un, Vhalla'nın ordusunun kapısında olmasından duyduğu öfkeyi hissetmek istiyordu Vhalla. Şimdi, bu kadar yol geldikten sonra pes etmeyeceklerine duyduğu öfkeyi.

İblis bulutların üzerinde dolanırken Vhalla ürpererek ayağa kalktı. Etrafındaki büyücüler alev topları ve buzdan mızraklar savuruyordu ama büyü iblisin köselemsi derisine işlemiyordu.

“Büyünüzü boşa harcamayın!” diye emretti Vhalla. Askerler emre uyararak dikkatlerini başka yere verdiler. “Jax, beni koru!”

Vhalla onun bunu duyduğunu kontrol dahi etmedi. Arkadaşının ve muhafızının ona ihtiyacı olduğu yerde olacağına güveni tamdı. Bu savaşta korkuya ya da kuşkuya yer yoktu. Arkadaşları da tıpkı onun gibi hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapardı. Kalbinin derinlerine işlemiş endişe, duaya en yakın duyduğu şeydi.

Victor’un büyüünü içine çağırdı ve orada biriktiğini hissetti. Eğer Victor kristal canavarları yaratabiliyorsa Vhalla da onları yok edebilirdi. Vhalla bir çığlıkla Victor’un büyüünü serbest bıraktı ve iblis büyük bir ışımayla patlayıp karanlık yıldız ışığını anımsayan kara kristal parçaları halinde yere saçıldı.

Vhalla nefes almaya uğraşarak yere çöktü. Göğsüne dolanan güçlü bir kol onu ayağa kaldırıp destek oldu. Daha öncesine göre çok çabuk kullandığı için büyü ona fazla güce mal olmuştu. Ordu etrafında toplandı, savaş tüm hızıyla devam ediyordu. Bir ateş kalkanı üstlerini kapatıp halsiz kraliçeyi saldırılara karşı korumaya aldı.

“Sağ ol, Jax,” dedi Vhalla nefes nefese.

“Yanlış tahmin.” Vhalla başını yukarı kaldırdı. *Aldrik’in orada olmasını beklemiyordu.* Zırhı zedelenip çizilmiş ve kanla lekelenmişti. “Sen iyi misin?”

“Olacağım.” Vhalla cesur bir tavır aldı – başka bir seçeneği yoktu.

Aldrik’in kolu onu kısa bir süreliğine daha sardı. Bir saniyeden fazlası değildi belki ama sonsuzluk gibi gelmişti. Sessiz bir konuşmaydı bu. Aldrik’in kalbi Vhalla’nın yüreğine fısıldamış ve Vhalla’nınki de aynı sevecenlikle karşılık vermişti. Aldrik’in yanında olduğunu biliyordu; tek beden olarak savaşıyorlardı. Ne olursa olsun birlikte duracaklardı.

Dengesini kuran Vhalla ardına dönüp savaşa kaldığı yerden devam etti. Victor'un, askerlerini bu saldırıya hazırladığı belli oluyordu. Üzerinde oldukları yol genellikle tuzaksız olsa da Vhalla, Fritz, Elecia ve Sehra'nın onlar kadar kolay ilerleyemediklerinden şüpheleniyordu – sahte kralın elinde büyük bir saldırıdan daha fazlası olmalıydı.

Saldırıları sürdürerek ilerlediler. Vhalla sayamayacağı kadar erkek ve kadını arka saflardan ön saflara taşıdı. Onları ölümlerine gönderiyordu. Yoldaşlarının cesetlerinin üzerine basarken askerler bunu biliyor ama yine de ilerlemeyi sürdürüyorlardı. Bütün ordu mutlak kesinlikteki tek bir amaca yürüyordu: *Victor'a ulaşmak, Victor'u öldürmek.*

Victor'un adamları akıllıydı. Her kristal asker, büyü ve sahanın sağladığı avantajla iki İmparatorluk askerine bedeldi. Binalardan dışarı fırlıyor, ateş ve buzdan duvarlarla onları engelliyorlardı. Yerkırıncılar ara sokaklardan akın ediyor, boğazları kesip, engellenemeden yollarına devam ediyorlardı; kılıçlar bir işe yaramaksızın sert etlerine çarpıp kalıyordu.

Başka bir iblis göğe fırladı ve Vhalla daha önce yaptıklarını tekrarladı. Bütün büyüsunü havalanan iblisi indirmeye odaklanmıştı. Kristal iblisin zararsız cesedi yere düşerken Vhalla da yere yığıldı.

Aldrik iki koluyla onu kucaklayıp Vhalla'nın kolunu kendi omzuna atarak onu taşıdı.

"Aldrik, biz..."

"Ön saflarda kalmaya devam edemezsin." Aldrik arka saflara doğru yöneldi.

Vhalla geri çekilmekten hiç hoşlanmamıştı. "Ama sen kalabilirsin."

"Vhalla..."

"Jax!" diye seslendi Vhalla. Batılı adamın nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama fazla uzakta olamazdı. Merkeze doğru geri çekilirken varsayımında haklı olduğu belli oldu. "Jax, ben işe yaramaz hale geldim. Ama Aldrik hâlâ güçlü."

“Sana göz kulak olurum.” Daha Vhalla dile getirmeden onun ne istediğini anlamıştı Jax.

Savaş geceye doğru ilerlerken arka saflarda kaldılar. Ay göğün üçte birine vardığında Victor’un adamları saldırıyı kesmiş gibi görünüyordu. Vhalla bir kristal iblisi daha yok etmişti ama böylece tamamen tükenmişti de.

Her iki tarafı da sessiz bir hüsrana sürükleyen bir eşitlik durumu söz konusuydu. İmparatorluk Ordusu saflarını koruyordu, Aldrik ilerlemeye ara vermek niyetinde değildi. Victor ya yeni asker ve mahluk göndermekten vazgeçmiş ya da elinde gönderecek bir şeyi kalmamıştı.

Sokaklara kara cam parçalarına dönmüş kristaller saçılıydı. Vhalla ay ışığında hafifçe parıldamalarını izliyordu. Herkes ona kristal büyüsünü lekelenmeden kullanabildiğini söylüyordu. Belki de doğrudu bu. Ama bu gücü ne zaman kullansa ondan bir parça eksiltiyormuş gibi geliyordu Vhalla’ya. Sönüp un ufak olmuş bu harap taşlar görüldüğünden daha ağır bir yükü.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Jax sessizce onu oturtup. Uzun süredir terk edilmiş gibi görünen bir han bulup albaylarla toplanmışlardı.

“Nasılmış gibi görünüyorum?”

“Sanki her an ölmek üzereymiş gibi.”

“Bunun on katını hissediyorum.” Vhalla gözlerini yumup başını salladı. Victor sessizdi, belki de o da Vhalla gibi bitkin düşmüştü.

Albayların masası ölüm oranını yansıtan şekilde önceki akşam göre daha tenhaydı. Aldrik hepsine ayakta dikilmek yerine oturmalarını emretti.

Aldrik ayakta dururken Vhalla’nın hissettiği kadar ölü gibi görünüyordu. Biri yanağını yaralamıştı ve kulağının küçük bir parçası kayıptı; yani bir kılıç yüzüne çok yaklaşmıştı. Ama bunun dışında İmparator çoğunlukla tek parçaydı. Vhalla rahat bir nefes alıp önündeki planlara odaklandı.

Parşömenin üzerindeki kalem izleri ordularından geri kalanı ortaya çıkarmaya başlamıştı. Şehrin girişinden saldırıya başlayan orduyla karşılaştırıldığında şimdi küçük bir sayı kalmıştı geriye – belki birkaç yüz kişi kadar. *Eğer kazanma şansları olacaksa bir mucizeye ihtiyaçları vardı, ayrıca birkaç yüz de askere.*

Hanın kapısı bir tekmeyle açıldı. Bütün albaylar irkilip silahlarına davranarak kapıya döndüler. Fritz üstü kana bulanmış halde eşikte dikiliyor, ihtiyaçları olan mucizeyi tutuyordu.

“ELECIA!” Vhalla konuşana kadar kadın çoktan ayaklanmıştı bile.

Elecia odayı geçip kolundaki adamı masaya yatırmak için Fritz’e yardım etti. Albaylar yoldan çekilip Grahm’ı yatırmak için yer açtılar. Vhalla Doğulu adamın bedenine baktı, Fritz hemen yanında huzursuzca kıpırdanıyordu.

Vhalla’nın gözleri Fritz’in endişesinin kaynağına geldi. Grahm’ın eli, kararmış derinin ardından fırlayan kristallerle kaplanmıştı. Parmakları sanki donmak üzereymiş gibi görünüyordu. Her bir kristali birbirine bağlayan damar ağları ölümcül lekeyle atıyor ve Grahm’ın kolundan yukarı doğru yayılıyorlardı.

“Ne oldu?” diye sordu Vhalla, Fritz’e.

“Mevzimizi kaybetmemek için sınır oluşturacak bir duvar inşasına girişmiştik,” diye başladı Fritz. “Yakındaki bir çatışmayı gördüm ve bunların başka bir gerilla birliği olduğunu düşündüm, Kanatlar’dan yani, anladın mı?” Arkadaşı kendini tutmak için büyük bir çaba harcıyordu. “Ama sayıları çok fazlaydı. Ben de keşfe gittim, yanımda yardım da götürdüm çünkü asla bilemezsin ki...”

Vhalla elini Fritz'in elinin üzerine koydu. Onu hikâyesini anlatmaktan alıkoymayacak bir şekilde nazikçe tuttu. Ama parmakları onun kaçmasına izin vermeyecek kadar sıkıydı. Güneyli dostu sanki her an kendini kaybedecek gibiydi ve böyle bir şey olursa Vhalla hazırlıklıydı.

"Bir Gümüş Kanatlar grubuydu, büyük bir gruptu. Öncekiler gibi değildi. Onlar da toparlanmaya çalışıyorlardı ve başlarında da Grahm vardı."

Grahm'ın omuzunda boynuna doğru geniş bir yara vardı. Her yönde bir parmak boyu kadar olan yara bir şifacı olmadan ölümcül olurdu. Yarılmış ete bastırıp dikmeye çalışırken Elecia'nın elleri kana bulanmıştı.

"Elecia, onu iyileştirebilecek misin?" diye sordu Fritz fısılda-
yarak.

"Deniyorum," dedi kadın başını kaldırmayıp dikkatini yara-
dan ayırmadan.

Kristallerin kaçınılmazlığını görmezden geliyorlardı. Vhalla diz çöküp Grahm'ın eline yakından baktı. Grahm, Elecia'nın uygulamalarıyla kendine gelip hafifçe inledi. Vhalla yeni bakış açısından Elecia'nın gözlerinin de sürekli olarak kristallere kaydığını görebiliyordu. Kadın lekeli biriyle büyüsel olarak muhatap olmaktan dolayı gergindi.

"Bir fikrim var." Vhalla'nın gözleri Elecia'nunkileri yakaladı. "Ama denemeden önce onun fiziksel olarak stabil olması gerek."

"Pek iyi bir şeye benzemiyor," diye mırıldandı Elecia.

Vhalla buna itiraz edemedi. "Kapılarda ve mahluklarda yaptığım gibi kristallerin kontrolünü ele geçirip onları yok edeceğim."

"Bu onu nasıl etkiler?" diye sordu Fritz.

"Kesin bir şey söyleyemem." Vhalla bunu olmadığı şekillere sokmaya girişmeyecekti. Grahm'ı iyileştirebileceği kadar öldürmesi de olası bir son çareydi.

"Peki, yapacaksan şimdi yap." Elecia ellerini geri çekti. "Hazır sen parçalamayı bitirdiğinde onu tekrar bir araya getirmeyi deneyecek kadar gücüm varken."

Kimse Elecia'nın sözlerindeki kinayenin bu kadar gerçek çıkmasını beklemiyordu.

Vhalla elini Grahm'ın eli üzerine tutup gözlerini kırıştırarak büyü görüşüne geçti. Vhalla'nın büyüü zayıflamıştı ve işini zar zor görüyordu. Vhalla kendi büyüüyle Victor'un kiyle bezeli kristal büyüüne aynı oranda sahip olduğu an ne olacağını kısa bir süre merak etti. Ama bunun üzerine fazla düşünmedi. Arkadaşı önünde acı çekiyordu şimdi. Şüpheyeye düşecek zaman değildi.

Tıpkı mahluklara yaptığı gibi Vhalla kendini kristallere bağladı ve onların yok olmalarını diledi. Grahm'ın elindeki kristaller hiddetle patladı. Kara kristal parçaları Grahm'ın etinden parçalarla birlikte yere saçıldı.

Albaylar üzerlerine lekeli kanı bulaşmasından korkarak gerilediler.

Masanın üzerinde yatan adam acıyla bilincini kazanıp inledi.

“Onu sıkı tutun!” diye emretti Elecia.

İlk davranan Fritz oldu. Masanın başına oturarak Grahm'ın başını elleri arasına alıp yanaklarını başparmaklarıyla okşadı. “Grahm, hepsi geçecek.”

Elecia elleri kristallerin yok olmasıyla yarılmış lekeli derinin içine girmeden önce sadece bir an tereddüt etti. Kararmış ve köselemsi olan Grahm'ın derisi kristaller patladığı anda kıvamlı bir pelteye dönmüştü. Kararan et pıhtılaşmış bir yağ gibi ellerine bulaşınca Elecia ellerini geri çekti. Sonra başka bir noktadan tekrar denedi ama Grahm'ın eti gerçek anlamıyla kemiklerinden dökülüyordu.

Grahm onlardan kurtulmak adına başını salladı.

“Onu sıkı tutun!” dedi Elecia hızla düşünerek. Odada tam anlamıyla güvendiği diğer insana dönmüştü. “Aldrik, ateşine ihtiyacım olacak.”

İmparator hiç sorgulamadan onayladı.

“Fritz, onu dondurmana ihtiyacım var.”

“Ne?” Fritz anlayamamıştı.

“Onu dondurmana ihtiyacım var, yavaşça yap, onu şoka sokmadan. Kalbinin yavaşlaması gerek; hem neler olduğunun daha az farkında olması hem de kan akışının yavaşlaması daha iyi,” dedi Elecia yavaşça ve her kelimesini vurgulayarak.

“O da bir Suakıtcı ve...”

“Ve leke şimdiden dirseğini geçti. Bu lanet olası şey çıban gibi ve iltihap kanıyla tüm vücuduna yayılıyor!”

Vhalla dehşet içinde bakıyor, arkadaşının ölümüne sebep olup olmadığını düşünüyordu. Yutkundu ve Elecia’nın düşüncelerini takip etmeye çalıştı. Grahm daha lekелendiği anda ölmüştü. Bu da onu kurtarmak için tek şanslarıydı.

Hanın tezgâhına koşup uzun bir bez parçası buldu, dönüşte de albaylardan birinin kılıcına el koydu.

“Durun, bu...”

İmparatoriçe keskin bakışlarıyla albayı susturdu. Kılıcın adama ait olup olmaması Vhalla’nın zerre umurunda değildi. Ana’nın kılıcı olsa da aynısı geçerliydi. Adam bunu anlayıp çenesini kapadı. Albayların çoğu bu olayı odadan kaçmak için bir fırsat olarak kullandı.

“Dur biraz, gerçekten de bunu yapmayacaksınız ya...” diyerek dehşetle donup kaldı Fritz, Vhalla’nın Grahm’ın koluna turnike yapmaya başladığını görünce.

“Bunu dilini ısırmasın diye ağzına yerleştirmek gerekiyor.” Vhalla diğer bez parçasını alıp katlayarak Grahm’ın dişlerinin arasına yerleştirdi.

“Peki ama...”

“Dondur onu ve sıkı tut, başka bir şey söyleme.” Elecia gürültüyle soluyordu, sinirleri gerilmişti. İyi bir şifacıydı ama bu işte bütün yeteneği sınanacaktı. “Vhalla şu sırayı çek ve kolunu üzerine koy.”

Aldrik, Elecia’nın emrini yerine getiren Vhalla’ya yardımcı oldu. Ortaya çıkan şey şimdiye kadar gördükleri en eğreti ameliyat masası olmuştu ama Grahm’la ölümü arasında duran tek

şeydi. Elecia kılıcı çekip birkaç defa duruşunu ayarladı ve sıralarını olması gereken şekilde düzeltti.

“Vhalla kolunu tut. Fritz sen de omuzlarını. Aldrik ateşini hazırdaki beklet,” diye emretti.

Vhalla, Grahm’ın bileğini kavradı. Parmakları çürümüş etin ve ezilip büzülerek pelteleşmiş kemiklerin üzerine bastırdı. Titreme hissini umursamadan elinden geldiğince kolu düz tuttu.

“Bunu bir daha düşünsek mi?”

“Sen onu zaptetmeye bak, Fritzangle!”

“Ama...”

“Fritz, Elecia’ya güven!” diye arkadaşına yalvardı Vhalla.

Elecia kılıçla bir çizgi çekerken Fritz başını öte yana çevirdi. Vhalla, Elecia’nın ayağını yere sıkıca gömdüğünü gördü. Yerkırıcı büyük bir itki elde etmek için kollarını kaya gibi sertleştirirken Vhalla havadaki büyüü hissetti.

Kılıç havada *vınladı* ve kemiğe değdiği anda Fritz irkildi. Vhalla darbenin Grahm’ın kolundaki yankısını hissetti. Adam ağzındaki paçavranın ardından çığlık attı.

Elecia kararlıydı. Kılıcı biraz dürtüp etten çekti ve ikinci bir darbe için havaya kaldırdı. Yaradan dışarı kemik iliği sızıyor ve masanın üzerinde biriken kan yere damlıyordu.

Grahm’ın kolunu bedeninden ayırmak için iki kılıç darbesi gerekmişti.

“Aldrik, yarayı hafifçe dağla,” diye onu yönlendirdi Elecia. “Sadece pıhtılaşmayı hızlandırmak istiyorum, lekenin ya da enfeksiyonun yayılıp yayılmadığına göre tekrar kesmek gerekebilir.”

“Tekrar kesmek mi?” dedi Fritz zayıf bir sesle, olduğu yerde sallanıyordu.

“Umuyorum ki gerekli tıbbi aletler elimize geçtiği zaman,” diye mırıldandı Elecia.

Alev yalımları yarasını dağlarken Grahm acıyla inledi. Ama Fritz eğreti bir yatıştırıcı işlevi gören büyüüyle o bölgeyi uyuş-

tururken acısı azalıyor gibi görünüyordu. Vhalla, Grahm'ın uyandığında bu olanları hatırlamaması için dua etti.

Elecia yarayı hızla sargıladı. Ama kumaşa kan sızmamaya başlayana kadar turnikeyi çözmedi. Fritz, Grahm'ın yanından ayrılmıyordu. derin bir şokla sevdiği adamın yüzüne bakıyordu.

"Ben onun için bir şeyler bakmaya gideceğim," dedi Elecia. Giderken hafifçe sağa sola sallanıyordu. Vhalla kadının bitkinliğinin hem zihnen hem de fiziksel olduğunun farkındaydı. "Arka saflardaki şifacıların elinde bir şeyler olmalı..."

"O iyileşecek mi?" diye sordu Fritz zayıf bir sesle.

"Öyle umuyorum." Vhalla kesilen kolu kaldırırken tüyleri diken dikendi, kolun dirseği üzerinde rahatsız edici bir şekilde sallanan et parçaları duruyordu. Vhalla kolu hanın arkasındaki ara sokağa bıraktı. Dönüş yolu boyunca ellerini pantolonuna sürterek kesilmiş uzvun ve lekeli etin bıraktığı pelteleşme hissini ellerinden silmeye çalıştı.

Grahm hafif hafif inliyordu. Vhalla döner dönmez üzeri kanla kaplı sırayı uzaklaştırdı. Adamın başına gelenler yeterince korkunçtu zaten. Vhalla onun kendine gelip de yaşadıklarının kalıntılarını görmesini istemiyordu.

"Grahm?" diye fısıldadı Fritz.

"Fritz?" Doğulu adam kendine gelmeye başlamıştı.

"Buradayım. Yanındayım," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı Fritz.

"Benim son, son haberleri vermem gerek..." diye söylendi Grahm neredeyse kendinden geçmiş bir halde.

Şok bedene inanılmaz şeyler yapabiliyor, diye düşündü Vhalla.

"Şşş, her şey yolunda."

"Hayır," diyerek Fritz'in tesellilerine itiraz etti Grahm gözlerini kısık bir şekilde açarak. "İmparator'a söylemem lazım..."

"Neyi?" Aldrik hasta başını döndürmekle uğraşmasın diye konuşurken onun görüş alanına doğru ilerledi.

“Gümüş Kanatlar,” dedi Grahm her kelimedede zorlanarak. “İmparator’um, onlar sizin için savaşıyor.”

Vhalla ayağa kalkıp Aldrik’in yanına geldi. Grahm’ın gözleri sanki onu görmekte zorlanıyormuş gibi biraz daha açıldı.

“Leydi İmparatoriçe, doğru mu?”

“Grahm, hizmetlerin için teşekkür ederim,” diyerek onu avuttu Vhalla.

“Ben-benim için onurdur.” Sertçe yutkundu. Ağzında hâlâ bezlerin verdiği kumaş tadı olduğuna şüphe yoktu. “Saraydan kaçan yüz kadın ve erkek savaşçımız var. Benim yanımda dövüştüler.” Grahm, Fritz’e baktı. “Başarabildiler mi?”

“Çoğu başardı,” diyerek başını salladı Fritz.

“Ana’ya şükürler olsun,” diyen Grahm gözlerini sıkıca yumdu. “İçeriye girdiğiniz zaman size yol gösterecekler. Yüz kişi kadar daha var, eğer... Sarayda savaşıyorlar. Onlar size yardımcı olur. Victor’un çekildiği yere, yukarı. Onlar sizi götürecekler... O... Daha fazla mahluk var. Henüz bitirmedi...”

“Anlıyoruz. Biz halledeceğiz. Şimdi dinlen.” Fritz adamın altına düşen saçları geri itti.

“Fritz...” Grahm, duygularını kendine saklamaktansa onu tutmakta daha iyi iş çıkaran bu adama baktı. “Seni tekrar gördüğüme sevindim.”

“Ben de sevindim.”

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Grahm.

“Ben de seni seviyorum.” Fritz’in gözünden yaşlar süzüldü. “O yüzden *sakın ölme.*”

Elecia dönüp Grahm’ı dikkatle incelemeye başlayınca konuşma sona erdi. Grahm’ın boğazından aşağı üç şişeciği boşaltıp neredeyse Derinuyku ile aynı etkiyi göstereceğine söz verdikten sonra Grahm’ı savaşın devamında güvenle dinlenebilmesi için hanın ikinci katına taşımasında Fritz’e yardım etti.

Vhalla derin derin iç çekti. Aldrik’in kolları onu sararken bu rahat ve güçlü kollara kendini bırakıp kısacık da olsa kocasıy-

la vakit geçirmeye odaklandı. Oda sessizdi, dışarıdaki gece bile durgundu.

“Ne için dövüşüyoruz biz?” Vhalla bir anlığına gözlerini kapadı ama tek görebildiği kandı. Yandaşlarının kanı. Düşmanlarının kanı. Onu boğmaya on defa yetecek kadar kan. “Savaşlarımız bittiğinde geriye ne kalacak?”

“Biz de bunun için savaşıyoruz zaten.” Aldrik onu nazikçe kendine bastırdı. “Geriye her ne kalacaksa, her kim kalacaksa onun için.”

“Biz kalmayacak olsak bile.” Vhalla, Aldrik’in varlığının rahatlatıcı etkisine kendini kaptırmamak için ondan uzaklaştı. Kazanmaları gereken bir savaş vardı hâlâ.

33

SAVAŞIN YAZILI OLMAYAN kuralları Victor'un umursadığı şeyler değildi. Grahm ile askerlerinin uyardıkları gibi sah-te kral yeni bir mahluk ve iblis dalgası eşliğinde saldırma-ya hazırlanıyordu. Cephedeki hareketsizlik onun yeni saldırısını planlamasına yetecek kadar sürmüştü.

Savunmaya geçecek zamanları neredeyse hiç olmamıştı. Olanı da tamamen Grahm ve Gümüş Kanatlar sayesinde elde etmişlerdi.

İkinci seferde savaşın hücumu zayıflamıştı ama Vhalla daha önce yaptığı gibi savaşmaya zorluyordu kendini. Albaylar sabahın ilk ışıklarında emirler haykırarak koşuşturuyor, birliklerinden geri kalanları tertipliyorlardı.

Vhalla da şimdi kendisinin olan birliği yöneterek albaylara ayak uydurdu. Savunma için buz ve topraktan inşa ettikleri duvar yok edilmişti. Vhalla, Aldrik'le farklı yönlere doğru koşturdu ama Jax tutkalla yapıştırılmışçasına ondan ayrılmamıştı. Jax onu korumak üzere gerekirse kendi canından vazgeçmek üzere ettiği eski yeminlerini tutmakta hâlâ saçma bir şekilde kararlıydı. Vhalla da böyle bir şeyin olmaması adına aynı şekilde kararlıydı.

Vhalla, Jax'le, Aldrik'le olduğu kadar uyumlu değildi ama başka bir askerle olacağından daha iyiydi ve her ikisi de hızlı öğreniyordu.

Fritz, Grahm'la birlikte geride kalmıştı ki safları bozmamak için yeni bir sebepti bu da. Elecia'nın şifacı görüşü kesin değildi; leke yok olsa bile Grahm'ın bunu atlatacağından emin olamıyordu. Ama bu Vhalla'nın düşünmek bile istemediğı bir görüştü.

Victor korkunç derecede akıllıydı. İlk saldırı dalgasında kristal taşıyan askerler vardı. İmparatorluk Ordusu'na katılan her asker için düşman askerleri savaş meydanındaki cesetlere yerleştirdikleri kristaller sayesinde iki ya da üç asker kazanıyordu. Kristaller ışıldıyor ve Victor onları çarpık başka bir formda canlandırırken Vhalla bunu hissedebiliyordu.

Victor'un büyüü Vhalla'nın içinde dolanıyordu. Vhalla derisinin altında kıvranan bu gücü alıp ellerine yönlendirdi. Ama artık bu güç ona direnmeye başlamıştı, bitkinliği bu gücü istediğince şekillendirmesini engelliyordu. Ama er ya da geç büyü ellerinden boşanıp kristalle canlandırılmış askerlerin yarısını devre dışı bıraktı.

Vhalla dizlerine dayanıp biraz dinlendi.

Seni sefil yaratık! Victor'un sesi zihninin kıyılarından zayıf bir sesle öfkesini kusuyordu.

"Bu iki yönlü işliyor," dedi Vhalla nefes nefese. "Zihnimi işgal etmeye devam edersen ben de bunu sana karşı kullanmaya devam ederim."

Büyü zalim ve rahatsız edici bir histi. Her kullandığında son seferinden daha da zor hale geliyordu. Kendi boynuna bir ilmek geçirip her seferinde biraz daha sıkıyor gibiydi. Ama bu son saldırıları olabilirdi; kale kapılarını görebiliyorlardı ve Vhalla neyi var neyi yoksa verecekti. Bu kendi ölümünü hazırlamak olsa bile Vhalla bunu yapacak ve Victor'u da beraberinde götürmeyi umacaktı.

Vhalla savaş alanında dolanıyor ve kendi büyüünün yanında Victor'ununki de kullanıyordu. Victor sonunda onu durdur-

mak için gücünü toplayıp da Vhalla'ya o gece çadırda hissettiği gibi keskin hisle dadandığında neredeyse kaleye ulaşmışlardı.

"Jax!" diye bağırdı Vhalla. Jax bir an sonra yanındaydı. "Seh-Sehra'ya," dedi Vhalla keskin nefesler alarak, içini donduran acı görüşünü zayıflatmıştı, "ihtiyacım var."

Batılı adam endişeli bakışlarla hemen savaş alanını gözden geçirdi. Vhalla'yı orada bırakmanın fazlasıyla tehlikeli olduğuna karar verip onu kollarına alarak ordunun diğer yarısına doğru koşturdu. Vhalla görüş alanından çıkıncaya dek Aldrik'e baktı. İmparator kendi sarayına doğru ilerliyordu.

"Prenses Sehra!" diye bağırdı Jax. "Sehra!"

Vhalla sarsılmaya başlayınca Jax'in daha sıkı kavradı. Daha hızlı hareket etmeleri gerekiyordu ama Vhalla'nın acısı çok büyüktü ve dişleri Jax'e bunu söylemesine yetecek kadar olsun takırdamayı kesmiyordu. Vhalla gözlerini kapatıp yapabildiği her şekilde büyüye karşı direnmeye odaklandı. Ölüm olarak bilinen karanlık boşluğa çekilirken dünyanın ayakları altından kayıp gittiğini hissediyordu.

Ama tıpkı daha önce olduğu gibi içinde parlak ve can veren bir ışık çaktı. Vhalla'nın zihni arınıp bilinçle doldu, anlık olarak Victor'un ağırlığından kurtuldu.

Sehra, Za'nın kollarıyla sıkıca sarılmıştı ve okçu kadın, prensesini sarsarak uyandırmaya çalışıyordu.

"Sehra..." diyerek doğruldu Vhalla. "Sehra!" diyerek Za'nın çağrılarına destek oldu.

Prenses bitkin bir şekilde gözlerini araladı. "Bu son seferdi..." dedi zayıf bir sesle.

"Anlıyorum." Vhalla başıyla onayladı. "Bir daha ihtiyacımız olmayacak."

"Sehra gücünü çok fazla kullandı." Za sinirlenmişti. "Sehra tehlikede. Bunu bir daha..."

"Biliyorum, Za." Vhalla cesur bir hareketle elini okçu kadının omzuna koydu. "Götür onu buradan, gizlenin. Eğer yapabiliyorsa kaçın."

Vhalla, Za'nın rahatlamasını bekliyordu ama aksine kadının ifadesindeki öfke derinleşti.

"Kuzey'in Sehra olmadan, Za olmadan Güneylilerin emirlerini dinleyeceğini mi sanıyorsun?" Başını iki yana salladı. "Kuzey gururludur. Kuzey savaşımızı bitirecek."

Za ayağa kalkıp bitkin Sehra'yı da kaldırırken Vhalla hayranlıkla izledi. Yakınlardaki bir alev patlamasıyla yer sarsıldı ve onları da savaşın içine çekti tekrar. Vhalla iki Kuzeyliye ve saklandıkları sokağın çıkışına bakındı.

"İkiniz de hayatta kalın," dedi yanında Jax'le savaşa dönmenden önce.

Victor'un büyüsi sisteminden atıldığı için Vhalla artık kristal tuzaklarını etkisizleştiremez ya da havadaki iblisleri öldüremezdi. Ordu son saldırıyı tamamlayıp kale kapılarına ulaşmak için geleneksel silahlarını, yani büyü ve çeliği kullanmak zorundaydı. Vhalla ile Jax zayıflayıp dağılmış birliklerine geri döndüler. Vhalla albaylara, herhangi bir lidere, bakındı ama hiçbirini bulamadı. Her yanda mutlak bir kaos hâkimdi.

"Jax," dedi Vhalla kargaşanın sınırında dururken.

"Leydi İmparatoriçe?"

"Burası öleceğimiz yer olabilir." Vhalla gerçeğe doğruca yüzleşmişti.

"Hayır." Jax bir yandan başını iki yana salladı. "Sen hiçbir şeyi kolay yoldan yapmadın, Vhalla. Şu an ölmek işin kolayına kaçmak olur."

"Delisin sen," Vhalla sessizce gülüp adımlarını koşuya çevirdi.

Vhalla Ateş ve Rüzgâr Gecesi'nden beri kalbinin derinlerinde yatan rüyaya doğru koştu. Barış, özgürlük ve korkusuz yarınların hayaline. Sokaklar üstlerinden atlanacak ya da basılacak cesetlerle dolup taşmıştı. Dostlara ait olabilecek bedenler. Ya da zamanında eğitim aldığı bir askerin bedeni. Ya da yürüyüşte yemeğini paylaştığı bir askerin. Ama Vhalla şimdi onlar için yas tutamazdı. Korku ve endişe olarak bilinen devlerin önünde diz çökmeyecekti. Ordularından biri olsun hayatta kaldığı sürece

kalpleri bir olarak atacaktı. Kanlar içinde yatan kendisi olsa da Vhalla aynı şeyi isterdi.

Etrafı dövüşen askerlerle çevrilmişti ama Vhalla'nın dikkat ettiği tek bir şey vardı. Etrafa –eskiden oldukları kadar parlak olmayan– alevler saçan beyaz ve altın rengi zırh kuşanmış olan adamın ardında uzanan yer. Vhalla'nın şu anki tek düşmanı, yani sarayın kilitli kapıları.

“Solaris'ten yana olanlar, peşimden gelin!” diye acıyla bağırdı Vhalla.

“Plan nedir?” diye seslendi Aldrik, Vhalla'nın kendini kargaşanın ortasına attığını görünce.

Bariz olan tek plan, diye düşündü Vhalla. Artık Victor'un büyüüne sahip olmayabilirdi, bu yüzden kristalle kaplanmış kapıları açmak için tek seçenekleri vardı. Tehlikeli ve gözü kara bir plandı ve Batı'daki kum fırtınasından beri Vhalla'nın yapmaktan kaçındığı bir şeydi. Aldrik onu kendini Kanalı'nda kaybetmekle ilgili uyardığından beri.

Ama umutsuz zamanlar, umutsuz kararlar gerektirirdi.

“Buradaki mevzinizi koruyun!” diye emretti Vhalla askerleri kapıdan geride tutarak.

Sokaklarda rüzgârlar uğuldamaya başlamıştı. Esinti Vhalla'nın ayakları dibinde dolandı, kuvvetiyle neredeyse onu havaya kaldıracaktı. Vhalla bunu birçok kişinin son İmparator adına öldüğü hassas barışı Victor'un bozduğu zamanki gibi şiddetle ve zalimane bir şekilde yapmak istiyordu.

Uğultu kulaklarını doldurdu ama yeterli değildi. Göğün ona verebileceği en küçük esintiye bile ihtiyacı vardı. Bu bir yaz esintisi ya da dağ fırtınası değildi, Vhalla rüzgârın kendisi olacaktı, durdurulamaz ve zaptolunamaz.

Derken Vhalla hamlesini yaptı.

Kendini rüzgâra bıraktı. Etrafındaki dünya ortadan kayboldu ve Vhalla ölümlü bedenini hissedemez oldu. Bedeni rüzgârı sürerek kapılara doğru fırlarken kasları ve kemikleri kasırganın gücüyle sıkıca gerildi.

Etrafındaki hava Vhalla'nın zarar görmesine izin vermezdi, bu yüzden geriye tek bir seçenek kalıyordu – önünde dikilen kapıları kırıp geçecek ya da onu kapılara çarpacaktı. Kapılar parçalandı. Üzerlerini kaplayan kristaller Vhalla'nın büyüsünün karşı konulamaz gücü altında dağıldı. Görevini başardığını fark ettiği anda büyüsü kaybolan Vhalla yere düşerek yuvarlandı.

Her yanı acıyordu. Her şeyi sınırların çok ötesine geçmişti, öyle ki kırılamayacak haldeydi. Kemikleri bu kadarını yapmaya bile mecalsizdi.

Vhalla kararlılıkla büyüsünün ve iradesinin en dibine kadar gelmişti. Başını dikleştirip dizlerinin üzerinde doğruldu. Taht odasının kapıları hemen önünde açılmaya başlamıştı ve bunun Kanatlar'ın işi olduğu kesindi. Kapıların ardında Victor'un üzerinde oturup etrafa dehşet saçtığını bildiği, kristalle parıldayan tahtı görebiliyordu.

Gün bitmeden geri alacağı tahtı bu.

34

VICTOR'UN TÜM SAVUNMASINI yıkarak sarayda ilerlediler. Hâla alev büyüsu yapabilen ya da eli kılıç tutan her asker sarayı kat kat geri aldı. Büyücüler karşı koymak için taş oymaların içinden cisimleşiyormuş gibi görünüyordu. Ama İmparatorluk Ordusu kararlı bir şekilde yoluna devam etti. Hepsinin inancı, Victor'un sonunu getirirlerse gerisinin kendiliğinden çökeceğiydi.

Aldrik merkezi yönetiyordu. Vhalla onun sağındaydı ve Jax de onun sağında duruyordu. Birlikleri artık daha ufaktı ve bulundukları kısımda bırak savaşmayı, yan yana ancak üç kişinin koşturabileceğİ kadar alan vardı.

Yanlarında gelen üç adam ve kadınla daha önce ne tanışmış ne de onları görmüştü Vhalla ama onlara hemen mutlak bir güven duymuştu. Şimdiye kadar hayatta kalmayı başarmışlardı ve Vhalla bunun bir sebebi olduğuna inanıyordu.

Koştukları koridor onları sarayın daha büyük bir alanına çıkardı. Onları bekleyen bir grup büyücüyle karşılaştılar ve ânında büyü kıvılcım saçmaya başladı. Aldrik ile Jax iyi bir ikili oluşturmışlardı.

İmparator erken davranıp Victor'un destekçileriyle aralarına alev püskürttü. Jax de olabildiğince eğilerek koşup alevlerin arasına daldı. Aldrik'in alevleri kaybolduğunda Jax karşısındaki beş büyücüden birini kemiklerine kadar yakmıştı. Vhalla da onun hemen ardındaydı ama alevlerin onu yakmayacağı kadar bir mesafeyi koruyordu. Alevler kaybolur kaybolmaz atılıp düşmanlardan birinin yüzünü dağıtmak üzere hazırды.

"Devam edin!" diye bağırdı Jax, Vhalla ile Aldrik'e. "Bu ayakta kimıyla biz ilgileniriz."

Artık yaklaşmışlardı, dünyanın zirvesi çok yakınlarındaydı. Sanki Victor'un bölgesine doğru yukarı çıkıyorlarmış gibiydi. Bir zamanlar burayı süsleyen heykeller devrilmişti. Resimlerin üzerine mürekkep sıçratılmıştı. Solaris sancakları parçalanmış ve kirletilmiş şekilde asılıydı. Sanki Mağaralar lekeyi yayma kararlılığıyla bunu yapmaya yardım etmesi en muhtemel adam olan Victor'la birlikte yer değiştirip saraya kök salmışçasına çok kristal vardı.

Saatlerdir, günlerdir, haftalar ve aylardır savaşıyorlardı; Vhalla ile Aldrik şimdi bir anda kendilerini İmparatorluk kısmına giden koridorun başında bulmuşlardı. Bir zamanların güzelim altın kapıları şimdi tamamen devasa kristal mızraklarıyla kaplanmış halde garip açılarda sallanıyordu. Victor'un kendini göstermeyi seçtiği yer burasıydı.

Birlikte durup nefeslendiler ve havadaki büyüü fark ettiler. İmkânsız rüyalarıyla aralarındaki son engeldi bu. Ama bu engel açıklamanın çok ötesindeki bir güçten oluşuyor ve çıldırmış bir adam tarafından kullanılıyordu.

"Geri dönmeni söyleyerek sana hakaret etmeyeceğim," dedi Vhalla sesinin biraz daha güçlü çıkmış olmasını umut ederek.

"Öyleyse ben de aynı şekilde davranacağım." Aldrik ona döndü ve birbirlerine baktılar. Fırtına öncesi sessizliklerdi. "Veda etmeyeceğim."

"Öyleyse ben de aynı şekilde davranacağım," diye tekrarladı Vhalla.

Vhalla önüne dönünce Aldrik onu kolundan yakaladı. Normalde onu kendine çekerkenki gücü kalmamıştı ve Vhalla da normalde yaptığı gibi ona doğru atılmamıştı belki ama umutsuz öpücüklerinin bir ağırlığı vardı hâlâ. Vhalla'ya ilk öpücüğü gibi gelmemişti; bundan daha öte, daha saf, her ikisinin de söyleyemediği kelimelerle ağırdı. Kısacık bir an için dudakları karıncalanırken Vhalla ikisinin de yalan söylemiş olma ihtimalini düşündü, belki de vedaları buydu.

İmparator ve İmparatoriçe evlerini geri almaya kararlı bir şekilde koridorun diğer ucundaki büyülu odaya doğru yola koyuldular.

Vhalla, Victor'un içindeki büyüsu üzerine kurduğu sıkı kontrolü bıraktı. Son bir defalığına bu büyüünün engel tanımadan bilincinin derinliklerine sızmasına müsaade etti. Sarayın İmparator'a ait kısmının merkez avlusuna giden yoldaki kristal barikatı kaldırdığı sırada parmaklarında kıvılcımlar parladı.

Victor üstü çıplak halde kristal tahtta oturuyordu. Bedenindeki kristaller etrafındaki diğer kristallerle aynı anlarda parlıyordu, büyülerini yayıyorlardı. Victor bunca zamandır haklıydı; Kristal Mağaralar'ın gerçekten de bir kalbi vardı ve Victor baltayı kullanarak bu kalbi yok etmek yerine sahiplenmiş ve kendi kalbiyle değiştirmişti.

Başındaki taş biraz farklı bir ışıkla zayıfça parılıyordu. Tacın büyüsu giderek azalıyordu –belki de Victor'un Vhalla üzerindeki etkisinin azalmasının açıklaması da buydu– ve bu da lekenin Victor'un bedeni için daha saldırganca savaştığı anlamına geliyordu.

Vhalla ile Aldrik büyülerinden başka silahları olmadan gelmişlerdi buraya; onlara yardımcı olabilecek kristal silah taşımıyorlardı ama yine de Vhalla bunun Kristal Mağaralar'ı –hazır bir bedene bağlıyken– tamamen yok etmek için ellerindeki en iyi fırsat olduğunun farkındaydı. Victor başını göğsünden kaldırıp çılgın bir şekilde gülümsedi.

“Bakın kimler gelmiş...” diye cızırdadı, sesi birbirine sürten kayalar gibiydi. “Sefih İmparator ve İmparatoriçe tahtlarını geri almak üzere eve dönmüş. Epey kargaşaya sebep oldunuz.”

Aldrik ifadesiz, sakın ve alayları umursamaz bir şekilde diki-liyordu. Vhalla da onun gibi davranmaya çalıştı.

“Eğer güç istiyorsanız bana gelin,” diye mırıldandı Victor. “Gücün bir kere tadına baktınız, sülükler. Gelin de alın.”

Vhalla’nın omuzları titredi ve kendine engel olamadan sinirle homurdandı. Sonraki hatırladığı şeyse başını geriye atıp kahka-ha attığıydı. Victor’un ne prensibi ne de ahlakı vardı; adamın şimdi de utanmazlık yapması şaşırtıcı olmamalıydı.

“Ah, Victor.” Vhalla başını iki yana salladı. “Senin ölmeni ne kadar istediğimi hafife alıyorsun!”

Vhalla’nın çıkardığı esinti şimdiye kadarki en kuvvetlisiydi ve Vhalla bunu yapmak için parmağını dahi kıpırdatmamış-tı – Victor kendini koruyacak zaman bulamamıştı. Arkasındaki kristallere fırlatıldı, başı kristallerin pürüzsüz yüzeyine çarptı. Vhalla, Victor’un işini bitirmek için sadece bunun yeterli olma-yacağını iyi biliyordu.

Vhalla ikinci bir saldırı için gücünü toplayamadan Victor ona doğru atıldı. Fakat Aldrik hazırlıklıydı, havada bir alev gürölde-di. Vhalla, Victor’un irkilip kendisiyle iki rakibi arasındaki farkı dengelemek için kristallerden güç almasını izledi.

Victor’un göğsündeki kristaller parladı ve alevler bedenine zarar vermeden geçip gitti. Victor ilk saldırısına başlarken Vhal-la ile Aldrik ayrılıp farkı yönlerle doğru çekildiler. Oda onları bütün olarak yutmaya çalışırken koşturdular. Duvarlar gürleyip homurdanarak canlandı. Kalın kristal katmanları Victor’un ar-zusunca hareketlenip dalgalandı. Vhalla dönüp elini uzatarak üzerine gelen sivri bir kristalin yönünü saptırdı. Ama taşlar, çılgın adamla eskisinden daha derin bir şekilde bağlıydı, Vhalla bunu uzun süre kontrol edemezdi.

Aldrik homurdanırken Victor bir kahkaha attı; Vhalla bu ses-lerle dikkatini kendi savaşından ayırıp ikisine verdi. Saçları terli

yanaklarına yapışmış olan Vhalla başını o tarafa çevirince Aldrik'in zırhına ışıldayan bir kristal saplanmış olduğunu gördü. Aldrik dişlerini sıkıyordu, belli ki Victor'a acı çektiğini gösterme hazzını tattırmak istemiyordu ama bu, kaybetmek üzere olduğu bir dövüştü.

Vhalla kocasının ismini bağırarak kendini koruma içgüdüsünü bir kenara bırakıp aralarındaki mesafeden Victor'a saldırdı. Victor'un göğsündeki kristallerden biri tok bir sesle patladı ve koyu renk kanlar fışkırdı. Victor kulağa hoş gelen ıstırap dolu bir çığlık attı.

Aldrik, Vhalla'nın aklından geçenleri okuyup büyüsunu kullandı. Victor'un etrafını alevler sardı ve tatmin edici, acı dolu çığlıkları bir kez daha duyuldu. Victor Aldrik'i bırakınca İmparator zırhını delmeye çalışan kristalden kendini kurtardı.

Alevlerden kurtulan Victor harekete geçti. Elinde kısa bir kılıç belirmişti, buzdan yapılmış olan kılıç o kadar beyazdı ki neredeyse metal gibi parılıyordu. Vhalla nefesini düzene sokmaya çalışarak iki adamın dövüştüğü yere yöneldi ama Aldrik düşmana daha yakındı.

Aldrik'in bedeni etrafında parlayarak tutuşan alevler Victor'un buzdan kılıcının ucunu uzak tutuyordu ama elinden gelen sadece buydu. Kristal büyüsu kılıcı Aldrik'in alevlerine karşı desteklerken iki adam ateş ve buzla danslarını sürdürdüler. Aldrik'in her hamlesi Victor'un suratına doğruydu, Victor da onun zırhına bir buz mızrağı saplamak için hareket ediyordu. Daha önce dövüşmüşlerdi. İkisi de diğerinin oyunlarını ve favori hamlesini bildiğinden dövüş çıkmaza girmişti.

Vhalla, Victor'un yüzüne geçirdiği bir tekmeyle bu eşitliği bozdu. Tacı Victor'un başından düşürmeyi amaçlamıştı ama taç diğer kristaller gibi onun bedeniyle birleşmişti. Victor sendeledi, sahte kral dönüp Vhalla'yı yakaladığı gibi duvara fırlatırken Aldrik tamamen unutulmuştu.

Vhalla başının yan tarafına çarpan kristalle acı ve şaşkınlıkla inledi, biraz daha aşağı gelse kulağından olacaktı. Kristalin bü-

yüsü onu esir aldı. Sanki Vhalla'yı bütün bütün yutmaya çalışıyordu.

Victor bu andan istifade edip gücünü toplayarak Aldrik'e döndü. Derisine gömülü kristallerden dışarı uzanan kara damarlar hızla atıyordu. Parmaklarından boşanan saf büyü Aldrik'in göğsünde patladı ve İmparator'un ayağını yerden kesti.

Vhalla çığlık attı. Harekete geçmeliydi, *dövüşe devam etmeliydi*. Eliyle yan tarafındaki bir kristali sıkıca kavradı. Kristal sanki bilinçliymiş gibi Vhalla'nın parmaklarını dağlayıp onu reddetti. Vhalla zihninde kalan her damla gücü, kristali ona itaat etmeye zorlamak için harcadı. Kristal direndi ama sonunda ona boyun eğdi.

Yaklaşan ayak seslerini duyan Victor dikkatini Aldrik'ten ayırdı. Victor'un buzdan kılıcı Vhalla'nın kristal kılıcının üzerinde gümlledi. Vhalla nefes nefeseydi, Victor ona dişlerini gösteriyordu.

Daniel. Arkadaşı Vhalla'nın hayatına bir sebepten ötürü dahil olmuştu ve bu sebep âşığı olmak değildi. Vhalla'nın ayakları adamın öğrettiği şekilde hareket etti. Ayakları tıpkı Daniel'in evlerin arasındaki avluda kendisi için kurduğu o küçük Doğu usulü alandaki gibi hafiflemişti. Darbeyi savuşturdu, pozisyonunu değiştirdi, silahı döndürdü ve rüzgârla savurdu.

Victor'un, Altın Muhafızlar'daki rütbesi bir yana, yaşayan en büyük kılıç ustalarından birinden ders alma şansı olmamıştı hiç ve adamın şanı Vhalla'nın eğitiminde kendini gösteriyordu. Vhalla bir fırsat yakaladı ve bekletmeden kullandı. Kristal kılıç Victor'un çenesine isabet etti ve buradan bir parça kopardı.

Derken Aldrik de büyüyle saldırıya katıldı. Şaşırان Victor kendisini son seferki gibi koruyamadı ve bedeninin bir yanı korkunç biçimde yandı. Victor, Vhalla'ya atılıp Aldrik'i ikisini birlikte yakıp kül etmekle tehdit ederek alevlerini söndürmeye mecbur bıraktı.

Vhalla, Victor'u üzerinden tekmeleyip atarak sivri uçlu kristallerin üzerine devirdi. Kristallerden birini kapıp daha önce

yaptıklarını tekrarlardı. Ama bu defa elindeki kristali ancak bir hançer şekline sokabildi, büyüsu zayıflıyordu. *Daha fazlasına ihtiyacı yoktu.* Çok yakınlardı ve bu dövüş kısa sürede bitecekti.

Victor'un göğsüne oturan Vhalla kristalin sivri ucunu ona doğrulttu. İki eliyle birlikte adamın yüzüne doğru bastırdı ancak görünmez bir engele çarptı. Kasları kilitlendi ve sanki zaman donup kaldı. Vhalla bıçağını Victor'un parçalanmış yüzüne doğru bastırmaya çalıştı. Ama ne kadar denediyse de ölümcül darbeyi vurmayı bir türlü başaramadı.

Victor dağılmış çenesi ve yarılmış dudakları arasından kulak tırmalayıcı bir ses çıkarıyordu. Victor, Vhalla'ya gülüyordu. Çünkü o da Vhalla ile aynı anda aynı şeyi fark etmişti – Bağ'ın temel kuralını: Bağlı olduğun kişiyi öldüremezsin.

Onu Aldrik'e çekmiş, prenste gözle görünenden fazlası olduğunu ve prensin ona karşı olan niyeti hakkında yalan söylemediğini kanıtlamış olan bu gerçek şimdi Vhalla'nın Victor'u öldürmesini engelliyordu. Vhalla durumun adaletsizliğine karşı olanca gücüyle çılgılık atmak istiyordu. Victor onundu, onu öldürmek Vhalla'nın hakkıydı. Victor ondan her şeyini almıştı ve şimdi bu hakkını da alıyordu elinden.

"Yap şunu," diye cesaretlendirdi onu Aldrik. "Bitir işini."

"Sen yap, Aldrik." Vhalla geri çekildi. Hançerini Victor'un gözüne defalarca saplamak isteyip de bunu yapamamak fiziksel bir acı veriyordu.

"O bunu yapamaz." Victor'un gözleri ikisi arasında gidip geldi. Vücudundaki kristaller odadaki büyüden güç alarak yine ışıldamaya başlamıştı. "Sana ulaşmak için bu kadar uğraştıktan sonra yapamaz."

"Ne?" diye tısladı Aldrik, Victor'un ima ettiği şeyi belli belirsiz algılayarak savunmacı bir pozisyona çekilmişti.

"Sana anlatmadı demek? Dur ben anlatayım..."

Vhalla bir çılgılık atıp Victor'un burnuna vurarak sözünü yarıda kesti. Adamın üzerine atılmış ve hançerini avcunda döndürerek kabzasıyla burnunu dağıtmıştı. Adam daha nefes alamadan

Vhalla kristali moraran derisine tekrar indirdi. Ona defalarca vurdu, toplamda yirmi üç defa.

Victor'un yüzünün rengi canlı renginden hastalıklı bir griye, sonra da koyu kırmızıya döndü. Her darbenin ardından Vhalla'nın yüzü sıçrayan sıcak kanla lekелendi. Vhalla acısını, hayal kırıklığını biriktirip hedefine yoğunlaştırdı. Ve tam da Victor'u ölümüne götüreceк olan sınırı aşmak üzereyken elleri tekrar durakladı.

Vhalla ıstırap dolu bir çığlık attı. "Öldür onu, Aldrik!"

Aldrik hareket etmedi. Tereddüt ediyordu ve Vhalla bunun için ondan nefret edebilmeyi arzuladı.

"Yapamam." Vhalla bakışlarını Victor'a çevirdi. Adam mahvolmuş bedeniyle, kırılıp dökülmüş dişlerinin arasından yine de gülüyordu. "Ben yapamam, bu yüzden senin yapman gerekiyor!"

"Eğer ben ölürsem Vhalla da ölür." Victor ona meydan okuyordu.

"Kes sesini!" Vhalla hançerinin kör ucunu yarısına kadar adamın boğazına gömdü.

"Bu doğru mu?" diye sordu Aldrik. Bilgisizliğinin getirdiği son umutları da kırılmıştı. Vhalla'nın kana bulanmış yüzündeki acıya bakmak bile bunun doğruluğuna yeterli kanıt sunuyordu.

"O sahte kral, söylediği hiçbir şeye inanamazsın." Vhalla'nın sesi bitkinlik ve hüsrarla çatlamıştı. Bunun sona ermesini istiyordu artık. Victor kararlıydı. Aldrik tereddüt ediyordu. Ve Vhalla da bunu yapamıyordu.

"Eğer onu öldürürsem sen de ölür müsün?" diye tekrar sordu Aldrik.

"O ölmeli!"

"Sen de ölür müsün, Vhalla?" Aldrik sesini yükselterek onun-
kini bastırmıştı.

"Öldür onu."

"Sen. De. Ölür. Müsün?" Aldrik, hâlâ Victor'un üzerinde diz çökmüş duran Vhalla'nın yanına geldi.

Vhalla hareket etmeden gözlerini ona dikti. Ne gözlerini kır-
pıyor ne de nefes alıyordu. Söylenecek hiçbir şey yoktu ve onun
bu suskunluğunda Aldrik gerçeği gördü.

“Hayır,” dedi Aldrik başını iki yana sallayarak. “Hayır, Vhal-
la.” Bakışlarını Victor’a çevirdi. “Onu Rüzgârgüdücü’nün zincir-
leriyle tutsak alacağız. Tacı da başında kalacak ki hayatı boyunca
sefilliğini hatırlatacak bir anı olsun elinde. Onu Batı’ya gönde-
ririz ya da buradaki en karanlık zindanlara atarız. Bir daha asla
gün ışığını göremeyeceği bir hücre buluruz.”

Aldrik lafı dolandırırken Vhalla doğruldu. Zırhını çözdü, sa-
dece tek bir seçenek kalmıştı.

“Buna inanmıyordun,” diye ona hatırlattı Vhalla. Aldrik’in
onu bu şekilde zorlamasını istemiyordu. “Senile Bağlıyken, biri-
miz öldüğünde ikimizin birden öleceğine inanmıyordun.”

“Ama bunlardan hangisinin doğru olduğunu bilmek için ye-
terli araştırma yok.”

“Aynen öyle. Bu yüzden bunun daha önce yolumuza çıkma-
sına izin vermedik.” Vhalla kum fırtınasını anımsadı. Aldrik’i
öldürmek söz konusu olsaydı büyü yoluyla durdurulacağına
güvendiği için mi mutlak tehlikeye gözü kapalı atılmıştı? Yoksa
birlikte ölüme hiç inanmadığı için mi? “Bu konuyu biraz araştı-
rmanın tam sırası.”

Aldrik konuşmak üzere ağzını açtı ama Victor kendini to-
parlayacak kadar zaman kazanmıştı ve ikisine birden bir büyü
dalgası gönderdi. Vhalla ile Aldrik farklı yönlerde kaçtılar. Vhal-
la’nın üzerinde şimdi sadece örgü zırhı kaldığından saplanan
sivri kristaller ıstırap vericiydi.

İmparator, sahte kralla dövüşmeye başladı ama Vhalla’nın
başka bir savaşı vardı, kendisiyle. Aldrik’in ona özel yaptığı zır-
hını başının üzerinden çıkarıp bir kenara attı. Zırhın taşa çarpma
sesi her iki adamın dikkatini dağıttıysa da hiçbiri Vhalla’nın ne
yapmakta olduğunu anlayamadı.

Vhalla yeni bir kristal mızrağı buldu. Bir kılıç değildi, ne de

bir hançer; sadece sivri uçlu bir parçaydı. Aldrik'in gözleri dehşetle büyüdü. Victor da neler olduğunu fark ederek hırladı.

Vhalla'nın nefesi hızlanmıştı. Bunu yapacak kadar güçlü müydü? Solaris İmparatorluğu'nu kendi canının önüne koyabilecek kadar cesur muydu? Bunu öğrenmenin tam zamanıydı.

İki adam farklı nedenlerle de olsa onu durdurmak üzere atıldılar. Vhalla kristali parmaklarını beyazlatacak denli sıkıca kavradı ve karnına sapladı. Ani ve şiddetli acıyla dişlerini sıktı.

"Seni kahpe!" diye gürledi Victor.

"Aldrik, eğer onu öldürürsen belki ben de ölürüm," dedi Vhalla güç bela. "Belki de ölmem. Ve yardım edebilirsin. Ama onu öldürmezsen, onu da beraberimde götürmeyi denemek için kendimi öldüreceğim ve beni geri getirecek bir Bağ da yok bu defa."

Bir büyü dalgası Vhalla'nın göğsüne çarptı. Geriye doğru düşen Vhalla kanlı kristal parçasını elinden düşürdü. Korunmasız haldeki sırtı kristaller yüzünden yaralanmıştı. Vhalla kahkaha atarak inledi ve kendinden bir kan gölünden başka bir şey kalmamasına müsaade etti.

"Bağ seni öldürmemin önüne geçiyor, Victor ama anlaşılan o ki kendimi öldürmeme müdahale etmiyor!" Vhalla vahşice güldü. Victor'un onu ölümüne dondurduğu zamanın aksine Vhalla'nun duyuları keskinleşmişti. Kan coşkusuyla göğsünden dışarı akıyor ve içgüdüsel olarak karnındaki yaranın üzerine bastıran parmaklarını kızıla boyuyordu. Ama Victor'u gayet net biçimde görebiliyordu. Kocasını görüyordu. Her şeyin sonuna şahit olacaktı.

"Seni kristale hapsedeceğim, adi köpek ve sonsuza kadar benim olacaksın!" Victor acı dolu, hayvani bir çığlık kopardı, yüzünden geriye kalanı öfkeli bir ifadeye bürünmüştü. Elini havaya kaldırdı ve kristaller Vhalla'nın üzerine akın etti. Vhalla kristalleri uzak tutmaya çalıştı ama büyüğü artık zayıflamıştı.

Bir alev patlaması Victor'un dikkatini Vhalla'yı kristalle kaplamaktan alıkoydu. Vhalla üzerinde kalan kristalleri kara cama dönüştürerek patlattı, bu işlem sırasında teni zedelenmişti. Aldrik'in kalan son gücüyle Victor'la dövüştüğünü gördü. Victor

duvara yapıştırılmıştı ve Aldrik'in eli onun ağzı üzerine kapanmıştı.

"İmparatoriçe'nle bu şekilde konuşamazsın," diye gürledi Aldrik.

Aldrik'in avucunda bir alev oluştu ve öfke dolu büyüünü ailesini öldürüp tahtını çalan adamın içine boşalttı. Victor'un bedeninde kalan kristaller parıldamaya başladı ama tıpkı Vhalla'nın ki gibi onun büyüü de artık zayıflamıştı ve giderek yok oluyordu. Vhalla kalan son gücünü Victor'un büyüünü bastırmaya ve adamın bedenindeki bütün kristalleri patlatmaya yoğunlaştırdı.

Aldrik'in alevleri giderek daha da yakıcı bir hale geliyordu. Vhalla kendi büyüüyle beraber kristal büyüünü de Victor'a yönlendirmişti. Kaderini, aşkını ve dünya üzerinde değer verdiği her şeyi İmparator'unun alevlerine yolladı. Alevler Victor'un burnunu ve kulaklarını yalayıp kristal büyüüne denk bir parıltıyla adamın teninden fışkırmadan önce gözlerini yuvalarında eritti.

Vhalla her şeyin bittiği ânı hissetti. Hırıltıyla nefes almaya çabaladı.

Aldrik'in duvara sabitlediği Victor'un bedeni çuval gibi yığıldı. Aldrik yavaşça elini gevşeterek kömürleşmiş kalıntıların yere düşmesine izin verdi. Ardına döndüğünde yaşla ve korkuyla parlayan gözleriyle Vhalla'ya baktı.

Vhalla'yı sarsan şey Victor'un ölümü değil kristal büyüünün bedeninden kopmasıydı. Odadaki bütün kristaller kararıp parçalandı. Victor'un ölümü ve kristallerin yok olmasıyla Vhalla büyüsel benliğinin sanki ayağını bastığı zemin bir anda oradan çekilmiş gibi tutunacak bir şey aradığını hissetti. Bütün bedeni yüzeyden başlayarak parçalara ayrılmaya başlamış gibiydi.

Vhalla tüm gücünü ve dikkatini toplayarak nefes almaya çabaladı, uğrunda bu kadar çok uğraştığı günün şafağını görebilmeye odaklandı.

VHALLA'NIN BEDENİ ürperme ve sarsılmalarla kıvranıyordu. Vhalla bu şiddetli kasılmaların kazara dilini koparmasıyla sonuçlanmasından korktuğu için dişlerini kenetli tutuyordu. Ayakları üzerine kalkmak üzere dengesini bulmaya çalışarak yana döndü.

Kendisiyle –şimdi ölü olan– Victor arasındaki Bağ'ın doğası ne olursa olsun Vhalla'nın aklındakinden çok daha fazlası olduğu kesindi. Üzerindeki camdan içeriye ay ışığı vuruyor, ölmekte olan kristallerin üzerinden yansıyor. *Belki de buydu*, Bağ'dan çok daha fazlası. Belki kendisinin de kristallerin kalbiyle paylaştığı buydu, onlar ölürken Vhalla da ölecekti. Ya da sebebi karnındaki yaraydı.

“Vhalla, Vhalla,” diye onun ismini defalarca ve defalarca tekrar etti Aldrik, sanki dağarcığındaki diğer bütün kelimeler tükenmişti. Aldrik'in kolları onu sardı ve doğrultup kendine çekti.

“Üzgünüm, Al-Al...”

“Dayan,” dedi Aldrik ıstırabının zayıflattığı sesiyle hafifçe mırıldanarak. “Henüz her şey bitmedi.”

Vhalla eliyle uzanıp Aldrik'in göğsüyle arasına giren kan ve

isle kaplı zırha tutundu. Bu metalin varlığından yakındı. Başını son bir defa onun göğsüne dayamak, kalbinin atışlarını ve nefesini dinlemek için her şeyini vermeye hazırdı. Sanki bu engeli delip geçebilecekmişçesine parmaklarıyla zırhı sıkıca kavradı.

“Buna mecburdum.” Nihayet hem Aldrik’in zırhında hem de kendi zihninde tutunabilecek bir yer bulmuştu. “Lütfen, bana kızma, aşkım, *buna mecburdum.*”

“Biliyorum, biliyorum.” Aldrik koridorda koşmaya başlamıştı. Kırılan cam sesleri Vhalla’nın kulaklarını dolduruyordu. “Seni Elecia’ya götürmemiz gerek.”

Vhalla hafifçe iç çekerek başını iki yana salladı. Parmak uçlarında soğuk bir uyuşma hissediyordu. Yavaşlayan kan dolaşımıyla birlikte narin bir uyuşukluk yayılıyordu bedenine. “Seni buna katlanmak zorunda bıraktığım için üzgünüm...”

“Hiçbir şeye katlanmayacağım!” diye bağırdı Aldrik o sözünü bitirir bitirmez. Aldrik kocaman yutkunurken Vhalla sanki görünmez bir düğümü çözmeye çalışırmış gibi inip kalkan âdemi izledi. “Sakin beni bırakayım deme, Vhalla Yarl Solaris. Şimdi değil.”

Vhalla’nın gözleri kırpışarak kapandı. *Vhalla Yarl Solaris*, diye düşündü kendi kendine. Bu onun adıydı. Bir sürü şey gelip geçmişti ama Vi yanılmıştı. Vhalla kaderini başka bir şeyle değiştirmiş değildi. Bu girdabın yeni bir döngüsüydü. İlk İmparatoriçe Solaris Kristal Mağaralar’la bağlantılı bir kader sonucunda ölmüştü; ikincisi de aynı şekilde ölecekti.

Aldrik hızla aşağı iniyordu. Kristaller artık onların varlıklarına tepki vermiyordu. İki hükümdar saray boyunca koştururken donuk ve karanlık halde kaldılar. Aldrik’in parmakları Vhalla’nın tenine sıkıca gömülmüştü.

Vhalla onun çabalarını güzel buluyordu. Aldrik güzeldi. Yaralanmış, kulağının bir parçasını kaybetmiş, yerine yanlışı oturmuş burnu şişmiş olsa da Vhalla onu çekici buluyordu. Vhalla sarsılınca neredeyse Aldrik’in kucağından düşecek gibi oldu ve İmparator yavaşlamak zorunda kaldı.

“Aldrik...”

“Şşş,” diye bastırdı onu Aldrik gergin bir sesle. “Konuşma, lütfen, tek kelime dahi etme. Gücünü sakla.”

Aldrik tekrar harekete geçmiş ve hızla ilerlemeye koyulmuştu. Gözleri uzak bir noktaya sabitlenmişti. İçlerinde umut parıldıyordu, anlaşılması zor, yol gösteren bir ışıltı. Vhalla’nın görüşü netliğini yitirince en sonunda panik yapmaya başladı.

Aldrik’i kaybetmek istemiyordu. Büyüsü hâlâ oradaydı, zor da olsa hissediyordu. Ama her şey bölük pörçük haldeydi. Hiçbir şey birbirine bağlanmıyor, onu ölümle yaşam arasında arafta bırakıyordu. Vhalla’nın gözleri kırpışarak kapandı. Victor ondan her şeyini almıştı. Dünyayı ele geçirememişti ama ölümüyle buna sebep olan Vhalla’yı da kendisiyle birlikte götürerek durumu eşitleyecekti.

“Vhalla, gözlerini aç.” Aldrik bu amaçla onu kollarında biraz sarstı. Vhalla’nın başı Aldrik’in omuzlarına düştü. “Aç gözlerini, kahretsin!”

Vhalla onu dinledi ve incecik bir ışık şeritiyle aydınlığa kavuştu. Aldrik’in onunla ne kadar çok mesafe katedeceğini düşünmeye çalıştı, nereye gittiklerini. Vhalla’nın belli belirsiz soluklarının aksine Aldrik’in göğsü hızlı bir şekilde inip kalkıyordu.

İmparatorluk askerleri bütün bir birlik halinde önlerindeydi. Aldrik’in adımları, Vhalla’nın hayli zararlı bir şey olduğunu bildiği umutla hızlandı. Vhalla’nın göğsü sızladı, bunun tek sebebi kalbinin teklemeye başlaması da değildi.

“Elecia nerede?” diye gürledi Aldrik kalın ve boğuk bir sesle.

“Lo-lordum?” Asker, ölmekte olan İmparatoriçe’yi kucağında taşıyan İmparator’u görünce donakalmıştı.

“Leydi Elecia Ci’Dan! Triyaji nerede yapıyor?” Aldrik’in kolları onu giderek daha sıkı sarıyordu.

Vhalla ona canını yaktığını söyleyemeyecek kadar halsizdi. Yakında ölecekti; ne kadar karşı koymaya çalışırsa çalışsın ölüm bir sirendi ve Vhalla onun çağrısını duymuştu bir kere. Aldrik bir cevap aldıysa da Vhalla duymadı, gözleri yine kapanıyordu.

“Neredeyse geldik,” diye ona güven vermeye çalıştı Aldrik deliye dönmüş bir sesle. “Elecia seni iyileştirecek. Bunu yapacağından eminim.”

Sıcacık ve huzurlu yaz günü Vhalla’nın tenine değdi, temiz havayı içine çekti. Sarayın hangi kısmında olduklarını anlamaya çalıştı. Yüzden fazla bahçe ve binlerce olasılık vardı. Ama onun dünyasında kader rasgele işlemiyordu. Güllerin tatlı kokusu burnuna değdiği anda Vhalla Tanrıların zar atmadığını bir kere daha anladı.

“Elecia yolda, birazdan gelir,” dedi Aldrik yine telaşla. Vhalla bunları ona söylediğini fark etti. “Geliyor. Seni iyi...”

Seranın kapısı hızla açıldı. “Ona bakmama müsaade et,” diye seslendi Elecia.

Kadının parmakları Vhalla’nın yüzünde ve boynunda dolandı. Vücudunda gidip geldi. Dehşetinden çekinmeden yaranın etrafını yokladı ve Vhalla’nın göğsünde zayıfça çarpan kalbinin üzerinde durdu.

Elecia ellerini çekti ve sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kimse ağzını açıp bir şey söylemedi. Vhalla gözlerini zar zor aralayıp Batılı kadına döndü. Gülümsemeye çalıştı. Güçlü olmaya çalıştı. Artık hiçbir şeyle ilgisi yoktu. Her şey onlarla ilgiliydi; uğruna bu kadar çok mücadele ettikleri dünyayı miras alanlarla.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye itiraf etti şifacı.

“Biliyorum,” diye fısıldadı Vhalla.

“Ölüyorsun.” Elecia tıbbi mesafesini korumaya çalıştıysa da yüzündeki ifade duygularını sergileyip buna izin vermiyordu. “Aldrik, üzgünüm, üzgünüm, bilmiyorum...”

“Yarayla başla, ‘Cia. Lütfen, lütfen dene,” dedi Aldrik mutlak bir umutsuzluk içinde.

Elecia buna uydu ve Vhalla kadının büyüsünün içine aktığını hissetti. Bu büyüünün rüzgârla bozulup harabe edilmemiş yollar aradığını, dağılmış kas ve eti bir araya toplamayı başaramadığını hissediyordu. Vhalla’nın büyüü kristallerle fazla zarar gör-

müştü. Başka bir tedaviye başlamadan önce onun onarılması gerekiyordu.

Kadın bunu Vhalla ile aynı anda fark etmiş olacak ki aniden durdu. "Ben gidip Sehra'yı arayacağım!"

Daha kimse bir tepki veremedi. Elecia kapıdan dışarı fırlamıştı bile. Ardında sessizlik ve ölüm bırakmıştı. Vhalla hızla gözlerini kırptırdı. Vedalaşmadan gidemezdi şimdi.

"Aldrik." Aldrik hemen onun yanına geldi. Uzun parmaklarını onunkilere kenetledi, zırh eldivenini kan lekeliyordu. "Seni o zaman kurtardığım için çok mutluyum."

"Veda etme, *lütfe*." Aldrik yıkılmak üzereydi. Bariz olana karşı direniyordu.

"Bundan pişman değilim. Değilim." Vhalla'nın tek umabildiği, söylediği bir şeyin Aldrik'in bundan sonra onsuz devam etmesine yetmesiydi.

Vhalla ağladığını fark etti. Hatıralarının ışığı onu bu noktaya getiren karanlık ve kargaşalı yolu aydınlatıyordu. Ölmek istemiyordu. Uğruna savaştığı her şeyi bırakıp gitmek istemiyordu.

Kapı tekrar açıldı ve ikisinin de gözleri eşikteki yalnız figüre çevrildi. Prenses onların yanına koştu, Vhalla'nın onu gördüğü son sefere göre hayli dinlenmiş görünüyordu. Zümrüt gözleri Aldrik'le Vhalla arasında gidip geldi.

"Sehra," diye yalvardı Aldrik. "Lütfe onu kurtar, büyüyle bunu..."

"Anlıyorum," diye fısıldadı. Prenses, Vhalla'nın yanına diz çöktü. Bütün dikkati İmparatoriçe'nin üzerindeydi. "İyi iş çıkardın."

Vhalla onu görmeye uğraşıyordu. Prensesin görüntüsü soluklaştı ve normal görüşüyle başka bir şey arasında gidip geldi Vhalla. Birbiriyle uyuşmayan bulanık şekiller ve formlar. Neredeyse Aldrik'inkiler kadar uzun parmaklar nazikçe Vhalla'nın yanaklarını kavradı. Bu hareket prensesin şimdiye kadar yaptıklarından daha yakındı.

“Kristallerin büyüü azalıyor. Asla bu şekilde, insanların hırsıyla yönlendirilerek kullanılmamaları gerekirdi. Bu niyetle dünyada bırakılmadılar.”

“Ne?” Aldrik, Vhalla’nın aklındaki soruyu sormuştu.

“Onları gördünüz.” Sehra ikisine birden açıklıyordu ama ortaya konuşuyordu. “Kırılgan bir hale geldiler ve kendi ağırlıkları altında parçalanıyorlar. Şafakla onlardan geriye bir şey kalmayacak.”

“Prenses, hızlı hareket etmeliyiz,” dedi Aldrik telaşla. “O ölüyor.”

“Biliyorum,” dedi Sehra hiç tereddüt etmeden. “Vhalla Yarl, başından geçen bunca şeyin ardından hâlâ bu dünyada kalmak istiyor musun?”

“Bunu nasıl sorabilirsin?” Vhalla gözlerini açtı. “Elbette istiyorum.”

“Elbette,” diye yumuşak bir sesle tekrarladı Sehra. “Pekâlâ. Sana bir kere daha Yargen’in gücünü bahşediyorum. Önünde uzanan kaderi değiştireceğim.”

Prensesin yüzünde dostça, neredeyse anaç bir gülümseme belirdi. İki elini de Vhalla’nın yüzüne yerleştirdi. Avuçları karıncalandı ve Vhalla önceki seferlerde deneyimlediği aynı ışığ hissetti.

Hayır, aynı değildi bu. Önceki seferlerde Sehra’nın gücü bir koçbaşı gibiydi, Vhalla’ya giden yolu zorla açıyordu. Bu defaki sanki onu tamamlıyormuş gibi hissettiriyordu. Bariz bir kuvvetle Vhalla’nın damarlarında ilerliyordu. Vhalla’nın kalbi bu güçle eşzamanlı atıyordu. Bedeni bu güçle iyileşiyordu. Vhalla gözlerini kırıştırdı, kızıl şafak kadının gözlerinden yansıyordu.

Sehra her ne yaptıysa işe yaramıştı. Ve ellerini geri çektiğinde Vhalla’nın bütün vücudu sanki saatlerdir güneşin altında yatıyormuş gibi sıcacıktı. Gözleri yeniden odaklanabiliyordu, nefesi güçlenmiş ve kalp atışları bir kere daha düzene girmişti.

Prenses bitkin bir şekilde ayağa kalktı, hafifçe sallanıyordu.

“Sen iyi misin?” Aldrik genç kadına doğru bir adım attı.

"İyiyim ama zaman yok," diye cevapladı onu Sehra anlaşılmaz bir dille. "Artık bu dünyada bir yerim yok."

Sehra kapıya yöneldi. Aldrik'in bakışları Vhalla ile Kuzeyli prenses arasında gidip geldi.

"Sehra, başka bir şifacı arayabiliriz."

"Gerek yok." Eli kapı tokmağının üzerinde durakladı. Vhalla yavaşça doğrulup oturdu ve kadının gözlerindeki o tanıdık parıltıyı çıkarmaya uğraştı.

"İyi iş becerdin ama her şey daha yeni başlıyor. Girdap halen dönüyor."

"Sehra!" Vhalla ayağa kalktı, nasıl böyle hızlı hareket edebildiğini, ne kadar güçlü hissettiğini fark etmemişti.

"Tercih ettiğin isim buysa." Bu sözlerle kadın kapının buzlu camı ardında gözden kayboldu.

Vhalla, Aldrik'e baktı. Aldrik'in kafası karışmıştı. *Bu da az evvel yaşananların bir rüya ya da halüsinasyon olmadığı anlamına geliyordu.* Aldrik de onun dediklerini duymuştu. Bu gerçekten olmuştu.

"Sehra!" diye bağırdı Vhalla. Kapıyı sertçe açtı. "Sehra!"

İmparatorluk salonuna giden kapıdan İmparatoriçe'nin bağırsaklarıyla kafası karışmış bir şifacı başını uzattı.

"Söylesene," diye seslendi Vhalla. "Kuzey Prensesi Sehra'yı gördün mü?"

"Leydiyi saatlerdir görmedim," dedi adam biraz tereddütle.

"Onu gözden mi kaçırdın?" Vhalla hızla yürüdü, Aldrik de hemen peşindeydi. "Onu nasıl görmemiş olabilirsin?"

"İmparator si-sizi getirdiğinden beri buradayım... Dinlense-niz daha iyi olmaz mı?"

"Daha şimdi biri çıktı." Aldrik bahçeyi gözleriyle taradı.

"Lordum, leydim, be-be-ben..." Adam belli ki söyleyecek şey bulamıyordu, onlara istedikleri cevabı veremeyecek durumdaydı. "Sanıyorum ki bu mümkün, yani birini gözden kaçırmış olabilirim."

“Vhalla?” dedi Elecia’nın sesi. Sehra, Za, Jax ve Fritz de peşindeydi. Vhalla’nın muhtemel yasını tutmaya gelen grubun tamamı. “Yatıyor olman gerekir!”

Batılı soylu hızla ona doğru birkaç adım attı. Elleri Vhalla’nın üzerindeydi ama Vhalla onları zar zor hissediyordu. Vhalla, Aldrik’e baktı, onun gözlerine de aynı kafa karışıklığı hâkimdi. Vhalla’nın ona yapabileceği bir açıklama yoktu. Vi ile son defaki trajik karşılaşmalarını detaylı olarak anlatması şimdilik mümkün değildi.

Kristallerin etrafında parıldayan büyü *tüy* gibiydi.

Vhalla’nın hayatını kurtaran yangın *buğday*dan çıkmıştı.

Ve son karşılaşmaları bir *gül* bahçesinde olmuştu.

Tercih ettiğin isim buysa.

İmkânsızlıkla birbirlerine bağlanan bir rüyalar dizisiydi bu. Vhalla’nın dünyasının ötesinde bir şeydi. Vhalla’nın bildiği her şeyden daha yüce bir güçtü. Zamanla belli belirsiz bir rüyayı andıran bir anıya solacak bir şeydi.

“Vhalla.” Elecia güçlü bir şekilde Vhalla’nın yüzünü tutup kendine doğru çekti. “Ne yaptın sen? Ne içtin?”

“Hiçbir şey yapmadım.”

“Öyleyse bunu nasıl açıklıyorsun?” Elecia, Vhalla’nın gömleğinin eteğini tutup mahremiyeti düşünmeden yukarı çekti. Orada, Vhalla’nın karnı üzerinde daha kısa bir süre önce ölümcül bir yaranın olduğu yerde şimdi yumuşak, pembe renkli bir leke vardı sadece. Elecia, Aldrik’e döndü. “Sen de onunlaydın.”

“Bu-bu senin yaptığın bir şeyden olmalı,” dedi Aldrik hızlıca, herhangi bir açıklamaya tutunabilmek için çabalıyordu.

“Ben bir şey yapmadım.”

Vhalla’nın bakışları prensesinkilerle buluştu. Kuzeyli kadın bir şekilde gerçeği biliyor gibiydi. Ağzı bilmiş bir gülümsemeyle carpıldı, İmparatoriçe’nin ondan edinebileceği tüm bilgi buydu.

“Belki de bir şifacının işidir. Belki yanlış bilgilendirilmişsinizdir,” diye mırıldandı Aldrik. İkna olmuş bir şekilde Elecia’ya döndü. “Elecia, acaba Vhalla iyi...”

"O muhteşem!" Elecia'nın gözleri pastacıya girmiş bir çocuk gibi kocaman açılmıştı. "Bunu kimin yaptığını bulmalıyım. Dünyadaki en iyi şifacı olsa gerek. Vhalla'nın ölmesi gerekirdi; hayatı ve her zamankinden sağlıklı olmasının hiçbir sebebi yok. Ona ne yapıldığını öğrenmeliyim!"

Elecia fırlayarak Vhalla'nın da az evvel sorguladığı aynı şifacıyla konuştu. Bir insandan diğerine geçerek koridor boyunca ilerledi. *Ama kimseyi bulamayacaktı*, Vhalla bu gerçeği biliyordu. Bulunacak kimse hiçbir zaman olmamıştı.

"Yani, öldüğün falan yok, değil mi?" Jax abartılı bir iç çekişle demir kapıya uzandı. "Ben de en iyi veda konuşmamı planlamıştım."

"Sanırım bu beklemek zorunda." Vhalla ona gülümsedi.

"Güzel, bir ölümü daha kaldıramazdım." Fritz kollarını Vhalla'ya doladı, Vhalla da onu sıkı sıkı kucakladı. "Ana'ya şükürler olsun."

Muhtemelen Ana'ya şükretmek için hepsinin bildiğinden daha fazla sebepleri vardı, diye düşündü Vhalla kendi kendine kısa bir an için. Olanların imkânsız ve sıradışı bir açıklaması geriye kalan diğer açıklamalar kadar iyiydi.

"Grahm?" diye fısıldadı Vhalla arkadaşının kulağına.

Fritz sadece başını iki yana salladı. Vhalla onun parıldayan gözyaşlarını tam olarak anlayamadı. Sevinçten miydi? Vhalla'ya artık endişelenmemesini mi söylüyorlardı? Yoksa yıkıcı bir kederden mi kaynaklanıyorlardı?

Hangisi olursa olsun Vhalla bu duyguları onunla birlikte yüklenmek için arkadaşının yanında olacaktı.

"Leydim." Aldrik'in sesi, Vhalla'nın anlayamadığı bir sebepten ötürü yoğunlaşmıştı.

Lorduna döndü. Aldrik onun bakışlarını dünyada var olması muhtemel bütün sevgiyle karşıladı. Vhalla'nın kolları arkadaşını yavaşça bıraktı.

Vhalla İmparator'un tam önünde durmak için döndü. Ateş Lordu olarak tanıdığı, insanlardan uzak duran, soğuk prens.

Âşık olduğu adam. Yan yana da olsalar ayrı da, Vhalla büyürken sabit kalan adam.

Uçurumun kıyısına kadar gidip gelmişlerdi. Ve bu süreçte birçoğunu kaybettilerse de birkaç arkadaşlarını hayatta tutmayı başarmışlardı.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Vhalla.

“Şimdi mi?” Aldrik ona doğru bir adım atıp yakınına sokuldu. Vhalla’nın çenesini kavrayıp yukarı kaldırdı. “Şimdi hükmedeceğiz, yaşayacağız ve Ana’nın inayetiyle aşkımıza da bir parça zaman ayırabileceğiz.”

“Söz mü?” Vhalla’nın elleri Aldrik’in zırhına dolandı.

“En büyük sözüm bu olsun.” Aldrik’in ağzının bir kenarı çarpık bir gülümsemeye yukarı kalktı.

Vhalla’ya böyle bakmamalıydı. Vhalla ona sarılıp Solaris İmparatorluğu üzerine doğan yepyeni güneşin altında, arkadaşlarının ve tebaalarının önünde Aldrik’i öptü.

KAPANIŞ

DAĞLARA KIŞ AĞIR ÇÖKMÜŞTÜ. Nal izleri ve araba tekerleklerinin geride bıraktığı izler haricinde çıplak toprağın üzeri kalın, beyaz bir halıyla örtülmüş gibiydi. Araba onun standartları için bile büyük ve gereksiz derecede müsrif bir şeydi, kayalık dağ yollarında giderken tıngırdayıp gıcırdıyordu sürekli. Tekerlekler epey sık bir çim yığınının kısa bir an için takılınca kabinin içindeki her şey sallandı; buna kıvırcık saçlı Batılı kadın da dahildi.

“Nereye sürdüğüne dikkat etsene!” Elecia başını pencereden dışarı çıkardı ve yüzüne yediği sert rüzgâr gözlerine kar kaçırınca bu kararından hemen pişmanlık duydu.

“Özür dilerim, leydim! Her yan kar olunca önünü görmek zorlaşıyor!” diye karşılık verdi sürücü.

Elecia oflayarak yerine geri oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. *Bir İmparatorluk daveti.* En sonunda buraya kadar gelmişti iş. Kuzeni ve kendine eş diye seçtiği kafayı sıyırmış o Doğulu kadın aylardır Elecia’yı tekrar Güney’e getirmek için ısrar edip durmuştu.

Elecia davetiyeyi düştüğü yerden aldı. Yazılar sarsıntı yüzün-

den okunacak gibi değildi, bu yüzden kâğıdı hızla katlayıp yan-
nında duran küçük, deri cüzdana yerleştirdi. Dirseğini arabanın
dar kapısındaki küçük çıkıntıya dayayan Elecia etrafını saran kış
hükmündeki dünyayı seyretti. Eğer bu kadar inatçı olacaklarsa
Elecia da yapabildiği kadar ayak direyecekti.

“Kardan nefret ediyorum,” diye homurdandı Elecia kendi
kendine.

Savaştan bir süre sonra Elecia nihayet Batı’ya dönmüştü. Son
Güney kışı süresince Aldrik’in talebi üzerine saraydaki şifacı-
lık eğitimini tekrar faaliyete geçirmek ve yaralı askerleri iyileş-
tirmek için kalmıştı. Elecia tabii ki orada kaldığı süre boyunca
yaptığı fedakârlıktan sızlanıp durmuştu. Ama şifacıların nasıl
yetiştirilmesi gerektiği konusunda tek söz sahibi olmaktan aslin-
da keyif aldığını kendine saklamıştı. Ayrılırken sorumluluğu bı-
raktığı bilhassa yetenekli bir şifacı olan Luzbelle’in elinde sistem
tıkır tıkır işliyordu.

Her şey böyle güzel işlememişti tabii. Kışın gelmesine rağ-
men asiler hâlâ etrafta kol geziyordu ve muhafızların başına geç-
miş olan Jax, şehri –ve İmparatorluk’u– kontrol altına almaya ça-
lışıyordu. Bu konuda Aldrik de sık sık Jax’le çalışıyordu ve Elecia
çoğu geceler onları kıtanın en iyi nasıl yine güvenli ve sadık hale
getirilebileceği üzerine derin tartışmalara dalmış halde bulmuş-
tu. Bunu görmek Elecia’yı mutlu ediyordu çünkü hayat normale
dönmeye başlamasına rağmen kuzeni içkiden uzak duruyordu.
Uzun geçen günlerden sonra kadehine nasıl baktığını görmüştü
ama Aldrik asla içkiye dokunmamıştı. Jax pes edip de kendi ka-
dehini yudumladığında bile.

Son haber aldığında Jax yeniden inşa çalışmalarına yardım-
cı olmak üzere Doğu’ya gönderilmişti. Aynı zamanda Daniel’a
bakmaya gittiğinden bu bir ölçüde kişisel bir yolculuktu da. Ger-
çi son mektuplaşmaları bu konuda umutsuz bir manzara çizi-
yordu. Bu da Elecia’yı çok kez Jax’in durumunu düşünmeye itti.
Acaba Jax Güney’e dönmüş müydü yoksa Hastan’da kalmaya mı

karar vermişti. Elecia bunu merak ediyordu ama bir yandan hayli sağlam bir tahmini de vardı.

Nihayetinde olan olmuş ve insanlar savaştan yorgun düşmüşlerdi. Kristaller ortadan kaybolmuş ve her zamanki gizemlerine bürünmüşlerdi. Çatlayıp kırılmış, kendi ağırlıkları altında çökerek toza dönmüşlerdi. Sanki etraftaki bütün büyü tükenmiş gibiydi ve *ne kadar* denerse denesin Elecia bunun nasıl olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Vhalla ile Aldrik'in kontrol etsinler diye gönderdiği Yerkıncılar Mağaralar'da kristal kalmadığını ve içlerinin tozla dolu olduğunu haber vermişti. Buna rağmen hiçbir şeyi şansa bırakmamışlardı. Yerkıncılar bütün dağı çökertmişlerdi. İlk İmparatorluk kararlarından biri bu uğursuz yeri bütün kayıt ve haritalardan silmek olmuştu.

Elecia kendi kendine mırıldandı ve dudaklarında minik bir gülümseme oluştu. Hepsini bir kere daha görmeyi dört gözle bekliyordu. Artık hayatın tadını çıkarmak ve tüm coşkusuyla yaşamak üzere kendini serbest bırakmıştı. İstedığı son şey arkadaşlarından birinin onun tekrar bir araya gelecek olmalarına duyduğu heyecanı fark etmesiydi. Ana sakınsın Elecia'nın gerekenden daha uzun kalacağı gibi bir fikre kapılabilirlerdi. *Koruması gereken bir namı vardı sonuçta.*

Yine de arabanın arkasına istiflenmiş bavulu ona ihanet edebilirdi. Babası bile yanında bu kadar eşya götürüyor olmasını sorgulamıştı. O da babasını hepsinin bir kadının ihtiyacı olan şeyler olduğunu söyleyerek azarlamıştı. Babasının akli Kuzey'e doğru yola çıkan eşinde olduğundan daha fazla bir şey dememişti.

Buralarda durum gayet iyiye gidiyordu. Elecia'nın aldığı son haberlere göre Vhalla ile Aldrik, Sehra ile vardıkları anlaşmayı danışmanlarına açıklamak ve Senato'yu yeniden toplamakla uğraşıyorlardı. Ama prenses her zamankinden daha sabırlı, temkinli ve endişesiz gibi görünüyordu. Doğuracağı çocuk için Vhalla'nın yatağı başında bekleyen entrikacı bir yönetici değildi.

Bu durum Elecia'ya ve Kuzey'in yeni elçisi olarak atanan annesine güven veriyordu. Bütün kargaşaya rağmen her şey barış içinde ilerliyordu.

Elecia bacaklarını uzattı ve pencereden dışarıyı izledi. Yürüyerek gitse başkente daha hızlı ulaşırdı.

Tekerlekler durduktan hemen sonra arabanın kapısı açıldı. Elecia onu neredeyse kıtanın yarısı boyunca taşıyan adama pek dikkat etmemişti. *En iyi ihtimalle idare eder*, diye düşündü pelerinin üzerine geçirirken. Onun siparişi üzerine yapılmış muhteşem bir pelerindi giydiği; kenarı kalın kürkle kaplanmış, iç yüzü yünden, dışı ise soğuğu dışarıda tutacak koyu kırmızı kadife dendi – hem işlevsel hem de modaya uygundu. Pelerin onu sıcak tutacaktı, metal basamaktan ahırların karla kaplı zeminine ayağını basarken Elecia bundan emindi.

Şehrin yeniden inşası gayet güzel ilerlemişti. Yeni ahırlar bitmişti, kışın ıslak zamanları gelip de işleri durdurmadan önce dekoratif ahşap kaplamaların hepsi bir kat boyanıp verniklenmiş gibi duruyordu. Elecia bazı atların ahırları üzerindeki kanat işlemelerinin biraz fazla olduğunu düşünüyordu. Ama konu o kadın olduğunda Aldrik her zaman için dramatik ve aleni bir sembolizm sergilemede ustaydı. *Sanki kendi bölgesini işaretlemesi gerçekten de gerekliymiş gibi*; kadının gözü zaten sadece ondaydı. Kuzeninin diğer bütün konularda ketum olmasındaki ironi Elecia'nın gözünden kaçmamıştı.

"Elecia!" diye seslendi tanıdık bir ses.

Fritz yan taraftaki kapıların birinden çıkmış, saray merdivenlerinden ona doğru koşturuyordu. Adamın saçları uzamış ve bir kısmı ensesinde gevşek bir atkuyruğu olarak toplanmıştı. Elecia başını yana yatırdı. Bir şekilde, bukleleri ve dalgalı saçı gidince olgunlaşmış ve daha hoş bir görünüm kazanmıştı. Bu görüntüsü onu içine soktukları resmî kıyafetlerle de uyuyuyordu; önceki kabarık kesim saç modelinden daha uygundu.

"Ne çok zaman oldu." Elecia gülümsedi. Fritz'in gülümsemesini hak edenlerden olduğuna karar vereli bir asır olmuştu

neredeysse. *Tabii sadece etrafta onlara bakan çok fazla insan olmadığı zamanlarda.*

“Hem de çok!” Fritz kollarını ona sardı, eğer Elecia adam ona ulaşmadan biraz öncesinde küçük bir büyüyle ayaklarını yere iyice gömmemiş olsa ıslak karın üzerine devrilecekti. “Çok uzun zaman!”

“Biraz abartıyorsun.” Elecia onu iki eliyle uzaklaştırmadan önce sırtını güzelce sıvazladı. Sevgi gösterme konusunda Fritz bir Doğulu kadar fena olabiliyordu. Malum kişiden edindiği bir alışkanlık olduğu kesindi. “Dur da sana bir bakayım.”

“Vhal’ı görmeye mi geldin? Öyledir kesin, değil mi? Diğer tüm şifacıları reddettiğini duydum. Onu görene kadar bekle bir! O...” Fritz karşısında gerçekten de bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

“Evet, evet. İnatçı, küçük İmparatoriçe’mizi görmek için buradayım,” diyerek devam etmesine izin vermeden lafını kesti Elecia. Biraz keyifle uzanıp Fritz’in göğsüne ilıştirdiği kırık ay rozetini inceledi. “Pek de resmî görünüyorsunuz, Lord Charem.”

“Kes şunu.” Fritz gülümseyerek geri çekildi. Aldrik ile Vhal-la’nın yeni dünya düzenindeki rolünü kabul etmesinde ikna edilmesi en zor kişi Fritz olmuştu. Victor’un ölümüyle yeni bir Büyücülük Bakanı gerekmişti. Vhalla bu role Fritz’in uygun olduğunu kafasına koyduğu anda kimse onu aksine ikna edememişti. *En azından arada birkaç tane güzel kararı olmuştu kadının.*

“Alışabildin mi bari?” diye sordu Elecia ellerini ardında kavuşturarak. Aldrik bu hareketi yaptığı zamanlar çok soylu görünürdü. Elecia da İmparator’un kuzeni ve sıradaki Batı’nın Leydisi’ydi; yani soylu görünmek adına her türlü hakka sahipti.

“Ufak tefek birkaç sıkıntı var.” Saraya doğru yürürlerken Fritz başının ardını kaşıdı, arkalarında Elecia’nın bagajı arabadan indiriliyordu. “Benim atanmam konusunda herkes Vhal’la aynı fikirde değil.”

“Onlar koltuk sevdalısı köpekler sadece, Fritz.” Elecia başını iki yana sallayıp saçlarında biriken karları saraya giden taş

merdivenlere silkeledi. "Ne olursa olsun, sonradan ortaya çıkıp övgüleri toplamaya çalışan böyleleri olacaktır."

"Aldrik de böyle dedi." Fritz omuzunda biriken karları silkeledi.

"Aldrik." Elecia kendine şöyle bir bakıp pelerinini düzeltti. Böylece yüzündeki küçük gülümsemeyi gizleyebilmişti. Sıradan doğumlu bir Güneylinin izin dahi beklemeden kendisine ilk ismiyle hitap ederken hiç huzursuzluk çekmiyormuş gibi görünmesi kuzenini her zaman sinirlendirmişti. Elbette Fritz'i düzetmedi bunun için. Elecia ortalıkta yokken birileri Aldrik'e kök söktürmesi gerekiyordu. "Sevgili kuzenim nasıl?"

"Yavaş yavaş deliriyor." Fritz güldü. "Vhalla'yı bilirsin."

"Ne hoş," dedi Elecia gözlerini devirerek. *İş kadın doğasına gelince erkekler neden en küçük şeyi bile karmaşık hale getiriyorlardı ki?*

İmparatorluk kısmının yarısına ulaşınca kadar merdivenleri beraber çıktılar. Fritz bu yılki Güneş Festivali'ni ertelemeyi kararlaştırdıklarını açıkladı. Yeniden inşa edilmesi gereken bunca şey varken festival yapmak savurganlık olacaktı. Elecia bunun üzerine homurdandı; onun kararı bu yönde olmazdı.

Geçen senenin Güneş Festivali'nin iptal edilmesini anlayabiliyordu. Victor'un mutlak olarak yenilmesinden sadece birkaç ay sonrasına denk geliyordu festival. Ama bu yıl, bu yıl insanların hayatlarına bir parça normallığın geri dönmesinin iyi olacağını düşünüyordu. Elecia birçok kez yaptığı gibi eğer şansı olsa nasıl bir İmparatoriçe olacağını düşündü.

Salonda Doğulu bir adam bekliyordu. Avucunu pencere pervazına dayamıştı ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle kar yağışını izliyordu. Onların yaklaştığını duyan adam arkasına döndü.

"Grahm," diyerek elini uzattı Elecia.

"Leydi Cî'Dan." Grahm uzatılan eli tutup içten bir şekilde sıktı. Elecia'yı Grahm'ın kadının kendisine ait olarak gördüğü Güneyli'ye layık biri olduğuna ikna etmek epey vakit almıştı ama sonunda Grahm onun saygısını kazanmıştı. "Seni bir kere daha sarayda gördüğüme memnun oldum. Nasılsın?"

Adamın Gümüş Kanatlar'daki başarısı onu direnişin esas figürü ve dikkate alınan biri haline getirmişti. Elecia başta ona katlanırken zaman geçtikçe onu takdir eder olmuştu. Ayrıca adamın Fritz üzerindeki etkisi de insanın kalbini ısıtan cinstendi. Aldrik ile Vhalla bu konuda o kadar fena olmasalardı bile bu iki adam Elecia'yı kendini yalnız hissettirmeye neredeyse yeterdi.

Elecia'nın gözleri Grahm'ın kolundaki düğüme kaydı. Savaşın son çarpışmasından önce bu içinden çıkılması zor ampute işlemini halledebilmişti. Ya amputasyon ya da kristallerin etkisizleşmesi Grahm'ın hayatını kurtarmıştı; belki ikisi de etkili olmuştu. Yine de Fritz arada sırada ona yazıyor ve müstakbel nişanlısına musallat olan rüyaları leke korkusuyla soruyordu. Elecia onu temin etmişti, hepsinin kâbuslar görmesine sebep olacak türlü sebebi vardı.

"Kış vakit Güney'deyim, nasıl olabilirim ki sence?" Elecia bir kere daha sızlandı ve daha etkili olmak adına pelerinine sıkıca sarındı.

"Odanın sen yatmaya gitmeden önce iyice ısıtıldığına emin olmak adına bir Alevtaşıyıcı gönderelim mi?" diye sordu Grahm.

Bu öneriyle Elecia asıl Büyücülük Bakanı'nın kim olduğunu ânında anladı. "Bu da sorulur mu hiç?" Burnunu çekerek üşüdüğü gününü tekrar vurguladı Elecia.

"Zevkle yaparım." Grahm gülümsedi.

"Akşam yemeğinde bize katılırsan?" diye sordu Fritz, küçük kardeşiymiş gibi onun elini çekiştirerek.

"Eğer hükümdarlarımız beni alıkoymazsa." Elecia başıyla onayladı.

"Vhalla'yı kaç zamandır görmedim!" diye mızızlandı Fritz. "Seni çağırırlarsa beni de yanında götür!"

"Sadece üç gün oldu." Grahm kolunun ucundaki düğümü düzelterek kıkırdadı.

"Çok zaman işte!" diye tekrarladı Fritz sinir olmuş bir şekilde.

Fritz'in Doğulu kadınla olan arkadaşlığı ilk başlarda Ele-

cia'nın aklını karıştırmıştı. İnsanları Vhalla Yarlı'a neyin çektiğini anlaması biraz vakit almıştı. Her ne kadar bundan kaçınmaya çalışsa da sonunda kendisi de kadının kararlılık ve genel iyimserliği tarafından esir alınmıştı. Elecia, İmparatoriçe'nin bu düşündüklerini bilmesindense ölmeyi yeğlerdi. Sonuçta birileri Rüzgârgüdücülerinin kibirlenmediğinden emin olmalıydı.

"Kütüphaneyle meşgul," diye Fritz'e hatırlattı Grahm.

"Ha, Kitapların Ustası olarak kim atandı?" diye sordu Elecia. O ayrıldığı sırada bu konuda henüz bir karar verilmemişti. Son Usta savaştan sağ çıkamamıştı ve Vhalla bu haberle kahrolmuştu.

"Vhal'ın eski dostu, adı da sanırım..." diye geveledi Fritz. "Roan, adı Roan."

Elecia, Vhalla'nın kadınla ettiğı birkaç sohbeti anımsadı. Hayli gergin görünüyorlardı. O zamanlar anlamamıştı; herkes konumlarından daha yüksek bir rütbeye yükseltilmeye mest olurdu. Ama İmparatoriçe bu konuda konuşmayı reddetmiş ve konuyu kendisiyle Güneyli kadın arasında halletmişti. *Eh, her ne yaptıysa işe yaramıştı.*

Hepsinin ihtiyacı olan tek şey zamandı. İnsanlar bunu yapmaya izinleri olduğu anda taşınmışlardı. Savaştan sonraki ilk birkaç ayda başkent göstermelik maketlerden oluşuyor gibiydi; dışarıdan güzeldi ama içi boştu.

Çok fazla sayıda insan birçok şeye şahit olmuş ve başlarına o kadar çok dehşetengiz şey gelmişti ki sokaklar bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Bu durum normalde abartılı olan başkent ev fiyatlarında bir düşüşe sebep olmuştu ve Aldrik de insanlar düşük fiyatları fırsat bilip ev almaya başlamadan önce vergileri artıracak kadar zekiydi. Böylece tahtın hazinesi canlanmıştı.

şimdi bile saray Elecia'ya boşmuş gibi geliyordu. Fritz'le Grahm'a veda ettikten sonra başka bir hizmetçi ya da personel görmesi çok uzun sürmüştü. Zaman bunu da iyileştirecekti tabii, bundan emindi.

Elecia duyarsız biri değildi. Buradan ayrılması ve Batı'ya dönmesi gerekmişti. Bu kadar çok kan ve ölüm olan bir yerde bulun-

mak ona çok fazla gelmişti. Ailesini görüp rahatlamaya ihtiyaç duymuştu ama bundan kimseye bahsetmemişti. İsteddiği son şey insanların onun zayıf biri olduğunu düşünmesiydi. Diğerleri de onun gibiydi. Kendilerine geldikleri zaman eve döneceklerdi.

Taht salonu neredeyse eski haline dönmüştü. Kristal enkazı temizlendikten sonra –yapılması gereken onca diğer şeyin yanında– sarayın sanat eserlerini restore etmek düşük öncelikli bir iş olarak görülmüştü. Elecia bir yılda ne kadar yol alındığını görünce şaşırdı. İmparator’la İmparatoriçe’ye ev sahipliği yapan bölümün ana avlusuna çıkan merdiveni tırmanırken her şeyin ne kadar da normal görüldüğüne şaşırdı.

Aldrik’le Baldair’in eski odalarının olduğunu bildiği koridorun başında biraz duraklayıp burayı seyretti. Acaba bu odalar şimdi ne için kullanılıyordu? Belki de birini Vhalla’nın babası almıştı. Bu odaların boş kalmasına izin vermek ayıp olurdu doğrusu. Yine de İmparatorluk yaşam alanı o denli büyük ve çok odalıydı ki burada boş kalan bir oda her daim olacaktı.

İmparator’la İmparatoriçe’nin odalarına açılan kapı, avlunun en üst noktasındaki koca bir geçitti. Bütünüyle altından dökülmüş, çift kanatlı ve kemerli bir kapıydı. *Aldrik’in babası dekorasyonda şatafatlı seçimlerde bulunurdu.* Elecia kapıyı sertçe vurdu, gelişinin gerçekten de duyulmamış olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Bir dakika geçti ve Elecia karşılanmadığı için alınmış hissetmeye başladı.

“Orada değiller,” dedi bir erkek sesi merdivenlerin yarısından odanın bütün boşluğuna yankılanarak.

Elecia olduğu yerde donup yavaşça ardına döndü. Normal davranışından biraz bile olsun taviz vermedi. Dönüp de insanı hüsrana boğacak kadar çekici görünümdeki adama bakarken tenindeki ufak karıncalanmaları görmezden geldi. Jax de karşılığında ona gülümsedi.

“Size onların yanına kadar eşlik etmemi ister misiniz, Leydi Ci’Dan?” Birkaç basamak çıkıp kolunu Elecia’ya uzattı.

Elecia Jax'in bileğini süsleyen altın kol bağını hemen fark etti. Jax'in, Baldair onuruna Altın Muhafızlar'ı yeniden başlatmayı başarıp başarmadığını, İmparatorluk ailesini koruma görevine adanmış yeni bir birlik kurup kurmadığını merak etti. Ama bunu sormadı. Dili ağzının içinde bir kurşun külçesi gibi hareketsiz kalmıştı.

"Bu kabul edilebilir." Elecia başıyla da onaylayıp Jax'in elini yapabildiğince rahat bir tavırla kabul etti.

Merdivenlerin dibine ulaştıklarında elini hafifçe hareket ettirip Jax'in dirseğine sarıldı. Sarayda sessizce ilerlediler. Elecia'nın midesi bir garip olmuştu. *Önceki kıştan konuşacaklar mıydı?*

"Nasılsın, 'Cia?" Jax'in sesi neşeli züppeden, kadının yüzeyin altında yattığını hep bildiği tehlikeli bir şekilde kırgın adamın sesine dönmüştü.

Elecia Batı soylularının kalıntıları arasında büyümüştü. Baldair, Jax'i "evlat edindikten" sonra Aldrik ile Jax ayrılmaz ikili olduğundan, Elecia ne zaman İmparatorluk ailesinin yanında olsa Jax de onun hayatında olmuştu. Elecia'nın çocukluk lakabını kullanmasına göz yumduğu hâlâ hayatta olan az sayıda kişiden biriydi, bunun sebebi de kısmen Jax'in bunu insan içinde kullanırsa Elecia'nın onun derisini yüzeceğini bilmesiydi.

"Ben iyiyim," diye cevapladı Elecia yumuşak bir sesle. "Sen nasılsın?"

"Yeterince iyi. Muhafızlar bir kez daha eski güçlerini kazanıyorlar" diye cevap verdi Jax sıradan bir tonla.

Elecia ona bir göz attı. Elecia bir kez o şekilde daha güzel görüldüğünü söyledikten sonra Jax saçlarını açık ve omuzlarından aşağı salık şekilde kullanmaya başlamıştı. Jax'in bunu hâlâ yapmasına şaşırdı ve Jax bu değişikliğin sebebinin o olduğunu söylemediği için Ana'ya şükretti.

"Bu iyi. Senin gibi beceriksiz bir adamın bile bir grup adam ve kadını kılıç altında birleştirebildiğini bilmek güzel," diye homurdandı Elecia.

"Seni daha sık görmeliyim. Ben de tam yaptığım işlerle gurur

duymaya başlamıştım.” Jax bir kahkaha attı. “Kendimle övüneme hiç fırsat vermeyeceksin, değil mi?”

“Bu da benim taşımam gereken sorumluluk,” diye cevapladı Elecia. “Doğu ne âlemde?”

“İyi.”

Tek kelimelik bir cevap; *Elecia bundan nasıl da nefret ediyordu.* Elecia yanaklarını ısırp sorularını kendine sakladı. İsteddiği son şey, Jax’in başka kadın ve erkeklerle bulunduğu iş dışı aktiviteler konusunda meraklı ya da endişeli görünmekti.

Bahçeye vardıkları anda Elecia’nın gözleri, büyükbabası neden inşa edildiğini anlattığından beri Elecia’nın saygı duyduğu muhteşem camdan kameriyeye dikildi. Dışarıda yağan karla içerdeki sıcaklığın etkileşimi sebebiyle kameriyenin duvarları buğulanmıştı. Elecia sadece gülfidanı olduklarını bildiği yeşil silüetleri çıkarabiliyordu.

“Benim için onlara öğle yemeğinin yakında hazır olacağını bildirir misin?”

“Neden gidip kendin söylemiyorsun?” Elecia durakladı, hâlâ karın örtüsü altındaydı.

“Ben bir muhafızım, yani bunu yapmalıyım.” Jax kollarını göğsünde kavuşturup demir kapı kanadına yaslanırken gülümsemi.

“Sadece ıslanıp üşümemek istediğin içindir.” Elecia karın içinde güçlkle yürümeye başlamadan önce gözlerini devirdi. Camdan yapının kapısına ulaştığı sırada sırtında olduğunu hissettiği bakışlara karşılık vermemek için kendini zorladı.

Kapıyı açtığı anda yüzüne bir sıcaklık dalgası çarptı ve Elecia içeri girer girmez pelerinini çıkardı. Aldrik sıcaklık konusunda epey çaba harcamıştı ve Elecia bunun sonucu olarak güllerin tekrar tomurcuklanmaya başladığını fark etti. Hiç ses çıkmadığı için merkezdeki sütunun etrafını dönene kadar yalnız olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Aldrik kolunu omzuna uzanmış uyuyan kadının üzerine atmış, oturuyordu. Hükümdarların simgesi olan beyaz üzerine

altın işlemeli bir kıyafet giymişti. Elecia bundan Vhalla'ya hiç bahsetmemişti ama Aldrik'in dünyaya onların hükümdarı olduğunu göstermesini sağladığı için Vhalla'ya minnettardı.

Her ne kadar siyah renk onun üzerinde çarpıcı dursa da Aldrik'in konumuna uygun giyinmesi gerekiyordu. Aldrik'in bakışları kucağındaki kitaptan kalktı ve dudakları bir gülümsemeyle çarpıldı. Kuzeni bu küçük gülümsemesiyle hayli yakışıklı duruyordu. Elecia bile bunu inkâr edemezdi.

"Aşkım." Aldrik uyuyan kadının omuzunu hafifçe okşadı. "Elecia geldi."

Vhalla hafifçe sızlanıp gözlerini kırpıştırarak açtı. Klasik Doğu tarzında, üzerine oturan, uzun, altın rengi bir sabahlık giymişti. Büyüyen göğsünün hemen altındaki mavi kurdele bile yakışmıştı. Ama hiçbir moda hilesi İmparatoriçe'nin karnı üzerindeki muazzam şişkinliği gizleyemez ya da örtemezdi.

"Elecia!" Vhalla oturmaya uğraştı. Bir eli içgüdüsel olarak karnının kıvrımına yerleşti. Elecia hangi yaştan, sınıftan ya da bölgeden olursa olsun bütün hamile kadınları bunu yapmaya itenin ne olduğunu merak etti. "Sonunda geldin! Seni görmek çok güzel!"

"Otur yerine, aptal kadın," dedi Elecia, Vhalla onu karşılamak üzere ayağa kalkmaya çalışırken. Aldrik parmağını bile kıpırdatmamıştı, kolu Vhalla'nın omuzlarına sıkıca kenetlenmişti.

"Ben de seni özledim," diyerek güldü Vhalla.

"Pekâlâ, bakalım kuzenim sana ne bulaştırmış." Elecia, İmparatoriçe'ye yaklaştı.

Aldrik onları izliyordu. Erkekler –en azından iyi olanları– kadınlarını çocuklarının hatırına ne büyük dertler çekmeye mecbur bıraktıklarını gördüklerinde hep küçük bir suçluluk duyarlardı. *Öyle de olmalıydı*, Elecia buna inanıyordu. Her erkeğin doğum sırasında hazır bulunmasını istemesinin temelinde de bu vardı. Sadece destek olmak ve evlatlarını görmeleri için değil, kıymetli eşlerinin nelere katlandığını anladıklarından emin olmak için. Aynı zamanda anne ve bebeğin maruz kaldığı riski göstermenin

de doğrudan bir yoluydu bu. İşin aslı şuydu ki doğum odası bir hayatın ilk anları kadar son anlarına da sahne olabiliyordu.

“Hiçbir şifacının ona dokunmasına müsaade etmedi...” diye başladı Aldrik.

“Onlara güvenmiyorum, en iyisini istiyorum,” diye duyurdu Vhalla sanki her şey apaçık ortadaymış gibi.

“Mektubunda da söylediğin gibi.” Elecia ellerini beline koyup İmparatoriçe’ye baktı. “Gerçekten, Vhalla, bir kadının şifacı gözetiminden bu kadar süre uzak kalması çok tehlikelidir.”

“O kadar da olmadı.” Vhalla gözlerini devirdi.

“Ne zaman kendini belli etti?” Elecia siyah saçlı adama dönmüştü. Elecia onu son gördüğünden beri Aldrik hemen hemen hiç değişmemişti. Elecia’nın takdir ettiği bir şeydi bu. Aldrik tutarlı biriydi. Hatta Elecia onu tanıdığından beri saçlarını hep aynı uzunlukta kullanırdı.

“Muhtemelen...” Aldrik düşüncelere daldı. Gözleri sanki ona cevabı söyleyecekmiş gibi Vhalla’nın karnına kenetlenmişti. “Üç ay önce?”

“Üç ay mı?” Elecia şaşırmıştı. “Düşündüğümde daha ileride hamilelik demek. Bir bahar doğumu olacağını tahmin ediyorum.”

“Gelmen bu kadar uzun sürmemeliydi.” Vhalla ona sırıttı ama Elecia cevap olarak leydilere yakışmayacak şekilde homurdandı. Elecia’nın tavırlarına aynı şekilde karşılık verebileceğini sandığı zamanlarda bu kadın gerçekten de sevimli bir hal alıyordu.

“Meşguldüm.” Elecia, İmparatoriçe’nin yanına diz çöktü.

“Öyle miydin?” Vhalla bunu sinir bozucu küçük bir gülümsemeyle sormuştu.

“Sen iyi misin?” diye onu sorguladı Aldrik.

“İyiyim, kuzen.” Elecia başını sallayıp ona gülümsediyse de Vhalla’nın sorusunu duymazdan geldi. “Peki ya siz ikiniz?”

“Daha mutlu olamazdık,” diye açıkladı Aldrik cesur bir edayla, parmakları Vhalla’nın karnının üzerindeki eline kenetlendi.

İkisi birbirlerine bakarken Elecia küçük bir gülümsemeyle başını iki yana salladı, bir anlığına unutulmuştu. Kuzey Prensesi'yle olan anlaşmalarını hatırlatıp da bu mutlu ânın üzerine gölge düşürecek olan kişi olmayacaktı.

"Bu çok güzel ama şimdiye kadar düzgün bakılmamış. Müsaadenle mutlu olmak için gerçekten bir sebebin olup olmadığına bir bakayım," dedi Elecia ileri uzanıp ellerini dikkatle diğer kadının şiş karnına yerleştirirken.

"Risk var mı?" Aldrik öne uzanmıştı. "Yanlış giden bir şey mi var?"

"Henüz bilmiyorum." Elecia başını iki yana salladı. "Şimdiye kadar bir sorun olmadan bu kadar ilerlediyse sağlıklı bir çocuk için doğru yoldasınız demektir. Ama onu muayene edene kadar, hatta bebeği elimize alana kadar bundan emin olamayız."

"Doğru." Aldrik geri yaslandı. Vhalla ona hafifçe sırtıttı. Belli ki bu endişeli sorgulama yeni değildi ve son olacak gibi de durmuyordu. "Ayakları şişti ve sırtı ağrıyor."

"Öyleyse ona masaj yap." Elecia gözlerini devirdi.

"Bu işe yarar mı?" diye sordu Aldrik. "Belki de bir iksir ya da..."

"Aldrik," deyip elini sıkarak onu durdurdu Vhalla. "Ben iyiyim."

Elecia, eşinin, kuzenine attığı bakışı görüp elindeki işe odaklandı. Aldrik'in Kesişim'deki düşükten sonra verdiği tepkiyi anımsadı. Anlaşılan o ki kadınsal konular hâlâ onu derinden endişelendiriyordu.

Elecia gözlerini kapatıp dikkatini vererek Vhalla'nın damarlarına hafif büyü dalgaları yolladı. Sonra da ona dönen yansımaları kontrol etti. Eğer karşılık yavaş olsaydı ya da hiç olmasaydı bir şeyler bozuk demektir. Eğer soğuksa muhtemelen başka türlü bir sıkıntı vardı. Eğer çok sıcaksa bu genellikle hastalık ya da enfeksiyona işaret ederdi. Ama her dalga rahat bir şekilde avucuna geri yansıdı.

"Gayet iyisin, Vhalla," diyerek onu cesaretlendirdi Elecia, her şeyden çok kuzeninin iyiliği için. "Çocuğa da bir bakayım."

Elecia dikkatle bakarak anne aracılığıyla rahminde taşıdığıyla temas kurdu. Duraklayıp kaşlarını çattı ve bir kez daha gözlerini yumdu. Dikkatle dinleyip kulağına dönen yansımaları anlamaya çalıştı.

"Elecia, ne oldu? Sorun ne?" Aldrik yüz ifadesinden endişelenip hemen sorgulamaya başladı.

"Sessiz ol," diye emretti Elecia gözlerini açmadan. Vhalla'nın kalp atışları net ve güçlüydü. Fakat bu sesin ardında bir değil *iki tane* kalp atışı daha vardı.

Elecia ellerini yavaşça geri çekip gözlerini açtı. *Toplamda üç kalp atışı vardı.* Vhalla'nın hamileliğinin bu kadar erken döneminde kocaman olması şaşırtıcı değildi.

"Peki!" Elecia hızla ayağa kalktı. "Erkek mi istiyorsunuz, kız mı?"

"Bebek iyi mi? Cinsiyetini hemen öğrenebildin mi?" Aldrik hevesli bir şekilde merakını sergiliyordu.

"Siz beni ne sanıyorsunuz?" Elecia bir kahkaha attı. Onu Batı'dan sırf bakım konusunda iyi olduğu için çağırmamışlar mıydı? Yine de şimdi İmparatoriçe'nin hamileliği konusundaki gerçeği öğrendiği için Elecia bundan çok memnundu. Bu bebeklerin çığlık çığlığa dünyaya gelmesine daha zorlu bir yol vardı.

"Bir erkek," dedi Vhalla kesin bir şekilde. "Daha önce hiç bu kadar iştahlı olmamıştım." Avucuyla karnını ovaladı; Elecia bunun doğruluğuna dair yorumunu söylemedi. "Benden bu kadar besin istediğine göre kesin erkektir."

"Bütün kadınlar senin gibi olmuyor ve iştah sorunları yaşıyorlar. Bir kız taşıyorsun, bunu hissedebiliyorum." Aldrik onu şakağından öptü.

"Hissedebiliyor musun?" Vhalla güldü ve kocasına neşeli bir bakış attı. "Ben onu içimde taşıyorum, ne hissettiğimi biliyorum."

Elecia sırtıttı. İkisi de beklenti içinde ona bakıyordu. Elecia kapıya dönüp pelerinini giymeye koyuldu.

"Ben acıktım. Belki onların cinsiyetini size yemekte söyleyirim," dedi Elecia. Bu bilgi hemen verilemeyecek kadar keyifliydi.

Uzun bir sessizlik oldu. Elecia pelerininin bağcıklarından başını kaldırdığında onları donup kalmış halde buldu. Aldrik'in eli hâlâ Vhalla'nın sırtındaydı, diğeri ise sanki onu ayağa kaldırmaya yardım ederken Vhalla'nın elini sarmıştı. İmparatoriçe gözünü Elecia'ya dikmişti, gözlerinden şoka girdiği belli oluyordu.

"Elecia," diyebildi zorla Aldrik en sonunda ikisinin adına. "Onların?"

Elecia gülerek başını iki yana salladı. Aldrik gerçekten de başını belaya sokacaktı. Aldrik'in ne tür bir baba olacağını düşündü. Annenin nasıl olacağı konusundaki düşünceleri çok daha netti ama Aldrik halen eğlenceli bir bilmeceydi. Bir zamanlar olduğu adamdan bu denli farklı biri olarak Elecia onun herkesi şaşırtacağından emindi.

"İkinize de bol şanslar. İkisi için de buna ihtiyacınız olacak." Elecia bakışlarını Vhalla'nın şişmiş karnına çevirdi.

Bunu onlara söylememiştir ama Elecia şimdiden ateşle rüzgârın çocuklarıyla tanışmayı dört gözle bekliyordu.

TEŞEKKÜRLER

Sevgili okurum, sen olmadan bunların hiçbirisi olmazdı. Yazdığım ve yazacağım her kelime sana yazılan bir aşk mektubudur. Her bir harf, fantastik dünyalara yaptığım bu seyahatlerde benimle geldiğin için sana teşekkürümdür. Beni takip ettiğin, bu hikâyeyi okuduğun ve umarım gelecekteki sayısız yeni maceramı da mümkün kılacağın için teşekkürler. Adını bilmiyor olabilirim ama bu seni gözümde daha az değerli kılmıyor.

Merilliza Chan – Birlikte çalıştığım ilk kapak tasarımcısı olarak kalbimdeki yerin daimi. Sanatın kadar sen de güzelsin. Bütün başarıların senin olmasını ve bütün rüyalarının gerçekleşmesini diliyorum.

Monica Wanat – 500.000’den fazla tutan kelimelerimin hepsini görev bilinciyle incelediğin için teşekkürler. Birlikte geçirdiğimiz zamanda çok şey öğrendim ve benim gibi yeniyetme bir yazarın editörlüğüne gönüllü olduğun için çok memnunum.

Nick – Arkadaş olarak benim için neler ifade ettiğin hakkında koca bir kitap yazabilirim ama yine de yetersiz kalır. Bu yüzden bir cümleyle yetineceğim, ruhsal durumumu rahatlatmak ve bütün o çılgın hikâye fikirlerimi dökmek için saatler süren telefon konuşmalarımıza ne kadar ihtiyacım olduğunu bildiğine inan-cım tam.